LARS KEPLER

Sub hipnoză

Traducere din suedeză şi note de Elena-Maria Morogan

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio (S. Olteanu, D. Dumbrăvician)
Foto copertă: © GULIVER TRADE S.R.L.

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Corina Rezai

Corectură: Eugenia Ursu, Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KEPLER, LARS
Sub hipnoză / Lars Kepler ; trad.: Elena-Maria Morogan - Bucureşti : Editura Trei, 2011
ISBN 978-973-707-406-5

I. Morogan, Elena-Maria (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: Hypnotisören
Autor: Lars Kepler

Copyright © Lars Kepler, 2009
Ediţia originală a fost publicată de editura Albert Bonnier, Stockolm, Suedia
Ediţia în limba română s-a publicat prin acord cu Bonnier Group Agency, Stockolm, Suedia

Copyright © Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediţie

C. P. 27-0490, Bucureşti
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-406-5

Ca focul, exact ca focul. Au fost primele cuvinte pe care le-a rostit băiatul hipnotizat. Deşi avea răni care-i puneau în primejdie viaţa — sute de lovituri de cuţit pe faţă, pe picioare, pe piept, pe spinare, pe tălpi, şi pe ceafă — îl cufundaseră într-o hipnoză adâncă, în speranţa că prin ochii lui aveau să vadă ce se întâmplase.

— Încerc să privesc, a bolborosit el. Intru în bucătărie, dar nu se poate, printre scaune, ca focul, exact ca focul. Încerc să închid ochii, intru în bucătărie, dar nu se poate, printre scaune se aud trosnete şi flăcări roşii se răspândesc pe podea.

Poliţistul care-l găsise printre celelalte trupuri din casă crezuse că era mort. Băiatul pierduse mult sânge, intrase în stare de şoc şi nu-şi recăpătase cunoştinţa decât şapte ore mai târziu.

Era singurul martor în viaţă şi comisarul Joona Linna socotise că era posibil să ofere o descriere satisfăcătoare. Făptaşul avusese intenţia să-i omoare pe toţi şi, de aceea, probabil că nu se sinchisise să-şi ascundă chipul.

Dar dacă împrejurările nu ar fi fost atât de neobişnuite, niciodată nu le-ar fi venit ideea să recurgă la un hipnotizator.

În mitologia greacă, zeul Hypnos este un copil înaripat care poartă în palme capsule de mac. Numele lui înseamnă somn. Este frate geamăn cu moartea şi fiu al nopţii şi al întunericului.

Cuvântul hipnoză *s-a folosit pentru prima oară în înţelesul lui modern în 1843 de către chirurgul scoţian James Braid. Prin acest termen, el descria o stare asemănătoare somnului, dar însoţită de o atenţie sporită şi, în acelaşi timp, de o mare receptivitate.*

Astăzi este probat ştiinţific că aproape toţi oamenii pot fi hipnotizaţi, dar există încă păreri diferite despre utilitatea hipnozei, despre gradul de încredere pe care îl poţi avea în ea şi despre cât de periculoasă este. Probabil această ambivalenţă provine din faptul că hipnoza a fost folosită în mod abuziv de către impostori, artişti de circ şi servicii de securitate din lumea întreagă.

Din punct de vedere strict tehnic, e uşor să aduci o persoană în stare de hipnoză; ceea ce este greu este să controlezi felul cum decurg lucrurile, să dirijezi pacientul, să analizezi şi să evaluezi rezultatul. Doar cu o mare experienţă şi pricepere e posibil să stăpâneşti cu adevărat hipnoza profundă. În lume există doar câţiva experţi în hipnoză de bună calitate care să aibă competenţă medicală.

1. Noaptea spre opt decembrie

Erik Maria Bark este brusc smuls din vis atunci când sună telefonul. Înainte de a se trezi complet, se mai aude spunând cu un zâmbet:

— Baloane şi serpentine.

Inima îi bate tare din cauza trezirii bruşte. Nu ştie ce voia să spună cu aceste cuvinte, nu are nicio idee despre ce conţinea visul.

Ca să n-o trezească pe Simone, se strecoară din dormitor şi închide uşa înainte de a răspunde.

— Da, sunt Erik Maria Bark.

Un comisar de poliţie pe nume Joona Linna îl întreabă dacă e suficient de treaz ca să înţeleagă o informaţie importantă. Gândurile încă mai cad în golul întunecat lăsat de vis, în vreme ce-l ascultă pe comisar.

— Am auzit că sunteţi priceput în tratarea traumelor acute, spune Joona Linna.

— Da, răspunde scurt Erik.

Ia un calmant, în vreme ce ascultă expunerea. Comisarul îi spune că are nevoie să interogheze un martor. Un

băiat de cincisprezece ani a asistat la comiterea unui dublu asasinat. Problema este că băiatul e grav rănit. Se află în stare de şoc şi e inconştient. În cursul nopţii, a fost transportat de la secţia de neurologie din Huddinge la aceea de la Spitalul Universitar Karolinska, din Solna.

— Cine este medicul curant? întreabă Erik.

— Daniella Richards.

— E foarte competentă şi sunt sigur că va reuşi...

— Ea a dorit să vă telefonez, îl întrerupe comisarul. Are nevoie de ajutorul dumneavoastră şi e destul de urgent.

Erik se întoarce în dormitor ca să-şi ia hainele. O dungă de lumină de la felinarul de pe stradă intră printre jaluzele. Simone stă culcată pe spate şi-l priveşte cu o expresie stranie, goală.

— Nu voiam să te trezesc, spune el cu voce joasă.

— Cine era? întreabă Simone.

— Un poliţist... un comisar de poliţie, n-am reţinut cum îl cheamă.

— Despre ce e vorba?

— Trebuie să merg la Karolinska, răspunde el. Au nevoie de ajutor pentru un băiat.

— De fapt, cât e ceasul?

Simone priveşte deşteptătorul şi închide ochii. El vede că umerii ei plini de pistrui păstrează urma cearşafului.

— Culcă-te acum, Sixan, îi şopteşte.

Îşi duce hainele în hol, aprinde lumina şi se îmbracă la iuţeală. O lamă lucioasă de oţel fulgeră în spatele lui. Se întoarce şi vede că fiul lui şi-a atârnat patinele de clanţa uşii, ca să nu le uite. Deşi e grăbit, Erik se duce la dulap, trage afară o geantă de voiaj şi caută apărătoarele pentru patine. Le fixează pe lamele ascuţite,

pune apoi patinele pe covorul de la intrare şi părăseşte apartamentul.

E ora trei în noaptea dinspre luni spre marţi, 8 decembrie, atunci când Erik Maria Bark se urcă în maşină. Zăpada cade încet din cerul întunecat. Aerul e nemişcat şi fulgii grei se aştern somnoroşi pe strada goală. Răsuceşte cheia în contact şi muzica se rostogoleşte asemenea unor valuri line: „Kind of Blue" a lui Miles Davis.

Străbate prin oraşul adormit distanţa scurtă de pe Luntmakargatan pe Sveavägen, spre Norrtull. Brunnsviken[1] se ghiceşte doar, ca o deschidere mare, neagră prin perdeaua de fulgi. Înaintează cu viteză mică prin zona spitalului, între Clinica de copii „Astrid Lindgren", care, ca întotdeauna, are prea puţin personal, şi secţia de naşteri, apoi prin faţa secţiei de radioterapie şi a celei de psihiatrie, parchează pe locul lui obişnuit din faţa clinicii de neurochirurgie şi îşi lasă acolo maşina. Strălucirea felinarelor se oglindeşte în ferestrele clădirii înalte. Doar câteva maşini se află în parcarea pentru vizitatori. Mierle negre se mişcă în întuneric, printre copaci, cu aripi foşnitoare. Erik observă că la ora asta nu se mai aude vuietul autostrăzii.

Foloseşte cartela de intrare, tastează codul de şase cifre şi intră în foaier, ia liftul până la etajul cinci şi străbate culoarul. Tubul fluorescent din tavan luceşte pe plasticul albastru de pe jos ca gheaţa într-un şanţ. După brusca năvală de adrenalină, abia acum simte oboseala. Era atât de bine în pat, în corpul lui dăinuie încă o senzaţie de fericire. Trece de o sală de operaţie, continuă prin faţa uşilor enormei camere de presurizare, salută o soră

[1] Brunnsviken — *vik* (sued.): golf.

şi recapitulează ce i-a povestit comisarul la telefon: un băiat sângerează, are răni pe tot corpul, transpiră, nu vrea să se culce, e neliniştit şi foarte însetat. Au încercat să vorbească cu el, dar starea i se înrăutăţeşte grabnic. E pe cale să-şi piardă cunoştinţa, inima îi bate din ce în ce mai repede şi medicul Daniella Richards ia hotărârea corectă de a nu-l lăsa pe criminalist să intre la băiat.

Doi poliţişti în uniformă stau în faţa uşii de la secţia nr. 18. Lui Erik i se pare că vede pe chipurile lor o expresie de nelinişte, la apropierea lui. Poate sunt doar obosiţi, îşi spune, când se opreşte în faţa lor şi se legitimează. Ei se uită grăbiţi peste legitimaţie; apoi apasă pe buton şi uşa se deschide cu un zumzet.

Erik păşeşte înăuntru, dă mâna cu Daniella Richards şi observă crisparea gurii şi tensiunea stăpânită din mişcările ei.

— Ia nişte cafea, îi spune ea.

— Avem timp? întreabă Erik.

— Am sub control hemoragia din ficat, îi răspunde femeia.

Un bărbat de vreo patruzeci şi cinci de ani, îmbrăcat în jeanşi şi sacou negru stă şi meştereşte la automatul de cafea. Are părul blond răvăşit şi buzele strânse într-o expresie serioasă. Erik îşi spune că este probabil soţul Daniellei, Magnus. Nu l-a întâlnit niciodată, i-a văzut doar fotografia pe biroul ei.

— E soţul tău? o întreabă Erik, făcând un gest spre bărbat.

— Ce?

Pare şi amuzată, şi uimită.

— M-am gândit că poate Magnus te-a însoţit până aici.

— Nu, râde ea.

— Eşti sigură? Pot să-l întreb chiar pe el, glumeşte Erik şi o ia spre bărbat.

Telefonul mobil al Daniellei sună şi ea răspunde, încă râzând.

— Erik, las-o baltă, spune, înainte de-a duce telefonul la ureche. Da, sunt Daniella.

Ascultă, dar nu se aude nimic.

— Alo?

Aşteaptă câteva secunde, apoi rosteşte ironic salutul hawaiian „aloha", înainte de-a închide telefonul şi a-l urma pe Erik.

Acesta s-a apropiat de bărbatul blond. Automatul de cafea zumzăie şi şuieră.

— Bea un pic de cafea, spune bărbatul, încercând să plaseze ceaşca în mâna lui Erik.

— Nu, mulţumesc.

Bărbatul soarbe din cafea şi zâmbeşte, făcând gropiţe în obraji.

— E bună, spune, încercând din nou să-i dea ceaşca lui Erik.

— Nu vreau.

Bărbatul mai bea un strop, în vreme ce-l priveşte pe Erik.

— Pot să împrumut telefonul tău? întreabă brusc. Dacă se poate. L-am uitat pe al meu în maşină.

— Şi acum vrei să-l împrumuţi pe al meu? întreabă sec Erik.

Bărbatul blond încuviinţează, privindu-l cu ochii lui cenuşii ca granitul lustruit.

— Poţi să-l iei tot pe al meu, spune Daniella.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

Blondul ia telefonul, se uită la el, apoi întâlneşte privirea Daniellei:

— Promit să ţi-l dau înapoi, spune el.

— Oricum, doar tu îl foloseşti, glumeşte ea.

El râde şi se retrage.

— Trebuie să fie soţul tău, spune Erik.

Ea clatină din cap zâmbind, apoi pare foarte ostenită. S-a frecat la ochi şi şi-a întins pe obraji rimelul gri-argintiu.

— Să văd pacientul? întreabă Erik.

— Te rog chiar, aprobă ea.

— De vreme ce tot sunt aici, se grăbeşte el să adauge.

— Erik, doresc mult să-ţi aud părerea, nu mă simt deloc sigură.

Deschide uşa grea, tăcută şi el o urmează în încăperea caldă de lângă sala de operaţie. Un băiat slab zace în pat. Două surori îi pansează rănile. Sunt sute de tăieturi şi înţepături, pe tot trupul. Pe tălpi, pe piept şi pe pântece, pe grumaz, în creştetul capului, pe faţă, pe mâini.

Pulsul este slab, dar foarte rapid. Buzele sunt cenuşii ca aluminiul, transpiră şi ţine ochii strâns închişi. Nasul pare că e rupt. Hemoragia se răspândeşte ca un nor întunecat pe sub piele, de la gât în jos, peste piept.

Erik observă că faţa băiatului, în ciuda rănilor, este frumoasă.

Daniella îi prezintă cu voce scăzută evoluţia lucrurilor şi cum variază starea băiatului, când este întreruptă de un ciocănit. E din nou bărbatul blond. Le face semne prin geamul uşii.

Erik şi Daniella schimbă o privire, părăsind camera de consultaţie. Blondul se află din nou lângă automatul de cafea care şuieră.

— Un cappuccino mare, îi spune el lui Erik. S-ar putea să ai nevoie, înainte de a-l întâlni pe poliţistul care l-a găsit pe băiat.

Abia acum înţelege Erik că bărbatul blond este comisarul de poliţie care l-a trezit din somn cu mai puţin de o oră în urmă. Finlandezo-suedeza[2] lui nu fusese aşa de evidentă la telefon sau poate că el fusese prea obosit ca s-o observe.

— De ce aş vrea să-l întâlnesc pe poliţistul care l-a găsit pe băiat? întreabă Erik.

— Ca să înţelegi de ce trebuie să-l interoghez...

Joona tace atunci când telefonul Daniellei începe să sune. Îl scoate din buzunarul hainei, nu bagă în seamă mâna ei întinsă şi priveşte grăbit ecranul.

— E pentru mine, spune Joona, răspunzând. Da... Nu, eu vreau să-l am aici. OK, dar mi se rupe de asta.

Comisarul zâmbeşte, în vreme ce ascultă în receptor obiecţiile colegului.

— Deşi am observat un lucru, îi răspunde Joona.

Celălalt strigă ceva.

— O fac în felul meu, spune Joona cu voce liniştită şi apoi încheie conversaţia.

Îi înapoiază telefonul Daniellei, mulţumindu-i cu un gest.

— Trebuie să-l interoghez pe pacient, le explică el serios.

— Îmi pare rău, spune Erik. Sunt de aceeaşi părere cu doctorul Richards.

— Când o să vorbească cu mine? întreabă Joona.

---

[2] În Finlanda şi mai ales în zona de graniţă a Suediei cu Finlanda se află un grup mare de suedezi care vorbesc un dialect specific: finlandssvenska.

— Nu câtă vreme se află în stare de şoc.

— Ştiam c-o să răspunzi aşa, spune Joona cu voce scăzută.

— Starea lui este în continuare foarte critică, îi explică Daniella. Au fost perforate plămânul, intestinul subţire, ficatul şi...

Un bărbat cu uniformă murdară intră în încăpere. Privirea îi este neliniştită. Joona îi face semn, îi iese în întâmpinare şi îi strânge mâna. Spune ceva cu voce scăzută şi poliţistul se şterge la gură, privindu-i pe doctori. Comisarul criminalist îi spune din nou poliţistului că totul este în ordine, ei trebuie să afle circumstanţele, lucrul acesta poate să le fie de mare folos.

— Da, prin urmare, spune poliţistul, dregându-şi uşor glasul. Am auzit la postul de radio al poliţiei că un om de serviciu a găsit un tip mort la toaleta de la stadionul din Tumba. Şi cum noi eram deja în maşină, pe Huddingevägen[3], a trebuit doar s-o cotim pe Dalvägen şi pe urmă în sus, spre lac. Janne, colegul meu, a intrat înăuntru, în vreme ce eu vorbeam cu îngrijitorul. La început, am crezut că era vorba de un drogat care luase o supradoză, dar curând mi-am dat seama că era vorba de cu totul altceva. Janne a ieşit din vestiar, alb la faţă, părând că nu vrea să mă lase să intru. „Doar o baltă afurisită de sânge", a zis el de vreo trei ori, s-a aşezat apoi pe scară şi...

Poliţistul tace, se aşază pe un scaun şi priveşte fix înaintea lui, cu gura pe jumătate deschisă.

— Vrei să continui? îl întreabă Joona.

---

[3] Am folosit denumirile suedeze; *väg* înseamnă drum, şosea, iar *gata*, stradă.

— Da... Ambulanţa a venit acolo, victima a fost identificată şi eu am primit misiunea să vorbesc cu rudele. Nu prea avem oameni, aşa că a trebuit să mă duc singur. Pentru că şefa mea a zis că nu vrea să-l lase pe Janne să plece în starea aia — era de înţeles de ce.

Erik priveşte ceasul.

— Ai timp să asculţi? îi spune Joona în finlandezo-suedeza lui liniştită.

— Victima, continuă poliţistul privind în podea, e profesor la liceul din Tumba şi locuieşte în noua zonă de case-tip de sus, de pe deal. Nimeni nu deschide uşa. Sun de mai multe ori. Aşa că, nu ştiu ce mă face să dau înconjur la toată casa şi să luminez cu lanterna printr-o fereastră din spate.

Poliţistul se opreşte. Gura îi tremură şi începe să zgârie cu unghia braţul scaunului.

— Fii drăguţ şi continuă, îl roagă Joona.

— Chiar trebuie? Pentru că eu...

— Tu ai găsit băiatul, mama şi o fetiţă de cinci ani. Băiatul era singurul care mai trăia.

— Deşi eu am crezut...

Tace, e alb ca varul.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Erland, spune Joona.

Poliţistul dă repede din cap şi se ridică, îşi trece zăpăcit mâna peste jacheta murdară şi părăseşte încăperea.

— Toţi erau măcelăriţi, continuă Joona. Nebunie curată, maltrataţi îngrozitor, erau loviţi cu piciorul, izbiţi, tăiaţi, iar fetiţa... Ea era tăiată în două bucăţi. Partea de jos şi picioarele erau în fotoliul din faţa televizorului şi...

Tace, privindu-l pe Erik, înainte să continue:

— Părea că făptaşul ştiuse că tatăl se afla la stadion, explică Joona. Fusese un meci, el era arbitru. Asasinul

aşteptase ca acesta să fie singur înainte de a-l ucide, i-a tranşat trupul, o tranşare agresivă, apoi s-a dus acasă la el, ca să-i ucidă pe ceilalţi.

— În ordinea asta s-a întâmplat? întreabă Erik.

— Aceasta este părerea mea, răspunde comisarul.

Erik simte cum îi tremură mâna, când şi-o trece peste gură. Tata, mama, fiul, fiica, gândeşte el cu încetineală, întâlnind apoi privirea lui Joona Linna.

— Făptaşul a vrut să nimicească o familie întreagă, constată Erik cu o voce stinsă.

Joona face un gest ezitant.

— Tocmai asta e... Mai este un copil care lipseşte, e sora cea mare, o fată de douăzeci şi trei de ani. Nu putem s-o găsim. Nu e nici în apartamentul ei din Sundbyberg, nici acasă la prietenul ei. Considerăm că e posibil ca şi asasinul să fie pe urmele ei. De aceea vrem să interogăm martorul cât mai repede posibil.

— Am să intru să fac o cercetare foarte atentă, spune Erik.

— Mulţumesc, dă din cap Joona.

— Dar nu putem risca viaţa pacientului...

— Înţeleg, îl întrerupe Joona. Însă, cu cât întârziem mai mult să avem ceva pe care să ne bazăm, cu atât are asasinul mai mult timp ca să dea de sora mai mare.

— Poate că ar trebui să faceţi o cercetare a locului crimei, spune Daniella.

— Tocmai se face, răspunde el.

— Mai bine du-te acolo şi zoreşte-i, zice ea.

— Oricum, n-o să folosească la nimic, spune comisarul.

— Ce vrei să spui?

— Vom găsi acolo ADN-ul amestecat de la sute, poate mii de persoane.

Erik se duce la pacient. Stă lângă pat, cercetând chipul livid, plin de răni. Răsuflarea e slabă. Buzele, înghețate. Erik îi rostește numele și o expresie de suferință trece peste chipul băiatului.

— Josef, repetă el cu voce scăzută. Numele meu este Erik Maria Bark, sunt medic și te voi consulta. Te rog, fă un semn din cap dacă înțelegi ce spun.

Băiatul zace complet nemișcat, pântecele i se mișcă odată cu respirația scurtă; și totuși, Erik este convins că băiatul a înțeles cuvintele lui, dar că a căzut din nou în starea de inconștiență și contactul s-a întrerupt.

O jumătate de oră mai târziu, când Erik părăsește camera, atât Daniella, cât și comisarul îl țintuiesc cu privirea.

— O să-și revină? întreabă Joona.

— E prea devreme pentru un răspuns, dar...

— Băiatul este singurul nostru martor, îl întrerupe comisarul. Cineva i-a ucis pe tatăl lui, pe mama, pe sora mai mică și aceeași persoană este, după toate probabilitățile, pe urmele surorii lui mai mari.

— Știm asta, spune Daniella. Dar noi credem că poliția ar trebui, poate, să-și dedice timpul căutând-o pe aceasta, în loc să ne deranjeze pe noi.

— De căutat, căutăm, dar merge prea încet. Trebuie să vorbim cu băiatul, pentru că el l-a văzut, probabil, pe criminal la față.

— Poate să dureze săptămâni întregi până ce băiatul va putea fi interogat, spune Erik. Vreau să spun, nu putem doar să-l trezim și să-i spunem că întreaga lui familie a murit.

— Dar sub hipnoză? întreabă Joona.

În încăpere se lasă tăcerea. Erik se gândeşte la zăpada care se aşternea peste Brunnsviken, când a trecut el pe acolo. Cum fulgii îşi dădeau drumul să cadă printre copaci, peste apa neagră.

— Nu, şopteşte pentru sine.

— N-ar putea funcţiona hipnoza?

— Nu pot face nimic în privinţa asta, răspunde Erik.

— Deşi eu am o foarte bună memorie a figurilor, zâmbeşte larg Joona. Dumneata eşti un bine-cunoscut hipnotizator, ai putea să...

— A fost doar un bluf, îl întrerupe Erik.

— Nu sunt de aceeaşi părere, zice Joona. Şi aceasta este o situaţie de forţă majoră.

Daniellei i se înroşesc obrajii şi zâmbeşte, privind în jos.

— Nu pot, spune Erik.

— De fapt, eu sunt cea care răspunde de pacient, intervine Daniella, ridicând vocea. Şi nu sunt deloc tentată să permit vreo şedinţă de hipnoză.

— Dar dacă ai aprecia că nu e periculos pentru pacient? întreabă Joona.

Erik înţelege că, încă de la început, comisarul s-a gândit la hipnoză ca la o scurtătură posibilă. Îşi dă seama că nu e vorba despre o idee care i-a venit brusc. Joona Linna l-a rugat să vină la spital numai pentru a încerca să-l convingă să hipnotizeze pacientul, nu pentru că e expert în tratamentul traumelor şi al stărilor de şoc.

— Mi-am promis mie însumi că nu mă voi mai ocupa de hipnoză vreodată, spune Erik.

— Foarte bine, înţeleg, îi răspunde Joona. Am auzit că eşti cel mai bun, dar, la naiba, sunt obligat să-ţi respect alegerea.

— Îmi pare rău, adaugă Erik.

Se uită la pacient prin peretele de sticlă, apoi se întoarce spre Daniella:

— A primit Desmopressin?

— Nu, am aşteptat înainte să-i dau medicamentul, răspunde ea.

— De ce?

— Din cauza riscului unor complicaţii tromboembolitice.

— Am urmărit discuţiile despre acest fel de complicaţii, dar nu cred că e ceva adevărat, eu însumi îi dau tot timpul fiului meu Desmopressin, spune Erik.

Joona se ridică greoi de pe scaun.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea să recomanzi un alt hipnotizator, spune el.

— Nici nu ştim dacă pacientul îşi va recăpăta cunoştinţa, răspunde Daniella.

— Dar eu mă bazez pe...

— Şi trebuie să fie conştient, pentru a putea fi hipnotizat, încheie ea, cu un mic surâs.

— Dar a ascultat când a vorbit Erik cu el, spune Joona.

— Nu cred, murmură ea.

— Ba da, de fapt, m-a auzit, spune Erik.

— Am putea s-o salvăm pe sora lui, continuă Joona.

— Acum plec acasă, zice Erik cu voce scăzută. Dă-i pacientului Desmopressin şi gândeşte-te la camera de depresurizare.

Părăseşte încăperea, scoţând de pe el halatul, în vreme ce străbate culoarul şi urcă în lift. În foaier se învârt mai multe persoane. Uşile sunt deschise şi cerul a început să se lumineze un pic. Chiar în momentul în care iese cu maşina din parcare, se întinde după cutia mică de lemn pe care o are în torpedou. Fără să-şi ia privirea de la drum,

deschide capacul pe care e pictat în culori vii un aborigen cu un papagal, ia trei tablete şi le înghite repede. Trebuie să doarmă câteva ore acum, dimineaţa, înainte ca Benjamin să se trezească şi să-şi primească injecţia.

2. Marţi, opt decembrie, dimineaţa

Comisarul criminalist Joona Linna comandă un sendviş mare cu parmezan, jambon şi roşii uscate, în localul *Il caffè* unde se ia micul dejun, de pe Bergsgatan. E dimineaţa devreme şi cafeneaua abia a deschis: fata care îi ia comanda nu a apucat încă să scoată pâinea din pungi.

După ce aseară, târziu, a inspectat locurile unde au fost săvârşite crimele din Tumba, a vizitat victima rămasă în viaţă la spitalul Karolinska din Solna şi a discutat în toiul nopţii cu doctorii Daniella Richards şi Erik Maria Bark, s-a dus la apartamentul său din Fredhäll şi a apucat să doarmă trei ore.

Acum Joona îşi aşteaptă micul dejun, priveşte prin ferestrele aburite primăria şi se gândeşte la coridorul subteran care o leagă pe aceasta de imensa clădire a poliţiei. Primeşte înapoi cardul bancar, ia un creion uriaş de pe tejgheaua de sticlă, îşi scrie numele pe chitanţă şi părăseşte cafeneaua.

Zăpada amestecată cu ploaie cade cu mare iuţeală din cer, în vreme ce el urcă în grabă pe Bergsgatan, cu

pachetul de sendvişuri calde într-o mână şi cu geanta cu crosele de innebandy[4] în cealaltă.

Îi întâlnim diseară pe spioni — va fi vai şi amar de noi, gândeşte Joona. Vom fi biciuiţi, exact cum au promis.

Echipa de innebandy a criminaliştilor pierde împotriva poliţiştilor de cartier, a celor de la circulaţie, a poliţiei navale, a forţei naţionale de intervenţie, a detaşamentului mobil de poliţie şi a poliţiei de securitate. Dar asta le dă un pretext să se întâlnească şi să se consoleze pe urmă la cârciumă.

Singurii pe care i-am învins au fost tipii de la laborator, gândeşte Joona.

În vreme ce merge de-a lungul sediului poliţiei, pe lângă intrarea principală, nu are nicio idee dacă va juca innebandy sau va merge la cârciumă în marţea asta. Vede că cineva a desenat o svastică pe firma de la sala de şedinţe a tribunalului. Cu paşi mari, continuă să meargă spre închisoarea Kronoberg şi vede poarta mare închizându-se fără zgomot după trecerea unei maşini. Fulgii de zăpadă se topesc pe fereastra mare a cabinei de pază. Joona trece şi pe lângă bazinul de înot al poliţiei, traversând pajiştea spre frontonul uriaşului complex. Faţada pare făcută din aramă înnegrită, udă, gândeşte el. Nicio bicicletă nu se află în parcarea lungă de lângă sala pentru arest preventiv, iar steagurile atârnă ude pe pavilioanele lor. Joona aleargă cu paşi mici printre două plinte de metal şi pe sub tavanul înalt de sticlă brumată, îşi scutură pantofii de zăpadă şi intră apoi pe uşile Direcţiei de Stat a Poliţiei.

[4] Hochei pe patine cu rotile.

În Suedia, Departamentul de justiţie răspunde de activitatea poliţiei, dar nu are competenţa de a hotărî cum va fi aplicată legea. Direcţia de Stat a Poliţiei este organul central administrativ. De Direcţia de Stat a Poliţiei ţin Poliţia Criminalistică a Statului, Poliţia de Securitate, Şcoala de Poliţie şi Laboratorul Criminalist de Stat.

Direcţia de Stat a Poliţiei este singurul organ operativ central cu răspunderea de a lupta împotriva infracţiunilor grave, la nivel naţional şi internaţional. Aici lucrează Joona Linna de nouă ani, în calitate de comisar criminalist.

Joona străbate coridorul, îşi scoate căciula de pe cap lângă tabelul cu anunţuri, trece cu privirea peste ele: cursuri de yoga, cineva care vrea să vândă o rulotă, informaţii despre sindicatul poliţiştilor şi schimbările de program ale clubului de tragere la ţintă...

Duşumeaua care a fost spălată vineri este deja foarte murdară. Uşa biroului lui Benny Rubin este întredeschisă. Sexagenarul cu mustaţă cenuşie şi riduri, cu pielea arsă de soare, a făcut parte timp de mulţi ani din echipa de investigaţii asupra asasinării lui Palme, dar acum se ocupă de centrala de comunicaţii şi de trecerea la noul sistem de radio Rakel. Stă în faţa computerului cu o ţigară în dosul urechii şi scrie cu o încetineală înspăimântătoare.

— Am un ochi în ceafă, zice brusc.

— Poate asta explică de ce scrii aşa de prost, glumeşte Joona.

Observă că ultima găselniţă a lui Benny este un afiş cu o reclamă de la SAS: o fată tânără, destul de exotică, într-un bikini minimal, bea un cocteil de fructe cu un

pai. Benny a fost aşa de enervat de interzicerea calendarelor cu fotomodele, încât cei mai mulţi au crezut că îşi va da demisia. În loc de asta, se dedică de mulţi ani unui protest tăcut şi încăpăţânat. Pe întâi, în fiecare lună, schimbă decoraţiile de pe pereţi. Nimeni nu a spus că sunt interzise reclamele companiilor de zbor, fotografiile prinţeselor gheţii cu picioarele larg desfăcute, instrucţiunile yoga sau reclamele la desùuri de la Hennes & Mauritz. Jonna îţi aminteşte de un afiş cu Gail Devers, alergătoarea pe distanţe scurte, în şort strâmt şi de o litografie îndrăzneaţă a pictorului Egon Schiele, care reprezenta o femeie cu părul roşu, stând cu picioarele desfăcute într-o pereche de pantalonaşi vaporoşi.

Joona se opreşte apoi ca s-o salute pe Anja Larsson, asistenta şi colega lui. Aceasta stă cu gura căscată în faţa computerului şi faţa ei rotundă ca o bilă este aşa de concentrată, că se hotărăşte să n-o deranjeze. În schimb, se duce în biroul său, îşi atârnă paltonul ud în spatele uşii, aprinde steaua de advent de la fereastră şi aruncă o privire rapidă prin cutia pentru scrisori: o broşură despre mediul de muncă, o propunere pentru becuri economice, o cerere de informaţii de la procuratură şi o invitaţie a personalului la masa de Crăciun, în Skansen[5].

Joona îşi părăseşte biroul, merge în sala de şedinţă, se aşază pe scaunul lui obişnuit, îşi desface pachetul cu sendvişuri şi începe să mănânce.

---

[5] Skansen: un fel de „muzeu al satului", cu case vechi din toate zonele Suediei, cu prăvălii în care se practică diferite meşteşuguri vechi şi o mică grădină zoologică; cu ocazia diferitelor sărbători, se organizează tot felul de ceremonii tradiţionale, cum ar fi sărbătorirea Crăciunului şi a Anului Nou, spre exemplu.

Pe tabla mare, albă[6] care e agăţată pe perete, este scris: haine, material de protecţie, arme, gaz lacrimogen, cătuşe, vehicul, alte mijloace tehnice, canale de comunicaţii, semnale de cale ferată, metode alternative de supraveghere, zone neacoperite radio, coduri, probe de comunicaţii.

Petter Näslund se opreşte pe coridor, râde încântat şi se sprijină de cadrul uşii, cu spatele spre sala de şedinţă. Petter este un bărbat musculos şi chel de vreo treizeci şi cinci de ani, comisar cu însărcinări speciale, ceea ce-l face să fie şeful direct al lui Joona. Timp de mai mulţi ani a flirtat cu Magdalena Ronander, fără să ia în seamă privirile ei stânjenite şi continua ei încercare de a păstra o relaţie colegială. Magdalena este de patru ani inspector la secţia de investigaţii şi are intenţia să-şi termine studiile juridice înainte de a împlini treizeci de ani.

Acum, Petter coboară glasul întrebând-o pe Magdalena ce armă de serviciu şi-a ales şi de câte ori îi schimbă ţeava când s-au tocit ghinturile. Fără să bage în seamă aluziile lui grosolane, ea îi spune că ţine o statistică strictă a gloanţelor folosite.

— Dar îţi plac chestiile groase, nu-i aşa? zice Petter.

— Nu, folosesc un Glöck 17, răspunde Magdalena, pentru că se potriveşte cu mare parte din muniţia pistoalelor de 9 mm ale armatei.

— Nu foloseşti armele ceheşti...

— Ba da, deşi... deşi mai curând m39B, spune ea.

Amândoi intră în sala de şedinţă, se aşază la locurile lor şi-l salută pe Joona.

---

[6] Ta
o carioacă diferit colorată.

— Şi există un tip de pistol Glock cu ejector al gazelor arse lângă cătare, continuă ea. Recului se micşorează teribil şi poţi să tragi mai repede focul următor.

— Ce crede micuţu' mumintrol[7]? întreabă Petter.

Joona zâmbeşte blând, dar ochii lui albastru-deschis capătă o strălucire de gheaţă când răspunde în finlandezo-suedeza lui cântătoare:

— Că nu are absolut nicio importanţă, alte lucruri sunt hotărâtoare.

— Aşa că tu nu ai nevoie să ştii să tragi, rânjeşte Petter.

— Joona e un bun trăgător, spune Magdalena Ronander.

— Bun la toate, suspină Petter.

Magdalena nu-l mai bagă în seamă pe Petter, întorcându-se spre Joona:

— Marele avantaj al pistolului Glock cu compensator e că gazul de la pulbere nu se vede din trăgaci, atunci când e întuneric.

— Foarte adevărat, spune cu voce joasă Joona.

Magdalena pare veselă în vreme ce-şi deschide mapa de piele neagră şi începe să răsfoiască printre hârtii. Benny vine şi el, se aşază, îi priveşte pe toţi, loveşte cu palma în tăblia mesei şi, când Magdalena Ronander îi aruncă o privire iritată, zâmbeşte larg.

— Am preluat cazul din Tumba, spune Joona.

— Ce caz e? întreabă Petter.

— O familie întreagă a fost ucisă cu lovituri de cuţit, răspunde Joona.

— N-are nimic de-a face cu noi, spune Petter.

---

[7] Mumintrol: personaj din desenele animate finlandeze — aluzie la faptul că Moona este finlandezo-suedez.

— Cred că poate fi vorba despre un asasin în serie sau cel puţin...

— Dar terminaţi odată, intervine Benny, îl priveşte în ochi pe Joona, apoi loveşte cu palma în masă din nou.

— A fost doar o reglare de conturi, continuă Petter. Împrumuturi, datorii, jocuri de noroc... Era bine-cunoscut la Solvalla[8].

— Dependent de jocuri, confirmă Benny.

— Împrumuta bani de la interlopi şi a trebuit să plătească pentru asta, conchide Petter.

Se face tăcere. Joona bea puţină apă, culege câteva firimituri de la sendviş şi le vâră în gură.

— Simt că am o legătură specială cu cazul ăsta, spune el cu glas potolit.

— Atunci trebuie să ceri să fii mutat, zice Petter zâmbind. Nu e nimic pentru poliţia criminalistă.

— Eu cred că e.

— Trebuie să devii poliţist comunal în Tumba, dacă vrei să ai cazul, spune Petter.

— Am de gând să anchetez crimele, se încăpăţânează Joona.

— Eu sunt cel care hotărăşte asta, răspunde Petter.

Yngve Svensson intră şi se aşază. Are părul pieptănat peste cap şi uns cu gel, cearcăne vinete-cenuşii sub ochi, un barbişon roşcat şi poartă întotdeauna un costum negru şifonat.

— *Yngwie*, spune Benny mulţumit.

Yngve Svensson este unul dintre cei mai de seamă experţi în problemele de crimă organizată din ţară, răs-

[8] Solvalla: cel mai cunoscut hipodrom din Suedia.

punde de secţia de analiză şi face parte din unitatea pentru cooperare poliţienească internaţională.

— Yngve, ce spui despre Tumba? întreabă Petter. Nu-i aşa că te-ai interesat?

— Da, pare să fie o afacere locală, spune el. Recuperatorul s-a dus la casa respectivă. Tatăl ar fi trebuit să fie acasă la ora aceea, dar se oferise ca arbitru la meciul de fotbal. Probabil că recuperatorul ia *speed* şi *rohypnol*, e dezechilibrat şi stresat şi, provocat de cine ştie ce, se năpusteşte asupra familiei cu un cuţit Swat, ca să-l găsească pe bărbat; ei cu siguranţă îi spun cum stau lucrurile, dar el îşi iese din minţi şi-i omoară pe toţi, înainte să pornească spre stadion.

Petter zâmbeşte ironic, bea câteva înghiţituri mari de apă, râgâie în palmă, îl priveşte pe Joona şi îl întreabă:

— Ce spui despre explicaţia asta?

— Dacă nu ar fi cu totul falsă, ar fi poate bună, răspunde Joona.

— Ce e fals? întreabă Yngve pus pe harţă.

— Asasinul l-a ucis mai întâi pe bărbat la stadion, răspunde Joona liniştit. Apoi s-a dus la casa respectivă şi i-a ucis pe ceilalţi.

— În cazul ăsta, nu are cum să fie o simplă încasare a unei datorii, intervine Magdalena Ronander.

— Trebuie mai întâi să vedem ce spune autopsia, mormăie Yngve.

— Va spune că eu am dreptate, răspunde Joona.

— Idiot, suspină Yngve, vârându-şi sub buză două porţii de tutun.

— Joona, tu nu vei primi de la mine cazul ăsta, spune Petter.

— Am înţeles, suspină Joona ridicându-se de la masă.

— Unde te duci? — avem şedinţă doar, spune Petter.
— Trebuie să vorbesc cu Carlos.
— Nu despre asta!
— Ba da, răspunde Joona, părăsind încăperea.
— Stai, strigă Petter. Altfel, va trebui să...

Joona nu aude ameninţarea, închide doar uşa liniştit în urma sa, continuă să meargă de-a lungul coridorului, îi spune „Hei!"[9] lui Anja care-i întâlneşte privirea pe deasupra computerului, cu o mină întrebătoare.

— Nu eşti la şedinţă? îl întreabă.
— Ba da, răspunde el, continuându-şi drumul spre lift.

La etajul al cincilea se află sala de şedinţe şi biroul Direcţiei de Stat a Poliţiei; de asemenea, acolo se află şi Carlos Eliasson, şeful Poliţiei Statului. Uşa e crăpată, dar ca de obicei, e mai mult închisă decât deschisă.

— Intră, intră, spune Carlos.

Când Joona păşeşte în cameră, peste chipul lui Carlos trece un amestec egal de îngrijorare şi bucurie.

— Trebuie doar să-mi hrănesc micuţii, spune el, ciocănind în peretele acvariului.

Priveşte zâmbind la peştii care înoată spre suprafaţă şi aruncă în apă firimituri de hrană.

— Aici ai un pic, şopteşte el.

Arată înspre cel mai mic dintre peştii decorativi, Nikita, apoi se întoarce şi spune prietenos:

— Comisia pentru crime a întrebat dacă nu poţi să te ocupi de asasinatul din Dalarna.

— Îl rezolvă şi singuri, spune Joona.

— Nu prea par să creadă aşa — Tommy Kofoed a fost aici şi ne-a făcut curte ca să...

---

[9] *Hej!* — salut tipic suedez.

— Şi, de fapt, nici nu am timp, îl întrerupe Joona.

Se aşază în faţa lui Carlos. În încăpere miroase frumos, a piele şi a lemn. Soarele se răsfrânge jucăuş în acvariu.

— Vreau să mă ocup de cazul din Tumba, spune Joona fără înconjur.

Pentru o clipă, o expresie îngrijorată pune stăpânire în întregime pe chipul zbârcit şi cald al lui Carlos.

— Tocmai m-a sunat Petter Näslund, are dreptate, nu e un caz pentru poliţia criminalistă, spune el cu multă grijă.

— Eu cred că este, se încăpăţânează Joona.

— Numai dacă încasarea datoriei ar avea legături cu crima organizată, Joona.

— N-a fost vorba despre vreo încasare a vreunei datorii.

— Nu?

— Ucigaşul s-a năpustit mai întâi asupra bărbatului, spune Joona pe un ton ferm. Pe urmă, s-a dus la locuinţa lui, ca să continue cu familia. Voia să ucidă întreaga familie, o s-o găsească şi pe fata cea mare, şi o să-l găsească şi pe băiat, dacă supravieţuieşte.

Carlos aruncă o privire scurtă acvariului, ca şi cum s-ar fi temut ca peştii să nu audă ceva neplăcut.

— Aha, spune el sceptic. De unde ştii asta?

— Pentru că paşii prin sânge erau mai scurţi în casă.

— Ce vrei să spui?

Joona se apleacă în faţă şi explică:

— Desigur, erau urme de paşi peste tot, eu n-am măsurat nimic, dar mi s-a părut că paşii din vestiar erau... da, mai vioi, iar paşii din casă, mai obosiţi.

— Acum vine, spune Carlos ostenit. Acum începi s-o iei razna din nou.

— Deşi eu am dreptate, răspunde Joona.

Carlos clatină din cap:

— De data asta, nu cred că ai.

— Ba da, am.

Carlos se întoarce spre peşti, zicând:

— Acesta este Joona Linna, cel mai încăpăţânat om pe care l-am întâlnit vreodată.

— Dar ce se întâmplă când cedezi, deşi ştii că ai dreptate?

— Nu pot trece peste voinţa lui Petter, să-ţi dau cazul pe baza unei legături speciale pe care zici că o simţi, îl lămureşte Carlos.

— Ba da.

— Toţi cred că a fost vorba despre încasarea unei datorii de joc.

— Şi tu? întreabă Joona.

— Da, de fapt aşa cred.

— Urmele erau mai dese în vestiar, pentru că bărbatul a fost ucis mai întâi, insistă Joona.

— Nu te dai bătut niciodată, nu-i aşa? îl întreabă Carlos.

Joona ridică din umeri, zâmbind.

— Cel mai bine e să dau telefoane şi să vorbesc direct cu cei de la medicină legală, mormăie Carlos, apucând receptorul.

— Vor spune că eu am dreptate, răspunde Joona cu privirea lăsată în jos.

Joona Linna ştie că este un om încăpăţânat şi mai ştie că trebuie să-şi păstreze încăpăţânarea, pentru a putea să meargă înainte. Poate că asta a început cu tatăl lui Joona, Yrjö Linna, care era poliţist comunitar în districtul de poliţie Märsta. Se afla pe vechiul drum spre Uppsala, un pic mai la nord de spitalul Löwenströmska, când

centrala a primit un apel de urgenţă şi l-a trimis pe Hammarbyvägen, în Upplands Väsby. Un vecin telefonase poliţiei. Spusese că puştii lui Olsson sunt din nou bătuţi. În 1979, Suedia era prima ţară din lume care interzicea pedepsirea copiilor şi poliţia primise instrucţiuni de la Direcţia de Stat a Poliţiei să privească cu toată seriozitatea noua lege. Yrjö Linna s-a dus cu maşina la casa respectivă şi a oprit în faţa porţii. Îl aştepta pe colegul său, Jonny Andersen. După câteva minute, l-a sunat. Jonny se afla la coadă, la chioşcul cu cârnaţi Mammas şi i-a spus că un bărbat mai trebuie câteodată să acţioneze şi singur. Yrjö Linna era un tip tăcut. Ştia că regulamentul cerea să fie două persoane la o intervenţie de felul acesta, dar nu s-a încăpăţânat. Nu voia să se certe, nu voia să pară laş şi nu putea să aştepte. A urcat scările până la etajul al treilea şi a sunat la uşă. O fată a deschis, avea ochii roşii. A rugat-o să rămână pe scară, însă ea a clătinat din cap şi a fugit în apartament. Yrjö Linna a urmat-o, ajungând în camera de zi. Fata bătea cu pumnii în uşa de la balcon. Yrjö a văzut că acolo se afla un băieţel, doar cu un scutec pe el. Părea să aibă vreo doi ani. Yrjö a traversat în grabă camera, ca să dea drumul copilului şi din această cauză l-a văzut prea târziu pe bărbatul beat. Acesta şedea nemişcat pe canapeaua din faţa uşii, cu faţa întoarsă spre balcon. Yrjö era obligat să folosească ambele mâini, ca să ridice piedica şi în acelaşi timp să apese pe clanţă. Abia când a auzit zgomotul puştii, s-a oprit. Împuşcătura a pornit, o ploaie de 37 de alice mici de oţel, care au pătruns direct în spinarea lui şi l-au ucis aproape instantaneu.

Joona, care avea 11 ani, s-a mutat împreună cu mama sa, Ritva, din apartamentul luminos din Märsta

Centrum la mătuşa lui, într-un apartament de trei camere în Fredhäll, la Stockholm. După ce a terminat şcoala elementară şi, după trei ani, liceul din Kungsholmen, a intrat la Şcoala de Poliţie. Se mai gândeşte destul de des la prietenii din grupa sa, la plimbările de-a lungul pajiştilor întinse, la liniştea care precedase perioadei de stagiar şi la primii ani ca agent de poliţie. Joona Linna avusese partea cuvenită de muncă de birou, elaborase planurile legate de egalitatea în drepturi, se implicase în activitatea sindicală, supraveghease circulaţia la maratonul oraşului Stockholm şi la sute de accidente de maşină, se simţise jenat când huliganii din galeriile echipelor de fotbal îi tracasau colegele cu cântece care bubuiau prin vagoanele de metrou: „Ce faci cu bastonul tău, când îl bagi şi când îl scoţi!", găsise narcomani morţi cu răni putrezite, avusese conversaţii serioase cu infractori prinşi în flagrant, ajutase personalul salvărilor cu beţivanii plini de vomă, vorbise cu prostituate tremurând fiindcă nu-şi luaseră doza de droguri, bolnave de SIDA şi îngrozite, întâlnise sute de bărbaţi care îşi brutalizau nevestele şi copiii, întotdeauna după aceleaşi modele, beţi, dar dornici de control, cu radioul dat tare şi jaluzelele trase; îi oprise pe cei care conduceau prea repede sau băuţi, confiscase arme, droguri şi alcool făcut în casă. Odată, când era în concediu medical pentru o hernie de disc şi se plimba pe afară, ca să nu înţepenească de tot, a văzut un skinnhead apucând o femeie musulmană de piept, în faţa şcolii Klastorp. Cu dureri îngrozitoare de spate, a alergat după el prin tot parcul, pe lângă Smedsudden, apoi pe podul de Vest, peste apă, şi peste Långholmen, până în Södermalm, şi-l prinsese abia la stopul de la Högalid.

Fără să vrea să facă de fapt carieră, Joona Linna fusese promovat. Îi plăceau misiunile care cer calificare şi nu renunţa niciodată. Are o coroană şi două galoane cu frunze de stejar pe insigna ce indică gradul său, dar îi lipseşte şnurul pentru fapte deosebite. E total neinteresat de orice şi refuză să intre în Comisia de Stat pentru cercetarea crimelor.

Acum, în această dimineaţă de decembrie, Joona Linna stă în biroul şefului poliţiei criminaliste. Încă nu simte oboseala după lunga noapte petrecută în Tumba şi la spitalul Karolinska, în timp ce îl ascultă pe Carlos vorbind cu şeful adjunct al secţiei de medicină legală din Stockholm, profesorul Nils „Nålen"[10] Åhlén.

— Nu, am nevoie doar să ştiu care este primul loc al crimei, spune Carlos, apoi ascultă un moment. Înţeleg, înţeleg... dar în momentul de faţă, cum pare să fie, după părerea ta?

Joona se lasă pe spate pe spătarul scaunului, se scarpină în părul blond, zbârlit şi vede cum faţa şefului poliţiei se face din ce în ce mai roşie. Acesta ascultă vocea monotonă a „Acului de Cusut" şi, în loc să răspundă, dă doar din cap, iar la urmă pune receptorul în furcă, fără să spună nimic.

— Ei... ei...

— ...Am ajuns la concluzia că tatăl a fost ucis mai întâi, completează Joona.

Carlos dă din cap în semn de aprobare.

— Ce-ţi spuneam? face Joona, zâmbind.

Carlos lasă privirea în jos şi tuşeşte, dregându-şi vocea.

[10] *Nålen* (sued.): ac de cusut.

— OK, eşti şeful anchetei preliminare, spune el. Cazul din Tumba este al tău.

— Curând, răspunde Joona serios.

— Curând?

— Mai întâi, vreau să aud ceva. Cine a avut dreptate? Cine a avut dreptate, tu sau eu?

— Tu, strigă Carlos. Pentru Dumnezeu, Joona, ce e cu tine? Ai avut dreptate, ca de obicei!

Joona îşi ascunde zâmbetul cu mâna, în vreme ce se ridică.

— Acum trebuie să-mi interoghez martorul, înainte să fie prea târziu.

— Vei interoga băiatul? întreabă Carlos.

— Da.

— Ai vorbit cu procurorul?

— N-am de gând să-l las să preia ancheta înainte de a avea un suspect, spune Joona.

— Sunt de acord cu tine, zice Carlos. Cred doar că-i bine să-l ai şi pe procuror în barca ta, dacă ai de gând să vorbeşti cu un băiat aflat într-o stare aşa de proastă.

— OK, eşti înţelept, ca de obicei — îl sun pe Jens, spune Joona plecând.

3. Marţi, opt decembrie, înainte de prânz

După discuţia cu şeful poliţiei criminaliste, Joona Linna se urcă în maşină, ca să străbată scurta distanţă până la Secţia de medicină legală din zona spitalului Karolinska. Răsuceşte cheia în contact, bagă în viteza întâi şi iese atent din parcare.

Înainte de a-i telefona procurorului-şef Jens Svanehjälm, trebuie să mediteze asupra lucrurilor pe care le ştie până acum despre cazul din Tumba. Dosarul în care a adunat notele din ancheta începută se află pe scaunul de alături. Conduce spre Sankt Eriksplan şi încearcă să-şi amintească ce a raportat deja procuraturii despre ancheta la locul crimelor şi ce conţin însemnările despre discuţiile avute în cursul nopţii cu Serviciul Social.

Joona conduce peste pod, vede la stânga castelul alb de la Karlsberg, repetându-şi în minte obiecţiile celor doi medici despre riscul legat de interogarea unui pacient într-o stare atât de proastă, apoi se hotărăşte să mai treacă o dată în revistă întâmplările din ultimele douăsprezece ore.

Karim Muhammed venise în Suedia ca fugar din Iran. Era jurnalist şi fusese arestat atunci când Ruhollah Khomeyni se întorsese în ţară. După opt ani petrecuţi în închisoare, reuşise să fugă peste graniţă în Turcia, apoi mai departe, în Germania şi, în cele din urmă, la Trelleborg. Karim Muhammed împlinea curând doi ani de la angajarea la Jasmin Jabir, proprietarul firmei de curăţenie Johansson, cu adresa pe Alice Tegnérs numărul 9, în Tullinge. Firma primise de la comuna Botkyrka însărcinarea de a face curat în şcolile Tullinberg, Vista şi Broäng, precum şi în baia Storvet, liceul Tumba, stadionul din Tumba şi vestiarele de la stadionul Rödstuhage.

Karim Muhammed a sosit la stadionul Rödstuhage la ora 20:50 ieri, luni 6 decembrie. Era ultima treabă pe care o mai avea de făcut în seara aceea. Şi-a lăsat microbuzul wolkswagen în parcare, nu departe de o Toyota roşie. Reflectoarele de pe stâlpii înalţi din jurul stadionului erau stinse, dar la vestiar lumina mai era încă aprinsă. A deschis uşa din spate a microbuzului, a lăsat în jos rampa, s-a căţărat pe ea şi a desfăcut curelele care fixau căruciorul de făcut curăţenie.

Când a ajuns la clădirea joasă de lemn şi a încercat să răsucească cheia în broască la vestiarul bărbaţilor, a observat că uşa era deja deschisă. A bătut, n-a primit răspuns şi a deschis. Abia când a fixat uşa cu o piedică de plastic, a văzut sângele de pe podea. A intrat, a văzut bărbatul mort, s-a întors la maşină şi a sunat la SOS – Alarmă.

Centrala a luat legătura cu o maşină aflată pe Huddingevägen, nu departe de staţia trenului local, Tumba. Doi agenţi de poliţie, Jan Eriksson şi Erland Björkander au fost trimişi la stadion.

În vreme ce Erland Björkander lua declarația lui Karim Muhammed, Jan Eriksson s-a dus la vestiar. Lui Eriksson i s-a părut că aude un sunet scos de victimă, a crezut că aceasta mai trăia și s-a apropiat în goană. Când l-a întors pe bărbat, a înțeles că era imposibil să mai fie în viață. Corpul avea răni foarte grave, brațul drept îi lipsea și pieptul îi era așa de maltratat, că părea un vas plin cu o mâzgă însângerată. A sosit ambulanța și, imediat după aceea, inspectorul de poliție Lillemor Blom. Victima a fost identificată fără probleme ca fiind Anders Ek, profesor de chimie și fizică la liceul din Tumba, căsătorit cu Katja Ek, bibliotecară la biblioteca din Huddinge. Locuiau într-o casă-tip pe Gärdesvägen 8 și aveau doi copii care mai locuiau cu ei, Lisa și Josef.

Pentru că orele erau așa de înaintate, inspectorul de poliție Lillemor Blom i-a dat lui Erlander Björkander însărcinarea de a vorbi cu familia victimei, în vreme ce ea primea raportul lui Jan Eriksson și izola locul crimei.

Erland Björkander a ajuns la casa din Tumba, a parcat și a sunat la ușă. Deoarece nimeni nu deschidea, a înconjurat întreaga clădire până în spate, a aprins lanterna și a privit înăuntru. Primul lucru pe care l-a văzut a fost o baltă mare de sânge pe mocheta din dormitor, urme însângerate, ca și cum un corp ar fi fost târât afară prin ușă și o pereche de ochelari de copil lângă prag. Fără să mai ceară întăriri, Erland Björkander a forțat ușa de la balcon și a intrat cu arma în mână. A căutat prin toată casa și a găsit cele trei victime, a cerut imediat să vină poliția și ambulanța la locul respectiv și nu a observat că băiatul mai trăia încă. Apelul lui Erland Björkander a fost făcut din greșeală pe o frecvență care acoperea toată zona Stockholmului.

Era ora 22:10 şi Joona Linna se afla în maşina sa, pe Drottningholmsvägen, când a auzit apelul lansat cu o voce foarte agitată. Un agent de poliţie pe nume Erland Björkander, striga că au fost măcelăriţi copii, că el e singur în casă, că mama e moartă, că toţi sunt morţi. O clipă mai târziu, se afla în afara casei şi, pe un ton evident mai reţinut, spunea că inspectorul Lillemor Blom îl trimisese singur la casa de pe Gärdesvägen. Apoi, Björkander a tăcut brusc, mormăind că greşise frecvenţa şi a dispărut.

În maşina lui Joona Linna s-a lăsat tăcerea. Ştergătoarele înlăturau picăturile de apă de pe parbriz. În vreme ce conducea încet prin faţă pe la Kristineberg, se gândea la tatăl lui care tot aşa, nu avusese pe nimeni cu el.

Joona a tras la marginea drumului, în faţa şcolii Stefan, iritat de lipsa unei conduceri capabile acolo, în Tumba. Niciun poliţist nu trebuie să fie obligat să execute o misiune de felul acesta de unul singur. Joona a suspinat, a luat telefonul şi a cerut să fie pus în legătură cu Lillemor Blom.

Lillemor Blom fusese la Şcoala de Poliţie în acelaşi an cu Joona. După perioada de practică, se căsătorise cu un coleg de la secţia de investigaţii pe nume Jerker Lindkvist. Doi ani mai târziu, avuseseră un fiu pe care îl botezaseră Dante. Jerker nu îşi luase niciodată perioada cuvenită de concediu plătit pentru părinţi, deşi faptul este prevăzut prin lege[11]. Familia avusese de suferit din punct de vedere financiar, iar cariera lui Lillemor stagnase. Jerker o şi părăsise pentru o poliţistă mai tânără care tocmai îşi terminase şcoala şi Joona auzise că nu-şi vizita fiul nici măcar o dată la două săptămâni, cum e legal.

[11] În Suedia, concediul postnatal este împărţit între cei doi părinţi.

Când Lillemor a răspuns la telefon, Joona s-a prezentat scurt, trecând peste amabilităţile de rigoare şi explicându-i ce auzise prin staţie.

— Avem lipsă de oameni, Joona, îi spuse ea. Şi, de fapt, am considerat că...

— N-are nicio importanţă, o întrerupse el. Aprecierea ta a mers la dracu'.

— Nu vrei să mă asculţi, zise ea.

— Ba da, dar...

— Atunci, fă-o!

— Nici pe Jerker al tău n-ar trebui să-l trimiţi singur la locul unui delict, continuă Joona.

— Ai terminat?

După o scurtă tăcere, Lillemor Blom i-a explicat că agentul de poliţie Erland Björkander avusese doar misiunea să anunţe familia şi că acesta, de bunăvoie, luase iniţiativa de a forţa uşa din spatele casei. Joona spuse atunci că avea dreptate, se mai scuză de câteva ori întrebând, mai mult din politeţe, ce se întâmplase de fapt în Tumba.

Lillemor i-a relatat ce raportase agentul de poliţie despre cuţitele şi tacâmurile care căzuseră în sângele de pe podeaua bucătăriei, despre ochelarii fetiţei, urmele de sânge, amprentele, cadavrele şi cum bucăţi din ele fuseseră plasate prin casă. Apoi, i-a spus că Anders Ek, pe care ea îl considera drept ultima victimă, era cunoscut de autorităţile sociale pentru dependenţa lui de jocuri de noroc. Ceruse o amânare a datoriilor, însă, în acelaşi timp, împrumutase bani de la persoane cu activitate criminală din comună. Acum un recuperator atacase familia ca să dea de el. Lillemor i-a descris corpul lui Anders Ek găsit în vestiar şi cum fusese măcelărit, faptul că la duş fuseseră

descoperite un cuţit de vânătoare şi un braţ retezat. I-a mai spus ce ştia despre familia găsită în casă şi că fiul fusese transportat la spitalul din Huddinge. Invocase de mai multe ori lipsa de personal, explicând că, din acest motiv, cercetarea locului delictelor va trebui să mai aştepte.

— Vin acolo, spuse Joona.

— De ce? îl întrebă uimită.

— Vreau să văd cu ochii mei.

— Acum?

— Da, mulţumesc, încheie el.

— Cu plăcere, mai zise ea, pe un ton din care lui Joona i se păruse că într-adevăr vorbeşte serios.

Joona nu înţelesese imediat ce-i trezise interesul. Nu era vorba numai despre gravitatea delictelor, ci despre ceva ce nu se potrivea între informaţiile pe care le primise şi concluziile care fuseseră trase.

Abia după ce vizitase amândouă locurile din Tumba, vestiarul de la stadionul din Rödstuhage şi casa-tip din Gärdesvägen 8, a fost sigur că presimţirea lui putea fi legată de observaţii concrete. De bună seamă, nu era vorba despre dovezi propriu-zise, totuşi indiciile erau atât de evidente, încât nu putea să renunţe. Era convins că tatăl fusese ucis înainte de-ai fi fost atacată familia. În primul rând, urmele de sânge de pe podeaua din vestiar păreau mai apăsate, mai energice, în comparaţie cu urmele din casă şi, în al doilea rând, cuţitul de vânătoare care se afla în cabina de duş de la stadion avea lama ruptă, ceea ce putea explica prezenţa tacâmurilor de pe duşumeaua bucătăriei din casă: pur şi simplu, făptaşul căutase o altă armă.

Joona ceruse ca un medic generalist de la spitalul Huddinge să-i ajute până la venirea medicului anatomopatolog

şi a tehnicienilor de la laboratorul criminalist de stat. Făcuseră un prim examen al locului crimelor din casa-tip, apoi Joona vorbise cu departamentul de medicină legală din Stockholm, cerând autopsii amănunţite.

Lillemor Blom stătea şi fuma lângă un felinar, atunci când Joona a ieşit din casă. Nu se mai simţise de mult atât de tulburat. Fetiţa avusese parte de tratamentul cel mai violent.

Un tehnician criminalist era deja pe drum. Joona a păşit peste banda tremurătoare de plastic, în dungi albe şi albastre, care înconjura locul crimei, îndreptându-se spre Lillemor.

Vântul bătea tare şi era întuneric. Fulgi rari de zăpadă cădeau când şi când pe feţele lor. Lillemor avea o frumuseţe ofilită, chipul ei era plin de riduri de oboseală şi se machiase gros şi neglijent. Dar Joona o considerase întotdeauna frumoasă, cu nasul ei drept, cu pometii înalţi şi ochii oblici.

— Ai început ancheta preliminară? o întrebă.

Ea clătină din cap, suflând fumul din plămâni.

— O fac eu, spuse el.

— Atunci mă duc acasă şi mă culc.

— Sună bine, îi zâmbi el.

— Vino şi tu, glumi Lillemor.

— Trebuie să văd dacă se poate vorbi cu băiatul.

— Tocmai am făcut o chestie, am telefonat la SKL[12] din Linköping, trebuie doar să ia legătura cu spitalul din Huddinge.

— Grozav! spuse Joona.

[12] Laboratorul de Criminalistică.

Lillemor lăsă să-i cadă ţigara în şanţ, strivind mucul cu talpa.

— De fapt, ce are Rikskrim[13] de-a face cu cazul acesta? întrebă ea, aruncând o privire spre maşină.

— Vom vedea, mormăi Joona.

Motivul asasinatelor nu putea fi doar încercarea de-a încasa o datorie de joc, îşi zise el din nou. Pur şi simplu, nu se potrivea. Cineva voise să distrugă o întreagă familie, dar forţele şi cauzele din spatele acestei voinţe erau încă ascunse.

Când Joona s-a aşezat din nou în maşină, a sunat la spitalul din Huddinge, aflând că pacientul fusese transportat la secţia de neurochirurgie de la spitalul Karolinska din Solna. I-au mai spus că starea băiatului se înrăutăţise la o oră după ce tehnicienii criminalişti din Linköping puseseră un medic să asigure materialul biologic colectat de la pacient.

Era miezul nopţii atunci când Joona a pornit înapoi, spre Stockholm. De pe şoseaua Södertälje a telefonat la Serviciul Social, pentru a începe o colaborare în legătură cu interogatoriile planificate în cadrul anchetei preliminare. I s-a făcut legătura cu persoana de gardă care se ocupa cu protecţia martorilor, o anume Susanne Granat, căreia i-a povestit despre circumstanţele speciale, rugând-o să-i permită să revină atunci când va fi lămurit asupra stării pacientului.

La ora 02:05, se afla la secţia de neurochirurgie a spitalului Karolinska, aşteptând să vorbească, un sfert de oră mai târziu, cu medicul care răspundea de pacient, Daniella Richards. Aceasta i-a spus că, după părerea ei, băiatul nu va putea fi interogat timp de câteva săptămâni, în caz că va supravieţui rănilor.

---

[13] Rikskrim: Poliţia Criminalistă de Stat; delictul din Tumba ar fi trebuit să fie rezolvat de poliţia locală.

— A intrat în şoc, spuse ea.

— Ce înseamnă asta?

— A pierdut mult sânge, inima încearcă să compenseze şi-şi grăbeşte ritmul...

— Aţi oprit hemoragiile?

— Cred că da, sau aşa sper, îi dăm tot timpul sânge, însă lipsa de oxigen din corp a făcut ca reziduurile metabolice să nu mai poată fi transportate, sângele e mai acid şi poate leza inima, plămânii, ficatul, rinichii.

— E conştient?

— Nu.

— În caz că trebuie să vorbesc cu el, întrebă Joona, se poate face ceva?

— Singurul care l-ar putea ajuta este Erik Maria Bark.

— Hipnotizatorul?

Ea zâmbi larg şi roşeala îi cuprinse obrajii.

— Nu-i spune aşa, dacă vrei să te ajute, adăugă. Este cel mai de seamă expert al nostru în tratarea şocurilor şi a traumelor.

— Ai ceva împotrivă dacă-l rog să vină?

— Din contră, m-am gândit şi eu s-o fac.

Joona şi-a căutat telefonul prin buzunare şi, dându-şi seama că-l uitase în maşină, a rugat-o pe Daniella Richards să i-l împrumute pe-al ei. După ce i-a relatat lui Erik Maria Bark circumstanţele, a sunat-o din nou pe Susanne Granat de la Serviciul Social, explicându-i că spera să poată vorbi în curând cu Josef Ek. Susanne Granat i-a spus atunci că familia se afla în registrele lor, că tatăl era dependent de jocuri de noroc şi că Serviciul Social avusese în urmă cu trei ani probleme cu fiica.

— Cu fiica? a întrebat sceptic Joona.

— Fiica mai mare, Evelyn, i-a explicat Susanne.

4. Marţi, opt decembrie, dimineaţa

Erik Maria Bark tocmai a ajuns acasă, după vizita de noapte făcută la spitalul Karolinska, unde îl întâlnise pe comisarul criminalist Joona Linna. Erik îl plăcuse, deşi acesta încercase să-l facă să-şi calce promisiunea de a nu mai hipnotiza vreodată. Poate i-l făcuse simpatic neliniştea evidentă şi cinstită a comisarului pentru soarta acelei fete mai mari. După câte se părea, cineva o vâna chiar în acest moment.

Erik intră în dormitor privind-o pe soţia sa, Simone, care e culcată în pat. Se simte foarte ostenit, tabletele au început să-şi facă efectul, ochii îl ustură şi sunt grei, somnul e deja pe drum. Lumina cade pe Simone ca pe o suprafaţă de sticlă zgâriată. A trecut aproape o noapte întreagă de când a plecat de lângă ea ca să examineze băiatul rănit. Acum, Simone s-a întins peste tot patul. Trupul îi e greu. Plapuma îi stă la picioare, cămaşa de noapte i s-a strâns în jurul mijlocului. E culcată pe burtă. Pe braţe şi pe umeri i s-a zgribulit pielea de frig. Erik trage cu grijă plapuma peste ea. Simone murmură ceva,

ghemuindu-se. El se aşază şi-i mângâie glezna, vede cum degetele de la picioare se mişcă, reacţionând la atingerea lui.

— O să fac un duş, spune, lăsându-se pe spate.

— Cum îl chema pe poliţist? îngaimă ea.

Dar înainte să apuce să-i răspundă, el se află în parcul Observatorului. Sapă în lada cu nisip pentru copii şi găseşte o piatră galbenă, rotundă ca un ou, mare cât un dovleac. Râcâie cu degetele şi dă de un relief pe margine, ca un rând de dinţi ascuţiţi. Când întoarce piatra, vede că este craniul unui dinozaur.

— Du-te dracului! strigă Simone.

El tresare, dându-şi seama că a aţipit şi a început să viseze. Tabletele puternice l-au adormit în mijlocul conversaţiei. Încearcă să zâmbească şi întâlneşte privirea rece a Simonei.

— Sixan? Ce s-a întâmplat?

— Ai început din nou?

— Ce?

— Ce! repetă ea iritată. Cine e Daniella?

— Daniella?

— Ai promis, a fost un jurământ, Erik, spune ea indignată. Am avut încredere în tine, am fost aşa de proastă că am crezut cu adevărat...

— Despre ce vorbeşti? o întrerupe el. Daniella Richards e o colegă de la Karolinska. Ce e cu ea?

— Nu mă minţi!

— E de fapt un pic absurd, spune el zâmbind.

— Crezi că e amuzant? întreabă ea. Deseori mă gândesc... deşi chiar am crezut că voi uita ce s-a întâmplat.

Erik aţipeşte iar câteva secunde, dar o aude totuşi.

— Poate ar fi mai bine să ne despărţim, şopteşte Simone.

— Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Daniella.

— De fapt, nu are nicio importanţă, spune ea cu un glas obosit.

— Nu are? Nicio importanţă? Vrei să ne despărţim pentru ceva ce am făcut acum zece ani?

— Ceva?

— Eram beat, şi...

— Nu vreau să aud, ştiu totul, eu... La naiba! Nu vreau să joc rolul ăsta. Nu sunt geloasă, dar sunt un om loial şi cer la rândul meu loialitate.

— Nu te-am mai înşelat niciodată şi n-o voi mai face...

— De ce nu mi-o dovedeşti? îl întrerupe Simone. De asta aş avea nevoie.

— Pur şi simplu, trebuie să ai încredere în mine, spune el.

— Da, suspină ea şi părăseşte dormitorul, luând perna şi învelitoarea.

Erik respiră greu, ştie c-ar trebui să meargă după ea, nu să renunţe doar, ar trebui s-o tragă înapoi în pat sau să se aşeze pe duşumea, lângă canapeaua din odaia de oaspeţi, dar somnul este în momentul acesta prea puternic. Nu mai are forţă să i se opună. Se lasă să cadă pe pat, simte dopamina din tablete circulându-i prin trup, relaxarea plăcută i se răspândeşte pe faţă şi din vârful degetelor de la picioare până în mâini. Somnul greu, chimic se întinde în jurul conştiinţei lui ca un nor făinos.

*

Două ore mai târziu, Erik deschide încet ochii spre lumina palidă care se întrevede printre perdele. Imediat imaginile nopţii încep să i se perinde prin faţă: acuzaţiile

Simonei şi băiatul care zace cu sute de tăieturi negre de cuţit pe trupul alb. Rănile grave din grumaz, gât şi piept.

Erik se gândeşte la comisarul criminalist care părea să fie convins că ucigaşul voise să ucidă o întreagă familie. Mai întâi tatăl, apoi mama, fiul şi fiica.

Telefonul sună pe noptieră.

Erik se ridică, însă, în loc să răspundă, trage perdelele şi priveşte spre faţada de vizavi, aşteaptă un moment, încercând să-şi adune gândurile. Dârele de praf de pe geam se văd clar în lumina dimineţii.

Simone a plecat deja la galerie. El nu-i înţelege reacţia, de ce a vorbit despre Daniella. Se întreabă dacă nu e vorba de altceva. Poate despre tablete. E conştient că se află foarte aproape de o dependenţă serioasă.

Dar trebuie să doarmă. Toate dăţile când a fost de gardă noaptea la spital i-au distrus somnul. Fără tablete ar fi pierdut, gândeşte el, întinzându-se după deşteptător, pe care îl răstoarnă însă pe podea.

Telefonul tace o clipă, înainte de-a începe să sune din nou.

El ar prefera să meargă la Benjamin, să se aşeze lângă fiul său, să-l trezească cu grijă, să-l întrebe dacă a visat ceva.

Ia telefonul, spunând în receptor:

— Erik Maria Bark.

— Bună, sunt Daniella Richards.

— Ai rămas în secţie? Cât e ora, de fapt?

— Opt şi un sfert — încep să mă simt cam obosită.

— Du-te acasă.

— Din contră, spune Daniella pe un ton ferm. Tu trebuie să vii aici. Comisarul e pe drum. Pare şi mai convins că asasinul este pe urmele surorii mai mari. Spune că trebuie neapărat să vorbească cu băiatul.

Erik simte dintr-odată o greutate neagră în dosul ochilor.

— Nu e o idee bună, dacă ne gândim la...

— La soră, îl întrerupe ea. Cred că, în curând, îi voi da permisiunea comisarului de a-l interoga pe Josef.

— Dacă tu consideri că pacientul este în stare, spune Erik.

— În stare? Nu e, este prea devreme, starea lui e... Va afla ce s-a întâmplat cu toată familia lui, fără nicio avertizare, fără să apuce să-şi construiască vreo apărare... poate deveni psihotic, poate...

— Hotărârea e a ta, o întrerupe Erik.

— Nu vreau să las poliţia aici, asta e una, dar nici nu pot să stau doar şi să aştept; vreau să spun, sora lui este, fără îndoială, în pericol.

— Deşi asta e...

— Un asasin o caută pe sora mai mare, îi taie vorba Daniella cu glas ridicat.

— Probabil.

— Iartă-mă, nu ştiu de ce sunt aşa de înspăimântată, spune ea. Poate pentru că încă nu e prea târziu sau pentru că mai este încă timp să se facă ceva. Nu se întâmplă prea des, dar de data asta am putea salva o fată, înainte de a fi...

— De fapt, ce vrei? o întrerupe Erik.

— Trebuie să vii aici şi să faci lucrul la care eşti cel mai bun.

— Pot să vorbesc cu băiatul despre ce s-a întâmplat, când se va simţi mai bine.

— O să vii acum şi o să-l hipnotizezi, spune ea pe un ton grav.

— Nu, asta în niciun caz! Răspunde el.

— E singura soluţie.

— Nu pot.

— Dar nimeni nu este atât de bun ca tine.

— Nu am nici măcar permisiunea de a practica hipnoza la Karolinska.

— Aranjez eu, înainte să ajungi aici.

— Dar am promis să nu mai hipnotizez vreodată!

— Nu poţi să vii până aici?

Se face tăcere un moment; apoi, Erik întreabă:

— E conştient?

— Va fi curând.

Îşi aude propria respiraţie răsunând în receptor.

— Dacă nu-l hipnotizezi pe băiat, am să las poliţia să intre.

Ea închide telefonul.

Erik rămâne în picioare, cu receptorul în mâna care îi tremură. Greutatea din spatele ochilor se rostogoleşte acum spre creier. Deschide sertarul noptierei. Cutia de lemn cu papagalul nu se află acolo. Probabil a uitat-o în maşină.

Apartamentul este plin de lumină acum, când îl străbate ca să-l trezească pe Benjamin.

Băiatul doarme cu gura deschisă, chipul lui e palid şi arată istovit, chiar după o noapte întreagă de somn.

— Benni?

Benjamin deschide ochii înceţoşaţi de somn şi-l priveşte ca pe o persoană total necunoscută, înainte de a-i zâmbi cu acelaşi zâmbet pe care-l avusese la naştere.

— E marţi — şi e timpul să te scoli.

Benjamin se ridică în capul oaselor căscând, se scarpină în cap şi priveşte apoi telefonul pe care îl are atârnat de gât. E primul lucru pe care îl face în fiecare dimineaţă: verifică dacă a pierdut vreun mesaj în timpul nopţii.

Erik scoate geanta galbenă cu o puma pe ea, în care se află preparatul Desmopressin, alcool, canule sterile, comprese, bandă adezivă medicală, analgezice.

— Acum sau după micul dejun?

Benjamin ridică din umeri:

— Indiferent.

Erik dezveleşte rapid braţul slab al fiului, îl întoarce spre lumina care intră pe fereastră, încearcă să vadă cât de relaxat e muşchiul, bate în seringă şi introduce precaut acul sub piele. În vreme ce seringa se goleşte încet, Benjamin apasă cu mâna liberă pe butoanele telefonului.

— Rahat, aproape nu mai am baterie, spune el lăsându-se pe spate, în vreme ce Erik apasă cu o compresă sterilă, ca să oprească sângele.

Benjamin trebuie să stea aşa destul de mult, înainte să-i prindă compresa pe braţ cu bandă adezivă.

Îndoaie braţul fiului său cu grijă, înainte şi înapoi, pe urmă freacă încheieturile genunchilor slabi şi încheie masându-i picioarele şi degetele.

— Cum te simţi? Îl întreabă el, privind tot timpul chipul fiului său.

Benjamin face o strâmbătură.

— Ca de obicei, spune.

— Vrei un calmant?

Fiul său face semn că nu vrea şi Erik se gândeşte brusc la martorul inconştient, la băiatul cu multe tăieturi de cuţit. Poate că ucigaşul o caută chiar acum pe sora acestuia.

— Papa? Ce este? întreabă Benjamin cu precauţie.

Erik îi întâlneşte privirea şi spune:

— Te duc cu maşina la şcoală, dacă vrei.

— De ce?

*

Traficul orei de vârf e îngreunat. Benjamin stă lângă tatăl lui, moţăind în legănatul maşinii. Cască cu gura larg deschisă şi simte cum o căldură plăcută îi mai dăinuie încă în trup, după somnul nopţii. Se gândeşte că tatăl lui e grăbit, dar că şi-a făcut totuşi timp să-l ducă la şcoală. Benjamin zâmbeşte în sinea lui. Întotdeauna a fost aşa, gândeşte el. Când tata vede lucruri îngrozitoare la spital, devine neliniştit, să nu mi se întâmple ceva.

— Iar am uitat patinele, spune Erik brusc.

— Chiar aşa.

— Ne întoarcem, propune Erik.

— Nu, nu e nevoie, nu face nimic, spune Benjamin.

Erik încearcă să schimbe banda, dar o maşină îi stă în cale. Obligat să se întoarcă, aproape se izbeşte de o maşină de gunoi.

— Avem timp să ne întoarcem şi să...

— Dă-le naibii, nu-mi pasă, spune Benjamin pe un ton iritat.

Erik îi aruncă o privire mirată.

— Credeam că-ţi place să patinezi!?

Benjamin nu ştie ce să răspundă, detestă să fie supus unui interogatoriu, nu vrea să înceapă să mintă.

— Nu-i aşa? întreabă Erik.

— Ce?

— Nu-ţi place să mergi cu patinele?

— De ce mi-ar plăcea? mormăie el.

— Am cumpărat patine noi...

— Dar cât de plăcut poate fi... îl întrerupe Benjamin obosit.

— Nu vrei să ţi le aduc?

Benjamin suspină doar.

— E plicticos cu patinele, spune Erik. Plicticos cu şahul şi cu jocurile pe calculator. De fapt, ce-ţi place să faci?

— Nu ştiu, răspunde băiatul.

— Nimic?

— Ba da.

— Să te uiţi la filme?

— Uneori.

— Uneori? zâmbeşte Erik.

— Da, răspunde Benjamin.

— Tu, care poţi să vezi trei, patru filme pe seară, spune încurajator Erik.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu, nimic, continuă să zâmbească Erik. Ce-ar putea să fie? Unii s-ar putea totuşi întreba cât de multe filme ai vedea pe zi, dacă ţi-ar plăcea cu adevărat? Dacă te-ar pasiona filmul...

— Termină.

— Atunci ai putea să ai ecrane duble şi să dai repede înainte, ca să ajungi să vezi şi mai multe.

Benjamin simte că nu se poate opri să zâmbească, acum când taică-său glumeşte cu el.

Dintr-odată, se aude un pocnet înfundat şi pe cer se vede o stea albastru-deschis, cu vârfuri care se preling, de culoarea fumului.

— Ciudată vreme pentru jocuri de artificii, spune Benjamin.

— Ce? întreabă tatăl.

— Priveşte, îi arată Benjamin.

Pe cer atârnă o stea de fum. Benjamin o vede în minte pe Aida şi i se strânge stomacul, simte cum se încălzeşte. Vineri au stat tăcuţi, strânşi unul în altul pe canapeaua

din camera mică a Aidei, din Sundbyberg. Priveau filmul „Elefantul", în vreme ce fratele ei mai mic se juca pe duşumea cu cărţile de pokémon, vorbind de unul singur.

Când Erik parchează maşina în faţa şcolii, Benjamin o descoperă brusc pe Aida. Stă de cealaltă parte a gardului şi-l aşteaptă. Când dă cu ochii de el, îi face semn cu mâna. Benjamin îşi ia geanta şi spune încurcat:

— La revedere, tată, şi mulţumesc.

— Te iubesc, spune Erik cu glas scăzut.

Benjamin încuviinţează din cap şi dă să plece.

— Ne uităm diseară la un film? întreabă Erik.

— Nu ştiu, spune el cu ochii în pământ.

— Fata de acolo este Aida? întreabă tatăl său.

— Da, răspunde Benjamin cu glas şoptit.

— Aş vrea s-o cunosc, spune Erik, ieşind din maşină.

— Dar de ce?

Merg spre Aida. Benjamin aproape că nu îndrăzneşte s-o privească, se simte ca un ţânc. Aida nu trebuie să-şi închipuie că el vrea aprobarea tatălui. Puţin îi pasă de ce crede sau nu crede taică-său. Fata are un aer nervos când ei se apropie. Privirea i se mută de la el, la Erik. Înainte ca Benjamin să apuce să dea vreo explicaţie, Erik întinde mâna, salutând-o:

— Bună.

Aida îi ia mâna, neştiind ce să facă. Benjamin observă că tatăl lui tresare, văzându-i tatuajul: fata are o svastică tatuată pe gât. Lângă svastică se află şi o mică stea a lui David. Şi-a vopsit ochii cu negru, părul e împletit în două cozi de fetiţă şi e îmbrăcată cu o haină de piele neagră şi o fustă de voal largă, tot neagră.

— Eu sunt Erik, tatăl lui Benjamin.

— Aida.

Vocea îi e subţire şi slabă. Benjamin roşeşte şi o priveşte nervos, apoi se uită în pământ.

— Eşti nazistă? o întreabă Erik.

— Dar tu? replică ea.

— Nu.

— Nici eu, spune ea, întâlnindu-i privirea scurt.

— De ce ai o....

— De nimic, îi taie vorba. Eu nu sunt nimic, sunt doar...

Benjamin o întrerupe, inima îi bate puternic în piept din jenă faţă de tatăl său.

— A nimerit în nişte cercuri, cu mulţi ani în urmă, zice el, încercând să pară hotărât. Dar şi-a dat seama că sunt nişte idioţi şi...

— Nu trebuie să dai explicaţii, îi taie vorba Aida, iritată.

El amuţeşte un scurt moment.

— Eu... Eu cred doar că e un fapt curajos să-ţi recunoşti greşelile, spune apoi.

— Da, dar eu traduc altfel asta, spune Erik, o văd ca pe o lipsă de judecată, să nu încerci să iei...

— Încetează odată, strigă Benjamin. Nu ştii nimic despre ea.

Aida se întoarce şi pleacă. Benjamin se grăbeşte s-o urmeze.

— Iartă-mă, gâfâie el. Tatăl meu e aşa de penibil...

— Atunci, nu are dreptate? îl întreabă ea.

— Nu, răspunde cu glas slab Benjamin.

— Ba da, eu cred că are, spune ea schiţând un zâmbet şi prinzându-i mâna în mâna ei.

5. Marţi, opt decembrie, înainte de prânz

Secţia de medicină legală se află pe Retzius nr. 5, chiar în mijlocul marelui campus al institutului Karolinska, într-o casă de cărămidă roşie înconjurată din toate părţile de clădiri mai înalte. Joona Linna dă ocol clădirii şi se opreşte lăsând maşina în parcarea pentru vizitatori. Trece pe lângă o pajişte cu iarba îngheţată şi o rampă de descărcare din metal, în vreme ce se îndreaptă spre intrarea principală.

Joona se gândeşte ce ciudat e că acest cuvânt, disecţie[14], îşi are originea în latină, unde înseamnă a acoperi, a înveli, a învălui, în vreme ce, de fapt, se face exact opusul. Poate explicaţia este că, pur şi simplu, în subconştient, accentul se pune asupra finalului operaţiunii când, după autopsie, trupul este închis şi interiorul este, în cele din urmă, ascuns din nou.

După ce şi-a anunţat vizita fetei de la recepţie, primeşte permisiunea să meargă la Nils Åhlén, profesor de

[14] Sued.: „obduktio", din lat. „obductio, -onis".

medicină legală, cunoscut sub porecla „Nålen" („Acul de Cusut"), pentru că îşi semnează întotdeauna rapoartele cu N. Åhlén.

Biroul lui Nålen este mobilat modern, cu suprafeţe largi de un alb strălucitor şi un cenuşiu mat. Totul pare costisitor — se vede mâna unui expert în design. Cele câteva scaune sunt făcute din oţel şi au perne de piele albă. Lumina de deasupra biroului vine de la o placă de sticlă mare, care atârnă din tavan.

Nålen îi strânge mâna lui Joona, fără să se ridice. Sub halat poartă un pulover alb pe gât şi are ochelari de pilot, cu rame albe. Faţa e proaspăt rasă şi slabă, părul cărunt e tuns scurt, are buze palide, nasul lung şi strâmb.

— Bună dimineaţa, şuieră el.

Pe perete se află o fotografie decolorată cu Nålen şi câţiva colegi: medici, chimişti, geneticieni şi odontologi de medicină legală. Toţi poartă halate albe şi par veseli. Stau adunaţi în jurul câtorva oase negre puse pe o bancă. Textul de sub fotografie arată că este vorba despre descoperirea unuia dintre mormintele din anii 800 găsite la Birka, pe insula Björkö.

— O altă fotografie, spune Joona.

— Trebuie să le lipesc pe toate la un loc, răspunde Nålen nemulţumit. În vechea secţie de patologie aveau un tablou de 18 metri pătraţi.

— Oho! exclamă Joona.

— Pictat de Peter Weiss.

— Scriitorul?

Nålen dă din cap şi lumina lămpii se răsfrânge în ochelarii lui de pilot.

— Da, prin anii '30 făcuse portretele întregii instituţii. O muncă de jumătate de an pentru care a primit 600 de

coroane, aşa am auzit. Tatăl meu se afla în tablou printre anatomopatologi, era în partea de jos, lângă Bertil Falconer.

Nålen îşi lasă capul într-o parte, întorcându-se spre computer.

— Stau şi migălesc raportul autopsiei de la crimele din Tumba, zice el pe un ton ezitant.

— Da?

Nålen îi aruncă o privire:

— Carlos m-a sunat azi-dimineaţă, ca să mă hăituiască.

Joona zâmbeşte:

— Ştiu, spune el.

Nålen îşi îndreaptă ochelarii pe nas.

— Era ceva important în legătură cu momentul în care s-au produs decesele.

— Da, trebuia să ştim în ce ordine au fost...

Nålen caută în computer, ţuguindu-şi buzele:

— Erau doar consideraţii preliminare, dar...

— Că bărbatul a murit primul?

— Exact... Am pornit de la temperatura corpurilor, spune, arătând ecranul calculatorului. Eriksson a spus că ambele spaţii, şi vestiarul, şi casa aveau aceeaşi temperatură, prin urmare, concluzia mea a fost că bărbatul a murit cu ceva mai mult de o oră înaintea celorlalţi doi.

— Ai acum o altă părere?

Nålen scutură din cap, ridicându-se cu un suspin:

— Hernie de disc, explică şi, părăsind biroul, o porneşte pe coridor.

Joona îl urmează, în vreme ce Nålen şchioapătă încet spre secţia de autopsie.

Ajung într-o sală întunecată, cu o masă de autopsie din metal inoxidabil. Seamănă cu un blat de lucru dintr-o

bucătărie, dar are secţiuni pătrate şi margini ridicate de jur împrejur. Apoi intră într-o încăpere mai răcoroasă, unde corpurile cercetate sunt păstrate la temperatura de patru grade. Nålen se opreşte, verifică numărul, trage un sertar mare şi vede că e gol.

— A plecat, zâmbeşte, pornind mai departe pe coridorul unde mii de urme de roţi se văd pe duşumea, deschide apoi o altă uşă şi îl lasă pe Joona să intre primul.

Se opresc într-o sală văruită în alb, cu o chiuvetă mare prinsă în perete. Apa se prelinge într-un puţ din podea, printr-o ţeavă galbenă. Pe masa mare acoperită cu plastic zace un corp palid, acoperit de sute de răni întunecate.

— Katja Ek, constată Joona.

Femeia moartă are pe chip o linişte stranie, gura îi este pe jumătate deschisă şi ochii privesc liniştiţi. Pare că ascultă o muzică frumoasă. Expresia feţei nu se potriveşte deloc cu tăieturile lungi de pe frunte şi obraji. Joona lasă să-i alunece privirea peste trupul Katjei Ek, pe care un desen marmorat de vene a început deja să se contureze în jurul gâtului.

— Sperăm să facem analiza interiorului în după-amiaza asta.

— Da, Dumnezeule, suspină Joona.

Cealaltă uşă se deschide şi intră un tânăr cu un surâs nesigur pe buze. Are mai multe inele în sprâncene şi părul vopsit în negru îi atârnă într-o coadă de cal pe halatul alb. Schiţând un zâmbet, Nålen ridică pumnul într-un fel de salut hard rock, la care tânărul răspunde la fel.

— El e Joona Linna de la poliţia criminalistă, explică Nålen. Face parte dintre cei care vin, din când în când, să ne salute.

— Frippe, spune tânărul, dând mâna cu Joona.

— Se specializează în medicina legală, explică Nålen.

Frippe îşi pune o pereche de mănuşi de latex şi Joona îl urmează până la masa de autopsie, simţind aerul rece şi rău mirositor care înconjoară trupul femeii.

— Ea a fost cel mai puţin violentată, spune Nålen. Cu toate rănile multiple.

Privesc femeia moartă. Corpul este acoperit de leziuni mari şi mici.

— De asemenea, spre deosebire de celelalte două victime, nu a fost mutilată, continuă el. Cauza directă a morţii nu sunt rănile de la gât, ci aceasta, care merge direct în inimă, conform tomografiei făcute la computer.

— Dar e cam greu să vezi sângerările la computer, observă Frippe.

— Desigur, vom verifica atunci când o vom deschide, spune Nålen.

— A opus rezistenţă? întreabă Joona.

— Părerea mea este că mai întâi s-a luptat, ţinând seama de rănile din palme, dar că pe urmă a încercat doar să scape, apărându-se.

Doctorul mai tânăr îi aruncă o privire lui Nålen.

— Uită-te la rănile de pe braţe, spune Nålen.

— Răni de apărare, murmură Joona.

— Exact.

Joona se apleacă, cercetând petele galben-brune care se văd în ochii deschişi ai femeii.

— Te uiţi la... petele de soare?

— Da....

— Se pot vedea abia la câteva ore după deces, uneori după câteva zile, spune Nålen. La urmă devin cu totul negre. Asta se întâmplă din cauză că scade presiunea din ochi.

Nålen ia de pe un raft un ciocănel pentru controlarea reflexelor şi-l îndeamnă pe Frippe să verifice dacă există vreo protuberanţă idiomusculară. Tânărul medic loveşte bicepsul femeii şi pipăie cu degetul după contracţii musculare.

— Acum sunt minimale.

— De obicei, dispar după 13 ore, explică Nålen.

— Morţii nu sunt cu totul morţi, spune Joona şi tresare părându-i-se că vede o mişcare fantomatică în braţul moale al Katjei Ek.

— *Mortui vivos docent* — cei morţi îi instruiesc pe cei vii, răspunde Nålen şi zâmbeşte pentru sine, în vreme ce el şi Frippe întorc cadavrul pe burtă.

Arată petele şterse brun-roşcate de pe fese, spinare, umeri şi braţe:

— Petele sunt slabe atunci când victima a pierdut mult sânge.

— E clar, spune Joona.

— Sângele e greu şi, când omul moare, nu mai există niciun sistem de presiune, îi explică Nålen lui Frippe. Poate că e de la sine înţeles, dar sângele curge în jos şi, pur şi simplu, se strânge pe locurile cele mai joase, devenind adesea vizibil pe suprafeţele care intră în contact cu ceea ce se află dedesubt.

Apasă cu degetul pe una din petele de pe pulpă, până ce aceasta aproape dispare.

— Da, vezi... poţi să apeşi ca să dispară chiar la douăzeci şi patru de ore după deces.

— Dar mi s-a părut că văd pete pe şold şi pe piept, spune şovăitor Joona.

— Bravo, zice Nålen, privindu-l cu un surâs uşor mirat. Nu credeam că o să le descoperi.

— Prin urmare, după moarte a zăcut pe pântece, înainte să fie întoarsă, spune Joona cu un puternic accent finlandezo-suedez în voce.

— După două ore, aş spune.

— Prin urmare, criminalul a rămas acolo două ore, concluzionează Joona gânditor. Sau a revenit, el sau altcineva, la locul crimei şi a întors-o.

Nålen ridică din umeri:

— Încă nu am terminat cu concluziile.

— Pot să întreb ceva? Am observat că una dintre rănile de pe pântece seamănă cu o tăietură de cezariană....

— Da, tăietură de cezariană, zâmbeşte Nålen. De ce nu? Vrei s-o privim?

Cei doi medici întorc trupul din nou.

— La asta te referi?

Nålen arată cu degetul o tăietură lungă, pornind de la buric şi mergând cincisprezece centimetri în jos.

— Da, răspunde Joona.

— N-am apucat încă să cercetez fiecare rană în parte.

— *Vulnera incisa et scissa*[15], spune Frippe.

— Da, pare să fie o rană de tăiere, cum se numesc ele în suedeză, răspunde Nålen.

— Şi nu prin împungere, adaugă Joona.

— Ţinând seama de forma liniară şi de faptul că pielea din jur este intactă...

Nålen apasă cu degetul pe rană şi Frippe se apleacă să vadă.

— Da...

— Pereţii, continuă Nålen. Nu sunt neapărat îmbibaţi de sânge, dar...

[15] „Răni prin împungere şi tăiere."

Se opreşte brusc.

— Despre ce este vorba? întreabă Joona.

Nålen îl priveşte cu un aer bizar.

— Tăietura asta a fost făcută după moartea ei, spune el.

Îşi scoate mănuşile.

— Trebuie să mă uit la tomografia de pe computer, spune pe un ton neliniştit şi se duce să deschidă computerul aflat pe masa de lângă uşă.

Caută printre imaginile tridimensionale, se opreşte, trece mai departe şi schimbă unghiul.

— Rana pare să meargă până în uter, şopteşte el. Pare să urmeze o cicatrice mai veche.

— Veche? Ce vrei să spui? întreabă Joona.

— N-ai văzut? zâmbeşte Nålen, întorcându-se la cadavru. O cezariană făcută în ultimul moment.

Arată rana verticală. Joona priveşte mai de aproape şi vede că de-a lungul rănii se întinde, ca un fir subţire roz-palid, cicatricea unei cezariene de mult timp vindecată.

— Dar nu era gravidă? întreabă Joona.

— Nu, râde Nålen, îndreptându-şi pe nas ochelarii de pilot.

— Avem de-a face cu un criminal cu competenţă de chirurg? întreabă Joona.

Nålen scutură din cap şi Joona se gândeşte că femeia a fost ucisă cu multă furie şi violenţă. Două ore mai târziu, asasinul acesta s-a întors, a răsucit-o pe spate şi a tăiat pe urmele vechii ei operaţii de cezariană.

— Uită-te dacă există ceva asemănător în altă parte a corpului.

— E o prioritate? întreabă Nålen..

— Da, aşa cred, răspunde Joona.

— Ai îndoieli?

— Nu.

— De fapt, pentru tine toate sunt o prioritate, spune Nålen.

— Cam aşa ceva, zâmbeşte Joona, părăsind încăperea.

Când se aşază în maşina aflată în parcare, simte că începe să îngheţe. Porneşte motorul, o ia pe Retziusväg, dă drumul la căldură şi formează numărul de telefon al procurorului-şef Jens Svanehjälm.

— Svanehjälm, răspunde acesta.

— Aici e Joona Linna.

— Bună dimineaţa... Tocmai am vorbit cu Carlos — mi-a spus că o să dai un semn.

— E cam greu să spun ce avem deja, răspunde Joona.

— Eşti în maşină?

— Tocmai am terminat la medicină legală şi mă gândeam să trec pe la spital, trebuie neapărat să audiez victima rămasă în viaţă.

— Carlos mi-a spus despre ce e vorba, zice Jens. Trebuie să ne grăbim. Ai alcătuit echipa care se ocupă cu realizarea profilului?

— Nu e de-ajuns un profil al criminalului, răspunde Joona.

— Ştiu, şi eu sunt de aceeaşi părere. Ca să putem să o protejăm pe sora mai mare, trebuie să vorbim cu băiatul, e clar.

Joona vede brusc o rachetă explodând fără zgomot — o stea albastru-deschis undeva, departe, peste acoperişurile Stockholmului.

— Sunt în contact cu... continuă Joona, dregându-şi vocea. Sunt în contact cu Susanne Granat de la Serviciul

Social şi mă gândeam să-l iau cu mine pe psihiatrul Erik Maria Bark, care e expert în tratamentul şocurilor şi al traumei.

— E în ordine, spune Jens pe un ton liniştitor.

— Atunci, mă duc direct la neurochirurgie.

— E o idee bună.

6. Noaptea spre opt decembrie

Din cine ştie ce motive, Simone este trează înainte ca pe noptiera lui Erik să înceapă să sune telefonul, cu semnalul lui strident.

Erik mormăie ceva despre baloane şi serpentine, ia telefonul şi se grăbeşte să iasă din dormitor.

Închide uşa înainte să răspundă. Vocea pe care ea o aude prin perete pare afectuoasă, aproape mângâietoare. După un moment, Erik se strecoară în dormitor şi ea îl întreabă cine a sunat.

— Un poliţist... un comisar de poliţie, n-am reţinut cum îl cheamă, răspunde Erik şi pe urmă îi spune că trebuie să plece la spitalul Karolinska.

Ea priveşte deşteptătorul şi închide ochii.

— Dormi acum, Sixan, şopteşte el, părăsind odaia.

Cămaşa de noapte i s-a răsucit în jurul trupului şi o strânge peste sânul stâng. Şi-o îndreaptă, se întoarce pe o parte şi pe urmă rămâne liniştită în pat, ascultând mişcările lui Erik.

El se îmbracă, apoi caută ceva în garderobă, foloseşte încălţătorul, părăseşte apartamentul şi închide uşa în urma sa. După o clipă, se aude uşa dinspre stradă închizându-se.

Ea rămâne în pat, încearcă un lung moment să adoarmă din nou, dar nu reuşeşte. Nu crede că Erik a vorbit cu un poliţist, era prea relaxat. Mai rămâne în pat vreo jumătate de oră, apoi se ridică, aprinde veioza, ia telefonul şi priveşte ecranul, găsind ultima convorbire avută. Ştie că ar trebui să stingă lampa şi să se culce, dar formează totuşi numărul de telefon. Se aud trei semnale. Apoi, cineva răspunde şi ea aude o femeie râzând în apropiere.

— Eric, las-o baltă, zice femeia voioasă; apoi, spune în telefon: Da, Daniella. Alo?

Simone o aude aşteptând un moment, apoi spunând pe un ton întrebător „alo", înainte de a întrerupe convorbirea. Simone rămâne în picioare cu telefonul în mână. Încearcă să înţeleagă de ce a spus Erik că era un poliţist cel care telefonase. Vrea să găsească o explicaţie logică, dar nu-şi poate împiedica gândurile s-o ia înapoi, spre momentul de acum zece ani, când înţelesese brusc că Erik o înşela, că o mintea în faţă.

Se întâmplase chiar în ziua în care Erik declarase că va înceta cu hipnoza pentru totdeauna.

Simone îşi aminteşte că, în chip cu totul neobişnuit, în ziua aceea nu se afla la galeria de curând deschisă, poate pentru că Benjamin era acasă, poate fiindcă îşi luase liber; în orice caz, stătea la masa de bucătărie din lemn de culoare deschisă, în casa din Järfälla şi se uita la corespondenţa venită, când a dat peste un plic albastru-deschis, adresat lui Erik. La expeditor se afla un singur nume: Maja.

Există momente în care simţi cu fiecare atom al corpului că ceva nu este în ordine. Poate că ea se temea de trădare, fiindcă tatăl ei fusese înşelat. El, care lucrase ca poliţist până la pensionare şi chiar primise o decoraţie pentru activitatea excepţională de investigator pe care o desfăşurase, avusese nevoie de mulţi ani până să afle despre necredinţa tot mai făţişă a soţiei.

Îşi amintea cum se ascunsese în seara aceea când părinţii ei avuseseră cearta îngrozitoare ce se terminase cu plecarea mamei, care îşi părăsise familia. Bărbatul pe care îl întâlnise în ultimii ani era un vecin, pensionat medical din pricina alcoolismului. Cândva, cu ani în urmă, acesta înregistrase câteva discuri cu muzică de dans. Mama sa se mutase cu el într-un apartament în Fuengirola, pe coasta spaniolă.

Simone şi tatăl ei îşi continuaseră viaţa strângând din dinţi şi constataseră că oricum fuseseră doar ei doi în familie. Ea crescuse şi căpătase acelaşi ten pistruiat ca al mamei ei, acelaşi păr roşcat, cârlionţat. Dar, spre deosebire de mama ei, Simone avea o gură zâmbitoare. Aşa îi spusese Erik odată şi ei îi plăcuse descrierea.

Ca tânără fată, Simone voise să devină pictoriţă, dar renunţase, nu îndrăznise cu adevărat s-o facă. Tatăl ei, Kennet, o convinsese să-şi aleagă o meserie obişnuită, fără riscuri. Făcuse un compromis. A început să studieze istoria artei, se simţea neaşteptat de bine printre ceilalţi studenţi şi a scris mai multe studii despre artistul suedez Ola Billgren.

La universitate l-a întâlnit pe Erik. Venise la ea felicitând-o, credea că era cea care tocmai îşi susţinuse teza de doctorat. Când şi-a dat seama de greşeală, a roşit, a rugat-o să-l scuze şi a vrut să plece. Însă ceva, nu numai

faptul că era înalt şi drăguţ, dar şi felul lui atent de-a fi o făcuseră să înceapă să discute cu el. Conversaţia devenise imediat interesantă şi amuzantă şi au mers mai departe, şi mai departe. S-au întâlnit chiar a doua zi, s-au dus la cinematograf şi au văzut filmul lui Bergman, *Fanny şi Alexander*.

Simone era căsătorită cu Erik de opt ani, când a deschis cu degete tremurătoare plicul cu expeditorul „Maja". Zece fotografii s-au risipit pe masa din bucătăria casei lor. Pozele nu fuseseră făcute de un fotograf profesionist. Imagini neclare, prim-planuri ale unor sâni de femeie, gura şi gâtul gol, chiloţii verde-deschis şi părul negru, cârlionţat. Într-una dintre fotografii se vedea Erik. Părea uimit şi fericit. Maja era o fată foarte tânără, dulce, cu sprâncene negre şi groase. Avea o gură mare, serioasă. Stătea culcată pe un pat îngust, doar cu chiloţii pe ea, cu părul negru în şuviţe peste sânii depărtaţi, albi. Părea veselă, roşise sub privirea fotografului.

E greu să-ţi reaminteşti sentimentul de a fi înşelat. De mult nu mai e decât o tristeţe şi un gol ciudat în stomac, voinţa de a evita gânduri care rănesc. Şi totuşi, îşi aminteşte că primul lucru pe care l-a simţit a fost mirarea. O uimire prostească, cu gura căscată, pentru că fusese trădată de cineva în care avusese încredere desăvârşită. Şi pe urmă venise ruşinea, urmată de un sentiment de disperare, de mânie arzătoare şi de singurătate.

Simone zace în pat, în vreme ce gândurile îi macină creierul şi ţes diferite desene dureroase. Încet se face lumină peste oraş. Adoarme cu câteva minute înainte ca Erik să se întoarcă de la spitalul Karolinska. Încearcă să facă gălăgie, dar când se aşază pe pat, ea se trezeşte. Îl priveşte şi vede că a luat iar o grămadă de pastile. Cu inima

bătându-i, îl întreabă cum se numea poliţistul care l-a sunat în cursul nopţii, însă el nu răspunde şi ea înţelege că a adormit în toiul discuţiei. Atunci, Simone îi spune că a sunat la numărul respectiv şi că nu a răspuns un poliţist, ci o femeie care se hlizea şi pe care o chema Daniella. Erik nu reuşeşte să rămână treaz, adoarme din nou. Atunci strigă la el, îi cere să-i mărturisească, îl acuză că a distrus totul, exact când reîncepuse să creadă iar în el.

Stă în pat şi-l priveşte. El pare că nu înţelege revolta. Ea se gândeşte că nu mai rezistă la alte minciuni. Apoi spune cuvintele pe care le-a gândit de multe ori, dar care totuşi par atât de îndepărtate, de dureroase şi neputincioase:

— E mai bine să ne despărţim.

Simone părăseşte dormitorul cu perna şi plapuma, aude în urma ei scârţâitul patului şi speră că el va veni după ea, o va consola, îi va povesti ce s-a întâmplat. Dar el rămâne în pat şi ea se închide în odaia de oaspeţi, plânge un lung moment, apoi îşi suflă nasul. Se întinde pe canapea şi încearcă să doarmă, însă înţelege că nu are forţa să-şi întâlnească familia în dimineaţa aceasta. Merge la baie, se spală pe faţă şi pe dinţi, se fardează şi se îmbracă, vede că Benjamin mai doarme încă, îi lasă un bilet pe masă şi părăseşte apartamentul ca să ia undeva micul dejun, înainte de a se duce la galerie.

Stă un timp îndelungat la cafeneaua din Kungsträdgården[16], citind şi încercând să înghită sendvişul şi cafeaua. Prin fereastra mare vede că vreo zece persoane par să se ocupe cu pregătirea unui eveniment. Corturi roz

[16] „Grădina regelui", parc din centrul Stockholmului, în care se află restaurante şi cafenele, precum şi o scenă de teatru.

sunt întinse în faţa scenei mari. Bariere care să împiedice mulţimea sunt instalate în jurul unei rampe de lansare. Brusc, ceva nu merge cum trebuie. Se aude un pârâit şi o rachetă porneşte în aer. Oamenii se dau iute înapoi, strigând unii la alţii. Racheta explodează cu o scânteiere transparentă, albastră pe cerul luminos şi zgomotul pocniturii reverberează printre clădiri.

7. Marţi, opt decembrie, înainte de prânz

Două fiinţe umane pe cale de descompunere poartă între ele un fetus cenuşiu. Pictorul Sim Shulman a amestecat ocru, hematit, oxid de magneziu şi cărbune de origine animală şi pe urmă a întins culorile pe plăci mari de piatră. Trăsături de penel moi şi pline de dragoste. În loc de pensulă, a folosit un băţ cu vârful ars. A împrumutat tehnica de la cultura magdaleniană de pe teritoriile franceze şi spaniole, din urmă cu 15 000 de ani, când picturile rupestre cu bivoli avântaţi, căprioare jucăuşe şi păsări dansând atinseseră apogeul.

În locul animalelor, Sim Shulman a pictat oameni: calzi, plutind şi suprapunându-se aproape la întâmplare. Când Simone i-a văzut prima oară lucrările, l-a invitat imediat să-i facă o expoziţie personală la galeria ei.

Părul gros, negru al lui Shulman este de obicei strâns într-o coadă de cal. Trăsăturile lui întunecate, puternice indică originea sa irakiană. A crescut în Tensta, unde mama lui lucra ca vânzătoare la ICA.

Când avea 12 ani, a făcut parte dintr-o gaşcă de tineri delincvenţi care se antrenau la arte marţiale şi furau de la puştii singuri ţigări şi bani. Într-o dimineaţă, Sim a fost găsit pe bancheta din spate a unei maşini. Trăsese pe nas prafuri[17] şi era inconştient, temperatura corpului îi scăzuse şi, când în cele din urmă, a sosit salvarea, inima lui încetase să bată.

Sim Shulman supravieţuise şi fusese obligat să ia parte la un program de reabilitare pentru tineri. Trebuia să-şi termine şcoala şi, în acelaşi timp, să înveţe o meserie. Sim spusese că vrea să devină pictor, fără să ştie de fapt ce înseamna asta. Serviciul Social începuse o colaborare cu Şcoala Populară de Artă şi cu pictorul suedez Keve Lindberg. Sim Shulman îi povestise lui Simone ce a simţit când a intrat pentru prima oară în atelierul lui Keve Lindberg. Încăperea mare, luminoasă mirosea a terebentină şi a culori de ulei. Mergea printre pânze uriaşe cu chipuri stridente, cu gurile deschise. După mai bine de un an, fusese primit la Academia de Artă, fiind cel mai tânăr elev de până atunci, la numai şaisprezece ani.

— Nu, trebuie să aşezăm plăcile destul de jos, îi spune Simone asistentei sale, Ylva. Fotograful le poate lumina indirect. Va arăta frumos în catalog. Am putea să le aşezăm direct pe duşumea, sprijinite de perete şi să orientăm lumina dinspre...

— O, la-la, iar a venit drăgălaşul, o întrerupe Ylva.

Simone se întoarce şi vede un bărbat trăgând de uşă. Nu-l cunoaşte personal. E un pictor, pe nume Norén, care crede că galeria trebuie să facă o expoziţie cu acuarelele

[17] „Sniffa lim" — „a trage pe nas clei, lipici": o substanţă care emană vapori halucinogeni.

lui. Bate în uşă şi strigă iritat la geam, înainte de a înţelege că uşa se deschide înăuntru.

Bărbatul scund, robust intră, priveşte în jur şi pe urmă se îndreaptă spre ele. Ylva se dă la o parte, mormăie ceva despre un telefon şi pe urmă dispare în birou.

— Aici sunt câteva doamne cam pişăcioase, rânjeşte el. Nu e niciun bărbat cu care se poate discuta?

— Despre ce este vorba? întreabă Simone sec.

El face semn spre lucrările lui Shulman:

— Spui că asta-i artă, nu-i aşa?

— Da, răspunde Simone.

— Distinse doamne, spune el dispreţuitor. Nu ştiţi nici măcar să măsuraţi sula în găoază. Nu-i aşa? Nu despre asta e vorba?

— Acum te rog să ieşi afară, spune Simone.

— Nu-mi spui tu mie ce să...

— Dispari, îl întrerupe ea.

— La dracu'! spune bărbatul părăsind galeria, se întoarce apoi dincolo de uşă, strigă ceva şi se apucă de prohab.

Asistenta iese în vârful picioarelor din birou, cu un zâmbet forţat:

— Iartă-mă că am întins-o, dar m-am speriat aşa de tare când a fost prima dată aici, spune ea.

— Un bărbat ar trebui să arate ca Shulman, nu-i aşa?

Simone zâmbeşte arătând spre o fotografie mare a pictorului, unde acesta a pozat în costum negru de ninja, cu o sabie ridicată deasupra capului.

Râd şi hotărăsc să cumpere şi ele două costume, când telefonul începe să sune în geanta Simonei.

— Galeria Simone Bark, spune.

— Aici e Siv Sturesson de la secretariatul şcolii, se prezintă o femeie mai în vârstă, la celălalt capăt al firului.

— A, da, spune Simone şovăind. Bună ziua.

— Sun ca să mă interesez ce este cu Benjamin.

— Benjamin?

— N-a venit astăzi la şcoală, explică femeia, şi nici nu a anunţat că este bolnav. În cazul acesta, luăm întotdeauna legătura cu părinţii.

— Staţi puţin, se scuză Simone. Sun acasă, să văd. Atât Benjamin, cât şi soţul meu, Erik, erau acasă când am plecat azi-dimineaţă. Revin.

Închide şi sună imediat acasă. Nu e genul lui Benjamin să uite să se scoale sau să nu ţină seama de reguli. Ea şi Erik au fost chiar neliniştiţi că fiul lor e poate cam exagerat de conştiincios.

Acasă nu răspunde nimeni. Astăzi, Erik trebuia să doarmă până mai târziu. O nouă nelinişte o cuprinde, înainte de-a se gândi că Erik probabil zace cu gura căscată şi sforăie, anesteziat de tabletele de somn, în vreme ce Benjamin ascultă muzică la maximum. Încearcă să-l sune pe Benjamin. Niciun răspuns. Lasă un scurt mesaj şi sună pe telefonul mobil al lui Erik, însă acesta este închis.

— Ylva, strigă ea. Trebuie să mă duc acasă, mă întorc curând.

Asistenta scoate capul din birou cu un dosar gros în mâini, zâmbeşte şi îi strigă:

— Sărutări.

Dar Simone e prea îngrijorată ca să-i răspundă. Îşi ia geanta, îşi aruncă haina pe umeri şi aproape fuge spre metrou.

*

Există o tăcere anume în faţa uşilor unei case goale. Când vâră cheia în broască, Simone ştie deja că nu e nimeni acasă.

Patinele zac uitate pe podea, dar rucsacul lui Benjamin, pantofii şi geaca au dispărut, la fel şi hainele lui Erik. În camera fiului său se află geanta cu puma, cu medicamentele. Se gândeşte că asta înseamnă că Erik i-a dat lui Benjamin preparatul.

Se aşază pe un scaun, îşi prinde faţa în palme şi încearcă să-şi oprească gândurile înspăimântătoare. Şi totuşi, vede în sinea ei cum Benjamin face un cheag de sânge din cauza injecţiei, cum Erik strigă după ajutor, cum aleargă pe scara lungă cu Benjamin în braţe.

Simone nu-şi stăpâni îngrijorarea. În mintea ei l-a văzut mereu pe Benjamin primind în faţă o minge la baschet în pauză sau cum se porneşte o hemoragie spontană în capul lui: o perlă neagră în creier, care se întinde ca o stea şi curge şerpuitor.

Este lovită de o senzaţie aproape insuportabilă de ruşine, când îşi aminteşte cum îşi pierduse răbdarea cu Benjamin, pentru că acesta nu voia să meargă. Avea doi ani şi continua să se târască. Nu ştiau că avea hemofilie şi că vasele de sânge i se spărgeau pe glezne, atunci când se ridica. Ea striga la el când plângea. Îi spunea că arată ca un bebeluş, când se târăşte. Benjamin încerca să meargă, făcea câţiva paşi, dar durerea îngrozitoare îl forţa să se aşeze din nou pe jos.

După ce Benjamin a primit diagnosticul că suferă de boala Von Willebrand, Erik a fost cel care s-a ocupat de băiat, nu ea. Erik a fost acela care cu multă grijă mişca gleznele lui Benjamin înainte şi înapoi, după înţepeneala nopţii, ca să micşoreze riscul unor hemoragii interne.

Erik îi făcea injecţiile complicate, când conţinutul seringii nu trebuia să intre brusc în muşchi, ci să se golească încetul cu încetul sub piele. Era o tehnică cu mult mai dureroasă decât injecţiile obişnuite. În primii ani, Benjamin stătea cu faţa apăsată în pântecele tatălui şi plângea tăcut, în vreme ce acul se înfigea. Acum obişnuia să-şi mănânce micul dejun fără să privească, întindea doar braţul spre Erik care dezinfecta, injecta şi punea plasturele.

Preparatul care ajuta sângele lui Benjamin să se coaguleze se numea Haemate. Suna ca numele grecesc al unei zeiţe a răzbunării, aşa credea Simone. Era un medicament scârbos şi nesatisfăcător, livrat sub formă de pulbere galbenă, uscată la rece, care trebuia dizolvată şi amestecată, ţinută la temperatura camerei şi dozată înainte de a fi utilizată. Haemate mărea sensibil riscul unor cheaguri de sânge şi ei sperau tot timpul că va apărea un medicament nou. Dar, cu Haemate, o doză mare de Desmopressin şi Cyklokapron în spray pentru nas, care să împiedice sângerările nazale, Benjamin era în relativă siguranţă.

Încă îşi amintea când primiseră de la secţia de boli de coagulare din Malmö legitimaţia îmbrăcată în plastic cu fotografia de la aniversarea zilei de naştere a lui Benjamin. Chipul lui de băieţel de patru ani râzând şi dedesubt textul: „Am boala lui Von Willebrand, dacă mi se întâmplă ceva, sunaţi imediat la secţia de coagulare: 040-331010".

Simone îşi aruncă privirea prin camera lui Benjamin, se gândeşte că e un pic trist de când a luat de pe perete afişul cu Harry Potter şi a adunat aproape toate jucăriile într-o cutie de carton, în debara. De când o întâlnise pe Aida, începuse să fie grăbit să se facă mare.

Simone se opreşte, gândindu-se că poate Benjamin este acum cu ea.

Benjamin are abia 14 ani, Aida 17. El spune că sunt doar amici, dar este evident că e prietena lui. Simone se întreabă dacă a avut curajul să-i spună că suferă de hemofilie. Ştie oare fata că cea mai mică izbitură poate să-l coste viaţa, dacă nu şi-a luat medicamentele cum trebuie?

De când a întâlnit-o pe Aida, Benjamin are mereu telefonul mobil atârnat de gât, într-o husă neagră cu un cap de mort pe ea. Îşi scriu mesaje unul altuia noaptea târziu şi Benjamin mai are încă telefonul atârnat de gât când îl trezesc dimineaţa.

Simone caută cu grijă printre toate hârtiile şi ziarele de pe masa de scris a lui Benjamin, deschide un sertar, mută o carte despre al Doilea Război Mondial şi găseşte o hârtie cu o amprentă de ruj de buze negru şi un număr de telefon. Se duce grăbită în bucătărie, formează numărul, aşteaptă în vreme ce telefonul sună şi tocmai aruncă un burete de bucătărie rău mirositor la coş, când, în cele din urmă, cineva răspunde.

O voce slabă, hârâită şi o respiraţie grea.

— Bună ziua, spune Simone. Vă rog să mă iertaţi dacă deranjez. Sunt Simone Bark, mama lui Benjamin şi mă întreb dacă nu cumva ştiţi unde este, trebuie să dau de el.

Vocea, care pare să aparţină unei femei, şuieră că ea nu cunoaşte niciun Benjamin, că a sunat probabil la un număr greşit.

— Aşteptaţi, vă rog, spune Simone, încercând să pară calmă. Aida şi fiul meu obişnuiesc să se întâlnească şi mă întreb dacă nu ştiţi unde ar putea fi, trebuie să dau de Benjamin.

— Ten... ten...

— Nu aud. Vă rog să mă scuzaţi, dar nu aud ce spuneţi.
— Ten... sta.
— Tensta? Aida e în Tensta?
— Da, blestemata... la tatuaj.

Simonei i se pare că aude o instalaţie de oxigen lucrând greoi, este un sunet şuierător, regulat în fundal.

— Ce vreţi să spuneţi? întreabă ea pe un ton rugător.

Femeia bombăne ceva şi întrerupe convorbirea. Simone rămâne privind la telefon, se gândeşte să sune din nou, când înţelege brusc ce spusese femeia: ceva despre tatuaje în Tensta. Sună imediat la informaţii şi află numărul unui cabinet de tatuaj din Tensta Centrum. Simone e străbătută de fiori prin tot trupul, imaginându-şi cum Benjamin tocmai a fost păcălit să se tatueze şi cum sângele începe să curgă, fără să se mai poată coagula.

8. Marţi, opt decembrie, înainte de prânz

Mergând pe coridoarele spitalului, după ce l-a lăsat pe Benjamin la şcoală, Erik se gândeşte ce gest prostesc a fost să comenteze tatuajul de pe gâtul Aidei. A reuşit doar să apară în ochii lor drept vanitos şi gata să dea sfaturi.

Doi poliţişti îi dau drumul să intre în secţie. În faţa salonului unde se află Josef Ek, îl aşteaptă deja Joona Linna. Când îl vede pe Erik, îi zâmbeşte şi flutură mâna, aşa cum fac copiii, deschizând şi închizând palma.

Erik se opreşte lângă el şi priveşte pacientul prin pătratul de sticlă. O pungă cu sânge aproape negru atârnă deasupra lui. Situaţia i s-a stabilizat şi mai mult, dar s-ar putea oricând să se pornească noi hemoragii în ficat.

Zace culcat pe spate, gura e închisă strâns, burta i se mişcă rapid în sus şi în jos şi degetele îi tresar uneori.

Un cateter nou e plasat sub cealaltă subsuoară. Sora pregăteşte o injecţie cu morfină. Curgerea picăturilor a încetinit.

— Am avut dreptate când am spus că ucigaşul a început la stadion, spune Joona. Mai întâi l-a omorât pe tată,

pe Anders Ek, apoi s-a dus acasă la acesta şi a omorât-o pe Lisa, fiica cea mică, a crezut că l-a ucis pe fiu, apoi a omorât-o şi pe mamă, pe Katja.

— A confirmat patologul?

— Da, răspunde Joona.

— Înţeleg.

— Aşa că, dacă intenţia făptaşului a fost să extermine întreaga familie, continuă Joona, mai rămâne doar fiica cea mare, Evelyn.

— Dacă nu cumva a aflat că băiatul mai este în viaţă, spune Erik.

— Exact, dar lui putem să-i asigurăm protecţia.

— Da.

— Trebuie să-l găsim pe criminal înainte de a fi prea târziu, spune Joona. Trebuie să aflu ce ştie băiatul.

— Iar eu sunt obligat să am grijă de binele pacientului.

— Poate că cel mai bine pentru el este să nu-şi piardă sora.

— Bineînţeles, şi eu m-am gândit la asta, o să mă mai uit o dată la pacient, spune Erik. Dar, de fapt, sunt deja sigur că e mult prea devreme.

— OK, răspunde Joona.

Daniella intră înăuntru cu paşi repezi, e îmbrăcată într-un pardesiu roşu, subţire, spune că se grăbeşte şi lasă o fişă medicală începută.

— Cred că, îi explică Erik lui Joona, în numai câteva ore pacientul se va trezi suficient de mult ca să se poată vorbi cu el. Dar, după asta... Trebuie să înţelegi, avem în faţa noastră un lung proces terapeutic. Un interogatoriu ar înrăutăţi starea băiatului, aşa că...

— Erik, nu are nicio importanţă ce credem noi, îl întrerupe Daniella. Procurorul a luat deja hotărârea că există motive speciale.

Erik se întoarce, privindu-l întrebător pe Joona.

— Deci nu ai nevoie de nicio aprobare de la noi? întreabă el.

— Nu, răspunde Joona.

— Atunci, ce aştepţi?

— Cred că Josef a suferit deja mai mult decât ar trebui să sufere cineva, răspunde Joona. Nu vreau să-l supun la ceva ce i-ar putea dăuna, dar, în acelaşi timp, trebuie s-o găsesc pe sora lui, înainte de a o găsi ucigaşul. Şi e probabil ca băiatul să-l fi văzut pe asasin. Dacă tu nu mă ajuţi să-l interoghez, voi face cum se procedează de obicei, dar e clar că prefer soluţia mai puţin nocivă.

— Care este...

— Hipnoza, răspunde Joona.

Erik îl priveşte, în vreme ce spune răspicat:

— Nu mai am permisiunea să hipnotizez...

— Am vorbit cu Annika, intervine Daniella.

— Şi ce-a spus? întreabă Erik, fără să-şi poată opri un zâmbet.

— Nu e o decizie care să se bucure de prea mare încurajare, să laşi să fie hipnotizat un pacient care în plus mai e şi minor, dar pentru că eu port responsabilitatea pacientului, mă lasă să iau singură hotărârea.

— Vreau foarte tare să nu fac asta, spune Erik.

— De ce? întreabă Joona.

— Nu am de gând să vorbesc despre asta, dar am promis că nu voi mai hipnotiza, a fost o decizie pe care încă o mai consider îndreptăţită.

— Este îndreptăţită şi în cazul de faţă? întreabă Joona.

— De fapt, nu ştiu.

— Fă o excepţie, spune Daniella.

— Prin urmare, hipnoză, suspină Erik.

— Vreau să faci o încercare, de îndată ce consideri că pacientul este într-o măsură oricât de mică receptiv la hipnoză, spune Daniella.

— Ar fi bine dacă ai fi şi tu de faţă, zice Erik.

— Eu sunt de acord să fie hipnotizat, spune Daniella. Cu condiţia ca, din momentul acesta, să-ţi asumi tu responsabilitatea pentru pacientul nostru.

— Aşadar, sunt singur acum?

Daniella îl priveşte cu un aer trist şi spune:

— Am lucrat toată noaptea, am promis să merg cu Tindra la şcoală, am luat asupra mea acest conflict aseară, dar acum trebuie să mă duc acasă şi să dorm.

Erik o urmăreşte cu privirea în vreme ce ea iese pe coridor. Pardesiul roşu îi flutură în urmă. Joona observă atent pacientul. Erik se duce la toaletă, închide uşa, trage câteva şerveţele aspre de hârtie şi se şterge pe frunte şi pe obraji. Scoate din buzunar telefonul şi o sună pe Simone, dar aceasta nu răspunde. Încearcă şi numărul de acasă, lasă telefonul să sune până când aude vocea de la mesagerie. După semnalul pentru înregistrare, nu mai ştie ce să spună:

— Sixan, eu... trebuie să mă asculţi, nu ştiu ce crezi tu, dar nu s-a întâmplat nimic, poate nu-ţi mai pasă, dar promit să găsesc un mijloc să-ţi dovedesc că eu...

Erik aşteaptă, ştie că vorbele lui nu mai au nicio însemnătate. A minţit-o cu zece ani în urmă şi încă nu a reuşit să-şi dovedească dragostea, încât Simone să înceapă din nou să aibă încredere în el. Închide telefonul şi iese de la toaletă, apoi merge la uşa cu fereastră unde comisarul stă şi priveşte înăuntru.

— De fapt, ce este hipnoza? îl întreabă acesta, după un moment.

— Este vorba doar de o stare modificată a conştiinţei, înrudită cu sugestia şi meditaţia, răspunde Erik.

— OK, zice Joona aşteptând.

— Când tu vorbeşti despre hipnoză, te referi de fapt la heterohipnoză, în cursul căreia o persoană hipnotizează o altă persoană, într-un scop anume.

— Cum ar fi?

— Să producă halucinaţii negative.

— Ce e asta?

— Cea mai obişnuită formă este blocarea înregistrării conştiente a durerii.

— Dar durerea există în continuare.

— Depinde cum defineşti durerea, răspunde Erik. De bună seamă, pacientul răspunde cu reacţii fiziologice la simularea durerii, dar nu o mai resimte ca stare, este chiar posibil să se practice intervenţii chirurgicale sub hipnoză clinică.

Joona scrie ceva în carnetul de însemnări.

— Din punct de vedere strict neurofiziologic, continuă Erik, în timpul hipnozei creierul funcţionează într-un fel anume. Părţi din creier pe care le utilizăm rar sunt brusc activate. Un om hipnotizat e foarte profund relaxat, pare aproape adormit, dar dacă îi faci un EEG[18], activitatea creierului arată o persoană trează şi atentă.

— Băiatul deschide uneori ochii, spune Joona privind prin fereastră.

— Am văzut.

— Ce se va întâmpla acum? întreabă Joona.

— Cu pacientul?

— Da, când îl vei hipnotiza.

[18] EEG: electroencefalografie.

— La hipnoza dinamică, deci în scop terapeutic, aproape întotdeauna pacientul se împarte într-un ego care observă şi unu sau mai mulţi ego care trăiesc experienţele şi acţionează.

— Se priveşte pe sine ca la teatru?

— Da.

— Ce îi vei spune?

— În primul rând, trebuie să-l fac să se simtă în siguranţă; a trăit lucruri înspăimântătoare, aşa că voi începe explicându-i intenţiile mele şi apoi voi trece la tehnici de relaxare, îi voi vorbi liniştitor despre pleoapele care devin tot mai grele, despre nevoia de a închide ochii, de a respira adânc pe nas, voi trece prin corp de sus până jos, apoi mă voi întoarce.

Erik aşteaptă, în vreme ce Joona notează.

— După asta, urmează ceea ce se numeşte inducţia, spune Erik. Introduc un fel de comandă ascunsă în tot ceea ce spun şi conving pacientul să-şi imagineze locuri şi procese simple, sugerez o plimbare în gânduri mai departe şi mai departe, până ce nevoia de-a controla situaţia aproape dispare. E cam ca atunci când cineva citeşte o carte şi devine aşa de interesant, încât persoana respectivă nu mai este conştientă că stă şi citeşte.

— Înţeleg.

— Atunci când inducţia este încheiată, dacă ridici mâna pacientului şi îi dai drumul, mâna trebuie să rămână în aer, cataleptică, explică Erik. După inducţie, voi număra invers şi hipnoza va deveni şi mai adâncă. Eu obişnuiesc să număr, alţii fac pacientul să vizualizeze o scală cenuşie, pentru a face să dispară graniţele dintre gânduri. Ceea ce se întâmplă este că, de fapt, gândirea critică sau spaima care blochează anumite amintiri este îndepărtată.

— Vei reuşi să-l hipnotizezi?

— Dacă el nu se opune.

— Ce se întâmplă atunci? întreabă Joona. Ce se întâmplă dacă se împotriveşte?

Erik nu răspunde. Îl cercetează pe băiat prin geam, încearcă să-i citească faţa, receptivitatea.

— E greu de spus ce voi reuşi să scot, poate avea o relevanţă foarte variată, explică el.

— Nu vreau o depoziţie, am nevoie doar de o simplă indicaţie, un semnalment, ceva pe baza căruia să pot merge mai departe.

— Deci ceea ce caut este persoana care le-a făcut toate astea?

— Poate un nume, sau un loc, sau o legătură.

— N-am nici cea mai mică idee cum va merge, spune Erik, trăgând adânc aer în piept.

Joona îl urmează în încăpere, se aşază pe un scaun într-un colţ, îşi scoate pantofii şi se lasă pe spate. Erik face lumina mai mică, trage un taburet de metal şi se aşază lângă pat. Cu multă grijă, începe să-i explice băiatului că vrea să-l hipnotizeze, ca să-l ajute să înţeleagă ce s-a întâmplat în ajun.

— Josef, eu mă voi afla tot timpul aici, spune Erik cu glas liniştit. Nu există nimic de care să te temi. Poţi să te simţi în perfectă siguranţă. Sunt aici pentru tine, nu trebuie să spui nimic ce nu vrei să spui şi tu însuţi poţi face să înceteze hipnoza în momentul în care o doreşti.

Abia acum începe Erik să simtă cât de mult tânjise după asta. Inima îi bate cu putere. Trebuie să încerce să-şi domolească zelul. Procesul nu trebuie forţat, nu trebuie să se grăbească. Trebuie să se umple de linişte, să permită cufundarea în ritmul lui lent.

E uşor să-l facă pe băiat să se destindă, trupul se află deja în repaus şi pare să-şi dorească încă şi mai multă linişte.

Când Erik deschide gura şi începe inducţia, e ca şi cum nu ar fi încetat niciodată să hipnotizeze: vocea lui e compactă, încurajatoare şi liniştită, cuvintele vin aşa de uşor şi ca de la sine, vin în şuvoi, pline de o căldură monotonă şi un ton adormitor, care coboară tot mai mult.

Simte imediat marea capacitate de receptivitate a lui Josef. E ca şi cum, în mod intuitiv, băiatul s-ar umple de acea siguranţă pe care o transmite Erik. Chipul lui plin de leziuni devine mai greu, trăsăturile mai pline şi gura mai moale.

— Josef, dacă tu doreşti... Gândeşte-te la o zi de vară, spune Erik. Totul este minunat şi plăcut. Te afli într-o barcă mică de lemn, care se leagănă lent. Apa clipoceşte şi tu priveşti norii mici care se rotesc pe cerul albastru.

Băiatul răspunde atât de bine la inducţie, încât Erik se întreabă dacă n-ar trebui să încetinească un pic procesul. Ştie că întâmplările grave pot creşte sensibilitatea faţă de hipnoză, că stresul interior poate funcţiona ca un motor inversat, încetinirea se petrece neaşteptat de brusc şi turaţia scade foarte repede la zero.

— Voi număra acum invers şi la fiecare cifră pe care o vei auzi te vei relaxa şi mai mult. Vei simţi cum te umpli de o mare linişte şi cât de plăcut este totul în jurul tău. Se relaxează degetele de la picioare, gleznele, pulpele. Acum eşti şi mai relaxat, te simţi şi mai greu, genunchii devin mai grei, şi picioarele, până sus. Simţi cum te scufunzi, totul e moale şi plăcut. Totul e liniştit, nemişcat şi mângâietor.

Erik pune o mână pe umărul băiatului. Privirea îi e fixată pe pântece şi la fiecare expiraţie spune o cifră, în ordine inversă.

Uneori schimbă tiparul logic, dar tot timpul continuă numărătoarea descrescătoare. O senzaţie de uşurătate, de vis şi de putere fizică îl umple pe Erik, în vreme ce se derulează procesul. Numără şi în acelaşi timp se vede pe el însuşi, scufundându-se într-o apă cu totul luminoasă şi bogată în oxigen. Aproape a uitat senzaţia de mare albastră, de ocean. Zâmbitor, coboară de-a lungul unei uriaşe formaţiuni stâncoase. O falie continentală, care continuă spre hăul enorm. Apa străluceşte, plină de băşici mici. Cu o senzaţie de fericire în trup, se lasă doar să cadă lipsit de greutate pe lângă peretele zgrunţuros.

Băiatul arată semne evidente de repaus hipnotic. O expresie împietrită i s-a aşternut peste obraji şi gură. Erik a socotit întotdeauna că feţele pacienţilor devin mai late, mai plate. Mai puţin frumoase, dar fragile şi fără vreo afectare.

Erik se scufundă mai departe, întinde un braţ şi atinge peretele de stâncă care-i trece prin faţă. Apa luminoasă se transformă lent în roz.

— Acum eşti destins profund, spune Erik liniştit. Şi totul este foarte, foarte plăcut.

Ochii băiatului lucesc în spatele pleoapelor pe jumătate închise.

— Josef... încearcă să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat ieri. A început ca o zi de luni obişnuită, dar seara e cineva care vine în vizită.

Băiatul e tăcut.

— Acum îmi povesteşti ce se întâmplă, spune Erik.

Băiatul dă din cap abia perceptibil.

— Eşti în camera ta? Asta faci? Asculţi muzică?

Băiatul nu răspunde. Gura i se mişcă întrebând, căutând.

— Mama ta era acasă când ai venit de la şcoală? întreabă Erik.

Josef dă din cap.

— Ce faci când vii de la şcoală, Josef?

Băiatul şopteşte ceva.

— Nu aud, spune Erik. Vreau să vorbeşti mai tare ca să aud.

Buzele băiatului se mişcă din nou şi Erik se apleacă în faţă.

— Ca focul, exact ca focul, bolboroseşte el. Încerc să închid ochii, intru în bucătărie, dar nu se poate, printre scaune se aud trosnete şi flăcări roşii se răspândesc pe podea.

— De unde vine focul? întreabă Erik.

— Nu-mi amintesc, s-a întâmplat ceva mai înainte...

Tace din nou.

— Întoarce-te puţin în urmă, înainte ca focul să se fi aprins în bucătărie, spune Erik.

— E cineva acolo, spune băiatul. Aud pe cineva ciocănind la uşă.

— La uşa de la intrare?

— Nu ştiu.

Chipul băiatului devine dintr-odată încordat, se vaită neliniştit şi dinţii de jos sunt dezgoliţi într-o grimasă bizară.

— Nu e niciun pericol, Josef, aici eşti în siguranţă, eşti calm şi nu simţi nicio nelinişte. Doar priveşti la cele ce se întâmplă, nu participi, tu vezi doar evenimentele de la oarecare distanţă şi nu e deloc periculos.

— Picioarele sunt albastru-deschis, şopteşte el.

— Ce spui?

— Bate la uşă, spune băiatul nedesluşit. Deschid, dar nu e nimeni, nu văd pe nimeni. Dar ciocăniturile continuă. Înţeleg că cineva îşi bate joc de mine.

Pacientul respiră mai iute, pieptul i se mişcă convulsiv.

— Ce se întâmplă acum? întreabă Erik.

— Mă duc la bucătărie şi iau o bucată de pâine.

— Mănânci un sendviş?

— Dar acum bate din nou, zgomotul vine din camera Lisei. Uşa e deschisă şi văd că lampa ei e aprinsă. Atent împing uşa cu cuţitul şi privesc înăuntru. Lisa e culcată în pat. Are ochelarii pe nas, dar stă cu ochii închişi şi respiră gâfâit. E albă la faţă. Braţele şi picioarele sunt nemişcate. Apoi, lasă capul pe spate şi gâtul e întins şi începe să lovească cu picioarele în căpătâiul patului. Loveşte mai repede, tot mai repede. Îi spun să înceteze, dar ea continuă, tot mai tare. Strig la ea şi cuţitul a început deja să se înfigă şi mama vine în goană şi trage de mine şi eu mă întorc şi cuţitul iese, doar ţâşneşte din mine, caut alte cuţite, mi-e frică să mă opresc, trebuie să continui, nu se poate să mă opresc, mama se târăşte prin bucătărie, podeaua e toată roşie, trebuie să încerc cuţitele pe tot, pe mine, pe mobile, pe pereţi, lovesc şi împung şi deodată sunt obosit şi mă aşez jos. Nu ştiu ce se întâmplă, mă doare în corp şi mi-e sete, dar nu mă pot mişca.

Erik simte cum atârnă împreună cu băiatul în apa luminoasă, picioarele lor se mişcă molatic şi el urmăreşte cu privirea stânca, mai jos şi mai jos, nu se sfârşeşte, doar se întunecă apa şi devine albastru-cenuşie şi pe urmă de un negru care ispiteşte.

— L-ai întâlnit... începe Erik şi îşi aude glasul tremurând. L-ai întâlnit mai devreme pe tatăl tău.

— Da, la stadionul de fotbal, răspunde Josef.

Apoi tace, pare ezitant, priveşte fix înaintea sa cu o privire adormită.

Erik vede că pulsul i se măreşte şi înţelege că în acelaşi timp tensiunea arterială scade.

— Vreau să te scufunzi şi mai adânc, spune Erik pe un ton reţinut. Te scufunzi, te simţi mai liniştit, ai o senzaţie mai plăcută, şi...

— Nu mama? întreabă Josef cu o voce jalnică.

— Josef, povesteşte... ai întâlnit-o şi pe sora ta mai mare, pe Evelyn?

Erik pândeşte chipul lui Josef, conştient că supoziţia lui poate duce la probleme, o fisură în procesul de hipnoză, dacă se dovedeşte că a greşit. Dar era obligat să facă o tăietură bruscă, pentru că timpul nu-i va ajunge, va trebui să întrerupă hipnoza foarte curând, starea pacientului e pe cale să devină din nou acută.

— Ce s-a întâmplat când ai întâlnit-o pe Evelyn? întreabă el.

— N-ar fi trebuit niciodată să merg la ea.

— Ieri a fost?

— Se ascundea în cabană, şopteşte băiatul zâmbind.

— Ce cabană?

— A mătuşii Sonja, spune el ostenit.

— Descrie ce se petrece în cabană!

— Stau acolo şi Evelyn nu e bucuroasă, ştiu ce gândeşte, murmură el. Sunt doar un câine pentru ea, nu am nicio valoare...

Lacrimile lui Josef curg, gura îi tremură.

— Îţi spune Evelyn asta?

— Nu vreau, nu trebuie s-o fac, nu vreau, scânceşte Josef.

— Ce nu vrei?

Pleoapele încep să i se zbată spasmodic.

— Ce se întâmplă acum, Josef?

— Ea spune că trebuie să muşc şi să muşc, ca să-mi primesc răsplata.

— Pe cine să muşti?

— E o fotografie acolo, în cabană... o fotografie într-o ramă care arată ca o ciupercă... Pălăria Şarpelui[19]... e tata, mama şi Bocceluţa, dar...

Trupul i se încordează brusc, picioarele i se mişcă iute şi se strâng, e pe cale să iasă din hipnoza adâncă. Erik îl conduce atent înapoi, îl linişteşte şi-l ridică cu câteva nivele. Închide cu grijă porţile spre toate amintirile din ziua aceea şi toate amintirile din timpul hipnozei. Nimic nu trebuie să mai stea deschis când el începe delicatul proces de trezire.

Josef stă culcat pe pat cu o expresie zâmbitoare, atunci când Erik îl părăseşte. Comisarul criminalist se ridică de pe scaunul din colţ şi-l urmează afară din cameră, apoi se duce la automatul de cafea.

— Sunt impresionat, spune Joona cu glas scăzut şi îşi scoate telefonul.

Pe Erik îl cuprinde un sentiment de pustiire, bănuiala că ceva e definitiv greşit.

— Înainte să suni pe cineva, vreau să subliniez un lucru, spune Erik. Pacientul spune întotdeauna adevărul în timpul hipnozei, dar, de bună seamă, este vorba doar de propriul lui adevăr, vorbeşte doar despre ceea ce consideră el însuşi că e adevărat, prin urmare, îşi descrie propriile amintiri subiective, şi nu...

[19] Ciupercă otrăvitoare.

— Înţeleg asta, îl întrerupe Joona.

— Am hipnotizat persoane schizofrene, continuă Erik.

— Ce vrei să spui?

— Josef a vorbit despre sora lui...

— Da, ea îi cerea să muşte ca un câine, şi aşa mai departe, spune Joona.

Formează un număr şi pune telefonul la ureche.

— Nu e sigur că sora lui i-a spus să facă asta, îi explică Erik.

— Dar s-ar putea s-o fi făcut, spune Joona şi ridică mâna ca să-l facă să tacă. Anja, comoara mea...

O voce dulce se aude la telefon.

— Poţi să verifici ceva? Da, exact. Josef Ek are o mătuşă care se numeşte Sonja şi care are o casă de vacanţă sau o cabană undeva şi... Da, aşa... ce amabilă eşti!

Joona îl priveşte pe Erik:

— Iartă-mă, voiai să spui ceva.

— Doar că nu e sigur nici măcar că Josef a fost cel care şi-a omorât familia.

— Dar e posibil ca el să-şi fi provocat rănile? După părerea ta, se poate să se fi tăiat singur în halul ăsta?

— În realitate, nu, dar teoretic, da, sigur, răspunde Erik.

— Atunci eu cred că asasinul nostru se află acolo, înăuntru, spune Joona.

— Şi eu cred la fel.

— E în stare să fugă din spital?

— Nu, zâmbeşte uimit Erik.

Joona o porneşte în direcţia coridorului.

— Te duci acasă la mătuşă?

— Da.

— Vin cu tine, spune Erik şi o porneşte din loc. Sora lui poate fi rănită sau în stare de şoc.

9. Marţi, opt decembrie, la prânz

Simone stă şi priveşte pe fereastră. Mai este încă transpirată, căci după ce a părăsit apartamentul gol, a fugit tot drumul, până la staţia de metrou.

Acum metroul stă nemişcat în Huvudsta.

Se gândeşte că ar fi trebuit să ia un taxi, apoi încearcă să se convingă că nu s-a întâmplat nimic, ştie că întotdeauna îşi face griji fără motiv.

Îşi priveşte din nou telefonul, întrebându-se dacă femeia ciudată cu care vorbise era mama Aidei şi dacă aceasta avusese dreptate spunând că Aida se află într-un cabinet de tatuaj din Tensta Centrum.

Uşile se închid, dar se redeschid imediat, se aud strigăte de undeva, din faţă, uşile se închid iarăşi şi trenul se pune în sfârşit în mişcare.

Un bărbat aşezat în faţa ei răsfoieşte nişte ziare. Le pune la un loc, le întinde pe scaunul de alături, pare să compare ceva, le strânge din nou. În reflexia din geam ea vede că bărbatul îi aruncă priviri. Se gândeşte să-şi schimbe locul, dar îşi pierde şirul ideilor când

un semnal la telefon o anunţă că a primit un mesaj. E de la Ylva, de la galerie. Simone nu are puterea să-l deschidă. Sperase să fie de la Erik. Nu mai ştie câte încercări a făcut, dar îl mai sună o dată pe mobil. Telefonul sună de câteva ori, după care intră brusc cutia vocală.

— Hei, tu, spune bărbatul din faţa ei cu o voce plină de insistenţă provocatoare.

Ea încearcă să-l ignore, se uită pe fereastră şi se preface că ascultă la telefon.

— Aloo? spune bărbatul.

Înţelege că tipul nu are de gând să înceteze. Ca mulţi alţi bărbaţi, pare să nu priceapă că femeile au o viaţă a lor, gânduri ale lor, că nu sunt dispuse totdeauna să-i asculte pe ei.

— Tu, n-auzi că vorbesc cu tine? repetă bărbatul.

Simone se întoarce spre el.

— Te aud foarte bine, spune pe un ton liniştit.

— Atunci de ce nu răspunzi? întreabă el.

— Îţi răspund acum.

Bărbatul clipeşte de câteva ori, apoi soseşte replica:

— Eşti femeie? Nu-i aşa?

Simone înghite în sec şi se gândeşte că este genul acela de bărbat care vrea s-o oblige să-şi spună numele, starea civilă şi la urmă s-o provoace să devină cu adevărat nesuferită.

— Eşti femeie?

— Numai asta voiai să ştii? întreabă ea scurt, întorcându-se din nou spre fereastră.

Bărbatul îşi schimbă locul şi se aşază lângă ea:

— Ascultă aici... Eu am avut o femeie, şi femeia mea, femeia mea...

Simone simte cum îi aterizează pe obraz câteva picături de salivă.

— Era ca Elizabeth Taylor, continuă el. Ştii cine e?

Îi scutură braţul.

— Ştii cine e Elizabeth Taylor?

— Da, spune nerăbdătoare Simone. Sigur că ştiu.

El se lasă mulţumit pe spate.

— Mereu avea tipi noi, se plânge el. Voia şi mai mult, şi mai mult, inele cu diamant şi cadouri, şi coliere.

Trenul încetineşte şi Simone îşi dă seama că trebuie să coboare, a ajuns în Tensta. Se ridică, dar el îi blochează drumul.

— Dă-mi o îmbrăţişare, vreau doar o îmbrăţişare mică.

Se scuză furioasă, dă la o parte braţul bărbatului şi îi simte mâna pe fund. În acelaşi moment, trenul se opreşte, bărbatul îşi pierde echilibrul şi cade greu, la loc, pe scaun.

— Curvă, spune în urma ei.

Simone părăseşte vagonul, aleargă afară din staţie, peste pasajul acoperit cu plexiglas şi apoi în jos, pe scară. În faţa centrului comercial stau trei oameni beţi pe o bancă şi vorbesc cu voci hârâite. Simone trece repede prin intrarea principală şi încearcă din nou să-l sune pe Erik. De la Systembolaget[20] iese o duhoare de vin roşu trezit, de la o sticlă spartă. Cu răsuflarea întretăiată, trece grăbită prin faţa ferestrelor unui restaurant. Vede o masă pe care se înşiruie porumb conservat, felii de castraveţi şi frunze veştejite de salată. În piaţa interioară se află un panou mare, pe care sunt trecute toate magazinele din

[20] În Suedia există monopol de stat asupra alcoolului şi băuturile se vând numai la magazine speciale, numite Systembolaget.

centrul comercial. Citeşte până ce dă de ceea ce caută: Tensta Tatoo. Conform planului zonei, cabinetul se află cel mai departe, la etajul de sus. Aleargă în direcţia scărilor rulante, printre mame în concediu postnatal, pensionari ţinându-se de braţ şi puştani care chiulesc de la şcoală.

Îşi imaginează cum tinerii se strâng într-un cerc în jurul unui băiat care zace pe jos, cum ea îşi face loc şi înţelege că e Benjamin, că sângele nu i se mai opreşte din tatuajul început.

Merge cu paşi mari în sus, pe scara rulantă. Chiar în momentul în care ajunge la etajul superior, privirea ei prinde o mişcare ciudată undeva, mai departe, într-un colţ pustiu. Pare că cineva atârnă peste balustradă. Porneşte într-acolo şi, pe măsură ce se apropie, desluşeşte mai clar ce se petrece: doi copii îl ţin pe al treilea peste balustradă. O siluetă lungă aleargă în jurul lor dând din braţe, ca şi cum ar face mişcări de încălzire.

Copiii au pe feţe o expresie absolut liniştită, în vreme ce ţin fetiţa înspăimântată peste balustradă.

— Ce faceţi? strigă Simone în timp ce se apropie de ei.

Nu îndrăzneşte să alerge, se teme că se vor speria şi vor scăpa fetiţa. Ar fi o cădere de cel puţin zece metri, până la parterul pieţei interioare.

Băieţii au văzut-o şi se prefac că-i dau drumul fetei să cadă. Simone începe să strige, dar ei o ţin şi încep încet s-o tragă înapoi. Unul dintre ei îi zâmbeşte ciudat, înainte de-a o lua la fugă. Doar băiatul cel solid rămâne pe loc. Fata stă ghemuită lângă balustradă, plângând. Simone se opreşte cu inima bătându-i nebuneşte şi se apleacă spre ea.

— Eşti bine?

Fata scutură tăcută din cap. Tremură din tot corpul şi se strânge, ca o minge, lângă balustradă. Simone se uită la băiatul supradezvoltat care stă nemişcat şi le observă. E îmbrăcat într-o geacă închisă la culoare şi are ochelari de soare negri.

— Tu cine eşti? întreabă Simone.

În loc să-i răspundă, acesta scoate din buzunar un pachet de cărţi de joc şi începe să le amestece, să le taie şi iar să le amestece.

— Tu cine eşti? îi repetă Simone pe un ton mai ferm. Eşti prieten cu băieţii ăia?

El nu are nicio reacţie.

— De ce n-ai făcut nimic? Puteau s-o omoare!

Simone simte adrenalina din sânge, pulsul bătând tare în tâmple.

— Te-am întrebat ceva. De ce n-ai făcut nimic?

Îl priveşte fix. El tot nu răspunde.

— Idiotule! strigă ea.

Băiatul începe să se depărteze cu paşi înceţi. Când se ia după el, ca să nu-l lase să dispară, băiatul se împiedică şi scapă cărţile de joc din mână. Mormăie ceva pentru sine şi se furişează în jos pe scara rulantă.

Simone se întoarce ca să aibă grijă de fetiţă, dar aceasta a dispărut. Simone fuge înapoi, de-a lungul galeriei, unde localurile sunt goale şi cu lumina stinsă, dar n-o mai vede nici pe fată, nici pe vreunul din băieţi. Continuă să meargă şi deodată îşi dă seama că se află în faţa cabinetului de tatuaj. Vitrina este acoperită de o peliculă neagră de film şi o imagine mare a lupului Fenris[21]. Deschide uşa şi intră. Cabinetul pare să fie gol. Peste tot

[21] Fenris: animal fabulos din mitologia nordică.

pe pereți se află fotografii cu tatuaje. Ea privește împrejur și tocmai e pe punctul să iasă, când aude un glas subțire, speriat:

— Nicke? Unde ești? Spune ceva!

O draperie neagră se dă la o parte și o fată intră, cu telefonul mobil la ureche. Nu are nimic pe partea de sus a corpului. Câteva picături fine de sânge i se scurg pe gât în jos. Are chipul concentrat și neliniștit.

— Nicke, spune ea cu glas reținut în telefon. Ce s-a întâmplat?

Pieptul îi este încreștit de frig, dar nu pare să-și dea seama că e pe jumătate goală.

— Pot să te întreb ceva? spune Simone.

Fata părăsește cabinetul, luând-o la fugă. Simone o urmează spre ușă, când aude pe cineva în spatele ei.

— Aida? strigă un băiat cu voce neliniștită.

Se întoarce și vede că este Benjamin.

— Unde e Nicke? întreabă el.

— Cine?

— Fratele mai mic al Aidei, e înapoiat mental. Nu l-ai văzut afară?

— Nu, eu...

— E mare, cu ochelari negri de soare.

Simone revine cu pași lenți în cabinet și se așază pe un scaun.

Aida se întoarce cu fratele ei. Acesta se oprește în fața ușii, dă din cap cu ochi neliniștiți la tot ce-i spune ea, apoi se șterge la nas. Fata intră, își acoperă sânii cu o mână, trece de Simone și Benjamin fără să-i privească și dispare în spatele draperiei. Simone apucă să vadă că i s-a înroșit gâtul, pe care și-a tatuat un trandafir roșu-închis lângă o mică stea a lui David.

— Ce se întâmplă? întreabă Benjamin.

— Am văzut câţiva băieţi, nu sunt zdraveni la cap, ţineau o fată peste balustradă. Fratele Aidei stătea acolo, şi...

— Le-ai spus ceva?

— S-au oprit când am venit eu, dar păreau că vor doar să se distreze.

Benjamin pare foarte stânjenit, i se înroşesc obrajii, îşi fereşte ochii şi se uită în jur, ca şi cum ar căuta pe unde s-o ia la fugă.

— Nu-mi place că te afli aici, spune Simone.

— Fac ce vreau, răspunde Benjamin.

— Eşti prea mic ca să...

— Încetează, spune el cu voce reţinută.

— Cum adică? Aveai de gând să te tatuezi şi tu?

— Nu, nu voiam.

— Cred că e îngrozitor, cu tatuaje pe gât şi pe faţă...

— Mama, o întrerupe el.

— E urât.

— Aida aude ce spui.

— Deşi eu cred...

— Poţi să pleci de aici? o întrerupe cu glas tăios Benjamin.

Ea îl priveşte, se gândeşte că nu-i recunoaşte vocea, dar ştie că de fapt ea şi Erik au acelaşi ton tot mai des.

— Acum mergi cu mine acasă, spune ea liniştită.

— Vin, dacă pleci tu înainte, răspunde el.

Simone părăseşte cabinetul şi vede că Nicke stă lângă fereastra întunecată, cu braţele încrucişate la piept. Se duce la el, încearcă să fie drăguţă şi arată spre cărţile lui de pokémon.

— Tuturor le place cel mai mult de Pikachú, spune ea.

Băiatul dă din cap.

— Deşi mie îmi place mai mult de Mew, continuă Simone.

— Mew învaţă lucruri, spune el pe un ton precaut.

— Iartă-mă că am strigat la tine.

— Nimic nu-l poate doborî pe Wailord, nimeni nu-l învinge, el e cel mai mare, continuă băiatul.

— E cel mai mare dintre toţi?

— Da, răspunde el cu seriozitate.

Simone ridică o carte de joc pe care băiatul a scăpat-o.

— Cine este ăsta?

Benjamin iese cu ochii lucioşi.

— Arceus, răspunde Nicke, punând cartea deasupra.

— Pare drăguţ, spune Simone.

Nicke zâmbeşte larg.

— Plecăm, spune Benjamin cu glas reţinut.

— La revedere, zâmbeşte Simone.

— Bunăsă-ţimeargăbine, răspunde Nicke mecanic.

Benjamin merge tăcut lângă Simone.

— Mai bine luăm un taxi, spune ea, când se apropie de gura de metrou. M-am săturat de metrouri.

— OK, zice Benjamin întorcându-se.

— Aşteaptă un pic, spune Simone.

L-a descoperit pe unul dintre băieţii care au ameninţat-o pe fetiţă. Stă lângă intrarea spre peron şi pare să aştepte ceva. Simte cum Benjamin încearcă s-o tragă de acolo.

— Ce-i? întreabă ea.

— Vino, era vorba să luăm un taxi.

— Mai întâi, trebuie să vorbesc cu el, spune Simone.

— Mamă, dă-i naibii acum, se roagă Benjamin.

Chipul lui e palid şi neliniştit şi rămâne pe loc, în vreme ce ea se apropie de băiat.

Simone pune mâna pe umărul băiatului şi-l întoarce spre ea. Are poate treisprezece ani dar, în loc să fie speriat sau uimit, îi rânjeşte batjocoritor, ca şi cum i-ar fi întins o cursă.

— Vii cu mine la paznic, îi spune ea pe un ton hotărât.

— Ce-ai zis, băbătio?

— Te-am văzut când...

— Ţine-ţi gura, o întrerupe băiatul. Să-ţi ţii gura dacă nu vrei să fii futută.

Simone e aşa de uimită, că nu ştie ce să răspundă. Băiatul scuipă la picioarele ei, sare peste barieră şi coboară încet la metrou.

Simone e înspăimântată, iese şi se întoarce la Benjamin.

— Ce-a spus? o întreabă el.

— Nimic, răspunde ostenită.

Merg la staţia de taxiuri şi se aşază pe bancheta din spate a primului taxi. În vreme ce ies din Tensta Centrum, Simone îi spune că au telefonat de la şcoală astăzi.

— Aida voia să fiu cu ea când îşi schimba tatuajul, spune Benjamin cu voce scăzută.

— Drăguţ din partea ta.

Sunt purtaţi în tăcere pe Hjulstavägen, de-a lungul unei şine ruginite care se întinde pe un taluz de pietriş brun.

— I-ai spus lui Nicke că e idiot? întreabă Benjamin.

— Am greşit... eu sunt idioată.

— Dar cum ai putut?

— Greşesc adesea, Benjamin, spune ea cu glas stăpânit.

După ce trec de podul Traneberg, Simone aruncă o privire spre Stora Essingen[22]. Nu s-a depus gheaţă, dar apa pare o masă greoaie şi fără culoare.

— Se pare că eu şi tatăl tău ne vom despărţi, spune ea.

— Aha... De ce?

— Nu are absolut nimic de-a face cu tine.

— Te-am întrebat de ce.

— Nu există niciun răspuns bun, spune Simone. Tatăl tău... Cum să-ţi explic? El este dragostea vieţii mele, dar... dar se poate totuşi sfârşi, nu crezi asta la început când cunoşti pe cineva, când faci copii şi... Iartă-mă, n-ar trebui să-ţi vorbesc despre asta. Voiam doar să înţelegi de ce sunt aşa de întoarsă pe dos. Dar nu e sigur că ne vom despărţi.

— Nu vreau să fiu amestecat.

— Iartă-mă că...

— Încetează odată!... se răsteşte el.

[22] Una dintre insulele pe care este construit Stockholmul.

10. Marţi, opt decembrie, după-amiaza

Erik ştia că nu va putea să doarmă, dar făcuse o încercare. Fusese foarte treaz tot timpul, deşi comisarul Joona Linna condusese foarte lin pe drumul 274 peste Värmdö, spre cabana unde se presupunea că se află Evelyn Ek.

Când trec de vechiul joagăr, sub roţi începe să scârţâie pietrişul. Capsulele de codeină pe care le-a luat fac ca ochii lui Erik să fie sensibili şi uscaţi. Priveşte o zonă cu case de vacanţă din bârne, pe pajişti înguste. Copacii se înalţă despuiaţi în gerul uscat de decembrie. Lumina şi culorile îl fac pe Erik să se gândească la excursiile cu şcoala din copilărie. Mirosul trunchiurilor putrede, mireasma de ciuperci din humus. Mama lui lucra cu jumătate de normă ca soră la liceul din Sollentuna şi era o adeptă convinsă a aerului curat. Ea îi dăduse numele de Erik Maria. Numele acesta bizar venea de la o excursie pe care ea o făcuse pentru îmbunătăţirea cunoştinţelor de limbă, la Viena; fusese la Burgtheater şi văzuse piesa „Tatăl", a lui Strindberg, cu Klaus Maria Brandauer în rolul

principal. A fost aşa de impresionată, că i-a rămas gândul la numele actorului timp de mulţi ani. În copilărie, Erik încerca întotdeauna să-şi ascundă al doilea nume, iar în adolescenţă se recunoştea în cântecul „A Boy Named Sue", de pe un disc cu Johnny Cash, înregistrat la închisoarea San Quentin. „Some gal would giggle and I'd get red, and some guy'd laugh and I'd bust his head, I tell ya, life ain't easy for a boy named Sue."

Tatăl lui Erik, care lucra la Casa de Asigurări, nu avusese decât o singură pasiune adevărată în viaţă. Era prestidigitator amator şi obişnuia să se îmbrace într-o mantie cusută în casă, cu un frac uzat şi un fel de joben pe cap, pe care-l numea „chapeau claque". Erik şi prietenii lui trebuiau să stea pe taburete în garaj, unde tatăl său construise o mică scenă cu chepenguri secrete. Cele mai multe dintre trucuri şi le găsise în catalogul de mărfuri de la „Bernandos Magic", din Bromölla: baghete magice care zuruiau şi se deschideau, bile de biliard care se multiplicau cu ajutorul unei carapace, o pungă de mătase cu un buzunar secret şi o ghilotină de mână strălucitoare. Acum Erik se gândea cu veselie şi tandreţe la tatăl său, cum punea în mişcare cu piciorul casetofonul cu Jean Michel Jarre, în vreme ce făcea mişcări magice deasupra unui craniu care plutea în aer. Erik spera din toată inima că tatăl său nu observase niciodată cum se ruşina el, când crescuse mai mare şi cum îşi ridica ochii spre cer, în spatele lui.

Nu exista nicio explicaţie mai profundă a faptului că Erik devenise medic. Într-adevăr, nu-şi dorise niciodată altă profesie, nu-şi imaginase altă viaţă. Îşi aminteşte toate sfârşiturile de an şcolar ploioase, steagul ridicându-se şi Psalmii de vară.

Întotdeauna avusese cele mai mari note la toate obiectele. Mama vorbea adesea despre faptul că suedezii sunt răsfăţaţi de soartă, luând bunăstarea drept ceva de la sine înţeles, când de fapt nu era probabil decât o mică paranteză. Ea credea că sistemul de îngrijire medicală şi stomatologică gratuită, învăţământul preşcolar şi întreaga şcoală gratuită, liceul şi universitatea gratuite şi ele ar fi putut dispărea oricând. Dar tocmai acum existau posibilităţi pentru un băiat sau o fată obişnuită să studieze ca să ajungă medic, arhitect sau doctor în ştiinţe economice, la oricare dintre universităţile ţării, fără să aibă avere, stipendii sau donaţii.

Înţelegerea faptului că aceste posibilităţi sunt un privilegiu îl însoţise pe vremea când era tânăr ca un nimb de aur. Îi dădeau un avantaj şi o conştiinţă a ţelului, dar poate şi un fel de aroganţă.

Îşi aminteşte cum, la optsprezece ani, aflându-se acolo, în Sollentuna, pe canapea şi privindu-şi diploma cu rezultate excepţionale, îşi lăsase apoi privirea să alunece peste odaia simplu mobilată. Rafturile de cărţi cu bibelouri şi suvenire, fotografiile în ramele lor de alpaca, fotografii de la confirmarea părinţilor, de la nunta lor şi de la aniversările de cincizeci de ani, urmate de vreo zece fotografii cu singurul lor fiu, de la bebeluş dolofan în rochiţă brodată la tinerelul surâzător în costum ca un burlan.

Mama lui intrase în cameră, întinzându-i formularele de înscriere la Facultatea de Medicină. Ea avusese dreptate, exact aşa cum avea întotdeauna. De îndată ce pusese piciorul în institutul Karolinska, pentru Erik fusese ca şi cum ar fi ajuns acasă. Când s-a specializat apoi în psihiatrie, a înţeles că meseria de medic avea să i se

potrivească mai bine chiar decât voia să recunoască. După perioada de AT[23], cele optsprezece luni de practică necesare înainte ca Direcţia Socială să-i elibereze legitimaţia de medic, lucrase pentru „Medici fără Frontiere". Nimerise la Chisimayu, la sud de Mogadishu, în Somalia. Fusese o perioadă foarte intensă, într-un spital de campanie a cărui dotare consta din echipament medical suedez scos din folosinţă, aparate Röntgen din anii '60, medicamente care depăşiseră termenul de garanţie, paturi de metal ruginite şi pătate din secţii de spital închise sau renovate. În Somalia întâlnise pentru prima oară oameni grav traumatizaţi. Copii care îşi pierduseră gustul de jucat, care erau apatici, tineri care pe un ton neutru depuneau mărturie cum fuseseră siliţi să făptuiască crime îngrozitoare, femei cărora li se făcuse atât de mult rău, încât nu mai puteau vorbi, ci doar zâmbeau pasive şi nu ridicau niciodată privirea. Erik simţise că voia să lucreze pentru a ajuta oameni care rămâneau prizonierii violenţelor la care fuseseră supuşi şi care erau chinuiţi, cu toate că torţionarii lor dispăruseră de mult.

Erik s-a întors acasă şi a făcut cursurile de psihoterapie la Stockholm. Abia atunci când s-a specializat în psihotraumatologie şi psihiatria catastrofelor, a intrat în contact cu diferite teorii despre hipnoză. Ceea ce îl atrăgea la hipnoză era eficacitatea ei, faptul că psihiatrul putea să se apropie aşa de repede de originea traumei. Erik a înţeles că această rapiditate era nespus de importantă dacă voiai să lucrezi cu victime de război şi victime ale unor catastrofe naturale.

[23] Allmmänntjänstgöring (sued.) — medicină generală.

A făcut o instruire de bază în hipnoză la *European Society of Clinical Hypnosis*, a devenit repede membru în *The Society for Clinical and Experimental Hypnosis*, *The European Board of Medical Hypnosis*, al Societăţii suedeze pentru hipnoza clinică şi a corespondat timp de mulţi ani cu Karen Olness, pediatra americană a cărei metodă originală de-a hipnotiza bolnavi cronici şi copii grav afectaţi de durere îl impresionase în cea mai mare măsură.

Timp de cinci ani, Erik lucrase în Uganda pentru Crucea Roşie cu oameni traumatizaţi. În timpul acestei perioade, nu avusese de fapt timp să probeze sau să dezvolte hipnoza, situaţiile erau prea copleşitoare şi acute, aproape întotdeauna era vorba de rezolvarea unor necesităţi elementare. În tot acest timp se folosise de hipnoză de vreo zece ori şi atunci de fapt doar în situaţii simple, pentru a opri durerea celor alergici la analgezice sau ca un prim blocaj al unor fobii fixe. Dar odată, în ultimul an petrecut în Uganda, dăduse peste o fetiţă care stătea închisă într-o odaie, pentru că nu se oprea din ţipat. Călugăriţele catolice care lucrau ca surori îi explicaseră că fetiţa sosise târându-se pe drum dintr-o aşezare de cocioabe aflată la nord de Mbale. Ele credeau că aparţinea populaţiei bagisu, pentru că vorbea lugisu. Nu dormise nici măcar o singură noapte, în schimb striga neîntrerupt că ea era un demon îngrozitor cu foc în ochi. Erik le rugase să deschidă uşa odăii în care se afla fata. De îndată ce a văzut-o, şi-a dat seama că suferea de deshidratare acută. Când încercase s-o facă să bea, începuse să urle, ca şi cum vederea apei o ardea ca focul. Se rostogolea pe podea, ţipând. El se hotărâse să încerce hipnoza, ca s-o liniştească. O călugăriţă care se numea Marion traducea vorbele lui în bukusu, limbă pe care fata ar fi trebuit s-o

înţeleagă şi când ea a început să asculte, a fost uşor s-o cufunde în hipnoză. În răstimp de doar o oră, fata dezvăluise întreaga ei traumă psihică. O cisternă ieşise de pe şosea undeva mai jos de Jinja, la nord de aşezarea de cocioabe, pe Mbale-Soroti Road. Vehiculul greu se răsturnase şi făcuse o groapă adâncă la marginea şoselei. Dintr-o spărtură în rezervorul uriaş ţâşnise pe pământ benzină curată. Fata alergase acasă şi îl găsise pe unchiul ei, îi povestise despre benzina care se scurgea în pământ. Unchiul alergase cu două bidoane goale de plastic. Când fata îl ajunsese din urmă pe unchi, vreo zece oameni erau deja acolo, lângă cisternă. Îşi umpleau bidoanele cu benzina din şanţ. Mirosea teribil, soarele strălucea şi era cald. Unchiul fetei îi făcuse semn cu mâna. Ea luase primul bidon începând să-l târască spre casă. Era foarte greu. Se oprise ca să ridice bidonul, să-l pună pe cap, şi văzuse o femeie cu basma albastră stând lângă cisternă, cu benzina până la genunchi, umplând sticle mici. Mai departe, pe drumul spre oraş, văzuse un bărbat în cămaşă galbenă de camuflaj. Acesta venea pe jos, avea o ţigară în gură, iar când trăgea din ea, se vedea jăraticul.

Erik îşi aminteşte limpede cum arăta fata în vreme ce vorbea. Vocea îi era groasă şi suna înfundat, iar lacrimile îi curgeau pe obraji când povestea cum prinsese focul de la ţigară cu ochii ei şi-l aruncase pe femeia cu basma albastră. Focul se afla în ochii ei, zicea. Pentru că atunci când se întorsese şi privise femeia, aceasta luase foc. Mai întâi, basmaua albastră, apoi fusese învăluită în întregime de flăcări mari. Dintr-odată, în jurul cisternei era ca o furtună de foc. Fata o luase la goană şi nu auzea decât strigătele din urma ei.

După şedinţa de hipnoză, Erik şi sora Marion vorbiseră cu fata vreme îndelungată despre ceea ce le povestise aceasta. Îi explicaseră iar şi iar că aburii de la benzină, care miroseau aşa de puternic, fuseseră cei care începuseră să ardă. Ţigara bărbatului aprinsese cisterna şi asta nu avea nimic de-a face cu ea.

La doar câteva luni după întâmplarea cu fata, Erik s-a întors la Stockholm şi a cerut o subvenţie de la Consiliul pentru Cercetări Medicale ca să studieze aprofundat hipnoza şi traumele la institutul Karolinska. Era la puţin timp după ce o întâlnise pe Simone. Îşi amintea cum o văzuse la o petrecere mare la universitate; ea era exuberantă, cu obrajii roşii şi plină de viaţă. Mai întâi remarcase părul ei blond-roşcat, cârlionţat. Apoi îi văzuse faţa. Fruntea îi era arcuită şi palidă, pielea fină plină de pistrui brun-deschis. Arăta ca un îngeraş de pe un semn de carte, micuţă şi subţire. Încă îşi mai amintea cum era îmbrăcată în seara aceea: purta o bluză verde de mătase, strâns lipită de trup, pantaloni lungi, negri şi pantofi cu toc înalt, închişi la culoare. Buzele îi erau vopsite într-un roz-palid şi ochii verzi îi străluceau.

S-au căsătorit un an mai târziu şi au încercat destul de repede să aibă un copil. Însă lucrurile s-au complicat, ea a făcut patru avorturi spontane, unul după altul. Erik îşi aminteşte mai ales unul dintre ele. Simone era în săptămâna a şaisprezecea, când a născut o fetiţă moartă. Exact la doi ani după aceea s-a născut Benjamin.

Erik se uită mijindu-şi ochii pe fereastra maşinii, în vreme ce ascultă discuţia cu voce joasă pe care Joona o poartă prin staţie cu colegii, pe drum spre Värmdö.

— M-am gândit la ceva, spune Erik.

— Da?

— Ziceam că Josef Ek nu poate fugi din spital; dar, vreau să spun, dacă a reuşit să-şi facă toate rănile alea cu cuţitul, n-ar trebui să fim prea siguri.

— Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru, răspunde Joona.

— OK.

— L-am plasat deja pe unul dintre oamenii mei în faţa salonului.

— Probabil nu e necesar, spune Erik.

— Da.

Trei maşini au fost parcate în rând la marginea drumului, sub un stâlp de înaltă tensiune. Patru poliţişti stau în lumina albă şi vorbesc, îşi pun pe ei veste de protecţie şi arată pe o hartă. Lumina soarelui se reflectă orbitor în pereţii de sticlă ai unei sere vechi.

Joona se aşază din nou la volan, aducând înăuntru aerul rece. Aşteaptă să se urce şi ceilalţi în maşini şi bate gânditor cu degetele în volan.

De la staţia poliţiei se aude o suită rapidă de sunete, apoi un pârâit puternic care este întrerupt brusc. Joona schimbă frecvenţa, verifică dacă şi ceilalţi sunt cu el, schimbând câteva cuvinte cu fiecare, înainte să întoarcă cheia în contact.

Maşinile merg în şir de-a lungul unui ogor brun, prin faţa unui crâng de mesteceni şi a unui siloz mare, ruginit.

— Când ajungem, aştepţi în maşină, spune Joona cu glas scăzut.

— Da, răspunde Erik.

Câteva ciori se ridică de pe drum şi zboară fâlfâind din aripi.

— Care sunt părţile negative ale hipnozei? întreabă Joona.

— Ce vrei să spui?

— Tu erai unul dintre cei mai buni din lume, dar te-ai oprit.

— Oamenii au motive întemeiate să păstreze lucrurile ascunse, răspunde Erik.

— Sigur, dar...

— Şi aceste motive sunt foarte greu de judecat în cazul hipnozei.

Joona îi aruncă o privire sceptică.

— Oare de ce nu pot crede că ăsta e motivul pentru care ai încetat?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spune Erik.

Trunchiuri de copaci se întrevăd la marginea drumului. Pădurea devine mai deasă şi se întunecă mai tare. Pietrişul scârţâie sub roţi. Cotesc pe un drum de pădure îngust, trec pe lângă câteva case de vacanţă şi se opresc. Departe, printre brazi, Joona vede o casă de lemn maronie, într-o poiană întunecată.

— Sper că rămâi aici, îi spune lui Erik, şi iese din maşină.

În vreme ce Joona se îndreaptă spre intrarea unde se află deja ceilalţi poliţişti aşteptându-l, el se gândeşte din nou la băiatul hipnotizat, la Josef. Cuvintele care îi ieşeau printre buzele lipsite de vigoare. Un băiat care povestea agresiunea lui bestială cu o limpezime detaşată. Amintirea trebuie să fi fost foarte clară pentru el: convulsiile ca de febră ale surorii mai mici, furia care se revărsa în valuri, alegerea cuţitelor, euforia depăşirii graniţelor. La sfârşitul şedinţei de hipnoză, descrierile lui Josef deveniseră confuze, era tot mai greu de înţeles ce voia să spună, ce percepea el de fapt, dacă sora mai mare, Evelyn, fusese cea care îl obligase să săvârşească omorurile.

Joona îi strânge pe cei patru poliţişti în jurul său. Fără să exagereze, le descrie seriozitatea acţiunii lor şi le dă instrucţiuni pentru folosirea armelor, sfătuindu-i ca eventualele focuri de armă să fie în orice caz îndreptate spre picioare. Evită termenii folosiţi la cursurile de tactică specială poliţienească şi, în loc de asta, le explică faptul că foarte probabil vor avea de-a face cu o persoană absolut nepericuloasă.

— Vreau să vă îndemn pe toţi să acţionaţi cu grijă, ca să nu speriaţi fata, spune Joona. Poate e speriată, poate e rănită, dar totodată nu trebuie să uitaţi nicio clipă că ar putea fi şi o fiinţă foarte periculoasă.

Trimite o patrulă formată din trei poliţişti să înconjoare casa, rugându-i să nu calce în straturile de zarzavat şi să se ţină în afara grădinii, ca să se poată apropia din spate de la o distanţă sigură.

Aceştia o iau în jos pe poteca din pădure, unul se opreşte chiar să-şi vâre în gură o doză de tabac. Faţada casei de culoarea ciocolatei este formată din şipci aşezate una peste alta. Tocurile ferestrelor sunt albe şi uşa de la intrare e neagră. Perdele roz acoperă ferestrele. Nu se vede fum ieşind din horn. Pe prima treaptă se află o mătură, într-o găleată din plastic cu conuri uscate de brad.

Joona vede cum grupul de poliţişti se răspândeşte în jurul casei, la o distanţă convenabilă, cu armele scoase. O cracă trosneşte. În depărtare se aude ecoul loviturilor unei ciocănitori. Joona urmăreşte cu privirea deplasarea poliţiştilor şi, în acelaşi timp, se apropie de casă încet, încercând să vadă prin pânza roz a perdelelor. Îi face semn agentului de poliţie Kristina Andersson, o tânără cu trăsături ascuţite, să rămână la intrare. Ea are obrajii roşii şi face un semn din cap, fără să-şi ia privirea de la casă. Cu

o seriozitate liniştită, îşi scoate pistolul şi se retrage câţiva paşi lateral.

Casa e goală, gândeşte Joona şi se apropie de scară. Scândurile trosnesc uşor sub greutatea lui. Se uită la perdea, dacă nu se mişcă, în vreme ce bate la uşă. Nu se întâmplă nimic. Aşteaptă o clipă, apoi înţepeneşte: i se pare că a auzit ceva şi cercetează cu privirea pădurea, în spatele casei, dincolo de copaci şi hăţiş. Îşi scoate pistolul, un Smith & Wesson greu, pe care îl preferă armei standard marca Sig Sauer, îi ridică piedica şi verifică dacă glonţul se află pe ţeavă. Dintr-odată, se aud foşnituri la marginea pădurii şi o căprioară fuge printre copaci cu mişcări iuţi, stângace. Kristina Andersson zâmbeşte neliniştită, când îi aruncă o privire. El arată spre fereastră, se apropie atent şi priveşte înăuntru, pe la marginea perdelei.

Vede în penumbră o masă de nuiele cu o tăblie de sticlă zgrunţuroasă şi o canapea îmbrăcată în catifea brun-deschis. Pe spătarul unui scaun de lemn roşu atârnă la uscat două perechi de chiloţi albi de bumbac. În colţul folosit drept bucătărie se află mai multe pachete cu macaroane, un borcan cu sos de pesto, conserve şi o pungă cu mere. Câteva tacâmuri lucesc pe podea, în faţa chiuvetei şi sub masă. Joona se întoarce la scară, îi face semn Kristinei Andersson că o să intre, deschide apoi uşa şi se trage într-o parte, primeşte un semnal de la poliţistă, aruncă o privire înăuntru şi apoi trece peste prag.

Erik stă în maşină şi vede doar de la distanţă ce se întâmplă. Îl vede pe Joona Linna dispărând în casă, urmat de o altă poliţistă. După un scurt moment, Joona e înapoi, pe scară. Trei poliţişti înconjoară casa şi se opresc în faţa lui. Vorbesc, se uită la hartă, arată cu degetul spre

drum şi spre celelalte case. Joona pare că vrea să le arate ceva în spatele casei. Toţi îl urmează şi ultimul dintre ei închide uşa, ca să nu lase să intre frigul.

Brusc, Erik vede pe cineva stând între copaci, acolo unde pământul începe să coboare spre lac. Este o fată slabă, cu o armă în mână, o puşcă cu alice. Ţeava dublă, lucioasă se târăşte pe pământ, atunci când ea porneşte în direcţia casei. Erik vede ţeava cum saltă printre tufe de afine şi muşchi.

Poliţiştii nu au văzut fata, iar ea nu a avut cum să-i vadă. Erik formează numărul de mobil al lui Joona. Telefonul începe să sune în maşină — se află pe scaunul de alături.

Fata merge fără grabă printre copaci, cu puşca atârnându-i în mână. Erik înţelege că situaţia poate deveni periculoasă, dacă fata şi poliţiştii se surprind unii pe alţii. Iese din maşină, fuge spre intrare, apoi merge cu paşi normali.

— Bună, strigă Erik.

Fata se opreşte, întorcând privirea spre el.

— Cam frig astăzi, spune el cu glas scăzut.

— Ce?

— E frig la umbră, spune mai tare.

— Da, răspunde ea.

— Eşti nouă pe aici? întreabă, continuând să meargă spre ea.

— Nu, am împrumutat casa de la mătuşa mea.

— Sonja e mătuşa ta?

— Da, zâmbeşte fata.

Erik ajunge lângă ea.

— Ce vânezi?

— Iepuri, îi răspunde ea.

— Pot să mă uit la puşcă?

Ea o desface, apoi i-o întinde. Nările îi sunt roşii. Ace uscate de pin s-au prins în părul ei de culoarea nisipului.

— Evelyn, spune Erik pe un ton liniştit. Sunt aici câţiva poliţişti care vor să vorbească cu tine.

Fata pare neliniştită, se dă un pas înapoi.

— Dacă ai timp, spune el zâmbitor.

Ea dă vag din cap şi Erik strigă spre casă. Joona iese cu o mină iritată, gata să-i ordone să se întoarcă înapoi, la maşină. Când o vede pe fată, înţepeneşte o fracţiune de secundă.

— Ea este Evelyn, spune Erik, întinzându-i arma.

— Bună, zice Joona.

Fata se albeşte la faţă, pare gata să leşine.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi explică Joona serios.

— Nu, şopteşte ea.

— Vino în casă.

— Nu vreau.

— Nu vrei să intri?

Evelyn se întoarce spre Erik:

— Trebuie? întreabă cu buzele tremurându-i.

— Nu, răspunde el. Hotărăşti tu singură.

— Urmează-mă, dacă eşti amabilă, spune Joona.

Ea scutură din cap, dar îl urmează totuşi în casă.

— Aştept afară, spune Erik.

Se depărtează un pic de intrare. Pietrişul este acoperit de ace de brad şi conuri maronii. Prin pereţii casei, o aude pe Evelyn ţipând. Un singur ţipăt. Rătăcit şi disperat. Expresia unei pierderi de neînţeles. Cunoaşte aşa de bine ţipătul acesta, din vremea petrecută în Uganda!

Evelyn stă pe canapea, cu amândouă mâinile strânse între genunchi, cu faţa de culoarea cenuşii. A aflat ce

s-a întâmplat cu familia ei. Fotografia din rama care seamănă cu o ciupercă otrăvitoare zace pe podea. Mama şi tata stau pe ceva ce pare un hamac. Sora cea mică este între ei. Părinţii îşi mijesc ochii în lumina puternică a soarelui, în vreme ce ochelarii surorii mai mici lucesc albi.

— Condoleanţele mele, spune Joona cu glas reţinut.

Fetei îi tremură bărbia.

— Crezi că poţi să ne ajuţi să înţelegem ce s-a petrecut? întreabă el.

Scaunul scârţâie sub greutatea lui Joona. Aşteaptă un moment, apoi continuă:

— Unde te aflai luni, 7 decembrie?

Fata scutură din cap.

— Ieri, precizează Joona.

— Eram aici, spune ea cu voce stinsă.

— În casă?

Ea îi întâlneşte privirea:

— Da.

— Ai stat doar aici?

Ea face un gest spre pat şi spre manualele de ştiinţe politice.

— Studiezi?

— Da.

— Aşa că n-ai părăsit casa ieri?

— Nu.

— Poate să confirme cineva asta?

— Ce anume?

— Nu era nimeni cu tine? întreabă Joona.

— Nu.

— N-ai nicio bănuială cine i-ar fi putut face asta familiei tale?

Fata scutură din cap.

— E cineva care v-a amenințat?

Ea pare să nu-l audă.

— Evelyn?

— Da? Ce-ai spus adineauri?

Fata își strânge mâinile tare între genunchi.

— Ți-a amenințat cineva familia, aveți dușmani?

— Nu.

— Știi că tatăl tău avea datorii mari?

Ea clatină din cap.

— Avea, spune Joona. Tatăl tău împrumutase bani de la persoane dubioase.

— Aha.

— N-ar putea să fie unul dintre ei...

— Nu, îl întrerupe ea.

— De ce nu?

— Nu înțelegeți absolut nimic, spune fata, ridicând glasul.

— Ce nu înțelegem?

— Nu înțelegeți nimic.

— Povestește-ne despre ce e vorba...

— Nu pot, țipă fata.

E așa de emoționată, că începe să plângă, fără să-și ferească fața. Kristina Andersson se duce la ea și o îmbrățișează, iar după o vreme fata se mai calmează. Stă complet nemișcată în brațele polițistei, cu trupul scuturat din când în când de suspine.

— Fetițo, spune Kristina Andersson cu un glas mângâietor.

O ține pe fată strâns lângă ea, netezindu-i părul. Brusc, Kristina scoate un țipăt și o îmbrâncește pe Evelyn jos, pe podea.

— La naiba, m-a mușcat... m-a mușcat!

Îşi priveşte degetele însângerate. Sângele îi curge dintr-o rană de la gât.

Evelyn stă pe podea, ascunzându-şi cu mâna un surâs confuz. Ochii i se dau peste cap şi cade pe spate, leşinată.

11. Marţi, opt decembrie, seara

Benjamin s-a închis în odaia lui. Simone stă la masa din bucătărie cu ochii închişi şi ascultă radioul. E o transmisiune directă de la sala de concerte Berwald. Încearcă să-şi imagineze viaţa ca femeie singură. „Nu s-ar deosebi prea mult de ce am acum, gândeşte ea ironic. Poate am să merg la concerte, la teatru şi la expoziţii, ca toate femeile singure."

Găseşte o sticlă cu whisky, îşi toarnă un pic, adaugă câteva picături de apă: un lichid galben-pal, într-un pahar greu. Uşa de la intrare se deschide, în vreme ce notele calde ale unei piese de Bach umplu bucătăria. E o melodie blândă şi melancolică. Erik stă în cadrul uşii şi o priveşte, e cenuşiu la faţă de osteneală.

— Pare bun, spune el.

— E ceva ce se numeşte whisky, răspunde ea, întinzându-i paharul.

Îşi toarnă altul pentru ea însăşi, apoi stau în picioare unul în faţa altuia ciocnind, plini de seriozitate.

— Ai avut o zi grea? îl întreabă încet.

— Destul, răspunde el, schiţând un zâmbet.

Dintr-odată pare aşa de epuizat! Peste trăsături îi pluteşte ceva neclar, ca un strat subţire de praf.

— Ce asculţi? o întreabă.

— Vrei să închid?

— Nu din cauza mea — e frumos.

Erik goleşte paharul, îl întinde şi ea îi mai toarnă whisky.

— Aşadar, Benjamin nu şi-a făcut niciun tatuaj, spune el.

— Ai urmărit drama la mesageria vocală!

— Nu chiar, n-am prea avut timp, abia în drumul spre casă...

— Nu, îl întrerupe ea, gândindu-se la femeia care îi răspunsese când sunase.

— A fost foarte bine că te-ai dus şi l-ai luat de acolo, spune Erik.

Ea aprobă, gândindu-se cum toate sentimentele zac închise în fiecare dintre ei, cum nicio relaţie nu poate fi liberă şi fără limitări, cum totul se intersectează cu totul.

Beau din nou şi observă deodată că Erik îi zâmbeşte. Surâsul lui, cu dinţii puţin strâmbi, a făcut-o întotdeauna să-şi simtă genunchii moi. Se gândeşte ce mult şi-ar dori să se culce cu el acum, fără nicio vorbă, fără complicaţii. Într-o zi tot vom fi singuri, îşi spune ea.

— Nu ştiu nimic, zice scurt. Sau, mai curând... Ştiu că nu pot avea încredere în tine.

— De ce spui...

— Mi se pare c-am pierdut totul, îl întrerupe. Tu doar dormi sau eşti la lucru, sau unde eşti. Aş vrea să facem lucruri împreună, să călătorim, să fim împreună.

Erik lasă din mână paharul şi păşeşte spre ea:

— Nu o putem face? zice el iute.

— Taci, şopteşte ea.

— De ce nu?

Îi zâmbeşte, o mângâie pe obraz şi devine serios. Dintr-odată, se sărută. Simone simte cum tot trupul i-a tânjit după asta, cum a dorit săruturile.

— Papa, ştii unde...

În uşa bucătăriei, Benjamin tace când îi vede.

— Nu sunteţi normali, suspină el şi pleacă.

— Benjamin, strigă Simone în urma lui.

El se întoarce.

— Ai promis să aduci mâncarea, spune ea.

— Ai dat telefon?

— E gata peste cinci minute, spune ea, dându-i portofelul. Ştii unde e restaurantul thailandez?

— Nu, mormăie el.

— Mergi drept înainte pe stradă, spune ea.

— Încetează!

— Ascult-o pe mama, zice şi Erik.

— Mă duc să aduc mâncare de la colţ, n-o să se întâmple nimic, spune Benjamin, ieşind în hol.

Simone şi Erik îşi zâmbesc, aud uşa de la intrare închizându-se şi apoi paşi repezi în jos, pe scară.

Erik scoate din bufet trei pahare, rămâne în picioare, ia mâna Simonei şi o ţine lipită de obrazul lui.

— Vrei să mergem în dormitor? îl întreabă ea.

Erik pare exagerat de bucuros, dar exact atunci sună telefonul.

— Nu răspunde, îi sugerează el.

— Poate să fie Benjamin, spune ea, ducând receptorul la ureche. Da, Simone la telefon.

Nu se aude nimic, doar un hârşâit mic, ca de la un fermoar care este tras.

— Alo?

Simone pune telefonul la loc.

— Nu era nimeni? întreabă Erik.

Simone îşi spune că arată neliniştit. Se duce la fereastră şi aruncă o privire în stradă. Din nou, o aude în sinea ei pe femeia care i-a răspuns, când formase numărul de la care fusese sunat Erik azi-dimineaţă. „Termină, Erik", râsese ea. Termină, ce? Să-i scoată hainele, să-i sugă sânii, să-i ridice fusta.

— Sună-l pe Benjamin, zice Erik cu glas încordat.

— De ce să...

Ia telefonul în mână, chiar în clipa în care acesta începe să sune din nou.

— Alo? spune ea.

Cum nimeni nu răspunde, închide şi formează numărul lui Benjamin.

— E ocupat.

— Ce-o fi cu el, mă uit pe stradă, dar nu-l văd, spune Erik.

— Să mă duc după el?

— Poate ar fi bine.

— O să fie furios pe mine, zâmbeşte ea.

— Mă duc eu, spune Erik şi iese pe hol.

Tocmai îşi ia geaca din cuier, când se deschide uşa şi Benjamin intră înăuntru. Erik pune geaca înapoi şi ia punga cu cartoanele de mâncare aburindă.

Se aşază toţi trei în faţa televizorului şi se uită la un film, mâncând direct din cartoane. Benjamin râde la un schimb de replici. Se uită mulţumiţi unul la altul, exact cum făceau când el era mic şi râdea în hohote la programul pentru copii. Erik pune mâna pe genunchiul Simonei şi ea îşi pune mâna peste a lui, împletindu-şi degetele.

Actorul Bruce Willis zace pe spate şi îşi şterge gura de sânge. Telefonul sună iar şi Erik dă deoparte mâncarea, ridicându-se de pe canapea. Iese în hol şi răspunde cât de liniştit poate.

— Erik Maria Bark.

Nu se aude nimic, doar un păcănit slab.

— Gata, zice el furios.

— Erik?

E vocea Daniellei.

— Tu eşti, Erik? întreabă ea.

— Stăm şi mâncăm.

O aude respirând mai repede.

— Ce-a vrut?

— Cine?

— Josef, spune ea.

— Josef Ek? întreabă Erik.

— A spus ceva? repetă Daniella.

— Când?

— Acum... la telefon!

Erik aruncă o privire prin uşa camerei de zi şi-i vede pe Simone şi pe Benjamin uitându-se la film. Se gândeşte la familia din Tumba. Fetiţa, mama şi tata. Oribilul atac de nebunie din spatele crimelor.

— De ce crezi că a sunat la mine? întreabă Erik.

Daniella îşi drege glasul.

— Trebuie s-o fi convins-o pe asistentă să-ţi dea telefon, am vorbit cu centrala, i-au făcut legătura cu tine.

— Eşti sigură de asta? întreabă Erik.

— Josef ţipa când am intrat, îşi smulsese toate firele, i-am dat Alprazolam, dar a spus o grămadă de lucruri despre tine, înainte să adoarmă.

— Ce anume? Ce-a spus?

Erik o aude pe Daniella înghiţind greu şi vocea ei pare foarte obosită când răspunde:

— Că tu i-ai futut creierul, că ar trebui s-o laşi dracului pe soră-sa, a repetat asta de mai multe ori, că trebuie să te aştepţi să fii exterminat.

12. Marţi, opt decembrie, seara

Trecuseră trei ore de când Joona o însoţise pe Evelyn la închisoarea Kronoberg. Fusese dusă într-o celulă mică, cu pereţi reci şi gratii orizontale în faţa ferestrei aburite. Mirosea a vomă de la chiuveta de inox din colţ. Când o părăsise, Evelyn stătea în faţa patului prins în perete, cu o saltea verde de plastic şi privindu-l cu ochi întrebători.

După aducerea suspectei, procurorul are cel mult douăsprezece ore la dispoziţie pentru a se hotărî dacă o va reţine sau o va elibera. Dacă ia decizia de reţinere, mai are un răgaz până la ora douăsprezece în ziua a treia, înainte să adreseze tribunalului cererea de arestare şi de ţinere în detenţie a suspectului. Dacă nu face asta, ea va fi pusă în libertate. Cerând reţinerea ei, o va face fie din motive întemeiate, fie din motive plauzibile, ceea ce e o formă şi mai puternică a suspiciunii.

Joona se întoarce acum pe coridorul cu pereţi albi, lucioşi. Trece prin faţa şirului de uşi verzi ale celulelor. Se vede reflectat în plăcile de metal cu mâner şi încuietoare. Termosuri albe stau pe podea, în faţa fiecărei uşi.

Plăcuţe roşii marchează dulapurile cu stingătoarele de incendiu. Un cărucior de curăţenie, cu pungi albe pentru lenjerie şi altele, verzi, pentru gunoi a fost lăsat în faţa recepţiei.

Joona se opreşte să schimbe câteva vorbe cu un curator de la Individuell Människohjälp[24], apoi continuă prin secţia de femei.

În faţa uneia dintre cele cinci camere de interogatoriu se află Jens Svanehjälm, noul procuror-şef al regiunii Stockholm. Pare să aibă doar vreo douăzeci de ani, dar de fapt are patruzeci. Are o privire de băieţandru şi obrajii îi sunt ca de copil, ca şi cum niciodată în viaţă n-ar fi avut de-a face cu ceva zguduitor.

— Evelyn Ek, spune Jens, ezitând. Ea este cea care şi-a obligat fratele să-şi omoare întreaga familie?

— Aşa a spus Josef când a...

— Deşi nimic din mărturisirile făcute sub hipnoză nu va putea fi folosit, îl întrerupe Jens. Asta se opune atât dreptului la tăcere, cât şi dreptului de a nu te acuza singur.

— Înţeleg, deşi nu a fost un interogatoriu, el nu era bănuit, răspunde Joona.

Jens îşi priveşte telefonul mobil, spunând în acelaşi timp:

— E suficient faptul că discuţia se referea la acea situaţie pe care o avea în vedere ancheta preliminară, ca să fie socotită drept interogatoriu.

— Sunt conştient de asta, dar eu am văzut altfel priorităţile, spune Joona.

---

[24] Organizaţie suedeză de ajutor umanitar, axată pe respectarea drepturilor individului.

— Aşa am crezut şi eu, însă...

Tace o clipă, privindu-l pe furiş pe Joona, ca şi cum ar aştepta ceva.

— Curând voi şti ce s-a întâmplat, spune Joona.

— Sună bine, zice Jens cu un aer mulţumit. Pentru că singura informaţie pe care am primit-o când am înlocuit-o pe Anita Niedel a fost că, dacă Joona Linna spune că va afla adevărul, atunci o s-o şi facă.

— Am avut împreună câteva bătălii.

— La asta se referea, zâmbeşte el.

— Să intru?

— Tu conduci interogatoriul, dar...

Jens Svanehjälm se scarpină în ureche şi mormăie că nu vrea notiţe, nu vrea rezumate, nici vreo nelămurire sau problemă contradictorie.

— Întotdeauna fac interogatorii-dialog, dacă este posibil, răspunde Joona.

— Dacă-l înregistrezi, nu cred că este nevoie de un martor, nu în stadiul acesta, spune Jens.

— Sunt de acord.

— Noi o audiem pe Evelyn Ek doar pentru informaţii, subliniază Jens.

— Vrei să-i comunic faptul că o suspectăm de complicitate la crimă? întreabă Joona.

— Trebuie să hotărăşti singur, dar grăbeşte-te, nu ţi-a rămas prea mult timp.

Joona bate la uşă şi intră în sala tristă de interogatoriu, unde jaluzelele sunt lăsate la ferestrele cu gratii. Evelyn Ek stă pe un scaun cu umerii încordaţi. Chipul ei e lipsit de expresie, fălcile sunt strânse, privirea e fixată pe tăblia mesei şi îşi ţine braţele încrucişate la piept.

— Bună, Evelyn.

Fata îşi ridică privirea speriată. Joona se aşază pe scaunul din faţa ei. La fel ca fratele său, este frumoasă, trăsăturile sunt neobişnuite, dar simetrice. Are păr castaniu-deschis şi o privire inteligentă. Joona înţelege că are un chip care la prima vedere poate părea neinteresant, dar care devine din ce în ce mai frumos, pe măsură ce îl priveşti.

— Aş dori să vorbim un pic, spune el. Ce părere ai?

Ea ridică din umeri.

— Când l-ai întâlnit pe Josef ultima oară?

— Nu-mi amintesc.

— A fost ieri?

— Nu, spune ea uimită.

— Cu câte zile în urmă a fost?

— Poftim?

— Vreau să ştiu când l-ai întâlnit pe Josef ultima oară, spune Joona.

— Păi, a fost cu mult timp în urmă.

— Te-a vizitat la casa de vacanţă?

— Nu.

— Niciodată? Nu ţi-a făcut nicio vizită acolo?

Ea dă din umeri:

— Nu.

— Dar cunoaşte casa! Nu-i aşa?

Fata dă din cap.

— A fost acolo în copilărie, răspunde, privindu-l lung cu ochii ei căprui-închis.

— Când a fost asta?

— Nu ştiu... eu aveam zece ani, am închiriat cabana într-o vară când mătuşa Sonja era în Grecia.

— Şi Josef nu a mai fost de atunci acolo?

Privirea lui Evelyn se mută brusc pe peretele din spatele lui Joona.

— Nu cred, spune ea.
— Câtă vreme ai locuit în casa mătuşii?
— M-am mutat chiar după începerea semestrului.
— În august.
— Da.
— Ai locuit acolo din august, asta înseamnă patru luni. Într-o cabană mică din Värmdö. De ce?

Din nou privirea îi fuge, se fixează dincolo de capul lui Joona.

— Ca să am linişte să studiez, răspunde ea.
— Patru luni?

Fata îşi schimbă poziţia pe scaun, îşi încrucişează picioarele şi se scarpină pe frunte.

— Am nevoie de linişte, suspină ea.
— Cine te deranjează?
— Nimeni.
— În cazul acesta, de ce ai nevoie de linişte?

Ea zâmbeşte vag, fără veselie:

— Îmi place pădurea.
— Ce studiezi?
— Ştiinţe politice.
— Şi te întreţii din bursă?
— Da.
— De unde îţi cumperi mâncare?
— Merg cu bicicleta până la Saltarö.
— Nu e prea departe?

Evelyn înalţă din umeri:

— Ba da.
— Ai întâlnit acolo vreo persoană cunoscută?
— Nu.

El cercetează fruntea tânără, netedă a fetei.

— L-ai întâlnit pe Josef acolo?

— Nu.

— Evelyn, ascultă-mă, spune Joona pe un ton mai grav. Fratele tău mai mic a spus că el i-a omorât pe tatăl tău, pe mama ta şi pe sora ta cea mică.

Evelyn priveşte fix în tăblia mesei, genele îi tremură. O roşeaţă uşoară creşte pe chipul ei palid.

— El are doar cincisprezece ani, continuă Joona.

Jonna îi priveşte mâinile subţiri şi părul periat, lucios care îi atârnă peste umerii firavi.

— De ce crezi că a spus că şi-a ucis familia?

— Despre ce vorbeşti? întreabă ea ridicând ochii.

— S-ar părea că tu crezi că a spus adevărul, răspunde Joona.

— Poftim?

— Nu ai fost uimită când ţi-am spus că a recunoscut crimele, zice Joona. Ai fost uimită?

— Da.

Fata stă complet nemişcată pe un scaun, înfrigurată şi tulburată până în adâncul fiinţei. O cută subţire de amărăciune i-a apărut între sprâncene pe fruntea netedă. Pare foarte ostenită. Buzele i se mişcă, ca şi cum s-ar ruga sau ar murmura ceva pentru sine însăşi.

— E închis? întreabă brusc.

— Cine?

Ea nu-şi ridică privirea când răspunde, vorbeşte cu un glas sugrumat, fixând masa:

— Josef, l-aţi închis?

— Ţi-e frică de el?

— Nu.

— M-am gândit că poate aveai o puşcă pentru că ţi-era frică de el?

— Vânez, răspunde fata, întâlnindu-i privirea.

Joona se gândeşte că e ceva ciudat cu ea, ceva ce încă nu pricepe. Nu sunt cele obişnuite — vinovăţie, mânie sau ură. Mai curând, ceva ce aminteşte de o împotrivire gigantică. Nu poate pricepe. Un mecanism de apărare sau o barieră de protecţie care nu seamănă cu niciuna dintre cele pe care le-a întâlnit până acum.

— Iepuri? întreabă el.

— Da.

— Sunt buni?

— Nu în mod special.

— Ce gust au?

— Dulce.

Joona îşi aminteşte cum stătea ea în aerul rece, în faţa casei. Încearcă să revadă desfăşurarea evenimentelor.

Erik Maria Bark îi luase puşca. O ţinea deasupra umărului, era desfăcută. Evelyn îl privea cu ochii micşoraţi în lumina soarelui. Subţire şi înaltă, cu părul castaniu-deschis strâns într-o coadă de cal deasă. Vestă argintie de puf şi jeanşi tăiaţi pe şolduri, pantofii de sport uzi, brazii din spatele ei, muşchiul pe pământ, hăţişul de merişor şi ciupercile călcate în picioare.

Dintr-odată, Joona descoperă o fisură în spusele ei. Gândul îi venise la un moment dat, dar apoi îi ieşise din minte. Acum fisura e şi mai clară. Când vorbise cu Evelyn în cabana mătuşii, aceasta şezuse complet nemişcată pe canapea, cu mâinile strânse între genunchi. La picioarele ei pe podea zăcea o fotografie într-o ramă de forma unei ciuperci otrăvitoare. În fotografie se vedea sora cea mică a lui Evelyn. Stătea între părinţii ei şi lumina soarelui lucea în ochelarii mari.

Sora cea mică trebuie să fi avut patru, poate cinci ani în fotografie, gândeşte Joona. Prin urmare, fotografia nu era mai veche de un an.

Evelyn afirma că Josef nu mai fusese în cabană de mulţi ani, dar Josef descrisese fotografia în timpul şedinţei de hipnoză.

De bună seamă, mai pot exista şi alte copii ale fotografiei, în rame ca nişte ciuperci, gândeşte Joona. Există chiar posibilitatea ca această fotografie să fi fost mutată. Şi s-ar putea ca Josef să fi fost în cabană fără ştirea lui Evelyn.

Dar, îşi spune el, poate, de asemenea, să existe o fisură în povestea fetei. Nu e deloc imposibil.

— Evelyn, spune Joona. Am o întrebare la ceva ce-ai spus adineauri.

Se aude o bătaie în uşă. Evelyn se sperie şi tresare. Joona se ridică şi deschide uşa. Este procurorul-şef Jens Svanehjälm, care îl roagă să-l urmeze.

— O las să plece, spune Jens. Sunt doar prostii, nu avem absolut nimic, un interogatoriu ilegal cu fratele ei de cincisprezece ani, care insinuează că...

Jens tace când întâlneşte privirea celuilalt.

— Ai dat de ceva, spune el. Nu-i aşa?

— N-are nicio importanţă, răspunde Joona.

— Minte?

— Nu ştiu, poate...

Jens îşi scarpină bărbia gânditor.

— Dă-i un sendviş şi o ceaşcă de ceai, spune în cele din urmă. Şi mai ai o oră la dispoziţie înainte să iau decizia dacă o reţinem sau nu.

— Nu e sigur că va duce la ceva.

— Dar faci o încercare?

Joona pune o farfurie de plastic cu un pahar cu ceai englezesc şi un sendviş în faţa lui Evelyn, apoi se aşază din nou pe scaun.

— M-am gândit că poate îţi este foame.

— Mulţumesc, răspunde ea şi timp de câteva secunde pare mai veselă.

Mâinile îi tremură, în vreme ce mănâncă sendvişul şi strânge firimiturile de pe masă.

— Evelyn, în cabana mătuşii tale se află o fotografie într-o ramă care seamănă cu o ciupercă.

Evelyn aprobă cu un gest din cap:

— A cumpărat-o în Mora, credea că se potriveşte cu cabana şi...

Se opreşte şi suflă în ceai, să-l răcească.

— Mai aveţi şi alte rame la fel?

— Nu, zâmbeşte ea.

— Fotografia s-a aflat dintotdeauna în cabană?

— Ce vrei să spui? întreabă fata cu glas slab.

— Nimic, numai că Josef a vorbit despre fotografia asta, trebuie s-o fi văzut, aşa că eu m-am gândit că poate că ai uitat ceva.

— Nu.

— Doar atât era, spune Joona ridicându-se.

— Pleci?

— Evelyn, eu am încredere în tine, spune Joona pe un ton serios.

— Toţi par să creadă că sunt amestecată.

— Dar nu eşti — nu-i aşa?

Fata scutură din cap.

— Nu în felul acesta, zice Joona.

Ea îşi şterge grăbită lacrimile de pe obraz.

— Josef a venit la cabană o dată, a luat un taxi şi avea cu el un tort, spune fata cu un glas spart.

— La ziua ta de naştere?

— Era... era ziua lui.

— Când a fost asta?
— Pe 1 noiembrie.
— Cam cu o lună în urmă, spune Joona. Ce s-a întâmplat?
— Nimic, răspunde ea. Am fost luată pe neașteptate.
— Nu spusese că vine?
— Nu ținem deloc legătura.
— De ce?
— Am nevoie să fiu singură.
— Cine știa că te afli la cabană?
— Nimeni, în afară de Sorab, prietenul meu... de fapt, el a terminat relația, suntem doar prieteni, dar mă ajută, le spune tuturor că locuiesc la el, răspunde când sună mama și...
— De ce?
— Am nevoie să fiu lăsată în pace.
— Josef a venit de mai multe ori?
— Nu.
— E important, Evelyn.
— Nu a venit de mai multe ori, spune ea.
— De ce-ai mințit în legătură cu asta?
— Nu știu, șoptește ea.
— Despre ce ai mai mințit?

13. Miercuri, nouă decembrie, după-amiaza

Erik merge printre vitrinele de sticlă luminate de la raionul de bijuterii al magazinului NK[25]. O femeie îmbrăcată în negru vorbeşte cu glas scăzut cu clientul ei. Deschide un sertar şi scoate o bijuterie aşezată pe o placă îmbrăcată în mătase. Erik se opreşte în faţa uneia dintre vitrine şi priveşte un colier de la Georg Jensen. Triunghiuri grele, uşor şlefuite, care se înlănţuie ca frunzele unei ghirlande. O lucire grea, ca de platină, se reflectă din argintul lustruit. Erik se gândeşte cât de frumos va sta colierul în jurul gâtului subţire al lui Simone şi se hotărăşte să i-l cumpere ca dar de Crăciun.

În timp ce vânzătoarea împachetează bijuteria în hârtie roşu-închis, lucioasă, începe să sune telefonul, vibrând lângă cutia mică de lemn cu aborigenul şi papagalul. Erik scoate telefonul şi răspunde, fără să veifice numărul pe ecran.

— Erik Maria Bark.

[25] Nordiska Kompaniet — magazin de lux din centrul Stockholmului.

Se aud nişte trosnete ciudate şi nişte colinde de Crăciun în fundal.

— Alo? spune el.

Atunci se aude o voce slabă:

— Erik?

— Da, eu sunt, zice el.

— Mă întreb...

Lui Erik i se pare că în fundal se aude un chicotit.

— Cu cine vorbesc? spune el pe un ton sec.

— Aşteaptă un pic, doctore. Vreau să te întreb un singur lucru, spune vocea care acum are un ton evident persiflant.

Erik e pe punctul să închidă, când vocea din telefon urlă brusc:

— Hipnotizează-mă! Vreau să fiu...

Erik îndepărtează telefonul de ureche. Închide şi încearcă să vadă cine a sunat, dar e un număr secret. Un sunet scurt îl anunţă că a primit un SMS. Şi acesta vine de la un număr secret. Îl deschide şi citeşte: *Poţi să hipnotizezi un cadavru?*

Derutat, Erik ia cadoul de Crăciun pus într-o pungă mică, neagră şi părăseşte raionul. În holul dinspre Hamngatan, întâlneşte privirea unei femei îmbrăcate într-un palton negru, mototolit. Stă sub bradul de Crăciun care atârnă de plafon, mare cât trei etaje şi-l priveşte pe Erik. N-a mai văzut-o niciodată, dar privirea ei este vădit duşmănoasă.

Cu o mână pipăie capacul cutiei de lemn pe care o are în buzunarul paltonului, scoate o capsulă de codeină, o duce la gură şi o înghite.

Iese în aerul rece. Oamenii se îngrămădesc în faţa vitrinelor. Pitici dansează într-o ţară a dulciurilor. O caramelă

cu gură mare cântă o colindă. Copii de grădiniţă cu veste galbene peste salopetele groase privesc tăcuţi.

Telefonul sună din nou, dar de data aceasta Erik verifică numărul înainte să răspundă, vede că e de Stockholm şi spune pe un ton prudent:

— Erik Maria Bark.

— Da, bună ziua, sunt Britt Sundström. Lucrez pentru Amnesty International.

— Bună, răspunde el, fără prea mare tragere de inimă.

— Aş vrea să vorbim dacă un pacient al dumneavoastră are posibilitatea să spună „nu" hipnozei.

— Ce vreţi să spuneţi? întreabă Erik, privind un melc uriaş care trage în vitrină o sanie cu daruri de Crăciun.

Inima începe să-i bată mai tare şi simte cum acidul din stomac îi urcă în gură.

— KUBARK, manualul CIA despre „tortura care nu lasă urme", consideră hipnoza drept una dintre metodele...

— Medicul responsabil a luat decizia...

— Prin urmare că nu aveţi nicio răspundere, aşa credeţi?

— Nu cred că trebuie să comentez asta, spune el.

— Sunteţi deja reclamat la poliţie, afirmă scurt femeia.

— A, da, răspunde el ca paralizat, întrerupând convorbirea.

Porneşte fără grabă spre piaţa Sergel, spre turnul luminos din sticlă şi Casa de Cultură, vede târgul de Crăciun şi aude un trompetist cântând *Noapte liniştită, noapte sfântă*. Coteşte pe Sveavägen şi trece pe lângă birourile de voiaj. În faţa magazinului Seven-Eleven se opreşte şi citeşte titlurile ziarelor de seară:

COPIL ÎNŞELAT SĂ RECUNOASCĂ SUB HIPNOZĂ UCIDEREA ÎNTREGII FAMILII

SCANDALUL HIPNOZEI
Erik Maria Bark
RISCĂ VIAŢA COPILULUI

Erik simte cum îi zvâcneşte sângele în tâmple, pleacă grăbit mai departe, evită să întâlnească privirile din jur. Trece de locul unde a fost asasinat Olof Palme. Trei trandafiri zac pe plăcuţa memorială murdară. Erik aude pe cineva strigând după el şi se ascunde într-un magazin cu echipament hi fi. Oboseala, pe care o simţea ca pe o beţie, e înlocuită de o stare febrilă, un amestec de nervozitate şi disperare. Mâinile îi tremură, în vreme ce mai ia o tabletă de Codeisan, un calmant foarte puternic. Stomacul îl ustură în vreme ce capsula se topeşte şi pulberea pătrunde în mucoase.

La radio se desfăşoară o dezbatere despre interzicerea hipnozei ca formă de tratament. Un bărbat povesteşte că odată a fost hipnotizat să se creadă Bob Dylan.

— Ştiam că nu e adevărat, spune el cu o voce tărăgănată. Şi totuşi, într-un fel eram obligat să spun că sunt eu, deşi ştiam că sunt hipnotizat, îl vedeam pe amicul meu stând acolo şi aşteptând, şi totuşi credeam că sunt Dylan, vorbeam englezeşte, nu puteam să fac altfel, aş fi fost în stare să recunosc orice.

Ministrul justiţiei spune cu accentul lui din Småländ:

— A folosi hipnoza ca metodă de interogatoriu este fără îndoială ilegal.

— Prin urmare, Erik Maria Bark a încălcat legea? întreabă jurnalistul.

— Procuratura trebuie să decidă...

Erik părăseşte magazinul, coteşte pe o stradă laterală şi continuă până la Luntmakargatan nr. 73, tastează codul şi deschide. Cu mâini nesigure caută după chei, în vreme ce liftul zumzăie urcând. Ajunge în faţa uşii, o deschide, merge clătinându-se până în camera de zi, încearcă să-şi scoată haina, dar are tot timpul tendinţa să cadă spre dreapta.

Deschide televizorul şi-l vede pe preşedintele Asociaţiei suedeze pentru hipnoză clinică stând într-un studio de televiziune. Erik îl cunoaşte foarte bine, a văzut mulţi colegi loviţi de trufia şi carierismul lui.

— Noi l-am exclus pe Bark în urmă cu zece ani şi nu e bine-venit înapoi, spune preşedintele cu zâmbet schiţat.

— Acest lucru are vreo influenţă asupra reputaţiei hipnozei serioase?

— Toţi membrii noştri respectă reguli etice stricte, răspunde el pe un ton plin de superioritate. De altfel, Suedia are legi împotriva şarlataniei.

Erik se dezbracă cu mişcări stângace, se aşază pe canapea şi se odihneşte, deschide din nou ochii când aude un fluier şi voci de copii de la televizor. În curtea luminată de soare a unei şcoli se află Benjamin. Sprâncenele lui sunt încruntate, are nările şi urechile roşii, umerii sunt ridicaţi şi pare că îngheaţă.

— Te-a hipnotizat tăticul tău vreodată? întreabă reportera.

— Ce? Nu... sigur că nu...

— De unde ştii? îl întrerupe reportera. Dacă te-a hipnotizat, nu e sigur că eşti conştient de asta!?

— Nu, desigur, râde Benjamin, uimit de tupeul reporterei.

— Ce-ai simţi dacă ai afla că a făcut-o?

— Nu ştiu.

Roşeaţa se aşterne pe obrajii lui Benjamin.

Erik se scoală şi închide televizorul, merge în dormitor, se aşază pe pat, îşi scoate pantalonii şi pune cutia de lemn cu papagalul în sertarul noptierei.

Nu vrea să se gândească la nostalgia care l-a cuprins în vreme ce îl hipnotiza pe Josef Ek, cum îl urmase în marea albastră, adâncă.

Se lasă pe spate, întinde mâna spre paharul de apă de pe noptieră, dar adoarme înainte să apuce să bea.

*

Într-o stare de semitrezie îşi aminteşte de propriul lui tată, când dădea reprezentaţii la serbările de copii, îmbrăcat în frac şi cu sudoarea curgându-i pe obraji. Făcea figuri din baloane şi scotea flori din pene viu colorate dintr-un baston de plimbare, gol pe dinăuntru. Când deja îmbătrânise şi se mutase din casa din Sollentuna la un cămin de bătrâni, aflase că Erik se specializase în terapia prin hipnoză şi voise să facă un număr împreună. El, ca hoţ pozând în gentleman şi Erik ca hipnotizator, să facă lumea să cânte ca Elvis sau ca Zarah Leander.

Dintr-odată se simte perfect treaz, îl vede în minte pe Benjamin, îngheţând în curtea şcolii în faţa colegilor de clasă şi a profesorilor, a camerei TV şi a reporterei zâmbitoare.

Erik se ridică, simte cum îl arde stomacul, ia telefonul de pe noptieră şi o sună pe Simone.

— Galeria Simone Bark, răspunde ea.

— Bună, sunt eu, zice Erik.

— Aşteaptă o secundă.

O aude mergând pe parchet şi închizând uşa biroului în urma ei.

— Ce se întâmplă? întreabă ea. Benjamin a sunat şi...

— Circul mediatic s-a pus în mişcare şi...

— Vreau să ştiu, îl întrerupe ea, ce ai făcut?

— Doctorul care era responsabil pentru un pacient m-a rugat să-l hipnotizez.

— Dar a recunoaşte o crimă sub hipnoză este...

— Ascultă-mă, o întrerupe el. Poţi s-o faci?

— Da.

— N-a fost niciun interogatoriu, începe Erik.

— N-are importanţă cum l-aţi numit...

Ea tace. Îi aude respiraţia.

— Iartă-mă, spune, cu glas scăzut.

— Nu a fost un interogatoriu, poliţia avea nevoie de un indiciu, oricare, pentru că ei credeau că viaţa unei fete depindea de această informaţie, iar doctorul care avea atunci responsabilitatea pentru pacient a considerat că riscurile pentru sănătatea lui erau suficient de mici.

— Dar...

— Noi credeam că el este o victimă şi încercam doar să-i salvăm sora.

Tace şi o aude respirând pe Simone.

— În ce te-ai băgat? spune ea cu blândeţe în glas.

— Se aranjează.

— Oare?

Erik se duce în bucătărie, amestecă un comprimat de Treo cu suc şi înghite medicamentul pentru stomac împreună cu lichidul dulce.

14. Joi, zece decembrie, seara

Joona priveşte pe coridorul gol şi întunecat. E seară, curând e ora opt şi numai el a mai rămas în toată secţia. Din toate ferestrele luminează stele de advent şi sfeşnicele electrice fac ca luminile blânde, rotunde să se reflecte în geamul negru. Anja i-a pus un vas cu dulciuri de Crăciun pe masă şi el mănâncă prea multe în vreme ce îşi scrie comentariile la procesul-verbal al interogatoriului lui Evelyn.

După ce primele minciuni ale fetei fuseseră date pe faţă, procurorul hotărâse să fie reţinută. O informase despre bănuielile asupra amestecului ei în crime, precum şi că are dreptul să contacteze un avocat. Odată cu ordinul de reţinere, ancheta preliminară primise un răgaz de trei zile înainte ca ordinul de arestare să devină definitiv. Ori vor avea atunci dovezi atât de temeinice în spijinul bănuielilor împotriva ei, încât tribunalul să considere cel puţin plauzibil faptul că e vinovată, ori va trebui pusă în libertate.

Joona ştie foarte bine că minciunile lui Evelyn nu înseamnă neapărat că este vinovată de vreun delict, dar are trei zile pentru a cerceta ce ascunde ea şi de ce.

A terminat de scris procesul-verbal, îl pune în dosarul cu corespondenţa care trebuie expediată către procuror, se uită dacă pistolul a fost încuiat cum trebuie în dulapul de arme, apoi coboară cu liftul, părăseşte clădirea poliţiei şi urcă în maşină.

În apropiere de Fridhemsplan aude telefonul sunând, dar nu reuşeşte să-l scoată din buzunar. Acesta a ajuns în căptuşeală, printr-o gaură din buzunar. Lumina stopului se schimbă în verde şi maşinile din spate încep să-l claxoneze. Conduce până în staţia de autobuz din faţa restaurantului grupării Hare Krishna, îşi caută telefonul şi sună.

— Sunt Joona Linna — tocmai m-ai sunat.

— Da, ce bine, spune agentul de poliţie Ronny Alfred. Nu ştim exact ce să facem.

— Aţi vorbit cu prietenul lui Evelyn, Sorab Ramadani?

— N-a mers prea bine.

— L-aţi căutat la slujbă?

— Nu e vorba de asta, spune Ronny. E în apartamentul lui, numai că refuză să deschidă, nu vrea să vorbească cu noi. Strigă să plecăm, că deranjăm vecinii, că-l tracasăm pentru că este musulman.

— Ce i-aţi spus?

— Absolut nimic, doar că avem nevoie să ne ajute, am făcut exact cum ne-ai spus.

— Înţeleg, spune Joona.

— Să forţăm uşa?

— Vin acolo. Lăsaţi-l deocamdată în pace.

— Să aşteptăm în maşină, în faţa porţii?

— Da, mulţumesc.

Joona pune girofarul, întoarce, o ia pe lângă blocul DN[26], trece apoi peste podul Väster. În întuneric strălucesc toate ferestrele şi luminile oraşului, iar cerul pare un glob cenuşiu, ceţos, aşezat peste ele.

Joona se gândeşte din nou la anchetarea crimelor, la faptul că simte ceva bizar în tiparul care se întrevede în spatele lor. Anumite împrejurări par absolut incongruente. La lumina roşie de pe Heleneborgsgatan, Joona profită ca să deschidă dosarul aflat pe scaunul din dreapta. Răsfoieşte grăbit printre fotografiile de la stadion. Trei duşuri fără perdele între ele. Lumina de la bliţul aparatului de fotografiat se reflectă în faianţa albă. Pe una dintre fotografii se vede un ştergător cu mâner de lemn. E sprijinit de perete. Lamela de cauciuc e înconjurată de o baltă mare de sânge, de apă şi de murdărie, de fire de păr, plasturi şi un flacon de gel de duş.

Lângă scurgerea din duşumea zace un braţ. Încheietura însângerată e înconjurată de cartilagii şi de ţesut muscular. Cuţitul de vânătoare cu vârful rupt se afla pe podeaua de la duş.

Nålen a găsit bucata de vârf ruptă cu ajutorul unei tomografii făcute pe calculator, era prinsă în osul pelvisului lui Anders Ek.

Joona bate cu degetele în volan, aşteptând să se schimbe lumina stopului şi se gândeşte că tehnicienii au stocat în siguranţă grămezi de urme şi amprente digitale, de ţesut şi fire de păr. E vorba de o uriaşă cantitate de

[26] DN — imobilul este numit după cotidianul *Dagens Nyheter*, care-şi are redacţia acolo.

ADN, de la sute de persoane, dar încă niciuna nu a putut fi pusă în legătură cu Josef Ek. Multe dintre probele ADN care au fost adunate erau murdare şi amestecul era aşa de complicat, încât analizele făcute la laboratorul criminalist au fost mult îngreunate. Joona le-a explicat tehnicienilor criminalişti că trebuie să se concentreze ca să găsească sângele aparţinând tatălui pe corpul lui Josef Ek. Sângele care îi acoperea întregul trup, provenit din celălalt loc, în care fusese ucis restul familiei, nu însemna nimic. Cei din casă erau acoperiţi toţi unii cu sângele celorlalţi. Că Josef avea pe el sânge de la sora cea mică nu era mai ciudat decât că ea avea sângele lui pe ea. Dar, dacă se va găsi sângele tatălui pe Josef sau urme ale lui Josef în vestiar, atunci acesta va putea fi legat de ambele locuri. Dacă ar putea fi pus în legătură cu vestiarul, ar ajunge pentru o punere sub acuzare.

La spitalul din Huddinge, o doctoriţă pe nume Sigrid Krans primise deja instrucţiuni de la SKL din Linköping, care face în Suedia toate analizele ADN, să fie păstrate toate urmele biologice prelevate de la Josef.

Lângă parcul Högalid, Joona îi telefonează lui Erixon, un bărbat foarte gras care este tehnicianul responsabil cu cercetarea locurilor unde s-au produs crimele din Tumba.

— Lasă-mă în pace, răspunde o voce morocănoasă.

— Erixon? spune pe un ton glumeţ Joona. Erixon? Poţi da un semn de viaţă?

— Dorm, vine răspunsul obosit.

— Sorry.

— Nu dorm, dar sunt în drum spre casă.

— Aţi găsit în vestiar vreo urmă a lui Josef? întreabă Joona.

— Nu.

— Dar trebuie să fi găsit ceva.
— Nu, răspunde Erixon.
— Cred că nu lucraţi cum trebuie.
— Greşeşti, îi replică Erixon liniştit.
— I-ai presat pe amicii noştri din Linköping? întreabă Joona.
— Cu toată greutatea mea, răspunde el.
— Şi?
— Nu au găsit pe Josef nicio urmă ADN de la tată.
— Nu-i cred nici pe ei, spune Joona. La naiba, doar era plin de sânge...
— Nicio picătură, îl întrerupe Erixon.
— Nu se poate.
— În orice caz, păreau ai dracului de mulţumiţi când mi-au spus-o.
— LCN[27]?
— Nu, nici măcar un strop minuscul, nimic.
— Aşa... avem un ghinion blestemat.
— S-ar putea.
— Nu.
— Ar trebui să te calmezi în privinţa asta, spune Erixon.
— OK.

Întrerup convorbirea şi Joona îşi spune că ceea ce pare un mister adesea poate să depindă doar de hazard. În ambele locuri ale crimei acţiunile făptaşului par identice: lovituri de cuţit nebuneşti şi încercări violente de a tăia trupurile în bucăţi. De aceea e foarte ciudat că nu au găsit sângele tatălui pe Josef, dacă el este făptaşul. Ar fi trebuit să fie aşa de năclăit cu sânge, încât să atragă atenţia, gândeşte Joona şi îl sună din nou pe Erixon.

[27] LCN: Laboratorul Central de Criminalistică.

— Da.
— Mi-a venit o idee.
— După douăzeci de secunde?
— Aţi cercetat şi vestiarul femeilor?
— Nimeni nu a fost acolo — uşa era închisă.
— Victima avea, desigur, cheile.
— Dar...
— Cercetează scurgerea de la duşul pentru femei, spune Joona.

După ce a înconjurat parcul Tanto, Joona conduce pe o scurtătură şi parchează în faţa blocurilor care dau spre parc. Se întreabă unde s-ar putea afla maşina poliţiei. Verifică adresa şi se gândeşte că poate Ronny şi colegul lui au sunat la o uşă greşită. Zâmbeşte. Asta ar explica refuzul lui Sorab de-a le deschide, pentru că în acest caz nici n-ar fi fost vorba de Sorab.

Aerul serii e rece. Merge iute în direcţia uşii de intrare, meditând la felul în care Josef a descris în timpul şedinţei de hipnoză evenimentele petrecute în casă. Dacă acesta se potrivea cu maniera în care fuseseră înfăptuite crimele, atunci Josef n-a făcut nimic ca să le ascundă, nu şi-a luat măsuri de protecţie. Nu se gândise la urmări, fusese stropit cu sânge.

Joona îşi spune că Josef Ek poate îşi descria doar senzaţiile, un tumult disperat şi nebunesc, în vreme ce, din punct de vedere strict fizic, la faţa locului, fusese de fapt foarte controlat, acţionase metodic, purtase haine de ploaie şi făcuse duş în vestiarul femeilor, înainte să plece acasă.

Trebuie să vorbească cu Daniella Richards, să afle când crede ea că Josef Ek va fi suficient de refăcut ca să reziste la un interogatoriu.

Joona intră pe uşă, scoate telefonul şi îşi priveşte chipul oglindit în peretele acoperit cu faianţă neagră. Faţa albă, îngheţată, privirea serioasă şi părul blond, răvăşit. Când ajunge lângă lift, îl sună din nou pe Ronny, dar acesta nu răspunde. Poate au făcut o ultimă încercare de-a intra la Sorab. Joona urcă până la etajul şase şi aşteaptă ca o mamă cu un cărucior să intre în lift, apoi se duce la uşa lui Sorab şi sună.

Aşteaptă un moment, bate, aşteaptă iar câteva secunde, apoi depărtează cu mâna capacul de la deschizătura pentru scrisori şi spune:

— Sorab? Mă numesc Joona Linna. Sunt poliţist, comisar criminalist.

Se aude un zgomot în faţa uşii, ca şi cum cineva s-ar fi sprijinit cu toată greutatea de ea şi pe urmă s-ar fi dat repede la o parte.

— Ai fost singurul care ştia unde se afla Evelyn, continuă el.

— N-am făcut nimic, spune o voce posomorâtă din apartament.

— Dar tu ai povestit că...

— Nu ştiu nimic, strigă bărbatul.

— E în ordine, spune Joona. Dar vreau să deschizi uşa, să mă priveşti în ochi şi să spui că nu ştii nimic.

— Pleacă de aici!

— Deschide uşa.

— Ce dracu... nu puteţi să mă lăsaţi în pace, nu am nimic de-a face cu asta, nu vreau să fiu amestecat.

Glasul e plin de nelinişte. Tace, respiră greu, loveşte cu palma în ceva, acolo, înăuntru.

— Evelyn e bine, spune Joona.

Se aude un zgomot uşor în deschizătura pentru poştă.

— Am crezut...

Tace.

— Trebuie să vorbim cu tine.

— E adevărat că nu s-a întâmplat nimic cu Evelyn?

— Deschide uşa.

— Nu vreau, am mai spus-o.

— Ar fi bine dacă ai veni cu noi.

Pentru un moment între ei se lasă tăcerea.

— A fost aici de mai multe ori? întreabă Joona brusc.

— Cine?

— Josef.

— Cine e?

— Fratele lui Evelyn.

— Nu a fost aici, spune Sorab.

— Atunci, cine a fost aici?

— Nu înţelegi că nu vreau să vorbesc cu tine?

— Cine a fost aici?

— N-am spus că a fost cineva, încerci doar să mă tragi pe sfoară.

— Nu, nu încerc nimic.

Din nou e linişte. Apoi, se aude un suspin în spatele uşii.

— E moartă? întreabă Sorab. Evelyn a murit?

— De ce întrebi asta?

— Nu vreau să vorbesc cu tine.

Paşii se îndepărtează, apoi se aude zgomotul unei uşi care se închide. O muzică tare începe să vuiască înăuntru. În vreme ce coboară scara, Joona se gândeşte că cineva l-a speriat pe Sorab atât de tare, că a spus unde se ascundea Evelyn.

Joona iese în aerul îngheţat şi vede că doi bărbaţi cu jachete de la Pro Gym aşteaptă lângă maşina lui.

Când îl aud, se întorc spre el. Unul stă pe capotă cu un telefon la ureche. Joona îi cântăreşte iute cu privirea. Amândoi au în jur de treizeci de ani. Cel care stă pe capota maşinii şi-a ras tot părul, pe când celălalt are o frizură corectă, ca un băiat de şcoală. Joona socoteşte că cel cu frizura de şcolar cântăreşte mai mult de o sută de kile. Poate face aikido, karate sau kickbox. Probabil că ia hormoni de creştere, gândeşte Joona. Cel de-al doilea ar putea avea cuţit dar, după cât se pare, nicio altă armă.

Un strat subţire de zăpadă se întinde peste gazon.

Joona o coteşte, ca şi cum nu i-ar fi observat pe cei doi, luând-o spre drumul luminat.

— Hei, tipule, strigă unul dintre ei.

Joona se preface că nu l-a auzit şi continuă spre scara de lângă felinarul cu un coş verde de gunoi.

— Nu vrei să-ţi iei maşina?

Joona se opreşte şi aruncă o scurtă privire spre faţadă. Înţelege că bărbatul care stă pe capotă vorbeşte la telefon cu Sorab şi că Sorab îi priveşte de la fereastră.

Cel mai mare dintre ei se apropie cu precauţie şi Joona se întoarce, venindu-i în întâmpinare.

— Sunt poliţist, spune el.

— Şi eu sunt o maimuţică blestemată, zice bărbatul.

Joona scoate repede telefonul şi-l sună iar pe Ronny. În buzunarul bărbatului începe să cânte „Sweet Home Alabama", el zâmbeşte larg, scoate telefonul lui Ronny şi răspunde.

— Da, e poliţistul.

— Despre ce e vorba? spune Joona.

— Lasă-l naibii pe Sorab — nu vrea să vorbească.

— Credeţi că-i sunteţi de vreun ajutor dacă...

— Ăsta e un avertisment, îl întrerupe tipul. Mi se rupe cine eşti, ţine-te departe de Sorab.

Joona înţelege că situaţia poate deveni periculoasă. Îşi aminteşte cum a închis pistolul în dulapul de arme şi priveşte în jur după vreo armă.

— Unde sunt colegii mei? întreabă cu glas liniştit.

— M-ai auzit? Lasă-l în pace pe Sorab.

Bărbatul din faţa lui îşi trece iute mâna peste tunsoarea băieţească, începe să respire mai repede, se întoarce într-o parte, se mai apropie un pic şi îşi ridică talpa piciorului la câţiva centimetri de pământ.

— M-am antrenat şi eu când eram mai tânăr, spune Joona. Dacă te legi de mine, o să mă apăr şi te voi aresta.

— Tremurăm de frică, spune cel de pe capota maşinii.

Joona nu-şi ia privirea de la cel cu tunsoare de copil.

— Te-ai gândit să mă loveşti în picioare, spune Joona. Pentru că ştii că nu eşti destul de sigur ca să loveşti mai sus.

— Idiotule, bombăne bărbatul.

Joona se deplasează spre dreapta, ca să deschidă o linie de atac.

— Dacă vrei să loveşti, continuă Joona, nu voi da înapoi, aşa cum eşti tu obişnuit, ci o să te lovesc în celălalt genunchi şi când o să cazi pe spate, o să te lovesc în grumaz cu cotul ăsta.

— La dracu, ce rahaturi spune, zice bărbatul de pe maşină.

— Da, rânjeşte celălalt.

— Dacă ai limba afară, o să ţi-o muşti, spune Joona.

Bărbatul cu tunsoare şcolărească se mişcă şi, când soseşte lovitura, e mai lentă decât s-ar fi aşteptat. Joona făcuse deja un pas, când celălalt a început să-şi răsucească

şoldul. Şi înainte ca piciorul să se întindă şi să-şi atingă ţinta. Joona loveşte cât de tare poate în genunchiul pe care se sprijină bărbatul. Cum acesta este deja dezechilibrat, cade pe spate, în timp ce Joona se răsuceşte şi-l loveşte cu cotul în grumaz.

15. Vineri, unsprezece decembrie, dimineaţa

Este abia cinci şi jumătate dimineaţa când undeva, în apartament, cineva începe să bată. Simone aude zgomotul ca o parte din visul frustrant în care tot trebuia să adune diferite scoici şi cioburi de porţelan. Ea cunoştea regulile jocului, dar făcea mereu greşeli. Un băiat bate în masă şi-i arată cât de aiurea le-a aşezat. Simone se răsuceşte în somn şi se lamentează, deschide ochii şi imediat este complet trează.

Cineva sau ceva ciocăneşte în apartament. Încearcă să localizeze sunetul în întuneric, rămâne complet nemişcată şi ascultă, dar ciocăniturile au încetat.

Îl aude pe Erik sforăind încet lângă ea. Se aud zgomote în ţevi. Vântul bate în ferestre.

Simone începe să-şi spună că zgomotul a fost amplificat probabil în somn, când, dintr-odată, se aude iar ciocănitul. Cineva se află în apartament. Erik a luat pastile şi doarme adânc. Zgomotele unei maşini care trece pe stradă vuieşte în apartament. Când îl prinde de umăr, sforăiturile lui Erik se domolesc. Se răsuceşte răsuflând

greu în somn. Simone se scoală din pat cât poate de încet şi se strecoară afară pe uşa întredeschisă.

Cineva a aprins lumina în bucătărie. Când se mişcă prin hol, vede o lucire atârnând în aer, ca un nor cenuşiu de gaz. E becul de la frigider. Frigiderul şi congelatorul sunt deschise. Din congelator curg picături, apa s-a scurs pe podea. Din alimentele dezgheţate curge apă, aterizând cu zgomote înfundate pe podea.

Simone simte cât de frig este în bucătărie. Miroase a fum de ţigară.

Se uită în hol.

Atunci descoperă că uşa de la intrare este larg deschisă.

Se duce repede în camera lui Benjamin. E întins în pat şi doarme liniştit. Simone rămâne un moment, ascultându-i respiraţia regulată.

Când merge să închidă uşa de la intrare, aproape i se opreşte inima. Cineva se află în pragul uşii. Dă din cap spre ea şi-i întinde un obiect. Îi ia câteva secunde ca să înţeleagă că este omul care aduce ziarele. Vrea să-i dea ziarul de dimineaţă. Simone îi mulţumeşte, ia ziarul şi când, în cele din urmă, închide uşa încuind-o, observă că tremură din tot trupul.

Aprinde toate luminile şi caută prin apartament. Nimic nu pare să lipsească.

Simone stă în genunchi şi şterge apa de pe podea, când intră Erik. El caută un prosop, îl aruncă pe jos şi începe să şteargă cu piciorul.

— Probabil că am avut o criză de somnambulism.

— Nu, zice ea ostenită.

— E clasic cu frigiderul, îmi era probabil foame şi...

— Nu e deloc amuzant, eu am un somn foarte uşor... mă trezesc de fiecare dată când te întorci în pat sau nu

mai sforăi, mă trezesc dacă Benjamin se duce la toaletă, aud când...

— Atunci, tu eşti cea care mergi în somn.

— Explică-mi de ce e deschisă uşa de la intrare, de ce...

Tace, nu ştie dacă să povestească sau nu.

— Am simţit clar mirosul de fum de ţigară aici, în bucătărie, spune ea în cele din urmă.

Erik râde şi Simone se înroşeşte furioasă.

— De ce nu crezi că a fost cineva aici? întreabă ea iritată. După tot rahatul din ziare despre tine? Nu e deloc ciudat că cine ştie ce nebun a intrat şi...

— Termină odată, o întrerupe el. Nu e logic, Sixan. Cine ar fi putut să intre în apartamentul nostru, să deschidă frigiderul şi congelatorul, să fumeze o ţigară şi apoi să plece, pur şi simplu?

Simone aruncă prosopul pe duşumea:

— Nu ştiu, Erik! Nu ştiu, dar cineva a făcut toate astea!

— Linişteşte-te, spune Erik iritat.

— Aşa crezi tu?

— Pot să spun ce cred? Vreau să spun, puţin fum de ţigară nu e deloc ciudat. Poate că vreun vecin a stat şi a fumat lângă gura de ventilaţie. De fapt, împărţim hornul de ventilaţie cu întreaga casă. Sau vreo persoană îngrozitoare a fumat o ţigară pe scară, fără să se gândească la...

— Nu e nevoie să fii ironic, spune scurt Simone.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sixan, nu face din asta o tragedie, cred că e ceva absolut inofensiv şi că oricând putem avea o explicaţie logică.

— Când m-am trezit, am simţit că se afla cineva în apartament, spune ea pe un ton reţinut.

Erik oftează părăsind bucătăria. Simone priveşte prosopul murdar cu care a şters pe jos în jurul frigiderului.

Benjamin intră şi se aşază la locul lui obişnuit.

— Bună dimineaţa, îi spune ea.

El suspină şi-şi sprijină capul în palme.

— De ce minţiţi, tu şi tata, despre totul?

— Dar nu facem asta, îi răspunde ea.

— Nu.

— Aşa crezi tu?

El nu răspunde.

— Te gândeşti la ce am spus în taxi, când...

— Mă gândesc la o grămadă de lucruri, o întrerupe pe un ton ridicat.

— Nu trebuie să strigi la mine.

— Uită că am spus ceva, suspină el.

— Nu e uşor, adaugă Simone. Cu siguranţă ai dreptate că ne înşelăm pe noi înşine, dar nu este acelaşi lucru cu a minţi.

— Acum ai spus-o, zice el încet.

— E ceva anume la care te gândeşti?

— Nu există nicio fotografie cu mine de când eram mic de tot.

— Ba sigur că există, răspunde ea, zâmbind.

— De când eram abia născut, zice el.

— Tu ştii că pierdusem înainte mai multe sarcini... Aşa că am fost atât de bucuroşi când te-ai născut, că am uitat să fotografiem. Ştiu exact cum arătai când abia te născuseşi, urechile tale mototolite, şi...

— Termină! strigă Benjamin ieşind din încăpere.

Erik intră, lăsând să cadă o pastilă Treo într-un pahar cu apă.

— Ce e cu Benjamin? întreabă el.

— Nu ştiu, şopteşte ea.

Erik bea lichidul deasupra chiuvetei.

— Crede că minţim despre orice, spune ea.

— Aşa simt toţi adolescenţii.

Erik râgâie tăcut.

— I-am spus că ne despărţim, adaugă ea.

— Cum ai putut să spui o asemenea prostie? se răsteşte el.

— Am spus ce simţeam atunci.

— Dar, la dracu, nu poţi să te gândeşti doar la tine!

— Nu eu fac asta, tu te culci cu stagiare, nu e...

— Ţine-ţi gura, strigă el.

— Nu eu înghit o grămadă de pastile, ca să...

— Nu ştii nimic!

— Ştiu că iei calmante tari.

— Şi ce ai tu de-a face cu asta?

— Te doare ceva, Erik? Spune-mi, dacă...

— Sunt doctor şi cred că pot judeca asta mai bine decât...

— Nu poţi să mă înşeli, îl întrerupe Simone.

— Ce vrei să spui? râde el.

— Eşti dependent, Erik, nu ne mai culcăm unul cu altul, pentru că iei grămezi de pastile tari, care...

— Poate nu vreau să mă culc cu tine, o întrerupe. De ce aş vrea s-o fac, când tu eşti aşa de nemulţumită de mine tot timpul?

— Atunci, ne despărţim, spune ea.

— Bine, răspunde el.

Nu-l poate privi, iese doar încet din bucătărie, simte cum i se încordează şi o doare gâtul, cum lacrimile îi urcă în ochi.

Benjamin a închis uşa la odaia lui şi ascultă muzică pusă aşa de tare, că vibrează pereţii şi uşile. Simone se închide în baie, stinge lumina şi plânge.

— Pişatul naibii, îl aude pe Erik strigând în hol, înainte ca uşa de afară să se deschidă şi să se închidă iar cu zgomot.

16. Vineri, unsprezece decembrie, dimineaţa

Nu era încă şapte dimineaţa când Joona Linna a primit un telefon de la doctoriţa Daniella Richards. Aceasta i-a spus că, după părerea ei, Josef Ek putea acum să facă faţă unui scurt interogatoriu, chiar dacă acesta se mai afla încă la terapie intensivă.

Când se urcă în maşină pentru a se duce la spital, Joona simte o vagă durere în cot. Se gândeşte la seara trecută, cum trecea lumina albastră a maşinilor de poliţie peste faţada blocului de lângă Tantolunden, unde locuia Sorab Ramadani. Bărbatul uriaş cu frizură şcolărească scuipa sânge şi mormăia confuz ceva în legătură cu starea limbii lui, în vreme ce era dus pe bancheta din spate a maşinii de poliţie. Ronny Alfred şi colegul acestuia, Peter Jysk, au fost găsiţi în subsolul blocului. Fuseseră ameninţaţi cu cuţitul şi închişi acolo, după care cei doi bărbaţi duseseră maşina de poliţie la celălalt bloc, lăsând-o în parcare.

Joona s-a întors la blocul respectiv, a sunat la uşa lui Sorab, i-a comunicat că bodyguarzii lui fuseseră arestaţi şi că, dacă nu deschide imediat, îi va fi forţată uşa.

Sorab i-a dat drumul înăuntru, l-a rugat să se aşeze pe canapeaua de piele şi i-a oferit ceai de muşeţel, rugându-l să-l ierte pentru comportarea amicilor săi.

Era un bărbat palid cu părul strâns în coadă de cal. Părea neliniştit, clipea din ochi tot timpul, îşi cerea necontenit scuze pentru cele întâmplate, zicând că avusese aşa de multe probleme în ultima vreme.

— Din cauza asta, a spus el cu voce joasă, mi-am procurat oameni de pază.

— Ce fel de probleme ai avut? l-a întrebat Joona sorbind cu înghiţituri mici ceaiul fierbinte.

— E cineva pe urmele mele.

Sorab s-a ridicat, aruncând o privire pe fereastră.

— Cine? a întrebat Joona.

Stând întors cu spatele, Sorab a spus pe un ton stins că nu voia să vorbească despre asta.

— E obligatoriu să vorbesc? Nu am dreptul să păstrez tăcerea?

— Ai dreptul, a aprobat Joona.

Sorab a înălţat din umeri.

— Atunci...

— Dar aş vrea mult să vorbeşti cu mine, a încercat Joona. Aş putea să te ajut, te-ai gândit la asta?

— Mulţumesc, s-a adresat Sorab ferestrei.

— Fratele lui Evelyn e cel care...

— Nu, i-a tăiat Sorab vorba.

— Nu Josef Ek a fost cel care a venit aici?

— El nu este fratele ei.

— Atunci, cine este?

— Nu ştiu, dar nu este fratele ei.

După aceste cuvinte, că Josef nu e fratele lui Evelyn, Sorab a devenit din nou nervos, vorbind despre fotbal,

despre liga germană şi nemairăspunzând la vreo altă întrebare. Joona se întreba ce-i putuse spune Josef lui Sorab sau ce-i putuse face, ca să-l îngrozească în aşa măsură, încât să-i spună unde se afla Evelyn.

Joona parchează în faţa clinicii de neurologie, intră pe poarta principală, luând liftul până la etajul cinci, apoi continuă pe culoar, îl salută pe poliţistul care stă de pază şi intră în camera lui Josef. O femeie se ridică de pe scaunul de lângă pat, prezentându-se:

— Lisbet Carlén, spune ea. Sunt secretară la Serviciul Social şi voi fi asistenta a lui Josef în timpul interogatoriului.

— Ce bine, spune Joona, strângându-i mâna.

Ea îi aruncă o privire pe care Joona, din cine ştie ce motiv, o consideră simpatică.

— Sunteţi conducătorul interogatoriului? îl întreabă ea interesată.

— Da. Scuzaţi-mă, mă numesc Joona Linna şi sunt de la Rikskrim, am vorbit la telefon.

La intervale egale se aud bolboroseli de la pompa de drenaj Bülow, care este cuplată printr-un tub subţire la plămânul perforat al lui Josef. Drenajul reface presiunea care nu mai există în mod natural, aşa încât plămânul lui să poată funcţiona în timpul procesului de vindecare.

Lisbet Carlén spune cu glas scăzut că doctoriţa i-a explicat că Josef trebuie să stea culcat absolut nemişcat, din cauza pericolului unor noi hemoragii.

— Nu-i voi pune în pericol sănătatea, explică Joona şi plasează reportofonul pe masă, în dreptul feţei lui Josef.

Face un gest întrebător spre Lisbet, care încuviinţează din cap. Dă drumul la înregistrare, descrie împrejurările

interogatoriului, că Josef Ek este audiat pentru informaţii, că e vineri 11 decembrie, ora 08:15 dimineaţa. Apoi, spune ce persoane se află în încăpere.

— Bună ziua, începe Joona.

Josef îl priveşte cu ochi grei.

— Mă numesc Joona... sunt comisar criminalist.

Josef închide ochii.

— Cum te simţi?

Secretara de la Serviciul Social priveşte pe fereastră.

— Poţi să dormi cu zgomotul aparatului? întreabă Joona.

Josef dă încet din cap.

— Ştii pentru ce sunt aici?

Josef deschide ochii şi scutură lent din cap în semn de negaţie. Joona aşteaptă, privindu-i atent faţa.

— A fost o nenorocire, spune Josef. Întreaga mea familie a avut un accident.

— Nu ţi-a povestit nimeni ce s-a întâmplat? întreabă Joona.

— Parcă, ceva, spune el cu glas slab.

— A refuzat să fie văzut de psihologi şi curatori, intervine secretara de la Serviciul Social.

Joona se gândeşte cât de diferită fusese vocea lui Josef în timpul hipnozei. Acum este dintr-odată slabă, aproape că nu se aude şi are tot timpul un ton interogativ.

— Cred că ştii ce s-a întâmplat.

— Nu trebuie să răspunzi, intervine repede Lisbet Carlén.

— Acum ai cincisprezece ani, continuă Joona.

— Da.

— Ce ai făcut de ziua ta de naştere?

— Nu-mi amintesc, spune Josef.

— Ai primit cadouri?

— M-am uitat la televizor, răspunde Josef.

— Te-ai dus la Evelyn? întreabă Joona pe un ton neutru.
— Da.
— La apartamentul ei?
— Da.
— Era acolo?
— Da.
Tăcere.
— Nu, nu era, îşi schimbă Josef răspunsul, pe un ton şovăitor.
— Atunci, unde era?
— În cabană, răspunde el.
— E frumoasă cabana?
— Nu frumoasă... e plăcută.
— Ea s-a bucurat?
— Cine?
— Evelyn.
Tăcere.
— Aveai ceva cu tine?
— Un tort.
— Un tort? A fost bun?
El dă din cap.
— Lui Evelyn i s-a părut bun? continuă Joona.
— Ea primeşte doar ce-i mai bun, spune Josef.
— Ai primit vreun cadou de la ea?
— Nu.
— Poate ţi-a cântat...
— N-a vrut să-mi dea darul meu, spune băiatul, părând rănit.
— Aşa a spus ea?
— Da, aşa a făcut, răspunde el repede.
— De ce?
Tăcere.

— Era furioasă pe tine? întreabă Joona.

Josef aprobă cu un gest din cap.

— Voia să faci ceva ce tu nu puteai face? continuă Joona liniştit.

— Nu, ea...

Josef şopteşte ceva.

— Nu te aud, spune Joona.

Băiatul continuă să vorbească în şoaptă. Joona se apropie, încearcă să audă cuvintele şi se apleacă peste el.

— Blestematul ăla! îi strigă Josef în ureche.

Joona se trage înapoi, înconjoară patul şi îşi freacă urechea, încercând să zâmbească. Chipul lui Josef e de culoarea cenuşii atunci când şuieră:

— O să miros urmele blestematului de hipnotizator şi o să-i sfâşii gâtul, o să-l vânez pe el şi pe...

Secretara de la Serviciul Social vine în grabă la pat, încercând să închidă aparatul de înregistrat.

— Josef! Ai dreptul să taci, dacă...

— Nu te amesteca, o întrerupe Joona.

Ea îl priveşte cu ochi speriaţi şi spune tremurând:

— Înainte ca interogatoriul să continue, trebuia ca dumneata să fi informat...

— Nu, greşeşti, nu există legi care să reglementeze aşa ceva, spune Joona cu glas ridicat. El are dreptul să tacă, e adevărat, dar nu sunt obligat să-l informez despre asta.

— Îmi cer scuze atunci.

— E în ordine, murmură Joona întorcându-se înapoi spre Josef. De ce eşti furios pe hipnotizator?

— Nu trebuie să-ţi răspund la întrebări, spune Josef şi încearcă să facă un gest spre secretara de la Serviciul Social.

17. Vineri, unsprezece decembrie, dimineaţa

Erik aleargă în jos pe scări şi apoi afară, pe uşă. Se opreşte pe Sveavägen. Simte cum îi îngheaţă sudoarea de pe spinare. Îi vine să verse de teamă, nu înţelege cum poate fi aşa de prost s-o respingă pe Simone, doar pentru că se simte rănit. Continuă să meargă cu paşi rari spre Piaţa Oden, se aşază pe o bancă în faţa Bibliotecii, aerul este rece, un om doarme un pic mai departe, sub un morman gros de pături.

Erik se ridică şi o ia înapoi, cumpără pâine de la o brutărie pe vatră şi un latte macchiato pentru Simone. Se grăbeşte, urcă treptele cu paşi mari. Uşa e închisă, îşi scoate cheile, deschide şi înţelege imediat că în apartament nu e nimeni. Erik se gândeşte că poate să-i dovedească Simonei că trebuie să aibă încredere în el. Oricâtă vreme îi va lua, o va convinge din nou. Stă lângă masa din bucătărie şi bea cafea, simte că vrea să verse şi caută o tabletă de Losec.

Nu e mai mult de nouă dimineaţa. La spital, tura lui nu începe decât peste câteva ore. Ia o carte şi se duce să

se lungească în pat. Dar, în loc să citească, începe să se gândească la Josef Ek. Se întreabă dacă Joona Linna îl va face să vorbească.

Apartamentul e tăcut, pare părăsit.

Datorită medicamentului, în el se răspândeşte o linişte moale.

Nimic din ce se spune în timpul hipnozei nu poate fi folosit ca dovadă, dar Erik ştie că Josef a spus adevărul, că el şi-a ucis familia, chiar dacă motivul propriu-zis nu era evident, cum nu era nici felul în care credea că este condus de asistentă.

Erik închide ochii, încercând să-şi imagineze casa aceea şi familia. Evelyn trebuie să fi simţit că fratele ei era periculos de multă vreme, gândeşte el. De-a lungul anilor învăţase să trăiască cu lipsa lui de control asupra impulsurilor, întotdeauna înfrângându-şi propria voinţă pentru a evita riscul izbucnirii unor atacuri de furie. Josef fusese un băiat care se bătea, fusese certat, dar totuşi continuase să se bată. Ca soră mai mare, ea nu avusese niciun sprijin concret. Familia mânuise violenţa lui Josef de la o zi la alta, încercase să trăiască cu ea, dar nu-i înţelesese gravitatea. Părinţii credeau poate că acel comportament agresiv al lui se datora faptului că era băiat. Poate că luaseră asupra lor vina, pentru că îl lăsaseră să joace jocuri violente la calculator, să vadă filme de groază.

Evelyn plecase de acasă de îndată ce putuse, îşi căutase slujbă şi apartament, dar ceva o făcea să bănuiască gravitatea din ce în ce mai mare a situaţiei, brusc se înspăimântase atât de tare, încât se ascunsese în cabana mătuşii, luând cu ea o armă, ca să se apere.

O ameninţase Josef?

Erik încearcă să-şi imagineze frica lui Evelyn în timpul nopţilor în cabană, în întuneric, cu arma încărcată lângă pat.

Se gândeşte la telefonul lui Joona Linna de după interogatoriul cu ea. Ce s-a întâmplat când Josef s-a dus acolo cu un tort? Ce i-a spus el? Ce-a simţit ea? Abia atunci se speriase, procurându-şi arma? Doar după vizita lui începuse să trăiască cu spaima că o va ucide?

Erik se gândeşte la Evelyn. O vede aşa cum stătea în faţa cabanei. O femeie tânără, în vestă argintie de puf, pulover tricotat cenuşiu, jeanşi uzaţi şi pantofi de sport. Merge încet printre copaci, cu părul prins în coadă legănându-se. Chipul e copilăros, are o expresie de neajutorare. Ţine puşca cu alice cu o mână moale. Arma se târăşte pe pământ, saltă printre tufe de afine şi muşchi. Printre crengile brazilor se vede soarele.

Dintr-odată, Erik înţelege ceva foarte important: dacă Evelyn era speriată, dacă avea o armă ca să se apere împotriva lui Josef, atunci ar fi trebuit s-o poarte altfel, nu s-o târască după ea, când se apropia de casă.

Erik îşi aminteşte că fata avea genunchii uzi şi pete întunecate de pământ pe jeanşi.

Se dusese în pădure ca să-şi ia viaţa, se gândeşte el.

Stătuse în genunchi pe muşchi, cu ţeava armei în gură, dar se răzgândise, nu îndrăznise s-o facă.

Când o văzuse la marginea pădurii târând arma după ea prin tufele de afine, se întorcea la cabană, la acea alternativă de care voise să fugă.

Erik ia telefonul şi formează numărul de mobil al lui Joona Linna.

— Da, Joona Linna.

— Bună, sunt Erik Maria Bark.

— Erik? M-am gândit să te sun, dar au fost al dracului de multe...

— Nu face nimic, spune Erik, eu am...

— Trebuie să ştii, îl întrerupe Joona, că îmi pare teribil de rău pentru tot circul ăsta cu presa, îţi promit că voi afla de unde s-au scurs informaţiile, de îndată ce se mai liniştesc lucrurile.

— N-are nicio importanţă.

— Mă simt vinovat pentru că te-am convins să...

— Am făcut singur alegerea, nu dau vina pe altcineva.

— Personal, ceea ce n-ar trebui să spun tocmai acum, încă mai sunt convins că a fost bine să-l hipnotizezi pe Josef, nu ştim încă nimic, dar s-ar putea foarte bine să-i fi salvat viaţa lui Evelyn.

— Tocmai pentru asta te-am sunat, zice Erik. Ai timp?

— Pentru ce?

— M-am gândit la ceva. Ai timp?

Erik îl aude pe Joona mutând ceva, ca şi cum ar fi tras un scaun să se aşeze.

— Da, spune el. Am timp.

— Când am fost la Värmdö, la cabana mătuşii, începe Erik. Eram în maşină şi am văzut o femeie mergând printre copaci. Avea o puşcă cu alice în mână. Am înţeles că era Evelyn şi m-am gândit că s-ar putea ivi o situaţie periculoasă, dacă ar fi surprinsă de poliţişti.

— Da, de fapt ar fi putut să înceapă să tragă pe fereastră, spune Joona. Dacă ar fi crezut că cel pe care îl vedea era Josef.

— Acum, stăteam acasă şi mă gândeam din nou la Evelyn, continuă Erik. O vedeam acolo, între copaci. Mergea cu paşi înceţi în direcţia cabanei şi ţinea puşca într-o mână, lăsând ţeava să se târască pe pământ.

— Da, şi?

— Aşa îşi duce arma un om care se teme să nu fie ucis?

— Nu, răspunde Joona.

— Cred că se dusese în pădure să-şi ia viaţa, spune Erik. Jeanşii îi erau uzi la genunchi. Probabil, stătuse în genunchi în muşchiul ud, cu puşca îndreptată spre frunte sau piept, dar pe urmă s-a răzgândit sau n-a avut curajul s-o facă, aşa cred eu.

Erik tace. Îl aude pe Joona respirând greu în telefon. Alarma unei maşini începe să urle jos, pe stradă.

— Mulţumesc, spune Joona. Mă duc să vorbesc cu ea.

18. Vineri, unsprezece decembrie, după-amiaza

Interogarea lui Evelyn urma să aibă loc într-un birou al secţiei de reeducare a tinerilor infractori. Pentru a înveseli puţin atmosfera tristă din încăpere, cineva aşezase o cutie roşie de metal cu biscuiţi pe birou şi un sfeşnic cu lumânări de la IKEA la fereastră. Evelyn şi martorul depoziţiei şedeau deja fiecare pe scaunul lui, când Joona a pornit înregistrarea.

— Ştiu că întrebările mele vor părea dificile, Evelyn, spune el cu voce scăzută, privind-o rapid. Dar ţi-aş fi recunoscător dacă vei vrea totuşi să răspunzi la ele, cât de bine o să poţi.

Evelyn nu răspunde, îşi priveşte fix genunchii. Martorul interogatoriului, un bărbat de vârstă medie cu urme de barbă pe obraz, se uită cu un chip lipsit de expresie la Joona.

— Pot începe, Evelyn?

Ea aprobă, dând din cap. Joona aşteaptă. După un moment, fata ridică ochii, întâlnindu-i privirea.

— Te-ai dus în pădure cu arma ca să-ţi iei viaţa — nu-i aşa?

— Da, şopteşte ea.
— Îmi pare bine că n-ai făcut-o.
— Mie nu.
— Ai încercat de mai multe ori s-o faci?
— Da.
— Înainte de data aceea?
Ea face un gest de aprobare.
— Dar nu înainte ca Josef să vină cu tortul?
— Nu.
— Ce ţi-a spus?
— Nu vreau să mă gândesc la asta.
— La ce? La ce ţi-a spus?
Evelyn se îndreaptă în scaun şi gura i se subţiază.
— Nu-mi aduc aminte, spune ea aproape imperceptibil. Cu siguranţă, n-a fost nimic special.
— Evelyn, tu te gândeai să te împuşti! îi reaminteşte Joona.
Ea se ridică, se duce la fereastră, stinge lumânările din sfeşnic şi se întoarce la scaunul ei, aşezându-se cu mâinile încrucişate pe pântece.
— Nu se poate să fiu lăsată în pace, pur şi simplu?
— Vrei? Asta vrei cu adevărat?
Ea aprobă, fără să-l privească.
— Ai nevoie să iei o pauză? întreabă martorul interogatoriului.
— Nu ştiu ce e cu Josef, spune Evelyn cu glas coborât. Are ceva greşit în cap. Întotdeauna a avut... când era mic, se bătea, prea tare, prea periculos. Îmi distrugea toate lucrurile, nu puteam avea nimic.
Îi tremură gura.
— Când avea opt ani, s-a năpustit asupra mea. Poate nu pare periculos, dar pentru mine era, nu voiam, dar el îmi

cerea să ne sărutăm... mi-era frică de el, făcea lucruri bizare, venea pe furiş noaptea şi mă muşca până îmi dădea sângele. Am început să-i răspund cu violenţă, încă eram mai puternică.

Îşi şterge lacrimile de pe obraji.

— Aşa că se năpustea asupra lui Buster dacă nu făceam cum spunea... era din ce în ce mai rău, voia să se uite la sânii mei, voia să facă baie cu mine... mi-a omorât câinele şi l-a aruncat de pe un pod.

Se ridică în picioare şi se duce neliniştită la fereastră.

— Josef avea poate doisprezece ani, când...

Vocea i se frânge şi suspină pentru ea însăşi, înainte să continue:

— M-a întrebat dacă nu vreau să-i iau cocoşelul în gură. Eu am spus că era scârbos. Atunci, s-a dus la Bocceluţă şi a lovit-o, avea doar doi ani...

Evelyn plânge, încearcă să se liniştească.

— Am fost obligată să-l privesc când se masturba, de mai multe ori în fiecare zi... o lovea pe Bocceluţă, dacă refuzam, spunea c-o s-o omoare. Destul de repede, trebuie să fi trecut doar câteva luni, a început să-mi ceară să mă culc cu el, o spunea în fiecare zi, mă ameninţa... dar eu am găsit un răspuns, am spus că era minor, că era interzis, că nu puteam face ceva ce era interzis.

Îşi şterge lacrimile de pe obraji.

— Mă gândeam că o să-i iasă din minte, am plecat de acasă, a trecut un an, dar a început să mă sune, spunea că în curând va avea cincisprezece ani. Atunci m-am ascuns, eu... eu nu înţeleg cum a aflat că sunt în cabană, eu...

Plânge cu gura deschisă, fără să se ferească.

— O, Doamne...

— Aşa că el te-a ameninţat, spune Joona, te-a ameninţat că o să omoare toată familia, dacă nu va...

— N-a spus asta! strigă ea. A spus c-o să înceapă cu tata. E greşeala mea, totul... voiam doar să mor...

Se lasă să cadă pe podea, lângă perete şi se ghemuieşte acolo.

19. Vineri, unsprezece decembrie, după-amiaza

Joona stă în camera sa şi o vreme îşi priveşte fix palmele. Una dintre mâini mai ţine încă receptorul. Când l-a informat pe Jens Svanehjälm despre neaşteptata schimbare a lui Evelyn, acesta a ascultat în tăcere respirând greu, în vreme ce Joona îi relata motivele oribile din spatele crimelor.

— Sincer vorbind, Joona, a spus el apoi. Argumentul e din păcate cam subţire, ţinând seama de faptul că sora e la rândul ei învinovăţită de către Josef Ek — vreau să spun, ceea ce ne trebuie nouă este o mărturisire sau dovezi tehnice.

Joona lasă privirea să-i zboare prin încăpere, îşi freacă faţa cu palma, apoi o sună pe doctoriţa lui Josef, Daniella Richards, şi stabilesc o oră potrivită pentru a continua interogatoriul, atunci când pacientul nu va mai avea aşa de multe analgezice în corp.

— Trebuie să aibă mintea limpede, spune Joona.

— Ai putea veni la ora cinci, propune Daniella.

— După-amiaza?

— N-o să-şi primească noua doză de morfină înainte de ora şase. Este o planificare făcută după programul meselor.

Joona îşi priveşte ceasul. E două şi jumătate.

— E bine, spune el.

După discuţia cu Daniella Richards, o sună pe Lisbet Carlén, persoana de sprijin a lui Josef, şi o informează şi pe ea despre oră.

Se duce în camera personalului, ia un măr din coşul cu fructe şi, când se întoarce, Erixon, tehnicianul criminalist responsabil cu cercetarea locului crimelor din Tumba, se află aşezat pe scaunul lui, cu întreaga masă a trupului său uriaş sprijinită de birou. E roşu la faţă, face semne cu mâna ostenită spre Joona şi respiră greu.

— Bagă-mi mărul în bot şi o să ai un purcel de Crăciun, spune el.

— Încetează, râde Joona, muşcând din măr.

— Merit asta, spune Erixon. De când s-a deschis restaurantul thailandez de la colţ, m-am îngrăşat cu unsprezece kilograme.

— Au mâncare bună.

— Da, la dracu!

— Cum a mers cu vestiarul pentru femei? întreabă Joona.

Erixon ridică o mână grăsuţă în semn de prevenire:

— Nu trebuie să zici ce ţi-am spus eu, dar...

Joona are un zâmbet larg.

— O să vedem, spune, pe un ton diplomatic.

— OK, suspină Erixon, ştergându-şi transpiraţia de pe obraji. În canalul de scurgere se află fire de păr aparţinând lui Josef Ek, precum şi sânge aparţinând tatălui, Anders Ek, în crăpăturile din podea.

— Ce ţi-am spus, zice Joona cu chipul strălucitor.

Erixon râde şi se ţine de gât, ca şi cum s-ar teme să nu i se rupă ceva.

Din liftul care coboară spre holul sediului poliţiei, Joona îl sună din nou pe Jens Svanehjälm.

— Bine că ai sunat, spune Jens. Mă bat toţi la cap pe chestia hipnozei, cred că trebuie să oprim ancheta împotriva lui Josef, că o să coste bani, şi...

— Dă-mi o secundă, spune Joona.

— Deşi eu m-am hotărât să...

— Jens?

— Da, răspunde acesta.

— Avem dovezi tehnice, spune Joona serios. Josef Ek e legat de primul loc al crimei şi de probele de sânge aparţinând tatălui.

Procurorul-şef Jens Svanehjälm respiră greu în telefon, apoi spune pe un ton calm:

— Joona, ai sunat în ultima secundă.

— Nu e târziu, răspunde el.

— Da.

Sunt pe cale să închidă, când Joona spune:

— Ţi-am spus că am dreptate?

— Ce?

— N-am avut dreptate?

În receptor se lasă tăcerea. Apoi, Jens spune rar şi pe un ton pedagogic:

— Ba da, Joona, ai avut.

Criminalistul închide telefonul, zâmbetul îi dispare de pe chip, apoi se duce după peretele de sticlă dinspre grădină şi îşi priveşte ceasul. Peste o jumătate de oră se va afla la Muzeul Nordic, în Djurgården[28].

---

[28] Djurgården, „Grădina cu Animale", parc mare din Stockholm în care se află tot felul de muzee, cum ar fi Skansen, un fel de muzeu al satului, şi Muzeul Nordic, unde se găsesc nenumărate exponate legate de istoricul vieţii aici, în nord.

*

Joona urcă treptele muzeului şi continuă să meargă pe culoarele lungi, pustii. Trece de sute de vitrine fără să întoarcă privirea spre ele. Nu vede articolele de larg consum, comorile şi operele de artă, nu acordă atenţie expoziţiilor, costumelor populare şi fotografiilor uriaşe.

Paznicul a tras deja un scaun în faţa unei vitrine slab luminate. Fără să spună un cuvânt, Joona se aşază ca de obicei şi contemplă cununa de mireasă laponă. Sfărâmicioasă şi fragilă, cununa e un cerc perfect. Dantelele amintesc de potirul unei flori sau de două mâini împreunate, cu degetele înlănţuite. Joona îşi leagănă capul încet, astfel încât lumina se roteşte lent. Cununa de mireasă este împletită din rădăcini legate cu mâna. Materialul e scos din pământ şi sclipeşte ca o piele aurie.

De data aceasta, Joona stă în faţa vitrinei doar o oră înainte să se ridice, făcând semn din cap spre paznic şi ieşind încet din Muzeul Nordic. Zăpada amestecată cu apă de pe jos e o zloată neagră şi dinspre un vapor care trece pe sub pod vine un miros de ulei Diesel. Joona se plimbă cu paşi rari spre Strandvägen, când îi sună telefonul. Este Nålen, medicul anatomopatolog.

— Bine că am dat de tine, constată acesta scurt.

— E gata autopsia?

— Aproape, aproape.

Joona vede pe trotuar un tată tânăr care tot apleacă un cărucior pe spate, ca să-şi facă fiul să râdă. O femeie stă nemişcată la o fereastră, privind strada. Când îi întâlneşte privirea, aceasta se dă imediat un pas înapoi, în apartament.

— Ai găsit ceva obişnuit? întreabă Joona.

— Da, nu ştiu dacă...

— Da?

— E ceva în legătură cu tăietura aceea făcută în burtă, desigur.

— Şi?

Îl aude pe Nålen trăgându-şi respiraţia şi ceva care scârţâie în fundal.

— Am pierdut creionul, şopteşte Nålen, şi Joona aude un pârâit în telefon. Asupra acelor corpuri a fost exercitată foarte multă violenţă, spune Nålen pe un ton serios când revine. Mai ales împotriva fetiţei.

— Am înţeles asta, spune Joona.

— Şi multe dintre răni sunt nejustificate, pur şi simplu sunt făcute din plăcere. E oribil, dacă e să mă întrebi.

— Da, spune Joona gândindu-se cum arăta când ajunsese el la locul crimelor.

Poliţiştii şocaţi, senzaţia de haos din atmosferă. Corpurile, acolo, înăuntru. Îşi aminteşte obrajii albi ca hârtia ai lui Lillemor Blom, stând şi fumând cu mâinile tremurătoare. Îşi aminteşte cum sângele ţâşnise până sus, pe ferestre, cum cursese pe sticla de la geamurile uşii din spate.

— Ai vreo explicaţie pentru tăietura de pe pântecele femeii?

Nålen suspină.

— Da, e aşa cum credeam. A fost tăiată la circa două ore după ce s-a produs decesul. Cineva i-a răsucit trupul şi a vârât un cuţit ascuţit în vechea cicatrice a operaţiei de cezariană.

Se aude cum răsfoieşte hârtiile.

— Făptaşul nostru nu prea ştie multe despre *sectio caesarea*. La Katja Ek fusese vorba despre o intervenţie de

urgenţă, cu o tăietură care se întindea vertical, de la buric în jos.

— Da?

Nålen trage adânc aer în piept.

— Lucrurile stau aşa — uterul este întotdeauna tăiat orizontal, chiar dacă pântecele a fost tăiat vertical.

— Dar Josef nu ştia asta? întreabă Joona.

— Nu, spune Nålen. El a deschis doar burta, fără să înţeleagă că o tăietură de cezariană constă întotdeauna din două tăieturi, una prin pântece şi alta prin uter.

— Mai e şi altceva ce-ar trebui să ştiu?

— Poate a fost întotdeauna obsedat de corpuri, poate că n-a încetat niciodată, cu toate că era tot mai obosit, nu-i era de ajuns, furia nu se domoleşte niciodată.

Se lasă tăcerea. Joona merge de-a lungul străzii Strand[29]. Începe din nou să se gândească la ultimul interogatoriu cu Evelyn.

— Voiam doar să-ţi confirm asta, cu tăietura de cezariană, spune Nålen după o clipă. Că tăietura a fost făcută la circa două ore după decesul propriu-zis.

— Mulţumesc, Nålen, spune Joona.

— Vei avea mâine raportul întregii autopsii.

După ce încheie convorbirea, Joona se gândeşte cât de îngrozitor trebuie să fi fost să creşti alături de Josef Ek. Cât de neajutorată trebuie să se fi simţit Evelyn, pentru a nu mai vorbi despre sora ei mai mică.

Joona încearcă să-şi amintească ce spusese Evelyn despre cezariana mamei.

Se gândeşte cum Evelyn stătuse ghemuită pe podea, sprijinind-se de peretele din camera de interogatoriu, în

[29] Strandvägen: una dintre cele mai elegante străzi din Stockholm.

vreme ce povestea despre gelozia aproape patologică a lui Josef faţă de sora mai mică.

— E ceva greşit în capul lui Josef, şoptise ea. Întotdeauna a fost aşa. Îmi amintesc că atunci când s-a născut el, mama a fost foarte bolnavă, nu ştiu ce a fost, dar au fost nevoiţi să-i facă o operaţie de cezariană în ultimul moment.

Evelyn dăduse din cap muşcându-şi buzele, înainte de a continua:

— Ştii ce e o cezariană de necesitate?

— Da, aproximativ, răspunsese Joona.

— Uneori... uneori există complicaţii, când cineva naşte un copil în felul acesta.

Evelyn îi aruncase o privire timidă.

— Vrei să spui, lipsă de oxigen şi altele de genul ăsta? întrebase Joona.

Ea scuturase din cap, ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

— Vreau să spun, probleme psihice la mamă. O femeie care a fost supusă unei naşteri grele şi dintr-odată este adormită pentru a fi tăiată poate să nu se simtă legată de copilul ei.

— Mama ta a făcut depresie postnatală?

— Nu propriu-zis, răspunsese Evelyn cu o voce gravă. Mama mea a făcut o psihoză când l-a născut pe Josef. La maternitate n-au înţeles asta şi au lăsat-o să plece acasă cu el. Eu am observat imediat. Totul era greşit. A trebuit să mă ocup eu de Josef. Aveam numai opt ani, dar ei nu-i păsa de copil, nu-l atingea, îl lăsa doar în patul lui şi plângea, plângea, plângea.

Evelyn privise spre Joona, şoptind:

— Mama spunea că nu-i al ei, că bebeluşul ei murise, şi în cele din urmă a trebuit să fie internată.

Evelyn zâmbise chinuit pentru sine:

— Mama s-a întors la familie după aproximativ un an. Se prefăcea că e din nou normală, dar de fapt continua să-l respingă.

— Prin urmare, tu crezi că mama ta nu se însănătoşise? întrebase cu grijă Joona.

— Era sănătoasă, pentru că atunci când s-a născut Lisa totul a fost altfel. Mama era fericită, făcea totul pentru ea.

— Şi tu a trebuit să te ocupi de Josef...

— El a început să spună că mama trebuia să-l fi născut obişnuit. Pentru el, explicaţia stătea în aceea că Lisa fusese născută prin „pizdă", şi el nu. Spunea asta tot timpul. Că mama trebuia să-l fi născut prin pizdă, şi nu doar...

Vocea Evelynei se stinsese. Îşi ascunsese faţa şi Joona îi privise umerii ridicaţi, încordaţi, fără să îndrăznească s-o atingă.

20. Vineri, unsprezece decembrie, seara

La secţia de terapie intensivă de la Karolinska, în mod neobişnuit, e linişte totală, atunci când ajunge Joona. În toată secţia miroase a mâncare şi un cărucior cu cratiţe de bucătărie din inox, farfurii, pahare şi tacâmuri mai stă încă în faţa salonului comun. Înăuntru, cineva a dat drumul la televizor şi Joona aude zgomot de farfurii.

Se gândeşte că Josef a tăiat vechea cicatrice de pe pântecele mamei, deschizându-şi propria trecere spre lume, acea trecere care-l condamnase să fie lipsit de mamă, care făcuse ca mama să nu se ataşeze niciodată de el.

Josef simţise curând că nu era asemenea celorlalţi copii, era mai retras. Singura care-i arătase dragoste şi grijă fusese Evelyn. Nu acceptase să fie respins de ea. Cel mai mic semn de distanţare îl scotea din minţi şi-l făcea nebun de furie, iar mânia se îndrepta tot mai mult împotriva surorii mai mici, atât de iubită.

Joona face un semn din cap spre Sunesson, care stă în faţa uşii de la camera lui Josef Ek, apoi priveşte prin fereastră chipul băiatului.

Punga pentru urină e pe jumătate plină şi o instalaţie de perfuzie aflată chiar lângă pat îl alimentează cu lichid şi plasmă. Picioarele băiatului ies de sub pătura albastru-deschis, tălpile sunt murdare, s-a prins păr şi murdărie în banda adezivă care e pusă peste tăieturi. Televizorul este pornit, dar el nu pare să-l privească.

Secretara de la Serviciul Social, Lisbet Carlén, se află deja în cameră. Nu l-a observat încă şi stă la fereastră prinzându-şi o agrafă în păr.

Josef a avut o nouă hemoragie de la una din răni, sângele curge pe braţ şi picură pe podea. O soră mai vârstnică stă aplecată peste el, desprinde compresa şi lipeşte din nou cu bandă adezivă marginile rănii, curăţă sângele şi apoi părăseşte camera.

— Scuzaţi-mă, spune Joona ieşind după soră, afară pe coridor.

— Da.

— Cum se simte Josef Ek, care e de fapt starea lui?

— Vorbiţi cu medicul curant, spune femeia pornind din nou.

— O s-o fac, zâmbeşte Joona grăbindu-se din nou s-o ajungă din urmă. Dar... aş vrea să-i arăt ceva care... pot să-l duc acolo... vreau să spun, în scaunul cu rotile?

Sora scutură din cap şi se opreşte în loc:

— Pacientul nu trebuie în niciun caz mişcat, spune ea pe un ton sever. Ce prostie! Are dureri foarte mari, nu se poate mişca, va avea noi hemoragii dacă se ridică în picioare.

Joona se întoarce în camera lui Josef. Fără să bată la uşă, intră, ia telecomanda, închide televizorul, dă drumul la reportofon, spune data şi numele celor prezenţi

în încăpere, apoi se așază pe scaunul pentru vizitatori. Josef deschide ochii grei și se uită la el cu indiferență. Aparatul de drenaj Bülow, cuplat la cutia toracică, pentru a reface presiunea din plămânul perforat, scoate un sunet bolborosit, destul de plăcut.

— Curând vei ieși din spital, spune Joona.

— Va fi plăcut, răspunde Josef cu glas slab.

— Deși vei fi mutat la închisoare.

— Lisbet a spus că procurorul nu e pregătit să facă ceva, spune băiatul aruncând o privire spre secretara de la Serviciul Social.

— Asta a fost înainte să avem un martor.

Josef închide încet ochii.

— Cine?

— Noi doi am vorbit destul de mult, spune Joona. Dar poate vrei să schimbi ceva din ce-ai spus sau să adaugi ceva ce nu ai spus.

— Evelyn, șoptește el.

— Nu vei ieși afară multă vreme.

— Minți.

— Nu, Josef, eu spun adevărul. Poți să mă crezi. Vei fi arestat și acum ai dreptul la un consilier juridic.

Josef încearcă să ridice mâna, dar nu are putere.

— Ați hipnotizat-o, spune el zâmbind.

— Nu.

— Cuvântul meu contra cuvântului ei.

— Nu e chiar așa, spune Joona privind chipul curat și palid al băiatului. Avem, de asemenea, și probe tehnice.

Josef strânge tare din fălci.

— Nu am prea mult timp la dispoziție, dar dacă vrei să povestești ceva, pot să mai rămân un moment, spune Joona pe un ton prietenesc.

Lasă să treacă un minut, bate cu degetele în braţul fotoliului, se ridică, ia reportofonul şi, cu un gest scurt spre secretara de la Serviciul Social, părăseşte încăperea.

În maşină, în faţa spitalului, Joona se gândeşte că ar fi trebuit să-l confrunte pe Josef cu mărturisirile lui Evelyn, ar fi trebuit s-o facă pentru a vedea reacţia băiatului. Există o trufie clocotitoare în Josef Ek, care l-ar fi făcut poate să recunoască, dacă ar fi fost provocat suficient de mult.

Chibzuieşte un moment dacă să se întoarcă, dar n-o face, ca să nu întârzie la cina de la Disa.

E întuneric şi ceaţă când parchează maşina lângă casa ce pare făcută din frişcă, de pe Lützengatan. În mod neobişnuit, simte că i se face frig în vreme ce merge spre intrare, aruncă o privire spre pajiştea îngheţată din Piaţa Karla şi spre crengile negre ale copacilor.

Încearcă să şi-l amintească pe Josef aşa cum zăcea în patul lui, dar singurul lucru pe care-l vede în minte este acel aparat care bolborosea şi horcăia. Şi totuşi, are sentimentul că a văzut ceva important, fără să fi înţeles despre ce era vorba.

Bănuiala că lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie continuă să-l macine când ia liftul până la apartamentul Disei şi în vreme ce sună la uşă, Joona aude pe cineva aflat pe scară deasupra lui cum suspină sau plânge tăcut.

Disa deschide uşa cu o expresie iritată pe faţă, îmbrăcată doar în sutien şi ciorapi.

— M-am bazat pe faptul că vei întârzia, îi explică ea.

— Iar eu, de fapt, am ajuns un pic mai repede, zice Joona sărutând-o uşor pe obraz.

— Poţi să intri şi să închizi uşa, înainte ca toţi vecinii să-mi vadă fundul, spune Disa.

Holul amenajat cu gust miroase a mâncare. Franjurii unei lămpi roz îl mângâie pe Joona pe creştet.

— Am pregătit limbă-de-mare şi cartofi dulci, spune Disa.

— Cu unt topit?

— Şi ciuperci, pătrunjel şi sos.

— Bun.

Apartamentul e destul de vechi, dar de fapt e frumos. Sunt doar două camere şi bucătărie, însă au tavanul înalt. Ferestre mari, care dau spre Piaţa Karla, cu cercevele de tec, un tavan de panel lăcuit şi duşumea frumos lustruită. Joona o urmează pe Disa în dormitor. Se opreşte în loc, încercând să înţeleagă ce văzuse la Josef. În patul nefăcut se află laptopul deschis, Disa şi-a răspândit în jur cărţi şi foi de hârtie.

Se aşază în fotoliu şi aşteaptă, în vreme ce ea termină de îmbrăcat. Fără să spună o vorbă, se întoarce cu spatele spre el şi-l lasă să-i tragă fermoarul la o rochie strâmtă, cu o croială simplă.

Joona se uită într-o carte deschisă şi vede o fotografie mare, alb-negru, a unui câmp cu săpături. Arheologii, îmbrăcaţi în haine din anii '40, se află undeva, mai departe şi privesc spre fotograf. Par că abia au început să sape locul, au marcat suprafaţa cu vreo cincizeci de steguleţe.

— Sunt morminte, spune ea încet. Steagurile marchează plasarea mormintelor. Cel care a săpat locul acesta se numea Hannes Müller. A murit acum câtva timp, dar cu siguranţă împlinise o sută de ani. A rămas tot timpul la institut. Arăta ca o broască ţestoasă drăguţă...

Disa stă în faţa oglinzii înalte, îşi împleteşte părul neted în două cozi subţiri, apoi se întoarce, privindu-l.

— Cum arăt?
— Eşti frumoasă, spune Joona prietenos.
— Da, răspunde ea tristă. Ce face mama ta?
Joona îi prinde mâna.
— E bine, şopteşte el. Îţi transmite salutări.
— Ce drăguţ, ce-a spus?
— Că nu trebuie să-ţi pese de mine.
— Nu, răspunde Disa mohorâtă. Desigur, are dreptate.

Încet, îşi trece degetele prin părul lui des, răvăşit. Îl priveşte cu un zâmbet brusc, apoi se duce la computer, îl închide şi-l pune pe scrin.

— Ştii că după legea precreştină oamenii nu considerau pruncii ca fiinţe terminate până în momentul când aceştia erau puşi la sân? Era permis să părăseşti pruncii în pădure în răstimpul dintre naştere şi prima alăptare.
— Devii om prin alegerea altora, spune încet Joona.
— Nu e întotdeauna aşa?

Deschide uşa şifonierului, scoate dintr-o cutie o pereche de sandale maro-închis, cu tocuri subţiri şi curele moi, făcute din rânduri alternate de lemn de esenţe diferite.

— Sunt noi? întreabă Joona.
— Sergio Rossi. Mi le-am făcut cadou singură, pentru că am o muncă aşa de lipsită de strălucire, spune ea. Cât e ziua de lungă, mă târăsc de colo-colo, pe pământul noroios.
— Eşti în continuare la Sigtuna[30]?
— Da.
— Ce-aţi găsit, de fapt?
— O să-ţi povestesc în timp ce mâncăm.

[30] Oraş cu însemnat trecut istoric, fostă capitală a Suediei.

El arată spre sandale.

— Foarte frumoase, spune, ridicându-se din fotoliu.

Disa se întoarce spre el cu un zâmbet amar.

— Îmi pare rău, Joona, spune ea peste umăr, dar nu cred că se fac şi pe măsura ta.

El se opreşte brusc.

— Aşteaptă, spune, sprijinindu-se de perete.

Disa îl priveşte întrebătoare.

— A fost o glumă, îi spune ea.

— Nu, era în legătură cu picioarele lui...

Joona trece pe lângă ea în hol, ia telefonul din buzunarul hainei, sună centrala şi spune cu voce calmă că Sunesson are nevoie imediat de întăriri la spital.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Disa.

— Picioarele lui, erau prea murdare, îi spune Joona. Ei zic că nu se poate scula, dar el s-a sculat. S-a sculat şi a circulat primprejur.

Joona formează numărul lui Sunesson şi, când nimeni nu răspunde, îşi pune haina pe el, şopteşte un „iartă-mă", părăseşte apartamentul şi o ia la goană în jos, pe scări.

*

Cam în acelaşi timp când Joona suna la uşa Disei, Josef Ek se aşeza pe patul din camera de spital.

În noaptea trecută, încercase să vadă dacă poate merge: alunecase pe duşumea, fusese obligat să rămână un moment nemişcat, cu mâinile pe speteaza patului. Durerea provocată de numeroasele răni se revărsase asupra lui ca uleiul încins şi înţepăturile de la ficatul perforat îl făcuseră să vadă negru, dar putea să meargă. Trăgând de

tubul perfuziei şi cel de la aparatul Bülow, verificase ce se afla în dulapul cu echipament de spital şi apoi se culcase din nou.

Acum trecuseră treizeci de minute de când personalul medical intrase salutându-l. Coridorul era aproape tăcut. Josef trage încet cateterul afară din încheietura mâinii, simte aerul din tub, când acesta îi părăseşte corpul şi un mic şiroi de sânge îi curge pe genunchi.

Nu-l doare deosebit de tare când părăseşte patul. Se duce până la dulapul cu echipament medical, găseşte comprese, scalpele, seringi de unică folosinţă şi suluri de pansamente. Bagă câteva suluri de pansament în buzunarul gol, mare, al bluzei de spital. Cu mâini tremurătoare deschide pachetul în care se află un scalpel şi taie firul care duce la aparatul Bülow. Se scurge sânge mucilaginos, iar plămânul stâng se strânge lent. Îl doare un omoplat, tuşeşte slab, dar de fapt nu simte schimbarea, capacitatea micşorată a plămânului.

Deodată aude paşi pe coridor, tălpi de cauciuc pe linoleum. Cu scalpelul în mână, se aşază lângă uşă, priveşte pe geam şi aşteaptă.

Sora se opreşte şi vorbeşte cu poliţistul de gardă. Josef îi aude râzând.

— M-am lăsat de fumat, răspunde ea.

— Dacă ai cumva un plasture cu nicotină, nu refuz, continuă poliţistul.

— Am terminat şi cu astea, răspunde ea. Dar du-te afară în curte, mai rămân eu o vreme.

— Cinci minute, spune poliţistul grăbit.

Poliţistul pleacă, cheile zăngănesc, sora răsfoieşte nişte hârtii şi apoi intră în cameră. De fapt, pare doar uimită. Ridurile de râs de la colţul ochilor se văd bine, atunci

când lama scalpelului îi pătrunde în gât. Josef e mai slab decât crezuse, trebuie s-o înjunghie de mai multe ori. Simte cum i se încordează şi îi arde trupul din cauza mişcărilor bruşte. Sora nu cade imediat, ci încearcă să se ţină strâns de el. Alunecă amândoi jos, pe podea. Trupul ei e foarte transpirat şi scoate aburi de căldură. El încearcă să se ridice, dar alunecă pe părul blond care s-a desfăcut. Când scoate scalpelul din gâtul ei, se aude un sunet piuitor. Sora începe să dea din picioare şi Josef rămâne o clipă privind-o, înainte de a ieşi pe culoar. Rochia i s-a ridicat şi el îi vede clar chiloţii roz, sub dresul de nailon.

Josef merge pe culoar. Acum îl doare tare ficatul. O ia la dreapta, găseşte haine curate într-un cărucior şi se schimbă. O femeie scundă trage o perie de şters înainte şi înapoi peste linoleumul strălucitor. Ascultă muzică la căşti. Josef se apropie, se aşază în spatele ei şi scoate o seringă de unică folosinţă. Mişcă de mai multe ori prin aer seringa, dar se opreşte de fiecare dată, înainte ca acul să se înfigă. Femeia nu observă nimic. El pune seringa în buzunar, o împinge la o parte cu mâna şi trece. Femeia e cât pe ce să cadă şi înjură în spaniolă. Josef se opreşte brusc şi se întoarce.

— Ce ai spus? o întreabă.

Ea îşi scoate căştile din urechi şi-l priveşte întrebătoare.

— Ai spus ceva? întreabă el.

Femeia scutură grăbit din cap şi continuă să spele pe jos. Josef o observă un moment, apoi merge mai departe spre lift, apasă pe buton şi aşteaptă.

21. Vineri, unsprezece decembrie, seara

Joona Linna conduce maşina în mare viteză pe Valhallavägen, prin faţa stadionului unde s-au ţinut Jocurile Olimpice din 1912. Schimbă banda, depăşeşte un Mercedes mare şi întrezăreşte printre copaci faţada de cărămidă roşie a spitalului Sophiahemmet. Accelerează ca să depăşească un autobuz albastru care, plecând din staţie, se pregătea să reintre în circulaţie. Şoferul claxonează lung şi indignat, când i-o ia prin faţă. Apa dintr-o baltă cenuşie se revarsă peste maşinile parcate şi peste trotuar, chiar în faţa politehnicii.

Joona trece pe roşu la Norrtull, lasă în urmă Stallmästaregården şi reuşeşte să accelereze până la 180 km pe oră pe scurta porţiune de pe Uppsalavägen, înainte ca drumul de ieşire să se încline scurt pe sub autostradă, în direcţia Karolinska.

Când parchează în faţa intrării principale, vede mai multe maşini de poliţie cu luminile albastre încă aprinse, fâlfâind ca nişte aripi teribile peste faţada de cărămidă maronie a spitalului. Un grup de jurnalişti a înconjurat

câteva infirmiere. Tremură în faţa intrării, chipurile lor sunt speriate şi două dintre ele plâng în hohote în faţa camerelor.

Joona încearcă să intre, dar este imediat oprit de un poliţist tânăr care tropăie pe loc din cauza şocului de adrenalină şi a iritării.

— Întinde-o de aici, spune el, îmbrâncindu-l.

Joona priveşte doi ochi albastru-deschis, speriaţi.

— Rikskrim.

În privirea poliţistului se citeşte neîncrederea.

— Legitimaţia, vă rog.

— Joona, grăbeşte-te, vino aici.

Carlos Eliasson, şeful poliţiei criminaliste, îi face semne înăuntru, în lumina galbenă de la recepţie. Prin fereastre îl vede pe Sunesson stând pe o bancă şi plângând cu faţa boţită. Un coleg mai tânăr stă lângă el, ţinându-l de după umeri.

Joona îşi arată legitimaţia şi poliţistul se dă la o parte morocănos. Mari părţi din holul de la intrare sunt înconjurate cu benzi de plastic. Bliţurile jurnaliştilor fulgeră în afara pereţilor de sticlă, iar înăuntru fotografiază tehnicienii criminalişti.

Carlos conduce operaţiunea, inclusiv partea tactică. Dă ordine scurte celui care organizează investigarea locului crimei şi se întoarce apoi spre Joona.

— Îl aveţi? întreabă Joona.

— Martorii spun că a ieşit din hol într-un scaun cu rotile, spune Carlos nerăbdător. Scaunul a rămas acolo, în staţie.

Verifică în caietul de însemnări.

— Au părăsit zona două autobuze, şapte taxiuri şi câteva maşini pentru transportul bolnavilor... probabil cam zece maşini şi doar o ambulanţă.

— Aţi închis ieşirile?

— Acum e prea târziu.

Un poliţist este lăsat să treacă.

— Autobuzele au fost oprite — n-am aflat nimic, spune el.

— Taxiurile? întreabă Carlos.

— Am terminat cu Taxi Stockholm şi cu Taxi Kurir, dar...

Poliţistul face un gest de indignare în aer, ca şi cum nu-şi mai aminteşte ce voia să spună.

— L-ai contactat pe Erik Maria Bark? întreabă Joona.

— Am sunat imediat la el. Nu răspunde, nu reuşim să dăm de el.

— Trebuie să i se asigure protecţie.

— Rolle! strigă Carlos. Ai dat de Bark?

— Tocmai am sunat, răspunde Roland Svensson.

— Fă-o din nou, spune Joona.

— Trebuie să vorbesc cu Omar, de la secţia de coordonare, spune Carlos aruncând priviri în jur. Trebuie să dăm alarmă generală.

— Ce vrei să fac eu?

— Stai aici, vezi dacă n-am uitat ceva, spune Carlos şi-l cheamă la el pe Mikael Verner, unul dintre tehnicienii de la serviciul criminalist.

— Comunicaţi-i comisarului Linna ce-aţi aflat până acum, îi ordonă Carlos.

Verner îl priveşte fără expresie pe Joona şi spune cu o voce nazală:

— O asistentă moartă... Mai mulţi martori l-au văzut pe suspect ieşind într-un scaun cu rotile.

— Arată-mi, spune Joona.

Merg împreună pe scara de incendiu, pentru că lifturile şi casele lifturilor nu au fost încă examinate.

Joona priveşte urmele roşii pe care Josef Ek le-a lăsat mergând desculţ spre ieşire. Miroase a electricitate şi a moarte. O amprentă de mână însângerată pe perete, cam în locul în care stătuse mai înainte căruciorul cu mâncare, arată că Josef se poticnise sau fusese nevoit să se sprijine de perete. Pe metalul uşii liftului, Joona vede sânge şi ceva care seamănă cu urma unsuroasă a unei frunţi şi a nărilor.

Continuă să înainteze pe culoar şi se opreşc în pragul uşii ce dă spre camera unde el însuşi avusese întâlnire cu Josef cu vreo oră înainte. O baltă de sânge aproape negru se întinde în jurul unui corp aflat pe podea.

— Este sora, spune Verner înverşunat. Ann-Katrin Eriksson.

Joona vede părul blond şi doi ochi fără viaţă. Uniforma de infirmieră este ridicată peste şolduri. Arată ca şi cum asasinul ar fi încercat să-i ridice rochia, se gândeşte el.

— După toate probabilităţile, arma crimei este un scalpel, spune Verner pe un ton sec.

Joona mormăie ceva, îşi scoate telefonul şi sună la închisoarea Kronoberg.

Un glas somnoros de bărbat răspunde ceva ce Joona nu înţelege.

— Joona Linna aici, spune el iute. Vreau să ştiu dacă Evelyn Ek se mai află la voi.

— Ce?

Joona repetă pe un ton amar:

— Mai e Evelyn Ek în închisoare?

— Trebuie să-l întrebi pe gardian, răspunde vocea acru.

— Poţi să-l cauţi, te rog?

— Un moment, spune vocea şi lasă telefonul.

Joona îl aude plecând, o uşă care scârţâie. Apoi, un schimb de cuvinte şi un zornăit. Îşi priveşte ceasul. Este deja de zece minute la spital.

Joona porneşte spre scară şi continuă spre ieşirea principală, cu telefonul la ureche.

— Jan Persson aici, aude el o voce amabilă.

— Joona Linna, de la criminalistică. Vreau să ştiu cum este cu Evelyn Ek, spune el scurt.

— Evelyn Ek, repetă Jan Persson pe un ton întrebător. Aha, da. I-am dat drumul. N-a fost uşor, refuza să plece, voia să rămână în închisoare.

— Voi i-aţi dat drumul?

— Nu, nu, procurorul a fost aici, ea se află...

Joona îl aude pe Jan Persson răsfoind într-un dosar.

— Se află într-unul din apartamentele noastre păzite.

— Bine, spune Joona. Pune-i câţiva poliţişti în faţa uşii. Ai auzit?

— Nu suntem idioţi, răspunde Jan Persson jignit.

Joona încheie convorbirea, se duce la Carlos care e aşezat pe un scaun cu un laptop pe genunchi. O femeie stă alături şi-i arată ceva pe ecran.

Omar de la secţia de coordonare repetă cuvântul cod Echo în staţie. Este denumirea care se foloseşte la intervenţii pentru unitatea cu câini. Joona bănuieşte că cercetarea automobilelor nu a dat încă niciun rezultat.

Îi face un semn cu mâna lui Carlos, dar nu reuşeşte să-i atragă atenţia, renunţă şi îşi continuă drumul, ieşind printr-una din uşile cu geam mai mici. E întuneric şi aerul este rece. Scaunul cu rotile se află în staţia pustie. Joona se uită în jur. Trece cu privirea peste oamenii care urmăresc operaţiunea poliţiei de dincolo de bariere, peste lumina albastră şi forfota agitată a poliţiştilor, peste

bliţurile jurnaliştilor şi apoi îşi lasă privirea să alunece peste locul de parcare, peste faţadele întunecate şi printre diferitele clădiri ale spitalului.

O ia din loc, păşeşte peste banda de plastic fluturătoare care delimitează terenul, se strecoară prin grupul de curioşi şi îşi aruncă privirea spre cimitirul Norra. Continuă să meargă în jos, pe drumul spre Solna care duce la cimitir, trece peste barieră şi încearcă să distingă ceva printre siluetele negre ale copacilor şi pietrele de mormânt. O reţea de alei mai mult sau mai puţin luminate se întinde pe o suprafaţă de şaizeci de hectare, cu locuri pentru urne, verdeaţă, un crematoriu şi peste 30 000 de morminte.

Joona trece de clădirea de la intrare, se grăbeşte pe potecă, aruncă o privire Obeliscului luminat, ridicat în memoria lui Alfred Nobel, apoi merge mai departe prin faţa monumentelor mari.

Dintr-odată e o linişte desăvârşită. Zarva din jurul intrării la spital nu se mai aude. Dinspre crengile goale ale copacilor se aude un freamăt şi propriii lui paşi au un vag ecou printre pietre de mormânt şi cruci. Un vehicul mare duduie undeva, pe autostradă. Printre frunzele uscate de sub un boschet se aude un foşnet. Ici şi colo ard lumânări în borcanele lor înceţoşate.

Joona o ia spre marginea de est a cimitirului, partea care dă spre ieşirea la autostradă şi brusc vede ceva mişcându-se în întuneric, printre pietrele de mormânt înalte, în direcţia biroului de recepţie. Poate la patru sute de metri distanţă. Se opreşte în loc şi încearcă să-şi încordeze privirea. Silueta are un mers stângaci, aplecat în faţă. Joona o ia la fugă printre pietre de mormânt şi spaţiile verzi, lumini tremurătoare şi îngeri de piatră. Vede silueta

subţire grăbind pasul prin iarba îngheţată, printre copaci. Hainele albe îi flutură în jur.

— Josef, strigă Joona. Opreşte-te!

Băiatul continuă să meargă până în spatele unui mormânt impozant de familie, cu gard de fier şi pietriş greblat. Joona scoate arma, ridică repede piedica, fuge într-o parte, dă cu ochii de băiat, îi strigă să stea şi ţinteşte spre piciorul lui stâng. Dintr-odată, în drum apare o femeie bătrână. Fusese aplecată lângă un mormânt şi acum se ridicase. Capul i se află chiar în bătaia armei. Pe Joona îl doare stomacul de spaimă. Josef dispare după un grup de chiparoşi. Joona lasă în jos arma şi o ia la fugă după el. Aude femeia jeluindu-se că voia doar să aprindă o lumânare la mormântul lui Ingrid Bergman. Fără s-o privească, Joona îi strigă ceva, că este vorba de o acţiune a poliţiei. Caută cu privirea prin întuneric. Josef a dispărut printre copaci şi pietre. Felinarele rare luminează doar zone mici, o bancă de parc verde sau câţiva metri dintr-o alee cu pietriş. Joona scoate telefonul, formează numărul secţiei de coordonare şi cere întăriri imediate, este o situaţie periculoasă, are nevoie de un detaşament întreg, cel puţin cinci grupe şi un elicopter. Se grăbeşte mergând pieziş pe o pantă, sare peste o ştachetă joasă şi se opreşte. Undeva departe se aude un lătrat de câine. Pietrişul de pe o alee laterală scrâşneşte ceva mai încolo şi Joona reîncepe să alerge în direcţia aceea. Vede pe cineva târându-se printre pietrele de mormânt, îl urmăreşte cu privirea, încearcă să se apropie, să găsească o direcţie în care să poată trage, dacă va identifica persoana. Păsări negre bat din aripi. O ladă de gunoi se răstoarnă. Brusc îl vede pe Josef, alergând încovoiat în spatele unui gard viu, plin de gheaţă. Joona alunecă pe o pantă, într-un loc unde se

află căni pentru apă şi vase de formă conică. Când se ridică, nu-l mai poate vedea pe Josef. Sângele îi pulsează în tâmple. Simte că şi-a zgâriat spatele. Mâinile îi sunt reci şi amorţite. Traversează aleea cu pietriş şi priveşte în jur. O maşină cu emblema oraşului Stockholm pe uşă se vede mai departe, în faţa clădirii administraţiei. Maşina întoarce încet, luminile roşii din spate dispar şi farurile învăluie copacii şi-l luminează brusc pe Josef. El stă clătinându-se pe drumul îngust, capul îi atârnă greu în faţă, face câţiva paşi şchiopătând. Joona aleargă cât de repede poate. Maşina s-a oprit, uşa din faţă se deschide şi un bărbat cu barbă coboară.

— Poliţia! strigă Joona, dar ei nu-l aud.

Joona trage un foc în aer şi bărbosul priveşte în direcţia lui. Josef se apropie de bărbat cu scalpelul în mână. Este vorba de câteva secunde. Nu e nicio posibilitate să ajungă. Joona se sprijină de o piatră de mormânt, distanţa e mai mare de 300 de metri, de şase ori mai mult decât ţintele, la exerciţiile de tragere. Cătarea se clatină în faţa ochilor lui. E greu să vadă, clipeşte şi holbează ochii. Silueta cenuşie se subţiază şi se întunecă. O ramură dintr-un copac se mişcă, iar şi iar, în bătaia armei. Bărbatul cu barbă s-a întors din nou spre Josef şi face un pas în spate. Joona încearcă să ţină fixă cătarea şi apasă pe trăgaci. Reculul se simte în cot şi în umăr. Granule de praf de puşcă îi ard mâna îngheţată. Glonţul dispare fără urmă printre copaci. Ecoul împuşcăturii se stinge. Joona ţinteşte din nou şi îl vede pe Josef izbindu-l pe bărbat cu cuţitul în burtă. Sângele se revarsă. Joona trage, glonţul se pierde în hainele lui Josef, acesta se clatină şi scapă cuţitul, îşi trece mâna peste spinare, înaintează şi se urcă în maşină. Joona începe să alerge ca să ajungă la drum, dar

Josef a apucat deja să pornească maşina, trece direct peste picioarele bărbatului cu barbă şi apoi demarează în plină viteză. Când înţelege că nu va apuca să ajungă la drum, Joona se opreşte şi ţinteşte cu pistolul cauciucul din spate, trage şi nimereşte. Maşina se clatină, dar continuă să meargă, măreşte viteza şi dispare pe ieşirea spre autostradă. Joona pune pistolul în teacă, scoate telefonul şi raportează secţiei de coordonare situaţia, cere să vorbească cu Omar şi repetă că are nevoie de un elicopter.

Bărbatul cu barbă mai trăieşte încă, un şuvoi de sânge negru îi curge printre degete de la rana din pântece şi ambele picioare par să fie rupte.

— Era doar un puşti, repetă el şocat. Era doar un puşti.

— Ambulanţa e pe drum, îi spune Joona şi aude în sfârşit un elicopter deasupra cimitirului, zgomotul produs de paletele rotorului.

*

E târziu când Joona, ridicând receptorul telefonului din biroul său de la poliţie, formează numărul Disei şi aşteaptă, auzind cum sună.

— Lasă-mă în pace, răspunde ea tărăgănat.

— Dormi? o întreabă Joona.

— Sigur că dorm.

Se lasă un moment de tăcere.

— A fost bună mâncarea?

— Da, a fost.

— Înţelegi că am fost obligat să...

Tace, o aude căscând şi aşezându-se în capul oaselor în pat.

— Eşti OK? întreabă ea.

Joona îşi priveşte mâinile. Cu toate că şi le-a spălat cu grijă, i se pare că încă mai au un vag miros de sânge. Stătuse în genunchi şi apăsase rana mare din burtă a bărbatului a cărui maşină o furase Josef Ek. Rănitul fusese tot timpul conştient, vorbise bine dispus şi aproape entuziast despre fiul lui care tocmai îşi luase bacalaureatul şi pentru prima oară avea să călătorească singur în nordul Turciei, să-şi întâlnească bunica şi bunicul. Bărbatul îl privise pe Joona, văzuse mâinile acestuia pe pântecele lui şi constatase uimit că nu-l durea deloc.

— Nu e ciudat? întrebase el, privindu-l pe Joona cu ochi lucioşi şi clari de copil.

Joona încercase să vorbească liniştit, îi explicase bărbatului că endorfinele făceau ca pentru moment să nu aibă dureri. Corpul era într-o stare de şoc atât de mare, că nu mai punea încă o povară asupra sistemului nervos.

Bărbatul tăcuse, apoi îl întrebase calm:

— Aşa e când mori?

Încerca aproape să-i zâmbească lui Joona:

— Nu doare deloc?

Joona deschisese gura ca să răspundă, dar în acelaşi moment venise ambulanţa şi Joona simţise cum cineva îi îndepărta cu grijă mâinile de pe pântecele bărbatului şi-l ducea câţiva metri mai departe, în vreme ce personalul ambulanţei îl ridica pe bărbat pe o targă.

— Joona? întreabă Disa din nou. Cum eşti?

— Sunt OK, spune el.

O aude mişcându-se un pic, apoi ca şi cum ar bea apă.

— Mai vrei să-ţi dau o şansă? îl întreabă.

— Foarte mult.

— Deşi nu-ţi pasă de mine, spune ea dur.

— Ştii că nu e adevărat, răspunde Joona, dându-şi seama deodată cât de ostenit îi sună glasul.

— Iartă-mă, spune Disa. Mă bucur că eşti bine.

Conversaţia se termină.

Joona stă o clipă nemişcat, ascultând foşnetul tăcerii din sediul poliţiei, apoi se ridică, îşi scoate arma din teaca aflată în faţa uşii, o desface, începe să o cureţe şi să ungă fiecare parte. Montează la loc pistolul, apoi merge la dulapul de arme şi-l închide acolo. Mirosul de sânge a dispărut. Acum mâinile îi miros puternic a vaselină. Se aşază ca să scrie un raport pentru Petter Näslund, şeful lui direct, despre motivul pentru care socotise necesar şi îndreptăţit să tragă cu arma de serviciu.

22. Vineri, unsprezece decembrie, seara

Erik priveşte în timp ce sunt preparate cele trei pizze şi cere să se pună mai mult salam pe cea a lui Simone. Telefonul sună şi el verifică ecranul. Cum nu recunoaşte numărul, pune telefonul la loc în buzunar. Probabil e din nou vreun jurnalist. Pentru moment, nu mai rezistă la alte întrebări. În vreme ce merge spre casă ducând cutiile de carton mari, fierbinţi se gândeşte că trebuie să vorbească cu Simone, să-i explice că se înfuriase pentru că nu era vinovat, că nu făcuse ce credea ea, că n-o înşelase încă o dată, că o iubeşte. Se opreşte în faţa florăriei, şovăie, pe urmă intră înăuntru. Aerul e plin de parfum dulce. Fereastra dinspre stradă e aburită. Se hotărăşte să cumpere un buchet de trandafiri, când telefonul sună din nou. E Simone.

— Alo?

— Unde eşti? Întreabă ea.

— Pe drum.

— Suntem morţi de foame.

— Bine.

Se grăbeşte spre casă, intră pe uşă şi apoi rămâne să aştepte liftul. Prin geamul galben, şlefuit al uşii de la intrare, lumea de afară pare de basm, fermecată. Cu o mişcare rapidă, pune jos cartoanele, deschide capacul de la cutia de gunoi şi aruncă buchetul de trandafiri.

În lift, regretă, se gândeşte că ea poate s-ar fi bucurat şi n-ar fi considerat gestul ca o încercare de a-i cumpăra iertarea, de-a evita o confruntare.

Sună la uşă. Benjamin deschide şi ia cartoanele cu pizza. Erik îşi atârnă paltonul în cuier, se duce la baie şi se spală pe mâini. Scoate o folie cu tablete mici, galben-citron, ia repede trei şi le înghite fără apă, apoi se întoarce în bucătărie.

— Mâncăm, spune Simone.

Erik priveşte paharele de apă de pe masă şi mormăie ceva despre antialcoolici[31], în vreme ce scoate din bufet două pahare de vin.

— Foarte bine, spune Simone, când el scoate dopul de la o sticlă.

— Simone, începe Erik. Ştiu că te-am dezamăgit, dar...

Telefonul lui mobil sună. Se privesc unul pe altul.

— E cineva care vrea să răspundă? întreabă Simone.

— Nu mai vorbesc cu jurnalişti în seara asta, explică Erik.

Ea taie felii din pizza, ia o înghiţitură şi spune:

— Lasă-l să sune.

Erik toarnă vin în pahare. Simone dă din cap zâmbind.

— Apropo, spune ea brusc. Mirosea a fum de ţigară când am sosit, acum aproape a dispărut.

[31] În text: *godtemplare* — membru al organizaţiei antialcoolice IOGT.

— Ai vreun amic care fumează? întreabă Erik.
— Nu, răspunde Benjamin.
— Aida, poate?

Benjamin nu răspunde, mănâncă repede, dar se opreşte brusc, lasă tacâmul din mână şi îşi ţinteşte privirea în jos.

— Dar ce s-a întâmplat băiete? îl întreabă grijuliu Erik. La ce te gândeşti?
— La nimic.
— Ştii că poţi să ne spui orice?
— Pot?
— Nu crezi că...
— Nu înţelegi, îl întrerupe el.
— Explică-mi, atunci, încearcă Erik.
— Nu.

Mănâncă în tăcere. Benjamin priveşte ţintă peretele.

— Bun salam, spune cu voce joasă Simone.

Şterge urma de ruj de pe buza paharului.

— Păcat că nu mai gătim împreună, îi spune ea lui Erik.
— Mai avem timp? se apără el.
— Nu vă mai certaţi! strigă Benjamin.

Bea apă şi priveşte pe fereastră oraşul întunecat. Erik nu prea mănâncă, dar îşi umple de două ori paharul.

— Ai făcut marţi injecţia? întreabă Simone.
— Când a uitat tata s-o facă?

Benjamin se ridică şi pune farfuriile în chiuvetă.

— Mulţumesc pentru masă.
— Am fost şi am văzut geaca de piele pentru care faci tu economii, spune Simone. M-am gândit să completez cu suma care-ţi mai lipseşte.

Benjamin zâmbeşte cu toată faţa, se duce şi o îmbrăţişează. Ea îl strânge tare, dar îi dă drumul când simte

prima încercare de desprindere. Benjamin pleacă în camera lui.

Erik rupe o margine de aluat şi o bagă în gură. Are cearcăne negre la ochi şi ridurile din jurul gurii s-au adâncit. Pe frunte i s-a format o cută de durere sau de încordare.

Telefonul sună iar. Sunetul vibrează deasupra mesei.

Erik priveşte ecranul şi scutură din cap.

— Niciun prieten, spune el.

— Ai obosit să fii celebru? întreabă pe un ton cald Simone.

— Am vorbit doar cu doi jurnalişti astăzi, zâmbeşte el palid. Dar mi-a ajuns.

— Ce voiau?

— Erau de la revista aceea, *Café*, sau aşa ceva.

— Aia cu pin-up-uri pe copertă?

— Mereu e o gagică ce pare uimită că este fotografiată doar cu o pereche de chiloţi cu steagul englez pe ea.

Simone îi zâmbeşte.

— Ce voiau?

Erik tuşeşte, dregându-şi vocea şi spune sec:

— M-au întrebat dacă pot fi hipnotizate femei ca să facă sex şi bla, bla, bla.

— Serios?

— Da.

— Şi ceilalţi? întreabă ea. Erau de la *Ritz* sau *Slitz*?

— Dagens Eko, răspunde Erik. Se întrebau ce părere am despre reclamaţia la JO[32].

— Neplăcut.

[32] *Justitie Ombudsman*: delegat parlamentar însărcinat cu controlul aparatului administrativ şi apărarea legii şi a drepturilor cetăţenilor în Suedia.

Erik își freacă ochii oftând. Pare să fi scăzut în înălțime cu câțiva centimetri.

— Fără hipnoză, spune vorbind apăsat, Josef Ek și-ar fi ucis poate sora, de îndată ce i s-ar fi dat drumul din spital.

— Totuși, n-ar fi trebuit s-o faci, spune Simone cu voce joasă.

— Nu, știu, răspunde el, pipăind paharul. Regret că am...

Tace și Simone are deodată poftă să-l atingă, să-l îmbrățișeze. Dar, în loc s-o facă, stă doar acolo și îl întreabă:

— Cum o să facem?

— Să facem ce?

— Cu noi. Am spus că ne vom separa. Nu mai știu ce gândești, Erik.

El se freacă la ochi.

— Înțeleg că nu ai încredere în mine, spune, apoi tace.

Ea îi întâlnește privirea obosită, lucioasă, îi vede chipul îmbătrânit, părul cărunt, răvășit și se gândește că a existat o vreme când aproape întotdeauna se simțeau bine împreună.

— Nu sunt cel pe care îl vrei tu, continuă el.

— Încetează, răspunde Simone.

— Cu ce anume?

— Spui că sunt nemulțumită de tine, dar tu ești cel care mă înșeli, care crezi că nu-ți sunt de ajuns.

— Simone, eu...

Îi atinge mâna, dar ea și-o trage. Privirea lui e tulbure și ea vede că a luat din nou pastile.

— Trebuie să dorm, spune Simone ridicându-se.

Erik o urmează cu chipul cenuşiu şi ochi obosiţi. În drum spre baie, ea încearcă cu grijă uşa de la intrare.

— Dormi în camera de oaspeţi, îi spune.

El dă din cap, pare aproape anesteziat, se duce doar să-şi ia perna şi o pătură.

*

În toiul nopţii, Simone e trezită de o înţepătură bruscă în braţ. E culcată pe burtă, se răsuceşte pe-o parte şi îşi trece bâjbâind mâna peste braţ. Muşchiul îi e încordat şi o mănâncă.

— Erik, şopteşte, dar îşi aminteşte că el doarme în camera de oaspeţi.

Se întoarce spre uşă şi vede o umbră dispărând. Parchetul trosneşte sub greutatea cuiva. Se gândeşte că Erik s-a sculat ca să caute ceva, dar îşi dă seama că acesta că trebuie să doarmă adânc din cauza pastilelor. Aprinde lampa de lângă pat, întoarce braţul spre lumină şi vede o picătură de sânge care iese dintr-o mică înţepătură în piele. Probabil s-a rănit în ceva.

Zgomote mici se aud din hol. Simone stinge din nou lampa şi se ridică pe picioarele slăbite. Îşi masează braţul dureros, în vreme ce se duce în living. Gura îi este uscată şi picioarele fierbinţi şi moi. Cineva şopteşte în hol şi râde reţinut. Nu pare să fie Erik. Simone simte fiori pe spinare. Uşa de la intrare e deschisă. Pe scară e întuneric. Aerul rece intră înăuntru. Se aude ceva din camera lui Benjamin, un plânset slab.

— Mama?

Benjamin pare speriat.

— Au, îl aude gemând.

Băiatul începe să plângă înăbuşit.

În oglinda din hol, Simone vede cum cineva stă aplecat peste patul lui Benjamin, cu o seringă în mână. Gândurile îi aleargă prin cap. Încearcă să înţeleagă ce se petrece, ce vede.

— Benjamin, spune cu voce neliniştită. Ce faceţi? Pot să intru?

Îşi drege glasul, face încă un pas şi dintr-odată picioarele i se îndoaie sub ea, bâjbâie cu mâna peste măsuţa de servit, dar nu reuşeşte să stea în picioare. Alunecă pe podea, se loveşte cu capul de perete şi simte cum durerea începe s-o ardă în ţeastă.

Încearcă să se scoale, dar nu se mai poate mişca, nu-şi mai simte picioarele, partea de jos a trupului. O furnică ciudat în piept şi respiraţia îi devine mai grea. Vederea îi dispare pentru câteva secunde, apoi, când revine, e neclară.

Cineva îl trage pe Benjamin de picioare pe parchet, bluza de la pijama i s-a ridicat, braţele lui se mişcă încet, dezordonat. Încearcă să se ţină de cadrul uşii, dar e prea slăbit. Capul i se izbeşte de prag. Benjamin o priveşte pe Simone în ochi, e înspăimântat, gura i se mişcă fără să scoată un cuvânt. Ea întinde mâna după mâna lui, dar nu reuşeşte s-o prindă. Încearcă să se târască după el, nu are putere, ochii i se dau peste cap, nu mai vede nimic, clipeşte şi vede în scurte fragmente cum Benjamin este târât prin hol, pe scară, şi apoi afară. Uşa e închisă cu grijă. Simone încearcă să strige după ajutor, dar nu se aude nimic, ochii i se închid, respiră greu, nu reuşeşte să tragă suficient aer în piept.

Totul se face negru.

23. Sâmbătă, doisprezece decembrie, dimineaţa

Simone îşi simte gura ca şi cum ar fi plină de cioburi de sticlă. Când vrea să respire, o doare îngrozitor. Încearcă să-şi pipăie cerul gurii cu limba, dar e aşa de umflat, că nu-l poate atinge. Se forţează să deschidă ochii, la început însă pleoapele i se ridică doar extrem de puţin. Nu poate înţelege ce vede. Încetul cu încetul, apare lumina care alunecă, ceva de metal şi draperia.

Erik stă pe un scaun lângă ea şi o ţine de mână. Ochii îi sunt căzuţi în fundul capului şi obosiţi. Simone încearcă să vorbească, dar încă îşi simte gâtul dureros:

— Unde e Benjamin?

Erik tresare.

— Ce-ai spus? întreabă.

— Benjamin, şopteşte ea. Unde e Benjamin?

Erik închide ochii şi gura îi pare încordată, înghite în sec, apoi îi întâlneşte privirea:

— Ce-ai făcut? o întreabă cu voce joasă. Te-am găsit pe podea, Sixan. Aproape nu mai aveai puls şi dacă nu te-aş fi găsit...

Îşi trece mâna peste buze, vorbind printre degete:

— Ce-ai făcut?

Îi e greu să respire. Ea înghite de mai multe ori. Înţelege că i s-au făcut spălături stomacale, dar nu ştie ce să spună. Nu are timp să explice că nu a încercat să-şi ia viaţa. Nu e important ce crede el. Nu acum. Când încearcă să clatine capul, o apucă greaţa.

— Unde e? A dispărut?

— Ce vrei să spui?

Lacrimile ei se scurg pe obraji.

— A dispărut? repetă.

— Zăceai în hol, iubito. Benjamin era deja plecat, când m-am sculat. V-aţi certat?

Ea încearcă din nou să clatine din cap, dar nu are putere.

— Era cineva în apartament... care l-a luat, spune cu glas slab.

— Pe cine?

Simone plânge cu suspine.

— Benjamin? întreabă Erik. Ce e cu Benjamin?

— O, Doamne! bolboroseşte ea.

— Ce e cu Benjamin? întreabă aproape strigând Erik.

— Cineva l-a luat, răspunde ea.

Erik pare speriat, priveşte în jur, se şterge cu mâna tremurătoare peste gură şi se lasă să cadă în genunchi lângă ea.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, spune cu voce stăpânită. Simone, ce s-a întâmplat?

— Am văzut pe cineva târându-l pe Benjamin prin hol, spune ea cu glas stins.

— Cum adică îl târa?

— M-am trezit azi-noapte cu o înţepătură în braţ, era o injecţie, cineva mi-a făcut o injecţie...

— Ce? Unde ţi s-a făcut injecţia?

— Nu mă crezi?

Încearcă să răsucească mâneca halatului de spital, el o ajută şi găseşte un mic semn roşu pe braţ. Când pipăie umflătura din jur cu vârful degetelor, faţa ei devine livid㠄.

— Cineva l-a luat pe Benjamin, spune Simone. Nu l-am putut opri...

— Trebuie să aflăm ce substanţă ţi s-a injectat, zice Erik, apăsând pe butonul de alarmă.

— N-are importanţă, nu-mi pasă, trebuie să-l găseşti pe Benjamin.

— Am s-o fac, spune el scurt.

O asistentă vine şi primeşte scurte instrucţiuni despre o probă de sânge, apoi iese în grabă. Erik se întoarce din nou spre Simone:

— Ce s-a întâmplat? Eşti sigură că cineva l-a târât pe Benjamin prin hol?

— Da, răspunde ea disperată.

— Dar n-ai văzut cine era?

— Îl trăgea de picioare prin hol şi pe uşă. Eu eram pe podea... nu puteam să mă mişc.

Lacrimile încep să-i curgă iar, el o îmbrăţişează şi ea plânge la pieptul lui, obosită, cu trupul tremurând. După ce se mai linişteşte, îl împinge moale la o parte:

— Erik, spune ea. Trebuie să-l găseşti pe Benjamin.

— Da, răspunde acesta şi părăseşte camera.

Asistenta bate la uşă şi intră. Simone închide ochii, ca să n-o vadă umplând cele patru tuburi mici cu sânge.

*

Erik se duce spre biroul lui de la spital, în vreme ce se gândeşte la drumul cu salvarea din dimineaţa aceasta, când o găsise pe Simone fără viaţă pe podea, aproape fără puls. Călătoria grăbită prin oraşul învăluit în lumină, oamenii zoriţi care se fereau din drumul lor urcând pe trotuare. Spălătura stomacală, eficienţa doctoriţei, priceperea ei liniştitoare. Masca de oxigen şi ecranul întunecat, cu bătăile inegale ale inimii.

Erik scoate mobilul, se opreşte şi ascultă mesajele noi. Ieri l-a căutat de patru ori un poliţist pe nume Roland Svensson, ca să-i ofere protecţia poliţiei. Nu exista niciun mesaj de la Benjamin sau de la cineva care să aibă de-a face cu dispariţia lui.

O sună pe Aida şi simte un val îngheţat de panică atunci când ea, cu voce subţire, plină de teamă, spune că nu are idee unde ar putea să fie Benjamin.

— S-ar fi putut să meargă la locul acela, în Tensta?

— Nu, răspunde ea.

Erik îl sună pe David, un vechi prieten din copilărie al lui Benjamin. Răspunde mama lui David. Când spune că nu l-a văzut pe Benjamin de câteva zile, el întrerupe pur şi simplu convorbirea în mijlocul şuvoiului de cuvinte neliniştite ale acesteia.

Formează numărul de la laboratorul de analize, ca să afle rezultatul, dar ei nu-i pot da încă vreun răspuns, proba de sânge a lui Simone abia a fost adusă.

— Aştept la telefon, spune el.

După o vreme, doctorul Valdés ia receptorul spunând răguşit:

— Da, bună, Erik. Pare să fie Rapifen sau ceva asemănător, conţine alfentanil.

— Alfentanil? Un anestezic?

— Probabil că cineva l-a furat de la vreun spital sau o clinică veterinară. Nu-l prea folosim, provoacă al naibii de repede dependenţă. Dar se pare că soţia ta a avut noroc cu carul.

— Cum aşa?

— Păi, mai este în viaţă.

Erik se întoarce în camera lui Simone, ca să o întrebe mai amănunţit despre răpire, să mai treacă prin toate încă o dată, dar o găseşte dormind. Are buzele crăpate după spălăturile stomacale.

Telefonul îi sună în buzunar şi el se grăbeşte să iasă pe culoar, înainte de a răspunde.

— Da?

— E Linnea de la recepţie, ai o vizită.

Îi ia câteva secunde lui Erik ca să înţeleagă că femeia se referă la recepţia de la spital, de aici, de la neurologie, şi că aceea care vorbeşte este Linnea Åkesson, care lucrează de patru ani la recepţia spitalului.

— Doctor Bark? întreabă ea pe un ton precaut.

— Am o vizită? Cine este?

— Joona Linna, răspunde ea.

— OK, roagă-l să vină la cantină. Îl aştept acolo.

Erik închide telefonul, apoi rămâne în picioare pe coridor, în vreme ce gândurile îi aleargă prin minte cu o viteză incredibilă. Se gândeşte la mesajele de pe telefonul lui, cum sunase Roland Svensson de la poliţie iar şi iar, oferindu-i protecţie. Ce s-a întâmplat? M-a ameninţat cineva? se întreabă Erik şi pe urmă simte cum corpul i se răceşte ca gheaţa, când înţelege cât de neobişnuit este ca un comisar criminalist ca Joona Linna să-l caute personal, în loc să-i telefoneze.

Erik intră în sala de mese, se opreşte în faţa platourilor cu diferite mezeluri, simte mireasma plăcută a pâinii tăiate. Are o puternică senzaţie de greaţă. Mâinile îi tremură, în vreme ce îşi toarnă apă într-un pahar zgâriat.

Joona vine, gândeşte el, ca să-mi spună că a găsit corpul lui Benjamin. De aceea vine personal aici. O să mă roage să mă aşez şi pe urmă va spune că Benjamin este mort. Erik nu vrea să se gândească la asta, dar gândul nu-l părăseşte; încearcă să-l alunge, însă gândul revine mereu, tot mai repede îi apar în minte imagini înfiorătoare, cu trupul lui Benjamin într-un şanţ, la marginea autostrăzii, sau într-un sac negru, într-o pădure, scos de apă pe un ţărm noroios.

— Cafea?

— Ce?

— Să vă torn?

O femeie tânără, cu părul blond, strălucitor stă lângă filtrul de cafea întinzând spre el termosul plin. Cafeaua proaspătă scoate aburi. Îl priveşte întrebătoare. El înţelege că are o ceaşcă goală în mână, face un gest de refuz şi în aceeaşi clipă îl vede pe Joona Linna intrând în cameră.

— Să ne aşezăm, spune Joona.

Evită să-l privească în ochi şi are o expresie stânjenită.

— OK, răspunde Erik după o clipă, aproape fără glas.

Se aşază la masa cea mai depărtată, cu faţă de masă de hârtie şi solniţă. Joona îşi scarpină o sprânceană, şoptind ceva.

— Ce? întreabă Erik.

Joona îşi drege încet glasul şi apoi spune:

— Am încercat să dăm de tine.

— N-am răspuns ieri la telefon, zice Erik cu glas stins.

— Erik, îmi pare rău că trebuie să te informez...

Joona se oprește scurt, îi aruncă o privire de granit albastru, apoi explică:

— Josef Ek a fugit din spital.

— Ce?

— Ai dreptul la protecție.

Gura lui Erik începe să tremure și ochii i se umplu de lacrimi.

— Ce voiai să spui? Că Josef a fugit?

— Da.

Erik este așa de ușurat, că ar vrea să se lungească pe podea și doar să doarmă. Își șterge grăbit lacrimile.

— Când a evadat?

— Aseară... a omorât o asistentă și a rănit foarte grav un bărbat, spune Joona cu voce joasă.

Erik dă din cap de mai multe ori și gândurile i se înlănțuie rapid într-un fel nou, înspăimântător.

— A venit azi-noapte la noi și l-a luat pe Benjamin, spune el.

— Poftim?

— L-a luat pe Benjamin.

— L-ai văzut?

— Nu eu, dar Simone...

— Ce s-a întâmplat?

— Lui Simone i-a fost injectat un anestezic puternic, spune Erik vorbind răspicat. Am primit rezultatul probei adineauri, e vorba de un preparat care se numește alfentanil și care se folosește în intervențiile chirurgicale importante.

— Dar ea se simte bine?

— O să fie bine.

Joona aprobă și scrie numele medicamentului.

— Simone spune că Josef l-a luat pe Benjamin?
— N-a văzut nicio faţă.
— Înţeleg.
— O să-l găsiţi pe Josef? întreabă Erik.
— O s-o facem, poţi să fii sigur. S-a dat alarmă în toată ţara. E grav rănit. N-o să ajungă prea departe.
— Dar nu aveţi nicio urmă?
Joona îi aruncă o privire dură:
— Cred că-l prindem curând.
— Bine.
— Unde te aflai când a venit la tine acasă?
— Dormeam în camera de oaspeţi, explică Erik. Luasem o tabletă şi n-am auzit nimic.
— Aşa că, atunci când a venit la voi, a văzut-o doar pe Simone în dormitor?
— Da.
— Deşi nu se potriveşte, spune Joona.
— E uşor să nu găseşti camera de oaspeţi, arată mai mult ca un dulap, iar când uşa de la toaletă e deschisă, intrarea nu se vede.
— Nu se potriveşte, spune Joona. Vreau să spun, nu se potriveşte cu Josef.... el nu face injecţii, el are un comportament mult mai agresiv.
— Poate pare doar agresiv pentru noi, spune Erik.
— Ce vrei să spui?
— Poate că ştie tot timpul ce face, vreau să spun, n-aţi găsit nicio urmă de sânge de la tatăl lui în casa aceea.
— Nu, dar...
— Asta arată că lucrează sistematic, rece. Gândeşte-te, dacă s-a hotărât să se răzbune pe mine luându-l pe Benjamin?

Se lasă tăcerea. Cu coada ochiului, Erik vede cum femeia blondă de lângă filtrul de cafea soarbe din ceaşca ei, în vreme ce priveşte peste clădirile spitalului.

Joona ţine ochii aplecaţi în jos, apoi întâlneşte privirea lui Erik şi spune cu accentul lui finlandezo-suedez moale, blând:

— Îmi pare sincer rău, Erik.

*

După ce se desparte de Joona în faţa sălii de mese, Erik merge în biroul lui care este şi camera în care obişnuieşte să doarmă, când rămâne la spital. Nu poate crede că Benjamin a fost răpit. Pur şi simplu, este prea absurd ca un străin să fi putut intra la ei şi să-i fi târât fiul prin hol, pe scară, jos, în stradă şi pe urmă mai departe, cine ştie unde.

Nimic nu se potriveşte.

Nu poate fi Josef Ek cel care i-a luat băiatul. Refuză s-o creadă. E incredibil.

Cu senzaţia că totul în jur devine imposibil de controlat, se aşază la masa de lucru veche şi sună, şi sună şi sună, mereu aceiaşi oameni, iar şi iar, ca şi cum din nuanţele din glasul lor ar fi putut citi dacă omiseseră vreun detaliu important, dacă minţeau sau ţineau secretă vreo informaţie. Simte cum devine isteric atunci când o sună de trei ori la rând pe Aida. Prima oară, o întreabă dacă nu ştie ce planuri avea Benjamin pentru sfârşitul de săptămână. A doua oară, sună ca s-o întrebe dacă nu are numărul vreunui alt prieten, el nu mai ştie cu cine se întâlneşte Benjamin la şcoală. A treia oară, o întreabă dacă ea şi Benjamin s-au certat, apoi îi dă toate numerele de

telefon la care îl poate găsi, inclusiv cel de la spital şi telefonul mobil al lui Simone.

Îl sună pe David de mai multe ori, pentru a primi confirmarea că Benjamin nu a fost văzut la niciuna din orele zilei precedente. Apoi, începe să sune poliţia. Întreabă ce se întâmplă, dacă au găsit ceva. Pe urmă, sună la toate spitalele din zona Stockholmului. Sună pentru a zecea oară la mobilul închis al lui Benjamin şi îi telefonează lui Joona, cerându-i pe un ton ridicat ca poliţia să intensifice căutările, ca Joona să ceară resurse mai multe şi-l roagă să facă tot ce poate.

Erik se duce la camera în care zace Simone, dar se opreşte în faţa uşii. Vede pereţii rotindu-se, simte cum ceva se îndeseşte în jurul lui. Creierul luptă ca să înţeleagă. Înăuntrul său aude un refren repetat la nesfârşit: „Am să-l găsesc pe Benjamin, am să-l găsesc pe Benjamin".

Prin geamul de la uşă, îşi priveşte soţia. E trează, dar chipul îi e ostenit şi derutat, buzele sunt palide şi cearcănele negre din jurul ochilor s-au mărit. Părul blond-roşcat e umed de sudoare. Îşi roteşte inelul, îl învârte şi îl apasă pe încheietura degetului. Îşi trece mâna prin păr şi, când îşi freacă bărbia, simte cât de tari au devenit perii bărbii. Simone îl priveşte prin geamul de la uşă, dar expresia feţei sale rămâne nemişcată.

Erik intră şi se lasă să cadă într-un scaun lângă ea. Simone îl priveşte, apoi lasă ochii în jos. Îi vede buzele tremurând într-o grimasă de suferinţă. Câteva lacrimi mari i se adună în ochi, nasul i se înroşeşte de plâns.

— Benjamin a încercat să se prindă de mine, s-a întins după mâna mea, şopteşte ea. Dar eu doar zăceam acolo, nu puteam să mă mişc.

Vocea lui Erik e slabă, când îi spune:

— Tocmai am aflat că Josef Ek a evadat, a fugit aseară.

— Mi-e frig, şopteşte ea.

Îi aruncă la o parte mâna, atunci când el încearcă s-o acopere cu pătura de spital albastru-deschis.

— E vina ta, spune ea. Eşti aşa de al naibii de dornic să hipnotizezi că...

— Încetează, Simone, nu e vina mea, am încercat să salvez un om, asta e meseria mea, să...

— Dar fiul tău? El nu contează? strigă Simone.

Când Erik încearcă s-o atingă, ea îl îmbrânceşte.

— Îl sun pe papa, spune cu voce tremurătoare. El o să mă ajute să-l găsesc pe Benjamin.

— Nu vreau să-l suni, se opune Erik.

— Ştiam că o să spui aşa, dar de fapt nu-mi pasă de sentimentele tale, vreau doar să-l am înapoi pe Benjamin.

— Îl voi găsi eu, Sixan.

— De ce nu te pot crede?

— Poliţia face tot ce poate, şi tatăl tău e...

— Poliţia? Poliţia a fost cea care l-a lăsat să plece pe nebunul ăla, spune ea indignată. Nu a fost aşa? N-or să facă nimic ca să-l găsească pe Benjamin.

— Josef este un asasin în serie, poliţiştii vor să-l găsească şi o vor face; dar eu nu sunt prost, ştiu că Benjamin nu e important pentru ei, nu le pasă de el, nu cu adevărat, nu cum ne pasă nouă, nu cum...

— Asta spun şi eu, îl întrerupe ea iritată.

— Joona Linna mi-a explicat...

— E vina lui, el te-a pus să hipnotizezi.

Erik scutură din cap, apoi înghite cu greutate.

— A fost alegerea mea.

— Papa o să facă tot, spune ea încet.

— Vreau ca tu şi cu mine să trecem împreună prin fiecare detaliu, oricât de mic, trebuie să gândim limpede, avem nevoie de linişte şi calm, ca să...

— Ce dracu' putem face noi? ţipă ea.

Se lasă tăcerea. Erik aude cum cineva schimbă posturile la televizor în camera vecină.

Simone zace în pat cu faţa întoarsă.

— Trebuie să gândim limpede, spune Erik cu grijă. Nu sunt sigur că Josef Ek este cel care...

— Eşti doar un prost, îl întrerupe ea.

Simone încearcă să se dea jos din pat, dar nu are putere s-o facă.

— Pot să spun un singur lucru?

— Mă gândesc să fac rost de un pistol şi pe urmă să-l găsesc eu, spune ea.

— Uşa de la intrare a fost deschisă două nopţi la rând, dar...

— Ţi-am spus doar, îl întrerupe ea. Ţi-am spus că era cineva înăuntru, în apartament, dar tu nu m-ai crezut, niciodată n-o faci, dacă m-ai fi crezut, ar fi...

— Ascultă-mă acum, o întrerupe Erik. Josef Ek zăcea în patul lui la spital în prima noapte, n-a putut să fie el cel din apartament, să deschidă uşa la frigider...

Ea nu-l ascultă, încearcă doar să se ridice. Suspină mânioasă şi reuşeşte să meargă până la micul dulap în care se află hainele. Erik stă acolo, fără să o ajute, o vede cum se îmbracă tremurând şi o aude înjurând pentru sine, cu glas slab.

24. Sâmbătă, doisprezece decembrie, seara

Este deja seară când Erik reuşeşte s-o externeze pe Simone. În apartament, totul este răvăşit, lenjeria de pat a fost trasă până pe coridor, lămpile sunt aprinse, apa la baie curge, pantofii sunt aruncaţi la întâmplare pe covoraşul din hol, telefonul zace pe jos, cu bateriile scoase.

Erik şi Simone privesc în jur cu senzaţia oribilă că ceva din căminul lor este pentru totdeauna pierdut. Obiectele au devenit străine, lipsite de însemnătate.

Simone trage un scaun, se aşază şi începe să-şi scoată cizmele. Erik închide robinetul la baie şi apoi merge în camera lui Benjamin. Priveşte placa vopsită în roşu a mesei de scris. Cărţile de şcoală care stau lângă computer, îmbrăcate în hârtie cenuşie. Pe o tablă e prinsă propria lui fotografie, făcută în Uganda, zâmbitor şi ars de soare, cu mâinile în buzunarele halatului de doctor. Erik atinge uşor jeanşii lui Benjamin care atârnă pe speteaza scaunului, împreună cu puloverul negru.

Se întoarce în camera de zi şi o vede pe Simone în picioare, cu telefonul în mână. Ea pune înapoi bateriile şi începe să formeze un număr.

— Pe cine suni?

— Îl sun pe papa, răspunde ea.

— Nu poţi să aştepţi puţin înainte să faci asta?

Ea îl lasă să-i ia telefonul din mână.

— Ce vrei să spui? întreabă ea cu un glas obosit.

— Nu am putere să-l întâlnesc pe Kennet, nu acum, nu...

Erik tace, pune telefonul pe masă şi îşi trece palma peste faţă, înainte de a începe iar:

— Poţi să respecţi dorinţa mea, că nu pot lăsa tot ce am în mâinile tatălui tău?

— Dar tu, tu poţi să respecţi?

— Încetează cu astea, o întrerupe el.

Ea îl priveşte cu o expresie rănită.

— Sixan, pentru moment mi-e un pic greu să-mi adun gândurile. Nu ştiu, e ca şi cum aş vrea doar să strig sau... de fapt, nu suport să-l am pe tatăl tău în preajmă.

— Ai terminat? întreabă ea, întinzând mâna ca să ia telefonul.

— Este vorba de copilul nostru, spune el.

Ea aprobă.

— Şi atunci? Aşa trebuie să meargă lucrurile? continuă el. Vreau ca tu şi cu mine să-l căutăm pe Benjamin... împreună cu poliţia, exact aşa cum trebuie făcut.

— Am nevoie de tata, răspunde ea.

— Eu am nevoie de tine.

— De fapt, nu cred asta, răspunde ea.

— De ce nu...

— Pentru că vrei doar ca tu să hotărăşti, să fie cum vrei tu, îl întrerupe ea.

Erik se învârte în jur şi se opreşte.

— Tatăl tău e pensionat, nu poate face nimic.

— Are contacte, spune Simone.

— Aşa crede el, crede că are contacte, crede că mai e comisar încă, dar e doar un pensionar obişnuit.

— Tu nu ştii...

— Benjamin nu este un hobby, o întrerupe Erik.

— Nu-mi pasă ce spui.

Ea priveşte telefonul.

— Dacă vine el, eu nu mai pot rămâne aici.

— N-o face, atunci, spune ea cu glas scăzut.

— Vrei doar să vină şi să-ţi spună că am greşit, că totul este greşeala mea, exact aşa cum a făcut când am aflat de boala lui Benjamin, totul e din vina lui Erik... Vreau să spun, înţeleg că este comod pentru tine, dar pentru mine este...

— De fapt, spui doar baliverne, îl întrerupe ea zâmbind.

— Dacă el vine aici, atunci eu plec.

— N-ai decât, spune ea înverşunată.

Umerii lui Erik se lasă în jos. Ea stă cu spatele, în vreme ce formează numărul.

— Nu face asta, o roagă Erik.

Nu-l priveşte. El ştie că nu poate rămâne. E imposibil să stea aici dacă vine Kennet. Priveşte în jur. Nu e nimic ce-ar vrea să ia cu el. Aude soneria telefonului răsunând în tăcere şi vede umbra genelor lui Simone tremurându-i pe obraji.

— Du-te dracului! spune, ieşind în hol.

În vreme ce Erik îşi pune pantofii, o aude pe Simone vorbind cu Kennet. Cu lacrimi în glas îl roagă să vină cât de

repede poate. Erik își ia geaca din cuier, părăsește apartamentul, închide ușa și încuie după el. Coboară pe scară, se oprește, ar trebui să se întoarcă să spună ceva, să-i explice că nu e drept, că e casa lui, fiul lui, viața lui.

— La dracu, își spune și continuă să meargă spre ușa de ieșire, apoi afară, pe strada întunecată.

*

Simone stă la fereastră și își întrezărește chipul ca o umbră transparentă în întunericul nopții. Când vede vechiul Nissan Primera al tatălui ei parcând neregulamentar în fața ușii de intrare, abia își înăbușă plânsul. E deja în hol când el bate la ușă. Ridică lanțul de siguranță, deschide și încearcă să zâmbească.

— Papa, spune, în timp ce lacrimile încep să-i curgă.

Kennet o îmbrățișează și când ea simte bine-cunoscutul miros de piele și tutun al gecii lui, pentru câteva secunde se simte purtată înapoi, în vremea când era copil.

— Acum sunt aici, fetițo, spune Kennet.

Se așază cu ea pe genunchi pe scaunul din hol.

— Erik e acasă?

— Ne-am despărțit, șoptește ea.

— Vai, vai... încearcă Kennet.

Pescuiește o batistă și ea se lasă să alunece de pe genunchii lui și își suflă nasul de mai multe ori. Apoi, Kennett își atârnă geaca în cuier, observă că hainele de stradă ale lui Benjamin sunt neatinse, că pantofii lui au fost lăsați la locul lor și că rucsacul stă sprijinit de perete, lângă ușa de la intrare.

Își ia fiica pe după umeri, o șterge cu grijă cu degetul pe sub ochi și apoi o conduce în bucătărie. Acolo, o așază pe un scaun și pornește filtrul de cafea.

— Acum o să-mi povesteşti totul, spune el liniştit, în vreme ce aşază pe masă ceştile. Ia-o de la început.

Şi Simone povesteşte, începând cu prima noapte, când s-a trezit cu senzaţia că cineva era în apartament. Cum simţise miros de ţigară în bucătărie, cum uşa de la intrare stătea deschisă şi cum se filtra lumina ceţoasă de la frigider şi congelator.

— Şi Erik? întreabă Kennet poruncitor. Ce-a făcut Erik?

Ea ezită, înainte de a întâlni privirea tatălui său, apoi zice:

— Nu m-a crezut... a spus că probabil unul dintre noi a mers în somn...

— Pe toţi dracii! exclamă Kennet.

Simone îşi simte din nou faţa cuprinsă de o grimasă de plâns. Kennet toarnă cafeaua, notează ceva pe o hârtie şi o roagă să continue.

Ea povesteşte despre înţepătura în braţ care o trezise noaptea trecută, cum s-a sculat şi a auzit zgomote ciudate venind din camera lui Benjamin.

— Ce fel de zgomote?

— Un gângurit, spune ea şovăind. Sau un murmur. Nu ştiu.

— Şi pe urmă?

— Am întrebat dacă pot să intru, apoi am văzut că era cineva acolo, cineva care stătea aplecat peste Benjamin, şi...

— Da?

— Apoi, mi s-au îndoit picioarele, am amuţit şi am căzut, zăceam pe parchet, pe coridor şi am văzut cum Benjamin a fost târât... Doamne, faţa lui, era aşa de speriat. M-a strigat şi a încercat să-mi apuce mâna. Eu nu mă mai puteam mişca deloc.

Rămâne tăcută şi priveşte în faţă.

— Îţi mai aminteşti ceva?

— Poftim?

— Cum arăta cel care intrase?

— Nu ştiu.

— N-ai observat nimic?

— Se mişca într-un fel ciudat, cu spinarea încovoiată, ca şi cum l-ar fi durut.

Kennet notează.

— Mai gândeşte-te, o îndeamnă el.

— Era întuneric, papa.

— Şi Erik? întreabă Kennet. El ce făcea?

— Dormea.

— Dormea?

Ea dă din cap.

— În ultimii ani ia destul de des pastile de dormit, spune. Era în odaia de oaspeţi şi n-a auzit nimic.

Privirea lui Kennet e plină de dispreţ şi Simone simte brusc o fărâmă de înţelegere pentru plecarea lui Erik.

— Ce fel de pastile? întreabă Kennet. Ştii cum se numesc?

Simone îi prinde mâinile într-ale ei:

— Papa, nu Erik este acuzat.

El îşi trage mâinile înapoi.

— Actele de violenţă împotriva copiilor sunt săvârşite cel mai adesea de către cineva din interiorul familiei.

— Eu ştiu, deşi...

— Acum vom privi faptele, o întrerupe liniştit Kennet. În mod evident, făptaşul are cunoştinţe medicale şi acces la medicamente.

Ea dă din cap.

— L-ai văzut pe Erik dormind în odaia de oaspeţi?

— Uşa era închisă.

— Dar tu nu l-ai văzut, nu-i aşa? Şi nu ştii dacă îşi luase somniferele şi în seara aceea..

— Nu, se văzu ea silită să mărturisească.

— Iau în consideraţie doar ceea ce ştim, Sixan, spune el. Ştim că nu l-ai văzut dormind. Poate dormea, dar nu ştim nimic despre asta.

Kennet se ridică, scoate pâinea din dulap şi mezeluri din frigider. Face un sendviş pentru Simone şi i-l întinde.

După un moment, tuşeşte, dregându-şi vocea şi întreabă:

— De ce i-a deschis Erik uşa lui Josef?

Ea îl priveşte ţintă:

— Ce spui?

— Dacă el a făcut asta — ce motiv ar putea să aibă?

— Cred că e o discuţie absurdă.

— De ce?

— Erik îl iubeşte pe Benjamin.

— Da, dar poate că ceva s-a încurcat. Poate că Erik voia doar să vorbească cu Josef, să-l facă să sune la poliţie, sau...

— Termină, papa, îl roagă Simone.

— Trebuie să punem toate aceste întrebări dacă vrem să-l găsim pe Benjamin.

Ea aprobă, cu senzaţia că faţa îi este sfărâmată în bucăţi, apoi spune cu glas abia auzit:

— Poate că Erik a crezut că altcineva bătea la uşă.

— Cine?

— De fapt, cred că există o femeie care se numeşte Daniella, spune ea, fără să-l privească în ochi.

25. Duminică, treisprezece decembrie, Sfânta Lucia, dimineaţa

Simone se trezeşte la ora cinci dimineaţa. Probabil că a dus-o Kennet în pat şi a culcat-o. Merge direct în camera lui Benjamin cu un sâmbure de speranţă în piept, dar senzaţia îi dispare când ajunge în prag.

Camera e goală.

Nu plânge, dar se gândeşte că gustul de lacrimi şi de spaimă a intrat în toate, aşa cum o picătură de lapte tulbură apa limpede. Încearcă să-şi stăpânească gândurile, nu îndrăzneşte să se gândească la Benjamin, nu îndrăzneşte să dea drumul spaimei în ea .

În bucătărie e aprinsă lumina.

Kennet a acoperit masa cu bucăţi de hârtie. Staţia radio stă lângă chiuvetă. Din aparat se aude un zumzet. El stă în picioare, absolut nemişcat, priveşte ţintă într-un punct un scurt moment, apoi îşi trece mâna peste bărbie de câteva ori.

— E foarte bine că ai putut să dormi un pic, îi spune.

Ea aprobă, dând din cap.

— Sixan?

— Da, murmură ea şi se duce la robinet, îşi umple mâinile cu apă rece şi se clăteşte pe faţă.

Când se şterge cu prosopul de bucătărie, îşi vede chipul în fereastră. Afară mai e încă întuneric, dar curând vin zorile, cu amestecul lor de argint, ger de iarnă şi umbre de decembrie.

Kennet scrie ceva pe o bucată de hârtie, mută un teanc şi apoi notează într-un bloc de scris. Ea se aşază pe scaun în faţa tatălui său şi încearcă să înţeleagă unde ar fi putut Josef să-l ducă pe Benjamin, cum a intrat în apartamentul lor şi de ce l-a luat tocmai pe Benjamin, şi nu pe altcineva.

— Fiul norocului? şopteşte ea.

— Ce ai spus? întreabă Kennet.

— Nu, nimic...

Se gândeşte că „fiul norocului" este înţelesul ebraic al numelui Benjamin. Rachel, în Vechiul Testament, era soţia lui Iacob. Acesta a lucrat paisprezece ani ca să se poată căsători cu ea. Rachel a avut doi fii, pe Iosif, cel care a tălmăcit visul faraonului, şi pe Benjamin, fiul norocului.

Chipul lui Simone se strâmbă într-o grimasă de plâns reţinut. Fără un cuvânt, Kennet se apleacă şi îi strânge umărul.

— Îl găsim noi, îi spune.

Ea dă din cap.

— Am primit asta chiar înainte să te scoli tu, spune el bătând într-o mapă care se află pe masă.

— Ce hârtii sunt?

— Tu ştii, casa din Tumba, unde Josef Ek... E raportul de la locul crimei.

— Dar nu eşti pensionar?

El zâmbeşte şi împinge mapa spre ea, Simone o deschide şi citeşte analiza sistematică a amprentelor digitale, a urmelor lăsate de corpurile care fuseseră târâte, a firelor de păr, a resturilor de piele găsite sub unghii, a rănilor de cuţit, urmele de origine medulară găsite pe o pereche de papuci, sângele de pe televizor, sângele de pe lampă, preş, draperii. Fotografiile alunecă dintr-o mapă de plastic. Simone încearcă să nu le privească, totuşi apucă să vadă o încăpere sinistră: obiecte obişnuite, etajere cu cărţi, o combină muzicală plină de sânge negru.

O podea cu trupuri ciopârţite şi bucăţi de mădulare.

Se ridică, se duce la chiuvetă şi încearcă să vomite.

— Iartă-mă, zice Kennet. Nu m-am gândit la... Adesea uit că nu toţi sunt poliţişti.

Simone închide ochii şi se gândeşte la faţa speriată a lui Benjamin şi la o odaie întunecată plină cu sânge închegat pe podele. Se apleacă şi vomită. Fire de mucozităţi şi fiere se preling pe ceştile de cafea şi pe tacâmurile din chiuvetă. Când îşi clăteşte gura, îşi aude pulsul bătându-i tare în urechi şi o cuprinde spaima că e pe cale să o ia razna cu totul.

Se ţine strâns de marginea chiuvetei şi respiră adânc, se reculege şi-l priveşte pe Kennet.

— O să-mi revin, spune ea cu glas slab. Doar că nu pot accepta ce s-a întâmplat cu Benjamin.

Kennet se duce şi caută o pătură, o înveleşte şi o conduce cu grijă înapoi la scaun.

— Dacă Josef l-a luat pe Benjamin, atunci el vrea ceva, nu-i aşa, pentru că nu s-a comportat aşa mai înainte...

— Poate că nu am destulă forţă să rezist, şopteşte ea.

— Lasă-mă doar să-ţi spun că Josef Ek îl căuta pe Erik, continuă Kennet. Şi când nu l-a găsit, l-a luat în locul lui pe Benjamin, ca să poată face un schimb.

— Atunci, trebuie să fie în viaţă — sigur că trebuie!

— E clar că trăieşte, spune Kennet. Trebuie doar să deducem unde l-a ascuns.

— Oriunde, poate fi oriunde.

— Dimpotrivă, spune Kennet.

Ea îl priveşte.

— Nu poate fi vorba decât despre casa aceea sau despre cabană.

— Dar asta e casa lui, zice ea cu glas ridicat, bătând cu degetul în mapa cu poze.

Kennet strânge firimiturile de pe masă.

— Dutroux, spune el.

— Poftim? întreabă Simone.

— Dutroux, îţi aminteşti de Dutroux?

— Nu mai ştiu...

Kennet povesteşte în felul lui obiectiv despre pedofilul Marc Dutroux care a răpit şi a torturat şase fetiţe în Belgia. Julie Lejeune şi Melissa Russo au murit de foame, atunci când Dutroux a fost închis pentru o scurtă perioadă pentru furtul unei maşini. Eefje Lambrecks şi An Marchal au fost îngropate de vii în grădină.

— Dutroux avea o casă în Charleroi, continuă el. În pivniţă construise un spaţiu cu o uşă secretă de 200 de kilograme. Dacă ciocăneai, nu puteai auzi că ar exista vreun spaţiu gol. Singurul fel de-a găsi spaţiul acela a fost să se măsoare casa, avea măsuri diferite înăuntru şi pe dinafară. Sabine Dardenne şi Laetitia Delhez au fost găsite în viaţă.

Simone încearcă să se ridice. Îşi simte bătăile inimii cu nişte ghionturi bizare în piept. Se gândeşte că există bărbaţi care sunt conduşi de nevoia de-a zidi oameni de vii, pe care îi linişteşte spaima celor aflaţi acolo jos, în în-

tuneric, ştiind că ei strigă după ajutor în spatele zidurilor tăcute.

— Benjamin are nevoie de medicamentul lui, şopteşte.

Simone îl vede pe tatăl ei îndreptându-se spre telefon. Formează un număr, aşteaptă o clipă şi spune apoi grăbit:

— Charley? Mai e un lucru pe care trebuie să-l ştii despre Josef Ek. Nu, e vorba despre casa lui.

Se face tăcere pentru un moment, apoi Simone aude pe cineva vorbind cu voce joasă.

— Da, spune Kennet. Înţeleg că aţi cercetat-o, am apucat să mă uit pe raport.

Celălalt continuă să vorbească. Simone închide ochii şi ascultă zumzăitul staţiei radio care e ca un fundal pentru zgomotul de bondar al vocii surde din telefon.

— Dar aţi făcut măsurătorile? îl aude pe tatăl ei întrebând. Nu, e clar, dar...

Simone deschide ochii şi simte brusc un scurt val de adrenalină alungându-i somnolenţa.

— Da, ar fi bine... poţi să cauţi planurile, spune Kennet. Şi toate hârtiile pentru construcţie, care... Da, aceeaşi adresă. Da... Mulţumesc mult.

Încheie conversaţia şi e deja în picioare, privind pe fereastra întunecată.

— Benjamin se poate afla în casa aceea? întreabă Simone. Poate fi acolo? Papa?

— Vom cerceta.

— Hai să mergem atunci, spune ea nerăbdătoare.

— Charley trebuie să trimită schiţele, zice el.

— La ce ne trebuie schiţele? Nu-mi pasă de nicio schiţă, papa. Ce mai aştepţi? Mergem acolo, eu pot să sparg fiecare...

— Nu e o idee bună, o întrerupe el. Vreau să spun... e grabă, dar nu cred că vom câştiga timp dacă mergem la casa respectivă şi începem să dărâmăm pereţii.

— Dar trebuie să facem ceva, papa!

— Casa a fost plină de poliţişti în ultimele zile, îi explică el. Dacă exista ceva evident, ar fi găsit ei, chiar dacă nu îl căutau pe Benjamin.

— Dar...

— Trebuie să văd schiţele, să descopăr unde s-ar fi putut construi o cameră secretă, să văd măsurătorile, pe care să le compar cu cele pe care le vom face la faţa locului.

— Dar dacă nu există nicio cameră secretă — atunci unde e?

— Familia împărţea cu fratele tatălui o casă de vacanţă lângă Bollnäs... eu am un prieten care mi-a promis că se duce acolo. El cunoaşte bine locul unde familia Ek avea o casă. Se află în partea mai veche a zonei de case de vacanţă.

Kennet se uită la ceas şi formează un număr de telefon.

— Bună, Svante, e Kennet aici, mă întreb...

— Sunt acolo, îl întrerupe prietenul.

— Unde?

— Înăuntru, în casă, spune Svante.

— Trebuia doar să te uiţi de afară.

— Mi-au dat drumul noii proprietari, familia Sjölin, cei care...

Cineva vorbeşte în fundal.

— Se numesc Sjödin, se corectează el. Au casa de un an de zile.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Kennet întrerupe convorbirea. O cută adâncă i-a apărut pe frunte.

— Şi cabana? întreabă Simone. Cabana aceea, unde se afla sora?

— Am avut oameni acolo, de mai multe ori, dar ne-am putea totuşi duce să ne uităm.

Rămân tăcuţi, cu priviri gânditoare. În cutia de scrisori se aude un foşnet, ziarul de dimineaţă întârziat este împins înăuntru şi cade pe podea. Niciunul dintre ei nu se mişcă. Se mai aude cum sunt ridicate capacele de la câteva cutii de scrisori, apoi uşa dinspre stradă deschizându-se.

Kennet măreşte brusc volumul staţiei radio. A fost lansat un apel. Cineva răspunde, cere informaţii. Sunt schimbate câteva propoziţii scurte, Simone înţelege ceva despre o femeie care a auzit un strigăt din apartamentul vecin. Este trimisă o maşină. În fundal se aude un bărbat râzând şi începe un lung raţionament despre fratele lui mai mic, care mai locuieşte încă acasă şi primeşte sendvişuri gata făcute în fiecare dimineaţă. Kennet dă din nou sonorul mai încet.

— Pun de cafea, spune Simone.

Din geanta lui militară verde, Kennet scoate o hartă a Stockholmului, sub formă de carte. Ia sfeşnicele de pe masă şi le duce pe fereastră, înainte să desfacă harta. Simone stă în picioare în spatele lui şi priveşte reţeaua complicată de drumuri, legături cu trenul şi autobuzul, care se încrucişează unele cu altele, în culori roşii, albastre, verzi şi galbene. Apoi, pădurile şi planul geometric al suburbiilor.

Degetul lui Kennet urmăreşte un drum galben, la sud de Stockholm, pe lângă Älvsjö, Huddinge, Tullinge şi în jos, spre Tumba. Cercetează împreună pagina cu Tumba şi Salem. E harta spălăcită a unei vechi aşezări din jurul

unei staţii de cale ferată care devenise staţie de tren local şi primise un nou centru. Pot observa dezvoltarea zonei în perioada de după război, cu blocuri şi magazine, biserică, bancă şi magazin de băuturi alcoolice. În jurul acestui nucleu se întind ca nişte crengi şiruri de case-tip şi vile. Câteva parcele de pământ lucrat, galbene ca paiul, se mai află la nord de localitate, apoi după câteva mile sunt înlocuite de păduri şi lacuri.

Kennet urmăreşte numele străzilor din zona cu case-tip şi face un cerc cu creionul în jurul unui punct, printre dreptunghiurile înguste care se întind paralel, ca nişte coaste.

— Unde naiba e curierul cu planul casei? bombăne el.

Simone toarnă cafeaua în două ceşti şi pune pe masă pachetul cu zahăr cubic, pentru tatăl ei.

— Cum a putut să intre înăuntru? întreabă Simone.

— Josef Ek? Ori a avut o cheie, ori i-a deschis cineva dinăuntru.

— Nu merge să deschizi cu un şperaclu?

— Nu, tipul acesta de yală e prea complicată şi în cazul ăsta e mult mai uşor să spargi uşa.

— N-ar fi bine să ne uităm în computerul lui Benjamin?

— Ar fi trebuit s-o facem deja. M-am gândit la asta mai demult, dar mi-a ieşit din minte, încep să fiu obosit, spune Kennet.

Simone descoperă că tatăl ei pare un om bătrân. Niciodată până acum nu s-a gândit la vârsta lui. El o priveşte cu un zâmbet trist.

— Încearcă să dormi până mă uit eu în computer, spune ea.

— Nu, la naiba!

Când Kennet şi Simone intră în camera lui Benjamin, totul arată ca şi cum încăperea n-ar fi fost niciodată locuită. Dintr-odată, Benjamin este aşa de îngrozitor de departe!

Simone simte ridicându-se în ea spaima, ca un val de greaţă. Înghite şi iar înghite în sec, în bucătărie staţia radio zumzăie şi piuie. Aici, în întuneric, aşteaptă moartea, ca o absenţă neagră, un sentiment îngrozitor de pierdere care n-o va părăsi niciodată.

Deschide computerul şi ecranul pâlpâie, în timp ce tubul se aprinde cu un pufăit, ventilatoarele încep să se rotească şi hard diskul preia comenzile. Când se aude semnalul de start al sistemului operativ, e ca şi cum ceva din Benjamin ar veni înapoi.

Îşi trage fiecare câte un scaun şi se aşază. Ea apasă pe fotografia miniaturală a lui Benjamin, ca să intre în sistem.

— Trebuie să acţionăm cu grijă şi metodic, fetiţo, spune Kennet. Începem cu e-mailul.

Tace, când computerul cere o parolă, ca să meargă mai departe.

— Încearcă cu numele lui, spune Kennet.

Ea scrie Benjamin, dar îi este refuzată intrarea. Scrie Aida, inversează numele, le pune pe amândouă împreună. Scrie Bark, Benjamin Bark, roşeşte când încearcă Simone şi Sixan, încearcă cu Erik, încearcă numele unor artişti pe care-i ascultă Benjamin, Sexsmith, Ane Brun, Rory Gallagher, Lennon, Townes Van Zandt, Bob Dylan.

— Nu merge, spune Kennet. Trebuie să aducem aici pe cineva care să spargă parola.

Simone încearcă apoi cu câteva nume de filme şi de regizori despre care obişnuieşte Benjamin să vorbească, dar renunţă după o vreme, este imposibil.

— Ar fi trebuit să primim până acum desenele cu planurile, spune Kennet. Îl sun pe Charley, să văd ce se întâmplă.

Amândoi tresar când se aude un ciocănit în uşă. Simone se opreşte pe hol şi îl priveşte cu inima bubuind de emoţie pe Kennet, când acesta se duce şi răsuceşte yala.

*

Dimineaţa de decembrie are luciri de cristal, iar temperatura e de peste zero grade atunci când Kennet şi Simone ajung cu maşina în acea zonă din Tumba unde Josef Ek se născuse, crescuse şi, la vârsta de cincisprezece ani, îşi măcelărise aproape întreaga familie. Casa arată la fel ca toate celelalte de pe stradă. Îngrijită şi banală. Dacă n-ar fi banda alb-albastră cu care este încercuită, nimeni nu ar putea bănui că această casă a fost, cu câteva zile în urmă, scena a două dintre cele mai groaznice şi sângeroase omoruri din istoria ţării.

O bicicletă cu roţi ajutătoare stă sprijinită de lada cu nisip din faţă. Banda de delimitare a locului s-a desfăcut la un capăt şi, bătută de vânt, s-a prins în cutia de scrisori. Simone priveşte spre ferestre. Totul arată părăsit. Întreaga casă e întunecată. Continuă să mai meargă puţin, apoi întorc maşina, cotesc şi se apropie din nou de locul delictului, când telefonul lui Simone sună brusc.

— Alo? răspunde ea repede şi ascultă. S-a întâmplat ceva? întreabă.

Kennet opreşte, lasă motorul să meargă, apoi răsuceşte cheia în contact, trage în parcare şi iese din maşină. Din portbagajul încăpător scoate o rangă, o ruletă de

măsurat şi o lanternă. Înainte să închidă portbagajul, o aude pe Simone spunând că trebuie să încheie conversaţia.

— Tu ce crezi? strigă ea în receptor.

Kennet o aude prin geamurile maşinii şi-i vede faţa indignată, când părăseşte parcarea cu schiţele în mână. Fără să vorbească unul cu altul, merg spre poarta albă a gardului jos. Kennet scoate dintr-un plic cheia de la uşă şi deschide. Înainte să intre, se întoarce spre Simone, dă scurt din cap şi-i priveşte faţa încordată.

De îndată ce pătrund în hol sunt întâmpinaţi de un miros greţos de sânge rânced. Simone simte pentru un scurt moment cum panica îi creşte în piept: acolo, înăuntru este o duhoare putredă, dulceagă şi mirosind a excremente. Îl priveşte pe furiş pe Kennet. El nu pare speriat, ci doar concentrat, precaut în mişcări. Trec pe lângă camera de zi şi Simone întrezăreşte cu coada ochiului peretele însângerat, haosul copleşitor, spaima care suie din podea şi din sângele de pe căminul de piatră.

Un zgomot ciudat, un scârţâit se aude undeva, în casă. Kennet se opreşte brusc, scoate cu mână sigură pistolul pe care l-a păstrat de la fosta lui slujbă, ridică piedica şi se asigură că un cartuş se află pe ţeavă.

Se aude din nou ceva. Un sunet înfundat, care e când mai puternic, când se pierde. Nu sunt paşi, e mai curând ca şi cum un om s-ar târî cu greutate.

26. Duminică, treisprezece decembrie, Sfânta Lucia, dimineaţa

Erik se trezeşte în patul îngust din odaia lui de la spital. E miezul nopţii. Priveşte ora pe telefon. În curând, trei. Ia o nouă tabletă, se bagă apoi tremurând de frig sub pătură, până ce furnicături i se răspândesc prin trup şi întunericul îl înfăşoară.

Câteva ore mai târziu, când se trezeşte din nou, îl doare tare capul. Ia un calmant şi se duce la fereastră, lăsând privirea să-i alunece peste faţada tristă cu sute de ferestre. Cerul s-a albit, dar geamurile încă mai sunt întunecate. Se apleacă, simte geamul răcoros pe vârful nasului şi se gândeşte că în acest moment imaginea lui se oglindeşte în toate ferestrele faţadei.

Pune telefonul pe birou şi se dezbracă. Cabina mică a duşului miroase a plastic şi a dezinfectant. Apa caldă îi curge pe cap şi grumaz, apoi loveşte cu zgomot în plexiglasul uşii.

După ce s-a uscat, şterge un pic aburul de pe oglindă, îşi umezeşte faţa punând apoi spuma de ras, reuşeşte să-şi umple şi nările şi strănută clăbucul. Suprafaţa curată

a oglinzii încadrează un oval tot mai mic, în vreme ce se rade.

Se gândeşte că Simone a spus că uşa fusese deschisă deja în noaptea de dinaintea evadării lui Josef Ek de la spital. Ea se trezise şi se dusese s-o închidă. Atunci nu putea fi vorba de Josef Ek. Cum ar fi putut? Erik încearcă să înţeleagă ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Erau prea multe întrebări fără răspuns. Cum reuşise Josef să intre? Poate doar bătuse la uşă, până ce Benjamin se trezise şi îi deschisese. Erik şi-i imaginează pe cei doi băieţi privindu-se unul pe altul, în lumina slabă de pe scară. Benjamin are picioarele goale şi părul răvăşit, e în pijamaua lui de copil şi clipeşte cu ochi somnoroşi spre băiatul mai mare. S-ar putea spune că cei doi seamănă, dar Josef şi-a omorât părinţii şi sora mai mică, tocmai a ucis cu un scalpel o soră la spital şi a rănit grav un bărbat în cimitirul Norra.

— Nu, îşi zice Erik. Nu cred asta, nu se potriveşte.

Cine ar fi putut să intre, cui i-ar fi deschis Benjamin, cui ar fi putut să-i dea o cheie Simone sau Benjamin? Poate că Benjamin credea că Aida putea să vină acolo. Poate a fost ea? Erik îşi spune că trebuie să se gândească la toate. Poate că cineva lucra împreună cu Josef şi îl ajutase să deschidă uşa, poate că Josef se gândise într-adevăr să vină în prima noapte, dar nu reuşise să fugă. De aceea era uşa deschisă, aşa fusese înţelegerea.

Erik termină cu bărbieritul, se spală pe dinţi şi ia telefonul de pe masă, se uită la oră şi-l sună pe Joona.

— Bună dimineaţa, Erik, spune în receptor un glas răguşit, cu accent finlandezo-suedez.

Probabil că Joona a recunoscut pe ecran numărul lui Erik.

— Te-am trezit?

— Nu.

— Iartă-mă că te sun, dar...

Erik tuşeşte.

— S-a întâmplat ceva? întreabă Joona.

— Nu l-aţi găsit pe Josef?

— Trebuie să vorbim cu Simone, să recapitulăm totul cu atenţie.

— Deşi tu nu crezi că Josef l-a răpit pe Benjamin, nu?

— Nu, nu cred, răspunde Joona. Dar nu sunt sigur, vreau să cercetez apartamentul, să bat din uşă în uşă, ca să încerc să găsesc un martor.

— S-o rog pe Simone să te sune?

— Nu e nevoie.

O picătură de apă alunecă din buza robinetului de inox şi cade în chiuvetă cu un sunet scurt, spart.

— Încă mai cred că ar trebui să accepţi protecţie din partea poliţiei, spune Joona.

— Sunt aici, la Karolinska şi nu-mi vine să cred că Josef o să vină înapoi de bunăvoie.

— Dar Simone?

— Întreab-o pe ea, e posibil să-şi fi schimbat părerea, spune Erik. Chiar dacă deja are un protector.

— Da, exact, am auzit, răspunde Joona amuzat. Mi-e de fapt un pic cam greu să-mi imaginez cum trebuie să fie să-l ai ca socru pe Kennet Sträng.

— Şi mie, răspunde Erik.

— Te înţeleg, râde Joona, apoi tace.

— Josef a încercat să fugă alaltăieri? întreabă Erik.

— Nu, nu cred, nimic nu indică aşa ceva, răspunde Joona. De ce întrebi?

— Cineva a deschis uşa noastră în noaptea de dinainte, exact ca azi-noapte.

— Sunt destul de sigur că evadarea lui Josef a fost o reacţie la faptul că a aflat că va fi arestat, şi asta s-a întâmplat abia ieri, spune Joona vorbind rar.

Erik scutură din cap şi lasă degetul să-i alunece peste buze, vede că tapetul din camera de duş seamănă cu nişte plăci cenuşii de plastic laminat.

— Nu se potriveşte, oftează el.

— Ai văzut tu că uşa era deschisă? întreabă Joona.

— Nu, Sixan... Simone s-a sculat.

— Poate avea vreun motiv să mintă?

— Nu m-am gândit la asta.

— Nu trebuie să-mi dai răspunsul acum.

Erik priveşte în propriii lui ochi, în vreme ce analizează raţionamentul pentru a doua oară: gândeşte-te că Josef a avut un complice care pregătise ceva în noaptea de dinaintea răpirii, care poate fusese trimis să încerce dacă se potrivea copia cheii. Complicele ar fi trebuit doar să se asigure că funcţiona, dar şi-a depăşit misiunea şi a intrat în apartament. Nu s-a putut abţine să nu se strecoare înăuntru şi să privească familia care dormea. Situaţia îi dăduse o senzaţie plăcută de control şi îi venise cheful să joace o festă familiei: lăsase deschisă uşa de la frigider şi de la congelator. Poate că i-a povestit totul lui Josef, i-a descris vizita, cum arătau camerele, cine unde dormea.

Asta ar explica de ce Josef nu m-a găsit, se gândeşte Erik. Pentru că în prima noapte dormeam la locul meu în pat, lângă Simone.

— Evelyn era miercuri la poliţie? întreabă Erik.

— Da.

— Toată ziua şi toată noaptea?

— Da.

— Mai este acolo?

— S-a mutat într-un apartament al poliţiei. Dar are pază dublă.

— A fost în contact cu cineva?

— Ştii că ar trebui să laşi poliţia să-şi facă treaba, spune Joona.

— Şi eu mi-o fac pe-a mea, răspunde încet Erik. Vreau să vorbesc cu Evelyn.

— Ce vrei s-o întrebi?

— Dacă Josef are prieteni, cineva care ar putea să-l ajute.

— Pot să întreb eu.

— Poate că ea ştie cine ar putea colabora cu Josef, poate că-i cunoaşte prietenii, ştie unde locuiesc.

Joona suspină şi pe urmă spune:

— Ştii foarte bine că nu te pot lăsa să faci o anchetă privată, Erik. Chiar dacă din punctul meu de vedere aş crede că e în ordine, totuşi...

— Nu pot să fiu şi eu de faţă când vorbeşti cu ea? întreabă Erik. Am lucrat cu persoane traumatizate timp de mulţi ani şi...

Între ei se lasă tăcerea câteva secunde.

— Ne întâlnim peste o oră, în faţa intrării la Direcţia Generală a Poliţiei, spune Joona.

— Sunt acolo în douăzeci de minute.

— OK, peste douăzeci de minute, spune Joona, încheind conversaţia.

Cu mintea golită de gânduri, Erik se duce apoi la birou şi trage primul sertar. Printre creioane, gume şi agrafe se află câteva folii de aluminiu cu tot felul de tablete. Scoate trei pilule diferite şi le înghite.

Se gândeşte că ar trebui să-i spună Daniellei că n-o să aibă timp să ajungă la întâlnirea de dimineaţă, dar pe

urmă uită de asta. Îşi părăseşte camera şi se grăbeşte spre sala de mese. Fără să se aşeze, bea o ceaşcă de cafea în faţa acvariului, urmărind cu privirea un şir de peştişori-neon cum caută în jurul unei epave de plastic; apoi, înveleşte un sendviş în câteva şerveţele de hârtie şi îl bagă în buzunar.

În lift se vede în oglindă, îşi întâlneşte ochii lucioşi. Chipul îi e trist, aproape absent. Se cercetează, gândindu-se la senzaţia de gol din stomac atunci când cazi de la mare înălţime, un gol aproape sexual şi, totodată, puternic legat de starea de neputinţă. Nu mai are aproape deloc putere, dar pastilele îl înalţă într-o zonă luminoasă şi aproape fără contururi. Va mai funcţiona o vreme, gândeşte el. Mai rezistă. Singurul lucru pe care trebuie să-l facă este să reziste suficient pentru a-şi regăsi fiul. Apoi, poate să se prăbuşească totul.

În vreme ce conduce maşina spre întâlnirea cu Joona şi Evelyn, încearcă să recapituleze ce a făcut şi unde a fost în săptămâna care a trecut. Înţelege repede că rândul lui de chei ar fi putut fi copiat în mai multe ocazii. Joi, geaca lui cu cheile în buzunar atârnase într-un cuier la un restaurant din Södermalm, fără nici o supraveghere. Se mai aflase pe un scaun, în biroul de la spital, în cuierul din cantina spitalului şi mai fusese şi într-o grămadă de alte locuri. Acelaşi lucru se petrecuse cu siguranţă cu cheile lui Benjamin şi ale lui Simone.

Când trece pe lângă haosul şantierelor de construcţii de la Fridhemsplan, scoate din buzunar telefonul şi formează numărul lui Simone.

— Alo? răspunde ea cu glas hăituit.

— Eu sunt.

— S-a întâmplat ceva? întreabă ea.

Se aud zgomote în fundal, ca de la o maşină, care pe urmă încetează brusc.

— M-am gândit doar că ar trebui să vă uitaţi în calculator, nu numai pe e-mail, ci la tot, ce-a înregistrat, ce site-uri a vizitat, arhiva de mesaje, dacă a vorbit cu cineva pe chat şi...

— Am înţeles, îl întrerupe ea.

— Nu te mai deranjez.

— Încă nu m-am apucat de calculator, spune ea.

— Parola este Dumbledore.

— Ştiu.

Erik coteşte pe Polhemsgatan şi o ia în jos, pe Kungsholmsgatan, trece pe lângă sediul poliţiei şi-i vede arhitectura eclectică: faţada netedă de culoarea aramei, adaosurile de beton şi, în fine, clădirea înaltă originară, cu tencuială galbenă.

— Trebuie să închid, spune ea.

— Simone, zice Erik. Mi-ai spus adevărul?

— Ce vrei să spui?

— Despre ce s-a întâmplat, că uşa a fost deschisă cu o noapte în urmă, că tu ai văzut pe cineva târându-l pe Benjamin prin...

— Ce crezi? strigă ea şi închide telefonul.

Erik simte că nu mai are putere să caute un loc de parcare liber, o amendă nu mai are nicio importanţă, va trebui plătită în cu totul altă existenţă. Fără să se mai gândească, opreşte chiar în faţa clădirii poliţiei. Cauciucurile scrâşnesc şi el opreşte în faţa scării impozante de la intrare. Farul cu faza mică aprinsă luminează o uşă de lemn frumoasă, veche, care de multă vreme nu mai e folosită. Pe ea se află scris cu litere cioplite, vechi „Departamentul detectivi".

Părăseşte maşina şi înconjoară cu paşi repezi clădirea, urcă panta de pe Kungsholmsgatan, spre parc şi până la intrarea de la Direcţia Generală a Poliţiei Criminaliste. Vede un tată mergând cu trei fetiţe, care au veşminte de Sfânta Lucia[33] peste salopetele de iarnă. Cămăşile de noapte albe sunt prea întinse peste hainele groase. Fetiţele au cununi cu lumânări peste căciuliţe şi una dintre ele ţine o lumânare aprinsă de domnişoară de onoare în mâna înmănuşată. Erik îşi aduce brusc aminte cum îi plăcea lui Benjamin să fie purtat în braţe când era copil, se prindea de el cu picioarele şi cu mâinile şi spunea: „Du-mă, tu esti male şi tale, tata".

Intrarea la Direcţia Generală a Poliţiei Criminaliste, Rikskrim, este un cub înalt, luminos de sticlă. În faţa uşilor îmbrăcate în oţel se află o cutie de metal pentru cardurile de acces. Erik are respiraţia tăiată când se opreşte pe covorul de cauciuc negru din faţa unei alte uşi cu cod. Chiar în faţă, în foaierul luminos, se află două uşi batante mari, în peretele de sticlă, cu încă un cod. Erik traversează podeaua de marmură albă spre recepţie, aflată în stânga. Un bărbat stă în spatele tejghelei de lemn şi vorbeşte la telefon.

Erik spune despre ce e vorba, recepţionerul dă scurt din cap, începe să apese pe tastele computerului şi apoi ridică telefonul.

— Recepţia, spune el pe un ton potolit. Ai o vizită, Erik Maria Bark.

---

[33] Pe 13 decembrie, într-una din cele mai întunecate zile ale anului, este Sfânta Lucia şi în Suedia e sărbătorită lumina; dis-de-dimineaţă, fete în rochii lungi, albe, cu cununi pe cap cu lumânări aprinse şi însoţite de domnişoare de onoare şi de slujitori — „tomtar" — băieţei în haine albe şi cu căciuli roşii vizitează diferite locuri, cântând şi oferind biscuiţi şi „glögg", vin fiert îndulcit, cu stafide şi migdale.

Bărbatul ascultă, apoi se întoarce spre Erik:

— Coboară, spune el prietenos.

— Mulţumesc.

Erik se aşază pe o bancă lungă, fără spetează şi cu perne negre de piele, care scârţâie. Priveşte un obiect de artă de sticlă verde, apoi lasă privirea să-i alunece pe uşile rotative care acum sunt nemişcate. În spatele marelui perete de sticlă se vede un alt coridor, tot din sticlă. Se întinde pe aproape douăzeci de metri, printr-o grădină deschisă, până la următorul complex de clădiri. Dintr-odată, Erik îl vede pe Joona Linna trecând de grupul de canapele din dreapta, apăsând pe un buton şi ieşind printr-una din uşile rotative. Aruncă o coajă de banană într-un coş de gunoi de aluminiu, îi face semn cu mâna bărbatului de la recepţie, apoi vine direct la Erik.

În vreme ce merg pe jos până la locuinţa protejată a lui Evelyn Ek de pe Hantverkargatan, Joona încearcă să-i prezinte concluziile trase în urma interogatoriilor: fata confirmase faptul că se dusese în pădure cu puşca pentru a-şi lua viaţa. Josef o forţase timp de mulţi ani să-i facă diverse servicii sexuale. O brutaliza pe sora mai mică, Lisa, dacă Evelyn nu îi făcea pe voie. Când începuse să-i ceară să se culce cu el, Evelyn reuşise să scape o vreme, afirmând că este interzis de lege, înainte ca el să aibă cincisprezece ani. Atunci când s-a apropiat ziua de naştere, Evelyn s-a ascuns în casa de vară a mătuşii, în Värmdö. Josef a căutat-o, s-a dus la fostul ei prieten, Sorab Ramadani, şi a reuşit într-un fel să-l facă să-i povestească unde se ascundea Evelyn. De ziua sa de naştere, Josef şi-a vizitat sora la cabană şi, când ea a refuzat să se culce cu el, i-a spus că ştie ce se va întâmpla şi că totul va fi vina ei.

— După cum se pare, Josef planificase cel puţin asasinarea tatălui, spune Joona. Motivele din spatele acestei alegeri nu le cunoaştem, dar poate ţin doar de faptul că a profitat de ocazie, de faptul că tatăl avea să se afle singur într-un loc din afara casei. Luni, Josef a împachetat într-un sac de sport un schimb de haine, două perechi de apărătoare pentru pantofi, un prosop, cuţitul de vânătoare al tatălui, o sticlă cu benzină şi chibrituri şi a mers pe bicicletă până la stadionul din Rödstuhage. După ce şi-a ucis tatăl şi l-a mutilat, a scos cheile din buzunarul acestuia, s-a dus în vestiarul pentru femei, a făcut duş şi s-a schimbat, a încuiat în urma lui, a dat foc la geanta cu hainele pline de sânge într-un loc de joacă pentru copii şi s-a întors apoi cu bicicleta.

— Şi ceea ce s-a întâmplat pe urmă în casă? A fost aproximativ cum a descris el însuşi, în timpul hipnozei? întreabă Erik.

— Nu aproximativ, ci exact, aşa se pare, spune Joona dregându-şi glasul. Însă motivul, ce anume l-a făcut ca dintr-odată să se năpustească asupra surorii mai mici şi a mamei, nu-l ştim.

Îi aruncă lui Erik o privire grea:

— Poate că avea doar senzaţia că nu terminase, că Evelyn nu fusese pedepsită îndeajuns.

Cu puţin înainte de biserică, Joona se opreşte în faţa unei uşi, scoate telefonul, formează un număr şi spune că au ajuns. Tastează codul, deschide şi-l lasă pe Erik să pătrundă în holul simplu, cu pereţii zugrăviţi cu buline.

Când ajung la etajul al treilea, doi poliţişti aşteaptă în faţa liftului. Joona dă mâna cu ei şi pe urmă deschide o uşă de siguranţă care nu are fantă pentru scrisori. Înainte de a deschide uşa de tot, bate.

— Putem intra? întreabă Joona prin deschizătură.

— Nu l-aţi găsit — nu-i aşa?

Chipul lui Evelyn se află contra luminii şi trăsăturile nu i se pot distinge bine. Erik şi Joona văd doar o pată neagră şi părul prin care trece soarele.

— Nu, răspunde Joona.

Evelyn vine la uşă, le dă drumul înăuntru şi apoi închide repede, controlează yala, şi când se întoarce din nou spre ei, Erik vede că fata respiră sacadat.

— Este o locuinţă protejată, e păzită de poliţie, spune Joona. Nimeni nu poate da sau cere informaţii despre tine, avem o decizie a procuraturii în acest sens. Acum eşti în siguranţă, Evelyn.

— Poate cât timp rămân aici, înăuntru, spune ea. Dar cândva tot trebuie să ies şi Josef se pricepe să aştepte.

Se duce la fereastră, aruncă o privire, apoi se aşază pe sofa.

— Unde se poate ascunde Josef? întreabă Joona.

— Credeţi că eu ştiu ceva?!

— Ştii? întreabă Erik.

— O să mă hipnotizezi?

— Nu, zâmbeşte el uimit.

Fata nu s-a machiat şi ochii ei par vulnerabili şi lipsiţi de apărare, când îl cercetează.

— Poţi s-o faci dacă doreşti, spune, lăsând apoi repede privirea în jos.

Apartamentul constă dintr-un dormitor cu un pat larg, două fotolii şi un televizor, o sală de baie cu cabină de duş şi o bucătărie cu loc de luat masa. Ferestrele sunt făcute din geam rezistent la gloanţe şi toţi pereţii sunt zugrăviţi într-o culoare galbenă, liniştitoare.

Erik priveşte în jur, apoi o urmează în bucătărie.

— Destul de drăguţ, spune el.

Evelyn înalţă din umeri. E îmbrăcată cu un pulover roşu şi o pereche de jeanşi decoloraţi. Părul îi e strâns neglijent într-un coc.

— Azi am să primesc câteva lucruri personale, spune ea.

— Foarte bine, zice Erik. De obicei, te simţi mai bine, când...

— Mai bine? Ce ştii tu despre ce m-ar putea face să mă simt mai bine?

— Eu am lucrat cu...

— Iartă-mă, dar mi se rupe, îl întrerupe ea. Am spus că nu vreau să vorbesc cu psihologi şi asistenţi sociali.

— Nu sunt aici în această calitate.

— Ci?

— Pentru a încerca să-l găsesc pe Josef.

Fata se întoarce spre el şi îi răspunde scurt:

— Nu se află aici.

Fără să ştie de ce, Erik se hotărăşte să nu-i spună nimic despre Benjamin.

— Ascultă-mă, Evelyn, spune el liniştit. Am nevoie de ajutorul tău ca să stabilesc cercul de cunoscuţi ai lui Josef.

Ea are o privire lucioasă, aproape febrilă.

— OK, spune, strâmbându-şi uşor gura.

— Are vreo amică?

Ochii ei se întunecă şi gura devine aspră.

— În afară de mine, vrei să spui?

— Da.

Fata face un gest de negare, după o vreme.

— Cu cine se întâlneşte?

— Nu se întâlneşte cu nimeni, spune ea.

— Colegi de clasă?

Ea ridică din umeri:

— N-a avut niciodată prieteni, după câte ştiu.

— Dacă ar avea nevoie de ajutor cu ceva — cui i s-ar adresa? întreabă Erik.

— Nu ştiu... Adesea stătea la taclale cu alcoolicii din faţă de la System Bolaget.

— Ştii cine sunt, cum se numesc?

— Unul dintre ei are un tatuaj pe mână.

— Cum arată?

— Nu-mi aduc aminte... un peşte, cred.

Ea se ridică şi se duce din nou la fereastră. Erik o priveşte. Lumina zilei se revarsă peste chipul ei tânăr şi-l face foarte desluşit. Poate să vadă vena albastră pulsând pe gâtul zvelt, lung.

— Ar putea locui la vreunul dintre ei, ce crezi?

Ea ridică din umeri:

— Da...

— Crezi asta?

— Nu.

— Atunci, ce crezi?

— Cred că el mă va găsi pe mine înainte ca voi să-l găsiţi pe el.

Erik o priveşte cum stă cu fruntea sprijinită de fereastră şi se întreabă dacă trebuie să încerce s-o preseze mai tare. E ceva în vocea ei lipsită de timbru, în deznădejdea ei care îi spune că fata îl cunoaşte pe fratele ei mai mic mai bine decât oricine altcineva.

— Evelyn? Ce vrea Josef?

— Nu am puterea să vorbesc despre asta.

— Vrea să mă omoare pe mine?

— Nu ştiu.

— Ce crezi?

Ea trage adânc aer în piept şi vocea îi e răguşită şi obosită, când răspunde:

— Dacă el crede că tu stai între mine şi el, dacă e gelos, atunci o va face.

— Ce anume?

— Te va omorî.

— Va încerca, vrei să spui?

Evelyn îşi umezeşte buzele, se întoarce spre el, apoi îşi coboară privirea. Erik vrea să repete întrebarea, dar nu reuşeşte să spună nimic. Brusc, cineva bate la uşă. Evelyn îi priveşte pe Joona şi pe Erik, pare speriată şi se retrage în bucătărie, mergând cu spatele.

Bătaia se aude din nou. Joona se apropie, priveşte prin vizor, apoi deschide. Doi poliţişti intră în hol. Unul poartă în braţe o cutie de carton.

— Cred că am adus tot ce era pe listă, spune el. Unde vrei să punem lucrurile?

— Oriunde, spune Evelyn cu glas slab, ieşind din bucătărie.

— Poţi să ne dai o semnătură?

Poliţistul îi întinde o hârtie pe care ea se semnează. Joona închide uşa în urma lor. Evelyn se duce grăbită la uşă, verifică dacă e închisă cum trebuie, apoi se întoarce spre ei.

— Am cerut să mi se aducă câteva lucruri de acasă...

— Da, ne-ai spus.

Evelyn se lasă pe vine, smulge banda adezivă maro de pe carton şi desface cutia. Scoate o puşculiţă în formă de iepure argintiu, apoi o fotografie înrămată care reprezintă un înger păzitor, dar brusc se opreşte.

— Albumul meu de fotografii, spune ea, şi Erik vede cum gura începe să-i tremure.

— Evelyn?

— N-am spus nimic despre el, nu i-am rugat să-l aducă...

Deschide la prima pagină, cu un portret mare al ei de la şcoală. Pare să aibă vreo paisprezece ani, poartă aparat dentar şi zâmbeşte timid. Pielea îi este lucioasă şi părul tuns scurt.

Evelyn întoarce pagina şi o bucată de hârtie îndoită cade din album, ajungând pe parchet. O ia, o întoarce şi când citeşte i se înroşeşte toată faţa.

— E acasă, şopteşte ea şi le întinde scrisoarea.

Erik netezeşte hârtia şi, împreună cu Joona, citeşte:

Eşti a mea, eşti numai a mea, pe ceilalţi îi ucid, e vina ta, îl ucid pe amărâtul ăla de hipnotizator şi tu mă vei ajuta, va trebui s-o faci, o să-mi arăţi unde locuieşte, o să-mi arăţi unde obişnuiţi voi să petreceţi şi să vă regulaţi, o să-l omor şi tu vei privi când am s-o fac, şi pe urmă o să-ţi speli pizda cu o grămadă de săpun şi eu am să te fut de o sută de ori, pentru că atunci suntem chit şi atunci vom începe de la început numai noi doi.

Evelyn lasă jaluzelele în jos şi pe urmă rămâne lângă fereastră, strângându-şi trupul cu braţele. Erik lasă hârtia pe masă şi se ridică. Josef se află în casa aceea, gândeşte el rapid. Trebuie să fie acolo. Dacă a putut plasa albumul cu scrisoarea în cutie, trebuie să fie acolo.

— Josef s-a mutat înapoi în casă, spune Erik.

— Unde altundeva ar putea locui? vine replica lui Evelyn.

Joona e deja la telefon, în bucătărie şi vorbeşte cu comisarul de gardă de la centrala de comunicaţii.

— Evelyn, cum a putut Josef să se ascundă de poliţie? întreabă Erik. Doar acolo a avut loc o anchetă, timp de aproape o săptămână.

— Pivniţa, spune ea, ridicând privirea.

— Ce e cu pivniţa?

— Acolo e o cameră ciudată.

— E jos în pivniţă, strigă Erik spre bucătărie.

În telefon Joona aude păcănitul rar al unei tastaturi de computer.

— Se presupune că suspectul se află în pivniţă, spune Joona.

— Aşteaptă puţin, zice comisarul de gardă. Trebuie să...

— E grabă mare, îl întrerupe Joona.

După o pauză, comisarul de serviciu spune foarte calm:

— S-a dat alarma acum două minute, de la aceeaşi adresă.

— Ce spui? De la Gärdesvägen nr. 8, în Tumba? întreabă Joona.

— Da, răspunde el. Vecinii au telefonat că se află cineva în casă.

27. Duminică, treisprezece decembrie, Sfânta Lucia, dimineaţa

Kennet Sträng se opreşte şi ascultă înainte să continue atent spre scară. Ţine pistolul îndreptat spre podea, lipit de corp. Lumina zilei pătrunde pe coridor dinspre bucătărie. Simone îşi urmează tatăl, spunându-şi că această casă a familiei asasinate îi aminteşte de casa unde ea şi Erik locuiseră când Benjamin era mic.

Undeva se aude un scârţâit — pe duşumea sau mai adânc, în pereţi.

— E Josef? şopteşte Simone.

Lanterna, ranga şi desenele planurilor pe care le poartă o fac să-şi simtă mâinile amorţite. Greutatea uneltei este aproape insuportabilă.

În casă e tăcere totală. Zgomotele pe care le auziseră mai înainte, trosnetele şi loviturile înfundate, s-au oprit.

Kennet îi face un gest scurt cu capul. Vrea să coboare la subsol. Simone face un gest de aprobare, cu toate că fiecare muşchi din trup i se opune.

Conform schiţelor, subsolul este fără îndoială cel mai bun loc pentru o ascunzătoare. Kennet îl marcase pe plan

cu un pix. Peretele încăperii pentru vechea maşină de încălzit cu motorină se prelungea şi putea alcătui o încăpere aproape invizibilă. Celălalt loc pe care Kennet îl marcase pe plan era în pod, un spaţiu între perete şi acoperiş.

Lângă scara de lemn care duce la catul de sus se află o deschidere îngustă în perete, fără uşă. Mici cârlige de fier se mai află în perete, rămase de la o portiţă instalată pentru a împiedica un copil mic să coboare. Scara de fier care duce în pivniţă arată aproape ca şi cum ar fi fost făcută manual, sudurile sunt mari şi neglijent făcute, iar treptele sunt acoperite cu bucăţi de pătură groasă, cenuşie.

Când Kennet întoarce comutatorul, nu se întâmplă nimic, încearcă din nou, dar becul nu funcţionează.

— Rămâi aici, spune el încet.

Simone simte cum o cuprinde spaima. Un miros greu de praf, care o face să se gândească la un vehicul mare, urcă de jos.

— Dă-mi lanterna, spune el, întinzând mâna.

I-o întinde cu un gest lent. El îi zâmbeşte larg, ia lanterna, o aprinde şi continuă să coboare cu precauţie.

— Alo? strigă Kennet pe un ton dur. Josef? Vreau să vorbesc cu tine.

Dinspre subsol nu se aude nimic. Niciun zgomot, nicio respiraţie.

Simone continuă să ţină ranga şi aşteaptă.

Raza lanternei luminează numai pereţii şi tavanul scării. Bezna subsolului rămâne la fel de densă. Kennnet continuă să coboare, lumina scoate la iveală diverse obiecte: o pungă de plastic albă, o bandă luminoasă pe un cărucior vechi de copil, un afiş de film înrămat.

— Cred că te pot ajuta, spune Kennet pe ton mai coborât.

Ajunge jos, roteşte mai întâi lanterna grăbit, ca să se asigure că nimeni nu se năpusteşte din vreo ascunzătoare. Cercul mic de lumină alunecă peste podea şi pereţi. Sare peste obiecte apropiate şi aruncă umbre înclinate, mişcătoare. Apoi, Kennet o ia de la început, cercetează încăperea calm şi sistematic cu ajutorul conului de lumină.

Simone începe să coboare. Un sunet surd se aude sub ea, scos de scheletul metalic.

— Aici nu e nimeni, spune Kennet.

— Atunci, ce-am auzit? Ceva era, zice ea.

Printr-o fereastră murdară, aflată chiar sub tavan, se strecoară lumina zilei. Ochii li se obişnuiesc cu lumina slabă. Pivniţa e plină de biciclete de diferite mărimi, un cărucior, săniuţe, schiuri de slalom şi o maşină de făcut pâine, podoabe de brad, suluri de tapet şi o scară cu pete de vopsea albă. Pe o cutie de carton cineva a scris cu carioca groasă: „Benzile desenate ale lui Josef".

Încep să se audă pocnituri în tavan şi Simone priveşte spre scară, apoi spre tatăl ei. Kennet pare să nu audă zgomotul. Se duce încet spre o uşă aflată în cealaltă parte a încăperii. Simone se loveşte de un cal de lemn. Kennet deschide uşa şi aruncă o privire într-o spălătorie, cu o maşină de spălat uzată, un uscător şi un calandru ca pe vremuri. Lângă pompa de căldură atârnă o draperie murdară, în faţa unui dulap mare.

— Nu-i nimeni aici, spune el, întorcându-se spre Simone.

Ea îl priveşte şi vede în acelaşi timp draperia murdară din spatele lui. E complet nemişcată şi totuşi e foarte atentă.

— Simone?

Pe materialul perdelei se desenează o pată de umezeală, un oval mic, ca lăsat de o gură.

— Dă-mi schiţele, spune Kennet.

Lui Simone i se pare că pata ovală se retrage brusc.

— Papa, şopteşte ea.

— Da, răspunde el şi se sprijină de uşă, vârând înapoi în teacă pistolul, apoi scărpinându-se în cap.

Se aud din nou zgomote, ea se întoarce şi vede calul de lemn mişcându-se încă.

— Ce e, Sixan?

Kennet vine la ea, îi ia schiţele din mână, le pune pe o saltea rulată, le luminează cu lanterna şi le desface.

Ridică ochii, întoarce iar privirea spre planşe şi se duce la un perete de cărămidă unde se află un pat vechi demontat, lângă un dulap cu veste de salvare galbene. Pe un suport de unelte se află o daltă, diferite fierăstraie şi o menghină. Locul de lângă ciocan este gol, lipseşte securea cea mare.

Kennet măsoară peretele şi tavanul cu privirea, se apleacă şi ciocăneşte în peretele din spatele patului.

— Ce e? întreabă Simone.

— Zidul ăsta trebuie să aibă cel puţin zece ani.

— E ceva în spatele lui?

— Da, este, o încăpere destul de mare, răspunde el.

— Cum se intră în ea?

Kennet luminează peretele cu lanterna din nou, pe podea, lângă patul demontat. Umbre alunecă prin subsol.

— Luminează din nou aici, spune Simone.

Arată spre podeaua din spatele garderobului. Ceva a lăsat urme pe podeaua de beton, într-un semicerc.

— În spatele dulapului, spune ea.

— Ţine lanterna, îi cere Kennet, scoţând din nou pistolul.

Dintr-odată se aude ceva în spatele dulapului. E ca şi cum cineva s-ar mişca atent acolo, înăuntru. Sunt mişcări clare, dar mult prea lente.

Simone simte cum îi creşte pulsul, transformându-se în izbituri violente. E cineva acolo. Doamne, Dumnezeule! Vrea să strige numele lui Benjamin, dar nu îndrăzneşte.

Kennet îi face un gest de avertizare, să se dea în spate, ea vrea să spună ceva, dar tăcerea tensionată explodează brusc. O izbitură puternică se aude de la etajul superior: lemn care se sfărâmă şi se rupe în bucăţi. Simone scapă lanterna pe podea şi se face beznă. Paşi rapizi bubuie, în tavan se aude un ţăcănit, lumini încrucişate se mişcă asemenea unor valuri înalte pe scara de metal şi jos, în subsol.

— Culcă-te pe duşumea, strigă un glas isteric. Jos pe podea!

Simone rămâne total paralizată, orbită ca un animal de noapte în faţa farurilor unei maşini, pe autostradă.

— La podea, îi strigă Kennet.

— Ţine-ţi gura! strigă cineva.

— Jos, jos!

Simone nu pricepe că bărbatul i se adresează, până ce primeşte o lovitură violentă în burtă şi e apăsată jos, pe podea.

— Jos, pe podea, am spus!

Încearcă să respire, tuşeşte şi îşi trage răsuflarea. O lumină puternică umple subsolul. Siluete întunecate trag de ei, îi târăsc pe scara îngustă. Mâinile îi sunt legate la

spate. Îi e greu să meargă, alunecă şi se izbeşte cu obrazul de balustrada tăioasă.

Încearcă să întoarcă puţin capul, dar cineva o ţine strâns, respiră greu şi o apasă în perete. Câteva siluete par să o fixeze cu privirea. Fragmente dintr-o discuţie de undeva, de departe ajung până la ea şi recunoaşte vocea seacă şi autoritară a tatălui. E o voce care o face să se gândească la mirosul de cafea din dimineţile de şcoală, în vreme ce radioul era deschis pentru buletinul de ştiri.

Abia acum înţelege că cei care năvăliseră în casă sunt poliţişti. Poate vreun vecin văzuse lumina lanternei lui Kennet şi sunase poliţia.

Un poliţist de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu riduri şi cearcăne albastre sub ochi, o cercetează cu o privire nemulţumită. Are capul ras şi forma craniului e greoaie, cu noduri. Îşi trece de mai multe ori mâna peste gât.

— Cum te cheamă? o întreabă pe un ton rece.

— Simone Bark, spune ea cu glasul încă tremurând. Sunt aici cu tatăl meu, care este...

— Te-am întrebat cum te cheamă, o întrerupe bărbatul cu glas ridicat.

— Ia-o mai încet, Ragnar, spune un coleg.

— Eşti un parazit blestemat, continuă el, întors spre Simone. Dar asta este doar părerea mea proprie, despre oameni cărora le place să se uite la un pic de sânge.

Pufneşte şi se întoarce. Ea aude în continuare glasul tatălui ei. Nu ridică tonul, pare foarte ostenit.

Îl vede pe unul dintre poliţişti plecând cu portofelul lui.

— Scuzaţi-mă, se adresează Simone unei poliţiste. Am auzit ceva jos, în subsol, şi...

— Ţine-ţi gura, o întrerupe femeia. Pune-i bandă adezivă peste bot. Să-i pui bandă.

Simone îl vede pe poliţistul care a numit-o parazit scoţând o rolă de bandă adezivă lată, dar acesta se opreşte când uşa de la intrare se deschide şi un bărbat înalt, blond, cu privire cenuşie, ageră, intră venind pe culoar.

— Joona Linna, poliţia criminalistă, spune el cu accent finlandezo-suedez. Despre ce e vorba?

— Doi suspecţi, răspunde poliţista.

Joona îi priveşte pe Simone şi pe Kennet.

— Mă ocup eu, spune el. Este o greşeală.

Două gropiţe de râs apar brusc în obrajii lui Joona, când le ordonă să-i elibereze pe suspecţi. Poliţista se duce la Kennet şi îi desface cătuşele, îşi cere scuze, apoi cu obrajii roşii, schimbă câteva cuvinte cu el.

Poliţistul cu capul ras tropăie în faţa lui Simone, privind-o ţintă.

— Dă-i drumul, spune Joona.

— S-au împotrivit violent şi eu mi-am rănit degetul mare, spune el.

— Te gândeai să-i arestezi? întreabă Joona.

— Da.

— Pe Kennet Sträng şi pe fata lui?

— Mi se rupe cine sunt, spune poliţistul pe un ton agresiv.

— Ragnar, intervine poliţista încercând să-l liniştească. E un coleg.

— Este interzis să intri în locurile în care s-a comis un delict, şi eu promit să...

— Linişteşte-te acum, îl întrerupe Joona pe un ton hotărât.

— Dar n-am dreptate? întreabă el.

Kennet s-a apropiat, dar nu spune nimic.

— N-am dreptate? repetă Ragnar.

— Vorbim despre asta mai târziu, răspunde Joona.

— De ce să n-o facem acum?

Joona spune scurt, cu voce mai scăzută:

— Pentru binele tău.

Poliţista se duce la Kennet din nou, îşi drege glasul şi spune:

— Ne pare rău pentru toate acestea — veţi primi mâine un tort.

— E în ordine, spune Kennet, ajutând-o pe Simone să se ridice de pe jos.

— Subsolul, spune ea aproape fără glas.

— Mă ocup eu de asta, intervine Kennet, întorcându-se spre Joona. Una sau mai multe persoane se află ascunse în subsol, într-o încăpere din spatele dulapului cu vestele de salvare.

— Ascultaţi acum, strigă Joona către ceilalţi. Avem motive să credem că suspectul se află în subsol. Eu sunt şeful executiv al întregii operaţiuni. Fiţi atenţi. S-ar putea să se ivească o situaţie cu luare de ostatici şi, în cazul acesta, eu sunt cel care va negocia. Suspectul este o persoană periculoasă, dar focul de avertizare va fi îndreptat în primul rând spre picioare.

Joona împrumută o vestă de protecţie pe care o îmbracă repede. Apoi, trimite doi poliţişti afară, în spatele casei şi adună grupul de acţiune în jurul lui. Aceştia ascultă instrucţiunile grăbite şi dispar împreună cu el prin deschizătura uşii, spre subsol. Scara de metal bubuie sub greutatea lor.

Kennet ţine braţele în jurul lui Simone. Ea e aşa de speriată, încât tremură din tot trupul. El îi şopteşte că va

fi bine. Singurul lucru pe care-l vrea Simone este să audă vocea fiului ei din subsol, se roagă ca acum, în clipa asta, să audă vocea lui Benjamin.

După un moment, se întoarce doar Joona, cu vesta de protecţie în mână.

— A scăpat, spune el istovit.

— Benjamin, unde e Benjamin? întreabă Simone.

— Nu-i aici, răspunde Joona.

— Dar camera...

Simone se îndreaptă spre scară, Kennet încearcă s-o oprească, însă ea îi dă la o parte mâna, se strecoară pe lângă Joona şi coboară grăbită scara. Acum subsolul e luminat ca într-o zi de miez de vară. Trei reflectoare puse pe un stativ umplu încăperea de lumină. Scara de zugrav a fost mutată şi stă sub mica fereastră de sub tavan, deschisă acum. Dulapul cu vestele de salvare a fost mişcat şi un poliţist păzeşte deschizătura spre camera secretă. Simone se îndreaptă cu paşi lenţi într-acolo. Aude că tatăl ei spune ceva în spate, dar nu înţelege cuvintele.

— Trebuie, spune ea slab.

Poliţistul ridică o mână, scuturând din cap.

— Din păcate, nu te pot lăsa să treci, spune el.

— E fiul meu.

Simte cum tatăl ei o cuprinde cu braţele şi încearcă să se desprindă.

— Nu este aici, Simone.

Ea continuă să înainteze şi aruncă o privire într-o odaie cu o saltea pe podea, grămezi de reviste de benzi desenate vechi, pungi goale de cartofi prăjiţi, nişte apărătoare de pantofi albastru-deschis, cutii de conserve şi de fulgi de ovăz, şi o secure mare, lucioasă.

28. Duminică, treisprezece decembrie, Sfânta Lucia, la prânz

Simone se află în maşină, venind din Tumba şi-l ascultă pe Kennet care perorează despre lipsa de coordonare a poliţiei. Nu-i răspunde, îl lasă să-şi exprime nemulţumirea şi priveşte doar pe geamul maşinii. Vede toate familiile de acolo, de afară. Mame pe drum cine ştie încotro, cu copii mici îmbrăcaţi în salopete, care gânguresc cu suzeta în gură. Câţiva copii încearcă să înainteze pe trotinete prin zăpada apoasă. Toţi au rucsacuri asemănătoare. Un grup de fetiţe, cu beteală în păr de la serbarea Sfintei Lucia, mănâncă ceva dintr-o pungă şi râd încântate.

Au trecut mai mult de douăzeci şi patru de ore de când Benjamin a fost răpit, scos din patul lui şi târât afară din propria casă, gândeşte ea privindu-şi mâinile de pe genunchi. Liniile roşii lăsate de cătuşe se mai văd încă desluşit.

Nimic nu arată că Josef Ek ar fi amestecat în dispariţia lui Benjamin. Nu există nicio urmă a lui Benjamin în încăperea ascunsă, sunt doar urmele lui Josef. Cel mai

probabil Josef se afla în camera aceea, atunci când ea şi tatăl ei au coborât în pivniţă.

Simone se gândeşte cum trebuie acesta să se fi ghemuit, ascultându-i, înţelegând că ascunzătoarea îi fusese descoperită şi cum se întinsese, în deplină tăcere, după secure. Când se pornise zarva, când năvăliseră jos poliţiştii, luându-i pe ea şi pe Kennet, Josef reuşise să împingă la o parte dulapul, să pună scara la fereastra subsolului şi ieşise afară.

Scăpase, trăgând pe sfoară poliţia şi era în continuare în libertate. Se dăduse alarma generală, dar Josef Ek nu-l putuse răpi pe Benjamin. Erau doar două lucruri care se întâmplaseră aproximativ în acelaşi timp, exact aşa cum încercase Erik să-i spună.

— Vii? o întreabă Kennet.

Ea priveşte în sus şi se gândeşte că s-a lăsat gerul. Kennet îi spune de mai multe ori să iasă din maşină şi să-l urmeze, înainte ca ea să înţeleagă că sunt deja parcaţi pe Luntmakargatan.

Deschide uşa apartamentului şi vede hainele lui Benjamin în cuier. Îi sare inima în piept şi apucă să se gândească că a venit acasă, înainte să-şi aducă aminte cum a fost târât, doar în pijama.

Tatăl ei are faţa cenuşie de oboseală, îi spune că are de gând să facă un duş şi dispare la baie.

Simone se sprijină de peretele din hol, închide ochii şi gândeşte: vreau doar să-l am înapoi pe Benjamin şi voi uita tot ce s-a întâmplat şi ce se va mai întâmpla zilele acestea. Niciodată nu voi mai vorbi despre asta, niciodată nu voi mai gândi la asta, voi fi doar recunoscătoare.

Îl aude pe Kennet deschizând robinetul în baie.

Suspinând, îşi aruncă pantofii din picioare, îşi lasă geaca să cadă pe podea, intră şi se aşază pe pat, în dormitor. Brusc nu îşi mai aminteşte ce venise să facă acolo, poate să caute ceva sau poate doar să se întindă puţin, să se odihnească. Simte răcoarea cearşafului pe dosul mâinii şi vede pantalonii de pijama mototoliţi ai lui Erik, ieşind de sub pernă.

În acelaşi moment în care se opreşte duşul, îşi aminteşte ce voia să facă. Se gândise să caute un prosop pentru tatăl ei şi apoi să deschidă computerul lui Benjamin, să încerce să găsească ceva ce-ar putea avea vreo legătură cu răpirea lui. Se ridică, ia un prosop de baie cenuşiu din garderob şi se întoarce pe culoar. Uşa de la baie se deschide şi Kennet iese, complet îmbrăcat.

— Prosopul, spune ea.

— L-am luat pe cel mic.

Are părul umed şi miroase a lavandă. Înţelege că trebuie să fi folosit săpunul ieftin din flaconul cu săpun lichid de lângă chiuvetă.

— Ţi-ai spălat părul cu săpun? îl întreabă.

— Mirosea frumos, răspunde el.

— Dar era şi şampon, tată.

— E acelaşi lucru.

— Bine, spune ea zâmbind şi se hotărăşte să nu-i mai explice la ce era folosit prosopul cel mic.

— Fac cafea, spune Kennet, ducându-se în bucătărie.

Simone pune prosopul cenuşiu pe dulapul din baie şi se duce în camera lui Benjamin, dă drumul la computer şi se aşază pe scaun. Totul e neschimbat: aşternutul mai zace încă pe jos şi paharul de apă e răsturnat.

Semnalul de start al sistemului operativ răsună, Simone pune mâna pe mouse, aşteaptă câteva secunde şi

apasă pe fotografia miniaturală a chipului lui Benjamin, ca să intre în sistem.

Computerul cere numele utilizatorului şi parola. Simone tastează Benjamin, trage adânc aer în piept şi apoi scrie: Dumbledore.

Ecranul pâlpâie asemenea unui ochi care se închide şi se deschide iar.

A intrat.

Imaginea de fundal e o fotografie a unei căprioare într-un luminiş de pădure. O lumină fermecată, umedă parcă de rouă, pluteşte peste verdeaţă. Animalul timid pare în clipa aceea cu totul calm.

Cu toate că Simone ştie că săvârşeşte o faptă nepermisă intrând aşa în intimitatea lui Benjamin, e ca şi cum ceva din el ar fi brusc aproape de ea.

— Eşti un geniu, îl aude spunând pe tatăl ei, din spate.

— Nu, răspunde ea.

Kennet pune o mână pe umărul ei, în vreme ce ea deschide căsuţa de e-mail.

— Cu cât timp în urmă să verificăm? întreabă ea.

— Trecem prin tot.

Deschide mesajele noi unul după altul.

Un coleg de clasă are o întrebare despre o colectă.

O lucrare colectivă este discutată.

Cineva afirmă că Benjamin a câştigat patruzeci de milioane de coroane la o loterie spaniolă.

Kennet pleacă şi se întoarce cu două ceşti de cafea.

— Cafeaua e cea mai bună băutură din lume, spune el, aşezându-se. Cum naiba ai reuşit să intri în computer?

Ea ridică din umeri şi bea un pic de cafea.

— Trebuie să-l sun pe Kalle Jeppson şi să-i spun că nu mai avem nevoie de ajutorul lui.

Simone deschide un mail de la Aida. Aceasta descrie acţiunea unui film prost într-un fel amuzant, spune că Arnold Schwarzenegger este un Shrek lobotomizat.

Scrisoarea săptămânală de la şcoală.

Banca îl avertizează să nu dea informaţii asupra contului.

Facebook, facebook, facebook, facebook.

Simone intră în contul de facebook al lui Benjamin. Sute de întrebări privesc grupul „hypno monkey".

Toate comentariile se referă la Erik, sunt diferite teorii batjocoritoare despre faptul că Benjamin a fost hipnotizat să devină un tont, dovada că Erik a hipnotizat întregul popor suedez, o persoană care cere despăgubiri pentru că Erik i-ar fi hipnotizat puţa.

Există o trimitere la un film de pe Youtube. Simone deschide şi vede un film scurt, cu numele „Asshole". Vocea unui cercetător descrie cum funcţionează hipnoza serioasă, în vreme ce imaginile îl arată pe Erik strecurându-se prin faţa unor oameni. Dă un brânci unei doamne în vârstă într-un scaun cu rotile, care-i arată degetul.

Simone se întoarce la inbox şi găseşte un mail scurt de la Aida, care-i face părul să i se ridice pe ceafă. Ceva din cele câteva cuvinte face ca o spaimă nedesluşită să înceapă să-i urce în stomac. Palmele îi transpiră brusc. Se întoarce, atrăgându-i atenţia lui Kennet.

— Citeşte asta, tată.

Întoarce ecranul spre el, astfel încât să poată citi scrisoarea Aidei: *Nicke spune că Wailord e furios, că a deschis gura împotriva ta. Cred că poate fi de-adevăratelea periculos pentru tine. Cred că poate fi chiar periculos, Benjamin.*

— Nicke e fratele mai mic al Aidei, spune Simone.

— Şi Wailord? întreabă Kennet respirând adânc. Ştii despre ce e vorba?

Simone dă din cap. Spaima bruscă s-a micşorat, transformându-se într-o bilă întunecată care se rostogoleşte înăuntrul ei. De fapt, ce ştie ea despre viaţa lui Benjamin?

— Cred că este numele unui personaj de pokémon, spune ea. Nicke, fratele Aidei, vorbea despre Wailord.

Simone dă clic pe mesaje trimise şi găseşte răspunsul speriat al lui Benjamin: *Nicke trebuie să stea înăuntru. Nu-l lăsa să coboare la mare. Dacă Wailord este furios pe bune, atunci unul dintre noi va da de belea. Trebuia să ne fi dus direct la poliţie. Cred că e prea periculos s-o facem acum.*

— Drăcia dracului! spune Kennet.

— Nu ştiu dacă e ceva serios sau face parte din vreun joc.

— Nu prea sună a joc.

— Nu.

Kennet suflă greu şi se scarpină pe burtă.

— Aida şi Nicke, spune el rar. Ce fel de oameni sunt ăştia, de fapt?

Simone îşi priveşte tatăl, întrebându-se ce să răspundă. El n-ar înţelege niciodată o persoană ca Aida. O fată îmbrăcată în negru, cu piercinguri, vopsită şi tatuată, cu relaţii familiale bizare.

— Aida e prietena lui Benjamin, spune Simone. Şi Nicke e fratele ei. Există undeva o fotografie cu ea şi cu Benjamin.

Ia portofelul lui Benjamin şi caută fotografia Aidei. Benjamin şi-a pus braţul în jurul umerilor Aidei. Ea pare un pic deranjată, dar el râde însufleţit în obiectivul aparatului.

— Dar ce fel de persoane sunt? întreabă Kennet, privind chipul cu machiaj gros din fotografie.

— Ce fel de persoane, repetă Simone încet. De fapt, nu ştiu. Ştiu doar că Benjamin e foarte legat de ea. Şi că fata pare să aibă grijă de fratele ei. Cred că e retardat mental.

— Agresiv?

Ea scutură din cap:

— Nu cred.

Se mai gândeşte, apoi adaugă:

— Mama lor pare să fie bolnavă. Mi s-a părut că are emfizem pulmonar, dar de fapt nu ştiu nimic.

Kennet îşi încrucişează braţele pe piept. Se apleacă pe spate şi priveşte în tavan. Apoi, se îndreaptă şi spune pe un ton grav:

— Wailord e un personaj de bandă desenată?

— Un pokémon, răspunde ea.

— Ar trebui să ştiu ce e asta?

— Dacă ai copii de o anumită vârstă, ştii, fie că vrei, fie că nu, răspunde ea.

Kennet o priveşte cu ochi goi.

— Pokémon, repetă Simone. E un fel de joc.

— Un joc?

— Nu-ţi aminteşti că Benjamin se ocupa cu asta, când era mai mic? Colecţiona cărţi de joc şi ne tot bătea la cap cu nu ştiu ce forţe, despre cum se transformau ele.

Kennet scutură din cap.

— L-a ţinut în mod sigur vreo doi ani, spune ea.

— Dar nu şi acum?

— E un pic prea mare pentru asta, răspunde Simone.

— Te-am văzut jucându-te cu păpuşi când veneai din tabăra de călărie.

— Da, cine ştie, poate că se mai joacă pe ascuns, spune ea.

— De fapt, despre ce e vorba?

— Cum să-ţi explic? Are de-a face cu animale. Dar nu sunt animale adevărate. Sunt construite, arată ca nişte insecte sau roboţi, nu ştiu exact. Unele sunt drăguţe şi altele de-a dreptul scârboase. Prin urmare, la început a fost un joc japonez, a apărut cândva, prin anii '90, şi pe urmă a devenit o adevărată industrie. Aceste figuri sunt, prin urmare, un fel de monştri de buzunar. Cel care joacă îi ţine în buzunar, pot fi rulaţi şi puşi în nişte bile mici. Totul e destul de stupid. Te întreci cu alţi jucători, lăsând diferite figuri pokémon să se bată. Foarte violent, bineînţeles. Ideea este, în orice caz, să învingi cât mai multe figuri, pentru că atunci primeşti bani... jucătorul primeşte bani, figura pokémon primeşte puncte.

— Şi cel care are cele mai multe puncte învinge, spune Kennet.

— De fapt, nici nu ştiu. Pare să nu se sfârşească niciodată.

— Prin urmare, este un joc de calculator?

— Este orice, probabil de asta a şi devenit aşa de important, există ca program TV, sunt cărţi de joc, apoi figurine, dulciuri, jocuri de televizor, jocuri de calculator, Nintendo şi aşa mai departe.

— Nu ştiu dacă am devenit mai deştept, spune el.

— Nu, zice Simone gânditoare.

Kennet o priveşte:

— La ce te gândeşti?

— Tocmai am înţeles că exact acesta este sensul, ca persoanele adulte să rămână în afară, spune ea. Copiii sunt

lăsaţi în pace, pot avea linişte, pentru că noi nu putem înţelege lumea pokémon, e prea mult, e prea mare.

— Crezi că Benjamin a reînceput să joace jocul? întreabă Kennet.

— Nu, nu în acelaşi fel, asta, asta trebuie să fie altceva, răspunde ea arătând pe ecran.

— Crezi că Wailord este o persoană reală, spune el pe un ton interogativ.

— Da.

— Care nu are de-a face cu pokémon?

— Nu ştiu... Nicke, fratele Aidei, el a vorbit cu mine despre Wailord ca şi cum ar fi fost vorba despre un pokémon. Poate că e doar felul lui de a vorbi. Dar, vreau să spun, totul se schimbă atunci când Benjamin scrie: *Nu-l lăsa pe Nicke să se ducă la mare.*

— Despre ce mare este vorba? întreabă Kennet.

— Exact, nu există nicio mare aici, există doar în joc.

— Dar, în acelaşi timp, se pare că Benjamin ia ameninţarea în serios, spune Kennet. Că e de-adevăratelea, nu-i aşa?

Ea aprobă.

— Marea e imaginară, dar ameninţarea este serioasă.

— Trebuie să-l găsim pe acest Wailord.

— Ar putea fi un Lunar, spune ea şovăind.

Kennet o priveşte şi face o grimasă.

— Încep să înţeleg de ce era vremea să ies la pensie, spune el.

— Lunar este un site interactiv, are şi chat, explică Simone şi se trage mai aproape de computer. Dau o căutare pe Wailord.

Sunt 85 000 de rezultate. Kennet se duce în bucătărie şi ea aude cum zgomotul staţiei radio se amplifică. Pârâitul şi zumzetul se amestecă acum cu glasuri omeneşti.

Citeşte în grabă pagini cu materialul japonez referitor la *pokémon. Wailord is the largest of all identified pokémon up to now. This giant pokémon swims in the open sea, eating massive amounts of food at once, with its enormous mouth.*

— Aici avem marea, spune Kennet citind peste umărul ei.

Simone nu l-a auzit când a revenit în cameră.

Textul descrie cum Wailord îşi vânează prada făcând o săritură gigantică, aterizând chiar în mijlocul bancului de peşti şi cum, cu gura plină, înoată mai departe. E înspăimântător, citeşte Simone, să vezi cum Wailord îşi înghite prada dintr-o singură mişcare.

Ea limitează căutarea doar la paginile suedeze şi intră într-un forum unde dă peste o conversaţie:

„— Bună, cum primeşti un Wailord?

— Pentru a avea un Wailord, cel mai simplu e să prinzi undeva, pe mare, un Wailmer.

— OK. Dar unde, «undeva pe mare»?

— Aproape oriunde, doar să foloseşti Super Rod."

— Ai găsit ceva? întreabă Kennet.

— E nevoie de timp.

— Treci prin toate e-mailurile, uită-te şi în coşul de gunoi, încearcă să dai de urma acestui Wailord.

Ridică privirea şi vede că tatăl ei are geaca de piele pe el.

— Ce vrei să faci?

— Plec, spune el scurt.

— Unde te duci? Acasă?

— Trebuie să vorbesc cu Nicke şi cu Aida.

— Să vin şi eu? întreabă ea.

Kennet scutură din cap.

— E mai bine să verifici computerul.

Kennet încearcă să zâmbească, în vreme ce ea îl însoţeşte în hol. Arată foarte obosit. Îl îmbrăţişează înainte să plece, încuie uşa şi-l aude apăsând pe butonul liftului. Maşinăria se pune în mişcare. Dintr-odată, îşi aminteşte cum odată a stat pe hol o zi întreagă cu ochii ţintă la uşă, aşteptând ca papa al ei să vină acasă. Avea poate nouă ani şi înţelesese că mama avea de gând să-i părăsească. Nu mai îndrăznea să creadă că tatăl ei va rămâne.

Când intră în bucătărie, Simone vede că el a lăsat un colac început pe masă. Filtrul de cafea e pornit, cu un rest negru pe fundul căniii. Mirosul de cafea arsă se amestecă acum cu senzaţia de panică că se află de fapt dincolo de ultimele resturi ale perioadei fericite din viaţa ei. Că viaţa ei a fost împărţită în două acte. Primul, actul fericit, tocmai s-a terminat. Nu are puterea să se gândească la ce mai are în faţă.

Simone se duce la geantă şi scoate telefonul. După cum se aştepta, Ylva a sunat de mai multe ori de la galerie. Şi Shulman a căutat-o. Simone se pregăteşte să-l sune, dar se răzgândeşte în ultimul moment. Lasă deoparte telefonul şi se întoarce la calculator, în camera lui Benjamin.

Dincolo de fereastră se întinde întunericul de decembrie. Pare să bată vântul. Becurile de pe stradă se leagănă şi în lumina lor se văd căzând fulgi de zăpadă pe jumătate topiţi.

Simone găseşte un e-mail de la Aida cu textul: *Mi-e milă de tine care trăieşti într-o mare de minciuni.* Lângă mesaj e ataşat un fişier mare. Simone simte cum îi zvâcneşte sângele în tâmple când dă clic pe el. Exact în mo-

mentul în care vrea să aleagă un program foto, ca să deschidă fişierul, se aude o bătaie în uşa de la intrare. E aproape ca un zgâriat. Îşi ţine respiraţia, aude un nou ciocănit şi se ridică. Îşi simte picioarele moi, când o porneşte pe coridorul lung care duce la hol şi la uşa de la intrare.

29. Duminică, treisprezece decembrie, Sfânta Lucia, după-amiaza

Kennet stă în maşină în faţa locuinţei Aidei din Sundbyberg şi se gândeşte la ciudata ameninţare care se afla în mesajul din computerul lui Benjamin: *Nu-l lăsa pe Nicke să coboare la mare.* Se întreabă de câte ori în viaţă a văzut sau a auzit spaima. Ştie cum e, căci nicio fiinţă umană nu scapă de spaimă.

Casa Aidei este destul de mică, are doar trei nivele. Pare neaşteptat de idilică, în stil vechi şi trainică. Priveşte fotografia pe care a primit-o de la Simone. O fată cu piercinguri, vopsită cu negru în jurul ochilor. Se întreabă de ce îi e greu să şi-o imagineze în casa asta, la masa din bucătărie, într-o odaie unde gravurile cu cai au fost înlocuite cu fotografiile lui Marilyn Manson.

Kennet se pregăteşte să iasă din maşină, ca să se strecoare spre balconul care crede că aparţine familiei Aidei, când dă cu ochii de o persoană cu constituţie robustă, care merge înainte şi înapoi pe drumul din spatele casei.

Deodată, se deschide poarta. E Aida. Pare grăbită. Priveşte înapoi peste umăr şi scoate din geantă un pachet de ţigări, trage una cu buzele direct din pachet, o aprinde şi începe să fumeze, fără să micşoreze pasul. Kennet o urmează în direcţia staţiei de metrou. Se gândeşte să vorbească cu ea, când va şti încotro se duce. Un autobuz trece duduind prin faţă şi undeva un câine începe să latre. Kennet vede brusc cum silueta înaltă care se plimbase prin spatele casei o ia la goană după Aida. Trebuie să-l fi auzit, pentru că fata se întoarce. Pare bucuroasă, zâmbeşte cu toată faţa: obrajii daţi din belşug cu pudră albă şi ochii vopsiţi cu negru par deodată copilăroşi. Bărbatul sare cu amândouă picioarele în faţa ei. Ea îl bate pe obraz şi el o îmbrăţişează în chip de răspuns. Se sărută pe vârful nasurilor, apoi Aida face un gest de bun-rămas. Kennet se apropie gândindu-se că trebuie să fie fratele ei. Acesta stă pe loc privind după Aida, face semne cu mâna, apoi se întoarce. Kennet vede chipul băiatului, blând şi deschis. Unul dintre ochi priveşte cruciş. Kennet se opreşte sub un felinar şi aşteaptă. Băiatul se apropie cu paşi mari, grei.

— Salut, Nicke, spune Kennet.

Nicke se opreşte şi-l priveşte speriat. Are picături de salivă la colţul gurii.

— Nu trebuie, spune el rar şi cu precauţie.

— Mă numesc Kennet şi sunt poliţist. Mai exact, sunt un pic prea bătrân, am ieşit la pensie, dar asta nu schimbă nimic, eu sunt în continuare poliţist.

Băiatul zâmbeşte întrebător:

— Atunci, ai pistol?

Kennet scutură din cap.

— Nu, minte el. Şi nici nu am maşină de poliţie.

Băiatul capătă un aer serios:

— Ţi le-au luat când ai devenit bătrân?

Kennet aprobă:

— Da.

— Eşti aici ca să prinzi hoţii? întreabă Nicke.

— Care hoţi?

Nicke trage de fermoar.

— Uneori îmi iau lucruri, spune el lovind cu piciorul în pământ.

— Cine?

Nicke îl priveşte nerăbdător:

— Hoţii.

— Da, sigur.

— Căciula, ceasul, o piatră frumoasă cu o dungă lucioasă.

— Ţi-e frică de cineva?

Băiatul clatină din cap.

— Deci toţi sunt drăguţi aici? întreabă Kennet aşteptând răspunsul lui.

Băiatul pufăie privind după Aida.

— Sora mea caută monstrul cel rău.

Kennet arată spre chioşcul de ziare de lângă metrou.

— Vrei un suc?

Băiatul îl urmează, povestindu-i:

— Sâmbăta, lucrez la bibliotecă. Agăţ la garderobă hainele vizitatorilor şi le dau numere, o mie de numere diferite.

— Ce harnic eşti, spune Kennet cerând două sticle de coca-cola.

Nicke îl priveşte cu un aer satisfăcut şi cere încă un pai. Apoi bea, râgâie, bea, râgâie din nou.

— La ce te refereai când ai vorbit despre sora ta? întreabă Kennet cu blândeţe.

Nicke se încruntă.

— E tipul. Tipul lui Aida. Benjamin. Nicke nu l-a văzut astăzi. Dar înainte era aşa furios, aşa furios. Aida a plâns.

— Era Benjamin furios?

Nicke îl priveşte uimit pe Kennet.

— Benjamin nu e furios, el e drăguţ. Aida se înveseleşte şi râde.

Kennet îl priveşte:

— Atunci, cine a fost furios, Nicke? Cine a fost furios?

Nicke pare dintr-odată neliniştit. Priveşte sticla şi caută ceva.

— Nu am voie să primesc lucruri...

— De data asta, e în regulă, te asigur, spune Kennet. Cine era furios?

Nicke se scarpină pe gât şi îşi şterge spuma de la colţurile gurii.

— Wailord — are o gură aşa de mare...

Nicke arată cu braţele.

— Wailord?

— E rău.

— Unde trebuia să se ducă Aida, Nicke?

Obrajii băiatului tremură când spune:

— Nu-l poate găsi pe Benjamin, nu e bine.

— Dar unde trebuia să se ducă acum?

Nicke pare gata să plângă, când scutură din cap.

— Vai, vai, nu trebuie să vorbeşti cu unchi pe care nu-i cunoşti...

— Uite, Nicke, eu nu sunt un unchi obişnuit, spune Kennet scoţând portofelul şi găsind o fotografie a lui în uniformă de poliţie.

Nicke cercetează atent fotografia. Apoi, spune cu multă seriozitate:

— Aida se duce acum la Wailord. Se teme că l-a muşcat pe Benjamin. Wailord are gura aşa de mare...

Nicke face iar semn cu braţele şi Kennet încearcă să spună cât de liniştit poate:

— Ştii unde locuieşte Wailord?

— Eu nu trebuie să mă duc la mare, nici măcar să mă apropii.

— Cum se ajunge la mare?

— Cu autobuzul.

Nicke caută ceva în buzunar şi începe să şoptească pentru sine:

— Wailord a jucat cu mine odată când am putut să-i plătesc, spune el încercând să zâmbească. El glumea doar. M-au făcut să mănânc un lucru care nu trebuie mâncat.

Kennet aşteaptă. Nicke roşeşte şi pipăie fermoarul de la geacă. Are unghiile murdare.

— Ce-ai mâncat? întreabă Kennet.

Obrajii băiatului tremură din nou violent:

— N-am vrut, răspunde el şi câteva lacrimi alunecă pe faţa lui mare.

Kennet îl bate pe umăr, încercând să-şi păstreze vocea liniştită, când spune:

— S-ar părea că Wailord e un mare prost.

— Prost.

Kennet observă că Nicke are în buzunar ceva pe care îl pipăie tot timpul.

— Eu sunt poliţist, ştii, şi eu spun că nimeni nu trebuie să fie rău cu tine.

— Eşti prea bătrân.

— Dar sunt puternic.

Nicke pare mai vesel.

— Pot să mai iau o cola?

— Sigur.

— Mulţumesc.

— Ce-ai în buzunar? întreabă Kennet, încercând să pară indiferent.

Nicke zâmbeşte.

— E un secret, spune el.

— Bine, spune Kennet, fără să mai insiste.

Nicke înghite momeala:

— Nu vrei să ştii?

— Nu trebuie să-mi povesteşti dacă nu ai chef, Nicke.

— Vai, vai, spune el. Nu poţi ghici.

— Nu cred că e ceva deosebit.

Nicke scoate mâna din buzunar.

— O să-ţi spun ce e.

Desface pumnul.

— E forţa mea.

În palma lui Nicke se află puţin pământ. Kennet îl priveşte întrebător pe băiatul care zâmbeşte.

— Eu sunt un pokémon de pământ, spune el mulţumit.

— Un pokémon de pământ, repetă Kennet.

Nicke închide pumnul şi pune totul înapoi în buzunar.

— Ştii ce puteri am eu?

Kennet scutură din cap şi descoperă că un bărbat cu capul ţuguiat iese din clădirea de vizavi, cea cu faţada udă şi întunecată. Pare să caute ceva, are un baston în mână cu care scormoneşte în pământ. Brusc, Kennet îşi dă seama că de fapt bărbatul încearcă să privească pe ferestrele de la parter. Îşi spune că ar trebui să se ducă acolo şi să-l întrebe ce face. Dar Nicke şi-a pus mâna pe braţul lui:

— Ştii ce forţe am? repetă băiatul.

Kennet îşi ia privirea de la bărbatul de vizavi. Nicke începe să numere pe degete, în timp ce vorbeşte:

— Sunt bun împotriva tuturor pokémonilor de electricitate, a pokémonilor de foc, a pokémonilor de otravă, a pokémonilor de piatră şi a pokémonilor de oţel. Ei nu mă pot învinge. Dar nu mă pot lupta cu pokémonii zburători, nici cu pokémonii de iarbă şi nici cu pokémonii insecte.

— Aşa e? întreabă Kennet distrat; i se pare că bărbatul s-a oprit la o fereastră. Se preface că umblă după ceva, dar de fapt se apleacă spre fereastră.

— Asculţi? îl întreabă Nicke neliniştit.

Kennet încearcă să-i zâmbească în semn de încurajare. Când întoarce privirea spre fereastră, bărbatul a dispărut. Kennet se uită la fereastra de la parter, dar nu poate vedea dacă e deschisă.

— Eu nu suport apa, îi explică Nicke trist. Apa e cea mai rea, nu suport apa, sunt foarte speriat de apă.

Kennet se eliberează cu grijă din mâna băiatului.

— Aşteaptă un moment, spune el făcând câţiva paşi spre fereastră.

— Cât e ceasul? întreabă Nicke.

— Ceasul? În curând e şase fără un sfert.

— Atunci, trebuie să plec. Se supără dacă întârzii.

— Cine se supără? Tatăl tău?

Nicke râde:

— Eu n-am niciun tată!

— Mama ta, vreau să spun.

— Nu, Ariados se supără, el trebuie să aducă lucruri.

Nicke îl priveşte şovăind pe Kennet, apoi pleacă privirea, întrebând:

— Îmi dai bani? Că dacă am prea puţin, atunci trebuie să mă pedepsească.

— Aşteaptă un moment, spune Kennet care începe să fie atent la spusele lui Nicke. Wailord e cel care vrea bani de la tine?

Părăsesc împreună magazinul şi Kennet repetă întrebarea:

— Wailord vrea bani?

— Eşti bolnav la cap? Wailord? El m-ar înghiţi doar... dar ei... ei, care pot înota cu el.

Nicke priveşte peste umăr. Kennet repetă:

— Cine spuneai că vrea bani?

— Ariados, ţi-am spus doar, răspunde băiatul nerăbdător. Ai bani? Pot face ceva dacă îmi dai bani. Pot să-ţi dau puţină putere...

— Nu trebuie, răspunde Kennet scoţând portofelul. Ajung douăzeci de coroane?

Nicke râde încântat, bagă hârtia în buzunar şi o ia la goană în josul străzii, fără să-şi ia rămas-bun.

Kennet rămâne nemişcat un moment, încercând să înţeleagă ce spusese băiatul. Nu poate pune totul cap la cap, dar îl urmează totuşi. Când dă colţul, vede că Nicke stă aşteptând la stop. Se face verde şi el traversează grăbit. Pare să se îndrepte spre biblioteca din piaţă. Kennet îl urmează, traversează şi se opreşte lângă un bancomat. Nicke s-a oprit din nou. Se învârte nerăbdător în jurul fântânii din faţa bibliotecii. Locul este prost luminat, dar Kennet distinge totuşi cum Nicke pipăie tot timpul pământul din buzunarul pantalonilor.

Deodată, dintre tufişurile din faţa policlinicii de stomatologie apare în piaţă un băiat ceva mai mic. Se apropie de Nicke, spune ceva. Nicke se aşază imediat pe jos şi

întinde banii. Băiatul numără banii, apoi îl bate uşor pe cap. Brusc, îl prinde pe Nicke de gulerul jachetei, îl trage până la marginea fântânii şi-i apasă capul în apă. Kennet vrea să intervină, apoi se forţează să rămână pe loc. Este aici ca să-l găsească pe Benjamin. Nu trebuie să pună pe fugă băiatul, care poate este Wailord sau care îl poate conduce la Wailord. Kennet rămâne pe loc cu fălcile încleştate şi numără secundele până ce va trebui să alerge. Picioarele lui Nicke se întind şi izbesc, iar el vede liniştea inexplicabilă de pe chipul celuilalt băiat, când, într-un târziu, îi dă drumul. Nicke se aşază pe jos lângă fântână, tuşind şi râgâind. Băiatul îi dă o ultimă palmă mică pe umăr şi pleacă de acolo.

Kennet se grăbeşte după băiat, printre boschete, apoi pe o pantă cu iarbă noroioasă, până la un drum de acces. Îl urmează într-o zonă de blocuri înalte, până la o uşă de intrare, urcă scările şi prinde uşa înainte de a se închide. Kennet ajunge la lift, vede sclipind butonul pentru etajul şase. Urcă şi el la şase, se preface că-şi caută cheile în buzunar şi vede cum băiatul se opreşte în faţa unei uşi şi scoate cheia.

— Puştiule, spune Kennet.

Băiatul nu reacţionează şi Kennet se apropie, îl prinde de geacă şi-l răsuceşte spre el.

— Dă-mi drumul, moşule, spune băiatul privindu-l în ochi.

— Nu ştii că e interzis să obligi pe cineva să-ţi dea bani?

Kennet priveşte doi ochi alunecoşi, uimitor de calmi.

— Te cheamă Johansson, spune Kennet fără să privească spre uşă.

— Da, zâmbeşte el. Pe tine cum te cheamă?

— Kennet Sträng, comisar de poliţie.

Băiatul îl priveşte fără să arate vreo teamă.

— Câţi bani ai luat de la Nicke?

— Eu nu iau bani, uneori primesc bani, dar nu iau nimic, toţi sunt veseli, nimeni nu e trist.

— Am de gând să vorbesc cu părinţii tăi.

— Aha.

— Pot s-o fac?

— Fii drăguţ, n-o face, zice în glumă băiatul.

Kennet sună la uşa care este deschisă după un moment de o femeie grasă, foarte bronzată.

— Bună, spune Kennet. Sunt comisar criminalist şi mi-e teamă că fiul dumneavoastră a luat-o pe căi greşite.

— Fiul meu? Eu nu am copii, spune ea.

Kennet vede că băiatul zâmbeşte cu ochii în podea.

— Nu-l cunoaşteţi pe acest băiat?

— Pot să-ţi văd legitimaţia? întreabă femeia grasă.

— Băiatul acesta este...

— N-are nicio legitimaţie de poliţist, îl întrerupe băiatul.

— Ba da, am, minte Kennet.

— Nu e poliţist, zâmbeşte băiatul scoţând un portofel. Aici e permisul de autobuz, eu sunt mai poliţist decât...

Kennet îi smulge portofelul.

— Dă-mi-l înapoi.

— Să arunc doar o privire, răspunde Kennet.

— A spus că vrea să-mi sărute puţa, spune băiatul.

— Sun la poliţie, răspunde femeia cu glas speriat.

Kennet apasă pe butonul liftului. Femeia priveşte în jur şi începe să bată la celelalte uşi de pe palier.

— Mi-a dat bani, îi spune băiatul. Dar eu n-am vrut să mă duc cu el.

A sosit liftul. Un vecin deschide uşa, cu lanţul de siguranţă pus.

— Îl laşi pe Nicke în pace, spune Kennet cu glas scăzut.
— E al meu, răspunde băiatul.

Femeia strigă să vină poliţia. Kennet intră în lift, apasă pe butonul verde şi uşile se închid. Pe spinare îi curge sudoarea. Îşi dă seama că băiatul trebuie să fi observat că-l urmărea încă de la fântână, îl trăsese doar pe sfoară, intrase pe o uşă de bloc şi se dusese la un apartament străin. Liftul se mişcă lent în jos, lumina clipeşte, firele duduie. Kennet se uită în portofelul băiatului: aproape o mie de coroane, un card de reducere la un magazin video, permisul de autobuz şi o carte de vizită mototolită, albastră, cu textul: Marea, Louddsvägen 18.

30. Duminică, treisprezece decembrie, Sfânta Lucia, după-amiaza

Pe acoperişul chioşcului cineva instalase un crenvurst uriaş, cu o gură veselă, care cu o mână îşi turna pe el ketchup, iar pe cealaltă o ţinea cu degetul în sus. Erik comandă un hamburger şi cartofi prăjiţi, se aşază pe unul dintre scaunele înalte de la tejgheaua îngustă din faţa ferestrei şi priveşte prin geamul aburit. Pe cealaltă parte a străzii se află o lăcătuşărie. Au împodobit vitrina pentru Crăciun, cu Moşi Crăciuni de o jumătate de metru, meşterind la diferite seifuri, lacăte şi chei.

Erik deschide sticla de apă minerală, ia o înghiţitură şi apoi telefonează acasă. Îşi aude propria voce pe robot, îndemnându-l să lase un mesaj. Închide şi sună pe mobilul lui Simone. Ea nu răspunde şi, când mesageria emite semnalul sonor, Erik zice:

— Bună, Simone... Voiam doar să spun că trebuie să accepţi protecţia poliţiei din cauza lui Josef Ek, pare foarte furios pe mine... Doar atât.

Stomacul îl doare atunci când ia o înghiţitură de hamburger. Se simte doborât de oboseală. Înfige furculi-

ţa de plastic în cartofii prăjiţi foarte tare şi se gândeşte la chipul lui Joona, când citise scrisoarea lui Josef către Evelyn. Ca şi cum temperatura ar fi coborât brusc. Ochii albastru-deschis deveniseră de gheaţă, tăioşi.

Joona îl sunase cu patru ore în urmă şi îi spusese că-l scăpaseră din nou pe Josef. Fusese în subsol, dar fugise. Nimic nu indica faptul că Benjamin ar fi fost acolo. Dimpotrivă, rezultatele analizei preliminare ADN arătau că Josef fusese tot timpul singur.

Erik încearcă să-şi amintească chipul lui Evelyn şi cuvintele exacte când a înţeles că Josef s-a întors acasă. Erik nu crede că Evelyn a omis intenţionat să povestească despre încăperea ascunsă. Uitase doar. Abia atunci când îşi dăduse seama că Josef s-a întors şi se ascundea în casă şi-a amintit de încăperea secretă.

Josef Ek îmi vrea răul, se gândeşte Erik. E gelos şi mă urăşte, şi-a imaginat că eu şi Evelyn avem o relaţie sexuală şi e hotărât să se răzbune pe mine. Dar el nu ştie unde locuiesc. În scrisoare îi cere lui Evelyn să-i spună. O să-mi arăţi unde stă, aşa a scris.

— El nu ştie unde locuiesc, şopteşte Erik. Dacă Josef nu ştie unde locuiesc, atunci nu el a intrat în locuinţa noastră şi nici nu l-a târât afară pe Benjamin.

Erik mai ia o îmbucătură din hamburger, îşi şterge mâinile pe şerveţelul de hârtie şi face o nouă încercare să dea de Simone. Ea trebuie să ştie că nu Josef Ek e cel care l-a răpit pe Benjamin. Uşurarea îl cuprinde pentru o clipă, dar va trebui să o ia de la început, să gândească totul încă o dată. Erik scoate o bucată de hârtie, scrie pe ea numele Aidei, dar se răzgândeşte şi o mototoleşte. Simone trebuie să-şi amintească mai mult, îşi spune el, trebuie să fi văzut ceva.

A fost interogată de Joona Linna, dar nu şi-a amintit mai mult. Erau prea convinşi că e Josef, din cauza faptului că evadarea lui se produsese chiar înaintea răpirii. Acum, i se pare aproape bizar. Nu se potriveşte, el a spus asta tot timpul. Prima intrare la ei în apartament se produsese înainte de evadarea lui Josef. El e un ucigaş în serie, a prins gustul pentru omor. A răpi pe cineva nu se potriveşte cu modelul lui Josef. Singura pe care ar vrea s-o răpească este Evelyn, e fixat pe ea, aceasta este motivaţia lui în tot ce face.

Telefonul sună şi el lasă deoparte hamburgerul, îşi şterge din nou mâinile şi răspunde, fără să se uite pe ecran.

— Da, Erik Maria Bark.

În telefon se aud trosnituri şi în acelaşi timp un bâzâit surd.

— Alo? repetă Erik mai tare.

Dintr-odată, se aude o voce slabă:

— Papa?

Se aude sfârâitul coşului cu cartofi cufundat din nou în uleiul fierbinte.

— Benjamin?

Un hamburger este întors pe plita încinsă. În telefon se aud zgomote.

— Aşteaptă, nu aud.

Erik împinge la o parte clienţii nou-veniţi şi iese afară, în parcare. Zăpada se roteşte în jurul becurilor gălbui.

— Benjamin!

— Mă auzi? întreabă Benjamin, dintr-odată foarte aproape.

— Unde eşti? Spune-mi unde eşti!

— Nu ştiu, papa, nu înţeleg nimic, sunt într-o maşină care merge şi merge...

— Cine te-a răpit?
— M-am trezit aici, n-am văzut nimic, mi-e sete...
— Eşti rănit?
— Papa, plânge el.
— Sunt aici, Benjamin.
— Ce se întâmplă?
Pare mic şi speriat.
— O să te găsesc, spune Erik. Ştii încotro te îndrepţi?
— Am auzit o voce, ca printr-o pătură groasă, exact când m-am trezit.
— Ce zicea?
— Era ceva despre... o casă, cred.
— Spune-mi mai multe! Ce fel de casă?
— Nu, nu o casă... Un castel ruinat.
— Unde?
— Acum ne oprim, papa, maşina s-a oprit, aud paşi, spune Benjamin cu un glas îngrozit. Nu mai pot vorbi.

Se aud sunete bizare, ceva pocneşte şi apoi strigătul brusc al lui Benjamin, vocea e spartă şi stridentă, pare îngrozitor de speriat:
— Lăsaţi-mă, nu vreau, vă rog, promit să...
Se lasă tăcerea, convorbirea este întreruptă.

Fulgi mari se rotesc prin parcare, în faţa chioşcului. Erik îşi priveşte telefonul, dar nu îndrăzneşte să-l folosească, nu vrea să rişte să blocheze o nouă convorbire cu Benjamin. Aşteaptă în faţa maşinii. Speră că Benjamin va suna din nou. Încearcă să-şi reamintească convorbirea, dar tot timpul pierde şirul. Spaima lui Benjamin îi mai răsună în cap, cu izbituri repezi. Înţelege că trebuie să-i spună lui Simone.

O panglică de lumini roşii şerpuieşte spre nord, despărţindu-se ca o limbă de şarpe spre dreapta, spre

universitate şi Autostrada 18, şi spre stânga, spre spitalul Karolinska şi Autostrada 4. Mii de maşini se scurg lent în trafic. Erik ştie că şi-a lăsat mănuşile şi căciula lângă hamburgerul din chioşc, dar nu-i pasă.

Când urcă în maşină, mâinile îi tremură aşa de tare, că nu reuşeşte să vâre cheia în contact. E obligat să folosească ambele mâini. Şoseaua licăreşte cenuşie şi udă de la zăpada topită, când dă înapoi în beznă şi o coteşte la stânga, pe Valhallavägen.

Parchează pe Döbelnsgatan, merge cu paşi mari până pe Luntmakargatan, simte o ciudată înstrăinare când pătrunde pe uşa de la intrare şi continuă în sus, pe scară. Sună la uşă, aşteaptă, aude paşi, micul clinchet, atunci când capacul de metal din faţa vizorului e dat la o parte. Aude uşa deschizându-se dinăuntru. După un moment, Erik apasă pe clanţă şi intră în holul slab luminat. Simone s-a tras într-o parte şi stă mai încolo, pe coridor, cu mâinile încrucişate pe piept. E îmbrăcată în jeanşi şi în puloverul tricotat, albastru şi pare foarte înverşunată.

— Nu răspunzi la telefon, spune Erik.

— Am văzut că ai sunat, răspunde ea pe un ton reţinut. Era ceva important?

— Da.

Chipul ei pare să se sfărâme din pricina spaimei şi a neliniştii pe care a încercat să şi le reţină. Îşi duce o mână la gură şi-l priveşte fix.

— Benjamin mi-a telefonat acum o jumătate de oră.

— Doamne, Dumnezeule!...

Simone se apropie de el.

— Unde e? îl întreabă cu voce ridicată.

— Nu ştiu, nici el nu ştia, nu ştia nimic...

— Atunci, ce a spus?
— Că se afla într-o maşină.
— Era rănit?
— Nu cred.
— Dar ce...
— Aşteaptă, o întrerupe Erik. Trebuie să sun de aici, poate vor reuşi să localizeze apelul.
— Unde suni?
— La poliţie, spune el. Am un contact care...
— Vorbesc cu tata — merge mai repede, îl întrerupe Simone.

Simone ia telefonul, în vreme ce Erik se aşază în întuneric pe banca lungă din hol, simţind cum faţa i se încălzeşte.

— Dormeai? întreabă Simone. Papa, trebuie... Erik e aici, a vorbit cu Benjamin, trebuie să afli de unde a sunat. Nu ştiu. Nu, nu am... Vorbeşte cu el.

Erik se ridică, făcând un gest de refuz în vreme ce ea se apropie, dar ia totuşi telefonul şi-l pune la ureche.

— Alo.
— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, Erik, spune Kennet.
— Am vrut să vorbesc cu poliţia, dar Simone spune că tu poţi localiza apelul mai repede.
— Are dreptate.
— Benjamin mi-a telefonat în urmă cu o jumătate de oră, nu ştia nimic, nici unde se afla, nici cine îl răpise, de fapt ştia doar că se află într-o maşină... şi, în timp ce vorbeam, maşina s-a oprit. Benjamin a spus că aude paşi şi pe urmă a strigat ceva, apoi s-a lăsat tăcerea.

Erik aude plânsul reţinut al lui Simone.

— A sunat de la propriul lui telefon? întreabă Kennet.
— Da.

— Pentru că a fost închis... Am încercat să dau de el încă de alaltăieri, ştii, telefoanele trimit semnale la cea mai apropiată staţie de bază, chiar şi când nu sunt folosite.

Erik ascultă în tăcere cum Kennet îi explică repede că operatorii telefonici sunt obligaţi să ajute poliţia, conform paragrafelor 25 până la 27 ale legii comunicaţiilor, dacă pedeapsa minimă pentru delictul anchetat este de cel puţin doi ani de închisoare.

— Ce-au aflat? întreabă Erik.

— Precizia variază, depinde de staţie şi de centralele telefonice, dar cu puţin noroc vor avea curând o delimitare a locului, cu o rază de până la 100 de metri.

— Grăbeşte-te, trebuie să te grăbeşti!

Erik încheie convorbirea şi rămâne cu telefonul în mână, apoi i-l dă lui Simone.

— Ce ţi-ai făcut pe obraz? o întreabă.

— Ce? A, da, nu-i nimic, răspunde ea.

Se uită unul la altul, obosiţi şi bănuitori.

— Vrei să intri, Erik? îl întreabă ea.

El dă din cap, rămâne un moment nemişcat, apoi îşi scoate pantofii şi intră, vede că în camera lui Benjamin este deschis computerul şi merge într-acolo.

— Ai găsit ceva?

Simone stă în uşa camerei.

— Câteva mailuri între Benjamin şi Aida, spune ea. Păreau că se simt ameninţaţi.

— De cine?

— Nu ştim. Papa lucrează la asta.

Erik se aşază în faţa computerului.

— Benjamin trăieşte, spune el încet, privind-o lung.

— Da.

— Josef Ek pare să nu fie amestecat.

— Ai lăsat un mesaj pe telefon, că el nu ştie unde locuim, spune ea. Dar a sunat aici, nu-i aşa, şi atunci poate foarte bine să...

— E vorba de altceva, o întrerupe el.

— Poftim?

— Centrala telefonică a cuplat convorbirea aici, îi explică Erik. I-am rugat s-o facă, dacă este important. El nu are numărul nostru de telefon, nici adresa.

— Dar cineva l-a luat pe Benjamin şi l-a dus într-o maşină...

Simone tace.

Erik citeşte mailul de la Aida, în care fata îl compătimeşte pe Benjamin pentru că trăieşte într-o casă plină de minciuni, apoi deschide imaginea ataşată: o fotografie în culori, făcută noaptea cu bliţul, pe o pajişte verde-gălbuie, neîngrijită. Pare să se curbeze un pic spre un tufiş nu prea înalt. În spatele tufişului uscat se întrezăreşte o bară de lemn. Lângă cercul de lumină albă, puternică se vede un coş verde de plastic şi ceva ce ar putea fi o plantaţie de cartofi.

Erik priveşte fotografia, încercând să înţeleagă ce vrea să reprezinte, dacă e ceva, vreun arici sau vreun şoarece pe care nu l-a descoperit încă. Se străduieşte să vadă în întunericul din spatele sclipirii bliţului dacă există vreo fiinţă umană, un chip, dar nu găseşte nimic.

— Ce fotografie ciudată, şopteşte Simone.

— Poate că Aida a ataşat o fotografie greşită, spune Erik.

— Asta ar explica de ce Benjamin a aruncat fotografia.

— Trebuie să vorbim cu Aida despre asta şi...

— Medicamentul, geme brusc Simone.

— Ştiu...

— Luni i l-ai dat?

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, Simone părăseşte camera şi o ia pe hol, apoi intră în bucătărie. Erik o urmează. Când ajunge acolo, ea stă la fereastră şi îşi suflă nasul cu un şerveţel de hârtie. Erik întinde mâna ca s-o mângâie, dar ea se trage la o parte. El ştie exact când a primit Benjamin injecţia ultima oară. Seringa cu medicamentul care îi ajută sângele să se coaguleze, care-l protejează de eventuale hemoragii cerebrale, care îl împiedică să se golească de sânge la cea mai mică mişcare prea grăbită.

— I-am făcut injecţia luni dimineaţă, la ora nouă şi zece minute. Trebuia să se ducă la patinaj, dar în loc de asta, s-a dus cu Aida în Tensta.

Simone dă din cap şi socoteşte, tremurând:

— Astăzi e duminică. Trebuie să primească o nouă injecţie mâine, şopteşte.

— Nu e pericol mare câteva zile încă, spune Erik încercând s-o liniştească.

O priveşte, îi vede chipul obosit, trăsăturile frumoase, pistruii. Jeanşii cu talie joasă, marginea chiloţilor galbeni cu şiret de mătase. Ar vrea să rămână aici, doar să rămână, ar vrea să doarmă împreună, de fapt ar dori să facă dragoste cu ea, dar ştie că e prea devreme pentru asta, prea devreme să încerce chiar, prea devreme ca să înceapă să şi-o dorească.

— O să plec, murmură el.

Ea dă din cap.

Se privesc unul pe altul.

— Sună-mă după ce Kennet localizează apelul.

— Unde te duci? îl întreabă ea.

— Trebuie să lucrez.

— Dormi la birou?

— E destul de practic.

— Poţi dormi aici, spune ea.

E uimit, dintr-odată nu mai ştie ce să spună. Însă mica lui ezitare e de ajuns ca ea să-i interpreteze tăcerea drept şovăială.

— N-a fost o invitaţie, spune ea repede. Nu-ţi imagina nimic.

— Nici tu, ripostează el.

— Te-ai mutat acasă la Daniella?

— Nu.

— Ne-am separat deja, spune ea cu glas ridicat. Aşa că nu mai trebuie să mă minţi.

— OK.

— Cum adică? OK ce?

— M-am mutat la Daniella, minte el.

— Bine, şopteşte ea.

— Da.

— Nu am de gând să te întreb dacă e tânără şi frumoasă, şi...

— Este, o întrerupe Erik.

Merge în hol, îşi pune pantofii, părăseşte apartamentul şi închide uşa. Aşteaptă până ce-o aude încuind şi punând lanţul de siguranţă, înainte să coboare.

31. Luni, paisprezece decembrie, dimineaţa

Simone este trezită de soneria telefonului. Draperiile sunt trase şi dormitorul e plin de lumina soarelui de iarnă. Apucă să-şi spună că e probabil Erik şi nu vrea decât să plângă atunci când înţelege că el nu va mai suna, că se va trezi lângă Daniella în dimineaţa asta, iar ea este de acum cu totul singură.

Ia telefonul de pe noptieră şi spune:

— Da?

— Simone? E Ylva. Încerc de mai multe zile să dau de tine.

Ylva pare foarte agitată. Este deja ora zece.

— Am avut altele la care m-am gândit, răspunde Simone sec.

— Nu l-au găsit?

— Nu, răspunde Simone.

Se lasă tăcerea. Câteva umbre alunecă prin faţa ferestrei şi Simone vede cum cade vopseaua de pe acoperişul casei de vizavi. Metal cu vopseaua coşcovită, care este dat jos de oameni în haine de culoare galben-aprins.

— Iartă-mă, spune Ylva. Nu te mai deranjez.

— Ce s-a întâmplat?

— Vine inspectorul în dimineaţa asta şi ceva nu e în regulă, iar eu nu mă pot concentra când Norén este aici şi bate.

— Bate?

Ylva scoate un sunet care nu poate fi tradus.

— A venit aici cu un ciocan de cauciuc afirmând că el creează artă modernă, explică Ylva cu glas trist. Spune că a terminat cu acuarelele şi în loc de asta caută acum imperfecţiunile din artă.

— Ar putea s-o facă în altă parte.

— A spart vasele lui Peter Dahl.

— Ai sunat la poliţie?

— Da, au fost aici, dar Norén a îndrugat ceva despre libertatea lui ca artist. Ei i-au spus să plece, aşa că acum stă afară şi bate.

Simone se ridică, privindu-şi propria imagine în oglinda fumurie a dressingului. Arată slabă şi ostenită. Are senzaţia că faţa i-a fost spartă într-o mulţime de bucăţi, care au fost pe urmă puse împreună la întâmplare.

— Şi Shulman? întreabă Simone. Cum merge cu expoziţia lui?

Ylva pare plină de zel.

— Spune că trebuie să vorbească cu tine.

— O să-l sun.

— Vrea să-ţi arate ceva în legătură cu lumina.

Adaugă cu voce scăzută:

— Nu am idee cum te înţelegi tu cu Erik, dar...

— Ne-am despărţit, spune Simone scurt.

— Pentru că eu cred că...

Ylva tace.

— Ce crezi? întreabă Simone răbdătoare.

— Cred că Shulman e îndrăgostit de tine.

Simone îşi întâlneşte pentru o clipă privirea în oglindă şi simte brusc furnicături în stomac.

— Trebuie să vin, spune ea.

— Poţi s-o faci?

— Am doar de dat un telefon.

Simone închide şi rămâne pe marginea patului o clipă. Benjamin trăieşte, e lucrul cel mai important. El trăieşte, deşi au trecut câteva zile de când a fost răpit. E un semn foarte bun. Arată că persoana care l-a răpit nu e interesată în primul rând să-l omoare. Are alte intenţii, poate va cere răscumpărare. Îşi trece repede în revistă bunurile. De fapt, ce posedă? Apartamentul, maşina, câteva obiecte de artă. Desigur, galeria. Poate să împrumute bani. O să se descurce. Nu e o persoană bogată, dar tatăl ei ar putea vinde casa de vară şi apartamentul. Pot să se mute împreună într-un apartament cu chirie, oriunde e bine, numai să-l găsească pe Benjamin, numai să-şi aibă băiatul înapoi.

Simone îşi sună tatăl, dar nu primeşte răspuns. Îi lasă un scurt mesaj că pleacă la galerie, apoi face un duş rapid, se spală pe dinţi, îşi schimbă hainele şi părăseşte apartamentul fără să stingă lumina în urma ei.

Afară e frig, bate vântul şi sunt câteva grade sub zero. Dimineaţa de decembrie e pustie şi întunecată, în aer pluteşte o amorţeală, o atmosferă de cimitir. Un câine aleargă cu lesa târându-i-se prin băltoace.

De îndată ce ajunge la galerie, întâlneşte privirea Ylvei prin uşa de sticlă. Norén nu se vede, dar jos, lângă zid, se află un ziar înfăşurat ca tricornul lui Napoleon. O lumină verzuie luceşte dintr-o serie de tablouri pe care le-a

pictat Shulman. Uleiuri strălucitoare, de un verde de acvariu. Intră şi Ylva se grăbeşte s-o îmbrăţişeze. Simone observă că aceasta a uitat să-şi vopsească părul, pe cărarea dreaptă se văd rădăcinile cărunte. Dar faţa îi e netedă şi îngrijit machiată, gura roşu-închis, ca de obicei. Poartă un costum gri cu fustă-pantalon, ciorapi cu dungi negre şi pantofi negri.

— Ce frumos începe să fie, spune Simone uitându-se în jur. Ai făcut o treabă grozavă.

— Mulţumesc, şopteşte Ylva.

Simone se apropie de tablouri.

— Nu le-am văzut la un loc, aşa cum au fost gândite, spune ea. Le-am văzut doar pe fiecare în parte.

Mai face un pas.

— E ca şi cum s-ar revărsa peste rame.

Merge mai departe, în cealaltă încăpere. Acolo stau bucăţile de piatră cu picturile lui Shulman care seamănă cu picturile rupestre, puse pe nişte suporturi de lemn.

— Aici vrea să aibă lămpi cu gaz, spune Ylva. Eu am spus că e imposibil, oamenii vor să vadă ce cumpără.

— Nu vor.

Ylva izbucneşte în râs.

— Deci, Shulman va face cum vrea el?

— Da, răspunde Simone. Face cum vrea.

— Poţi să i-o spui personal.

— Cum aşa?

— E în birou.

— Shulman?

— Trebuie să dea un telefon, aşa a spus.

Simone aruncă o privire spre birou şi Ylva îşi drege glasul:

— Mă duc să-mi cumpăr un sendviş pentru prânz...

— De acum?

— Aşa mă gândeam, spune Ylva cu privirea plecată.

— Atunci, du-te, spune Simone.

E aşa de neliniştită şi tristă, că trebuie să se oprească să-şi şteargă lacrimile de pe obraji înainte să bată la uşă şi să intre. Shulman stă pe scaunul de la birou şi suge coada unui creion.

— Ce faci? o întreabă el.

— Nu prea bine.

— Mi-am dat seama.

Se lasă tăcerea. Ea îşi pleacă privirea. O umple o senzaţie de vulnerabilitate, de parcă ar fi făcută dintr-o materie extrem de fragilă. Buzele îi tremură când spune:

— Benjamin trăieşte. Nu ştim unde se află sau cine l-a luat, dar trăieşte.

— Sunt veşti bune, spune Shulman pe un ton reţinut.

— La dracu', şopteşte ea, se întoarce şi-şi şterge cu o mână tremurândă lacrimile de pe obraji.

Shulman îi atinge blând părul. Ea se retrage, fără să ştie de ce. De fapt, ar vrea ca el să continue. Mâna lui cade. Se privesc unul pe altul. E îmbrăcat în costumul lui negru, dintr-o stofă moale şi o glugă iese de sub gulerul vestonului.

— Ai costumul de ninja pe tine, spune ea, zâmbind fără voie.

— Shinobi, acesta e adevăratul cuvânt pentru ninja şi are două înţelesuri, spune el. Înseamnă „persoană ascunsă", dar şi „cel care îndură".

— Îndură?

— E poate cea mai grea artă din câte există.

— Singură nu e posibil, cel puţin, nu în cazul meu.

— Nimeni nu e singur.

— Nu reuşesc s-o fac, şopteşte Simone. Sunt gata să mă prăbuşesc, trebuie să încetez să mă tot gândesc, nu am încotro să mă duc. Mă gândesc tot timpul dacă s-ar întâmpla ceva, aş fi gata să-mi dau singură una în cap sau să sar în pat cu tine, doar să scap de spaima asta...

Se întrerupe brusc.

— Asta, încearcă ea să spună, sună total... Te rog să mă ierţi, Sim.

— În cazul ăsta, ce alegi? Să sari în pat cu mine sau să te loveşti singură în cap? o întreabă el, zâmbind.

— Nici una, nici alta, se grăbeşte ea să răspundă.

Apoi îşi aude cuvintele şi încearcă s-o dreagă:

— Nu asta vreau să spun, aş face-o cu plăcere...

Tace din nou şi simte cum inima îi bate mai repede.

— Ce anume? întreabă el.

Îi întâlneşte ochii.

— Nu sunt eu însămi. De aceea mă comport aşa, spune. Mă simt îngrozitor de rău, crede-mă.

Lasă în jos privirea, simte cum i s-a aprins faţa şi tuşeşte un pic.

— Trebuie...

— Aşteaptă, spune el şi scoate din geantă o cutie transparentă.

Un fel de fluturi groşi, întunecaţi se caţără pe pereţii borcanului. Se aude un ciocănit uşor din interiorul vasului fumuriu.

— Sim?

— Voiam doar să-ţi arăt ceva fantastic.

Îi întinde borcanul. Ea priveşte corpurile brune, pulberea aripilor care mânjeşte sticla, pupele părăsite. Fluturii îşi sprijină picioarele care par să aibă nişte copite

minuscule de sticlă, trompele lor se mişcă febril pe aripile şi antenele celorlalţi.

— Când eram mică, am crezut întotdeauna că sunt frumoşi, spune ea. Dar asta era înainte să-i văd cu adevărat.

— Nu sunt frumoşi, sunt cruzi, zâmbeşte Shulman, redevenind apoi serios. Cred că e din cauza metamorfozei.

Ea atinge borcanul şi mâna care îl ţine.

— Cruzimea e provocată de transformare?

— Poate, răspunde el.

Se privesc unul pe altul, fără să se mai concentreze pe ceea ce spun.

— Catastrofele ne transformă, zice ea şovăind.

El îi mângâie mâinile.

— Aşa trebuie să fie.

— Deşi eu nu vreau să fiu crudă, şopteşte ea.

Stau foarte aproape unul de altul. Shulman pune cu grijă borcanul pe masă.

— Tu... spune el, se apleacă şi o sărută pe gură.

Ea îşi simte picioarele moi, genunchii îi tremură. Vocea lui catifelată şi căldura trupului. Mirosul costumului moale, un parfum de somn şi de lenjerie de pat, de plante aromate. E ca şi cum ar fi uitat minunata catifelare a unei mângâieri, atunci când mâna lui îi trece peste obraz şi în jurul gâtului. Shulman o priveşte cu un zâmbet în ochi. Ea nu se mai gândeşte să fugă din galerie. Ştie, e poate doar un singur mod ca, timp de o clipă, să scape de neliniştea care îi apasă pieptul şi atunci, n-are decât să fie, îşi spune ea. Vrea doar ca senzaţia aceasta să mai dureze un pic, vrea doar să uite tot ce e îngrozitor. Buzele lui se apropie de ale ei şi de data aceasta ea răspunde sărutului. Respiraţia devine mai grăbită şi trage aerul repede pe nări. Îi simte mâinile pe spinare, pe şale, pe şolduri. Senzaţiile se năpustesc asu-

pra ei, îi ard în pântece: o dorinţă bruscă şi oarbă să-l primească. Se sperie de forţa dorinţei, dă înapoi şi speră că el nu va observa cât s-a înfierbântat de tare. Se şterge pe gură şi îşi drege glasul, în vreme ce se întoarce şi încearcă grăbită să-şi pună în ordine hainele.

— Poate să vină cineva, încearcă să spună.

— Ce facem? întreabă Shulman şi îi aude tremurul din glas.

Fără să răspundă, face un pas spre el şi-l sărută din nou. Nu mai are gânduri, bâjbâie după pielea lui pe sub haine şi-i simte mâna fierbinte pe trup. El o mângâie de-a lungul spinării, mâinile caută, coboară în chiloţi şi, când simte cât de umedă este, geme şi îşi apasă membrul fierbinte de pubisul ei. Simone îşi spune că vrea să se culce cu el acolo, pe birou, sau în picioare, lângă perete, sau pe duşumea, ca şi cum nimic altceva n-ar mai avea importanţă, doar să scape de panică timp de câteva momente. Inima îi bate repede şi picioarele îi tremură. Îl trage spre perete şi, când el îi desface picioarele ca să pătrundă înăuntru, ea îi şopteşte s-o facă repede, să se grăbească. În acel moment, se aude clopoţelul de la uşă. Cineva intră în galerie. Parchetul scârţâie, iar ei se desprind unul de altul.

— Mergem la mine, şopteşte el.

Simone dă din cap şi îşi simte obrajii roşind. El îşi trece mâna peste gură şi părăseşte biroul. Simone mai rămâne, aşteaptă un moment sprijinită de birou, tot trupul îi tremură. Îşi îndreaptă hainele şi, când iese, Shulman se află deja la uşa dinspre stradă.

— Prânz plăcut, îi urează Ylva.

Simone regretă deja, în timp ce stau tăcuţi în taxiul care merge spre Mariagränd. Sun să vorbesc cu papa, gândeşte ea, apoi îi spun că trebuie să plec. Numai gândul la

ceea ce e pe cale să se întâmple o face să-i fie aproape greaţă din pricina senzaţiei amestecate de vinovăţie, panică şi excitaţie.

Urcă scara îngustă, se opresc la etajul al cincilea şi el e pe cale să deschidă uşa, când Simone începe să-şi caute în geantă telefonul.

— Trebuie doar să-l sun pe tata, spune retrăgându-se.

El nu răspunde, merge doar înaintea ei pe holul de culoarea teracotei şi dispare pe culoar.

Simone rămâne în picioare cu paltonul pe ea şi priveşte în jur prin holul întunecat. Fotografii acoperă pereţii şi pe lângă tavan se întinde o nişă cu păsări împăiate. Shulman se întoarce, înainte ca ea să fi apucat să formeze numărul lui Kennet.

— Simone, şopteşte el. Nu vrei să intri înăuntru?

Ea scutură din cap.

— O clipă doar, spune el.

— Bine.

Îşi păstrează paltonul pe ea, când îl urmează în camera de zi.

— Suntem adulţi, facem ceea ce vrem, spune el şi toarnă coniac în două pahare.

Ciocnesc şi beau.

— E bun, spune ea cu voce joasă.

Unul dintre pereţi e format doar din ferestre. Se apropie şi priveşte peste acoperişurile de aramă din Södermalm şi la partea întunecată a unei reclame luminoase, care reprezintă un tub de pastă de dinţi.

Shulman se apropie, se aşază în spatele ei şi o cuprinde cu braţele.

— Ai înţeles că sunt nebun după tine? şopteşte el. Din prima secundă am fost aşa.

— Sim, eu nu ştiu... nu ştiu ce fac, spune Simone răguşit.

— Dar trebuie să ştii? întreabă Shulman zâmbind şi începe s-o tragă spre dormitor.

Îl urmează, ca şi cum tot timpul ar fi ştiut-o. A ştiut că Shulman şi cu ea vor merge în dormitor împreună. A ştiut asta şi singurul lucru care a împiedicat-o până atunci a fost faptul că nu voia să fie ca mama ei, ca Erik, un mincinos care umblă cu tot felul de telefoane şi SMS-uri. Întotdeauna a crezut că nu este o trădătoare, că are o rezistenţă în faţa infidelităţii, dar acum în ea nu mai există nicio urmă a vreunei senzaţii de trădare. Dormitorul lui Shulman e întunecat, pereţii sunt acoperiţi de ceva ce pare să fie o ţesătură de mătase albastru-închis, aceeaşi ţesătură care atârnă în draperii lungi la fereastră. Razele scurte ale luminii de iarnă pătrund oblic printre fibrele ţesăturii, ca un întuneric mai blând.

Cu mâini tremurătoare îşi desface nasturii paltonului şi-l lasă să cadă pe podea. Shulman se dezbracă şi Simone vede cât de rotunzi şi musculoşi îi sunt umerii, cum întregul lui trup e acoperit de păr închis la culoare. Un rând de păr mai des, cu fire creţe, merge din pubis până în dreptul buricului.

O priveşte liniştit cu ochii întunecaţi, blânzi. Ea începe să-şi scoată hainele, dar e izbită de un sentiment ameţitor de înspăimântătoare singurătate în vreme ce stă acolo, ţintuită de privirea lui. El vede asta şi lasă ochii în jos, vine mai aproape, se apleacă şi se aşază în genunchi. Simone îi vede părul cum i se aşterne pe umeri. El urmează cu degetul o linie de la buricul ei în jos, peste osul şoldului. Simone încearcă să zâmbească, dar nu reuşeşte.

O împinge uşor pe marginea patului şi începe să-i tragă chiloţii, ea ridică un pic fundul, întinde picioarele şi simte chiloţii alunecându-i jos şi agăţându-se puţin de gleznă. Se lasă pe spate, închide ochii, îl lasă să-i desfacă picioarele, îi simte sărutările fierbinţi pe pântece, pe osul şoldului, pe pulpe. Gâfâie şi-şi trece degetele prin părul lui des, lung. Vrea ca Shulman să intre în ea, doreşte ca el să explodeze în ea. Câmpuri de întuneric înoată în sânge, conglomerate de fierbinţeală trec sugând şi gâdilând prin pubis în jos, spre sexul ei. Se aşază peste ea, iar Simone desface picioarele şi se aude gemând, când îl primeşte. El şopteşte ceva ce nu poate distinge. Îl trage mai adânc şi când îi simte întreaga greutate e ca şi cum s-ar scufunda într-o apă caldă, clipocitoare, a uitării.

32. Luni, paisprezece decembrie, după-amiaza

Ziua e rece ca gheaţa şi cerul înalt şi albastru. Oamenii se mişcă mohorâţi. Copii osteniţi vin de la şcoală. Kennet se opreşte în faţa magazinului Seven-Eleven din colţ. Au afişe cu o ofertă de cafea şi brioşe cu şofran. Intră şi se aşază la coadă, când îi sună mobilul. Se uită pe ecran şi vede că e Simone, apasă pe butonul pe care e desenat un receptor verde şi răspunde.

— Ai fost plecată, Sixan?

— A trebuit să mă duc la galerie. Apoi, am avut o treabă, care...

Se opreşte brusc.

— Tocmai am auzit mesajul tău, papa.

— Ai dormit? Pari...

— Da. Sigur, am dormit un pic.

— Bine, spune Kennet.

Întâlneşte ochii obosiţi ai vânzătoarei şi arată spre afişul cu oferta.

— Au reuşit să localizeze apelul lui Benjamin?

— N-am primit încă niciun răspuns. Cel mai devreme în seara asta, au spus. Mă gândeam să-i sun.

Vânzătoarea îl aşteaptă pe Kennet să-şi aleagă prăjitura şi el face un semn grăbit spre cea care i se pare mai mare. Femeia o pune în pungă, îi ia hârtia mototolită de douăzeci de coroane şi face un gest spre automatul de cafea şi paharele de plastic. El dă din cap, trece prin faţa vitrinei unde cârnaţii se învârtesc pe grătarul electric şi ia un pahar de plastic din teanc, înainte de a continua discuţia cu Simone.

— Ai vorbit cu Nicke ieri? întreabă ea.

— E un puşti foarte drăguţ.

Kennet apasă pe butonul pentru cafea neagră.

— Ai aflat ceva despre Wailord?

— Destul de multe.

— Ce anume?

— Aşteaptă o secundă, spune Kennet.

Ia de la automat paharul cu cafeaua fierbinte, îi pune un capac, apoi se duce la una dintre mesele rotunde de plastic.

— Mai eşti acolo? întreabă, aşezându-se pe un scaun care se clatină.

— Da.

— Cred că este vorba despre nişte tipi care îl tapează pe Nicke de bani spunându-i că sunt figuri de pokémon.

Kennet vede un bărbat cu părul zburlit împingând un cărucior modern în care stă culcată o fetiţă destul de mare în salopetă roz, sugând cu un zâmbet obosit o suzetă.

— Are asta ceva de-a face cu Benjamin?

— Figurile de pokémon? Nu ştiu. Poate a încercat să-i oprească, răspunde Kennet.

— Trebuie să vorbim cu Aida, spune Simone hotărâtă.
— Mă gândeam s-o caut după ce iese de la şcoală.
— Ce facem acum?
— De fapt, am o adresă, spune Kennet.
— Unde?
— La Mare.
— Ce mare? întreabă Simone.
— E singurul lucru pe care îl ştiu.

Cu buzele ţuguiate ia o înghiţitură de cafea. Rupe un colţ din prăjitură şi-l vâră grăbit în gură.

— Unde se află marea asta?
— Aproape de Frihamnen, spune Kennet mestecând, undeva, pe Loudden.
— Pot să vin şi eu?
— Eşti gata?
— Peste zece minute.
— Iau maşina, e lângă spital.
— Sună când soseşti, iar eu cobor.
— Bine.

Ia cu el paharul cu cafea şi restul de prăjitură şi iese din magazin. Aerul e uscat şi foarte rece. Câţiva copii de şcoală merg ţinându-se de mână. Un biciclist traversează intersecţia, strecurându-se printre maşini. Kennet se opreşte la trecerea de pietoni şi apasă pe butonul de stop. Are senzaţia că a uitat ceva important, ceva decisiv pe care l-a văzut, fără să înţeleagă despre ce era vorba, fără să încerce să-l intercepteze. Traficul se desfăşoară în viteză prin faţa lui. O maşină de pompieri se aude departe. Bea un pic de cafea prin deschizătura din capacul de plastic şi se uită la femeia care aşteaptă pe cealaltă parte a străzii, cu un căţel tremurând în lesă. Un camion trece foarte aproape de Kennet şi pământul se zguduie sub greuta-

tea lui. Aude un râs amuzat, apucă să-şi spună că-i pare prefăcut, înainte de a primi un brânci puternic în spate. Face câţiva paşi, ca să nu-şi piardă echilibrul, se întoarce şi vede o fetiţă de vreo zece ani privindu-l cu ochii mari. Probabil că ea l-a împins, mai apucă să gândească, nimeni altcineva nu mai era acolo. În acelaşi moment, aude o frână scârţâind tare şi simte cum o forţă teribilă se năpusteşte asupra lui. Un ciocan uriaş îi loveşte picioarele. Grumazul îi pârâie şi apoi trupul devine moale, parcă desprinzându-se de el şi brusc se face întuneric.

33. Luni, paisprezece decembrie, după-amiaza

Erik Maria Bark stă la biroul din camera sa. O lumină palidă se strecoară pe fereastră spre grădina interioară, pustie. Într-o cutie de plastic cu capac se află resturile unei salate. O sticlă de doi litri cu coca-cola stă lângă lampa cu abajur de sticlă roz. Priveşte fotografia pe care Aida i-a trimis-o lui Benjamin şi pe care a imprimat-o pe hârtie: în întuneric, bliţul puternic formează un spaţiu luminos în care se află iarba crescută sălbatic, tufişurile şi partea din spate a gardului. Cu toate că priveşte cât poate de aproape, îi este imposibil să înţeleagă ce vrea să arate, de fapt, fotografia, care este subiectul ei. O ţine aproape de faţă şi încearcă să înţeleagă ce s-ar putea afla în coşul de plastic.

Erik se gândeşte să-i telefoneze lui Simone şi să-i ceară să-i citească din nou mesajul, cuvânt cu cuvânt, ca să ştie exact ce i-a scris Aida lui Benjamin şi ce i-a răspuns el, pe urmă îşi spune că Simone nu are chef să-i vorbească. Nu înţelege deloc de ce a fost aşa de rău şi i-a spus că are o aventură cu Daniella. Poate pentru că îşi dorea atât

de tare să fie iertat de Simone, iar ea a fost aşa de plină de suspiciune faţă de el.

Deodată aude în minte glasul lui Benjamin, când sunase din portbagajul maşinii, cum încerca să pară matur, să nu arate că e speriat. Erik ia o pastilă roz de Citadon din cutia de lemn şi o înghite cu puţină cafea rece. Mâna începe să-i tremure atât de tare, că îi e greu să pună ceaşca înapoi pe farfurioară.

Benjamin trebuie să fi fost îngrozitor de speriat, îşi spune Erik, închis în întuneric, în portbagajul unei maşini. Voia să-mi audă glasul, nu ştia nimic, nici cine l-a răpit, nici încotro se îndreptau.

Cât timp poate să-i ia lui Kennet să localizeze apelul? Erik simte iritare pentru că a lăsat în grija acestuia misiunea, dar îşi spune că dacă socrul lui poate să-l găsească pe Benjamin, nimic altceva nu mai are vreo însemnătate.

Pune mâna pe receptor. Trebuie să sune poliţia şi să-i grăbească, gândeşte el. Trebuie să afle dacă au ajuns la vreun rezultat, dacă au localizat apelul, dacă au deja vreun suspect. Când sună şi explică ce doreşte, i se face greşit legătura şi trebuie să sune din nou. Speră să poată vorbi cu Joona Linna, însă îi răspunde un agent de poliţie, Fredrik Stensund. Acesta confirmă că se ocupă cu ancheta preliminară asupra dispariţiei lui Benjamin Bark. Agentul de poliţie e foarte înţelegător, spune că şi el are copii adolescenţi.

— Ai probleme cât e noaptea de lungă, când nu sunt acasă, ştii că trebuie să nu te bagi, dar...

— Benjamin nu a plecat să petreacă, spune Erik cu voce apăsată.

— Nu, au sosit unele informaţii, care afirmă...

— A fost răpit, îl întrerupe Erik.

— Ştiu cum trebuie să vă simţiţi, dar...

— Benjamin nu e printre priorităţile voastre, îl completează Erik.

Se lasă tăcerea, agentul de poliţie respiră de câteva ori adânc, înainte de-a vorbi din nou:

— Iau foarte în serios ceea ce spuneţi şi vă pot promite că vom face tot ce ne stă în putinţă.

— Vezi atunci să aflaţi de unde a sunat.

— Ne ocupăm de asta, răspunde Stensund pe un ton mai aspru.

— Vă rog, încheie Erik cu glas slab.

Rămâne în picioare, cu telefonul în mână. Trebuie să localizeze apelul, gândeşte el. Trebuie să aflăm un loc, un punct pe hartă, e singurul lucru pe care îl avem. Singurul lucru pe care l-a putut povesti Benjamin a fost că a auzit o voce.

Ca de sub o pătură, gândeşte Erik, dar nu e sigur dacă îşi aminteşte exact. A spus într-adevăr Benjamin că a auzit o voce, o voce estompată? Poate că era doar un mormăit, un sunet care amintea de o voce, niciun cuvânt, niciun înţeles. Erik îşi trece mâna peste gură, priveşte fotografia şi se întreabă dacă se află ceva în iarba înaltă, dar nu vede nimic. Când se lasă pe spate şi închide ochii, imaginea îi mai dăinuie pe retină: tufişul şi gardul brun clipesc roşii, iar colina este albastru-închis şi alunecă încet. Ca o pânză pe cerul de noapte, gândeşte Erik şi în acelaşi moment înţelege că Benjamin a spus ceva despre o casă, un castel părăsit.

Deschide ochii şi se ridică de pe scaun. Vocea estompată spusese ceva despre un castel ruinat. Erik nu poate pricepe cum de a uitat asta. E ceea ce a spus Benjamin înainte ca maşina să se oprească.

În vreme ce îşi pune pe el haina, încearcă să-şi amintească unde văzuse el un castel părăsit. Există aşa de multe. Îşi aminteşte unul pe care l-a văzut undeva, era la nord de Stockholm, în apropiere de Rosersberg. Gândeşte rapid: Biserica lui Ed, Runby, pe alei, peste coama dealului, prin faţa locuinţelor colectivului, jos spre Mälaren. Înainte să ajungi la vechiul mormânt în formă de corabie de lângă fortăreaţa Runsa, se află clădirea pe partea stângă, spre apă. Un fel de castel turtit din lemn, cu turn, verande şi multe ornamente.

Erik părăseşte încăperea, străbate repede coridorul, încercând să rememoreze excursia şi îşi aduce aminte că şi Benjamin se afla în maşină. Priviseră mormântul antic, unul dintre cele mai mari morminte vikinge din Suedia. Stătuseră în mijlocul elipsei de pietre mari, în iarba verde. Era o vară târzie şi foarte cald. Erik îşi aminteşte aerul nemişcat şi fluturii peste pietrişul din parcare, când se urcaseră în maşina încălzită şi porniseră cu geamul lăsat.

În lift, în drum spre garaj, Erik îşi aminteşte cum, după câţiva kilometri, oprise la marginea şoselei şi arătase cu degetul castelul părăsit, întrebându-l în glumă pe Benjamin dacă ar vrea să locuiască acolo.

— Unde?

— În castelul ciorilor, spusese el, dar nu-şi mai aminteşte ce răspunsese Benjamin.

Acum, soarele e gata să apună, lumina piezişă străluceşte în gheaţă şi în bălţile de apă de lângă parcarea secţiei de neurologie. Pietrişul de pe asfalt scârţâie sub cauciucuri, atunci când întoarce spre intrarea principală.

Erik înţelege de bună seamă cât de incredibil este ca Benjamin să se refere exact la acel castel, dar nu e cu

totul imposibil. O ia spre nord pe autostrada Europa 4, în vreme ce lumina tot mai puţină face ca lumea înconjurătoare să devină estompată. Clipeşte, ca să vadă mai bine. Abia când se ivesc nuanţele albastre, mintea înţelege că e pe cale să se însereze.

O jumătate de oră mai târziu, se află în apropierea castelului părăsit. A încercat de patru ori să dea de Kennet, ca să ştie dacă a reuşit să afle ceva despre telefonul lui Benjamin, dar nimeni n-a răspuns şi el n-a lăsat niciun mesaj.

Cerul deasupra lacului mai păstrează o lucire slabă, în vreme ce pădurea este cu totul neagră. Conduce încet pe drumul îngust, prin mica localitate care a crescut încetul cu încetul în jurul apei. Farurile maşinii trec peste vile nou construite, case de sfârşit de secol şi mici cabane de vacanţă; lumina străluceşte la câteva ferestre şi se prelinge peste câte o intrare unde a fost lăsată o bicicletă de copil. Încetineşte şi vede castelul proiectându-se în spatele unor tufişuri înalte. Erik mai depăşeşte câteva case şi parchează la marginea drumului. Iese din maşină şi o ia înapoi, deschide o portiţă spre o curte cu o vilă de cărămidă închisă la culoare, merge peste pajişte, înconjurând casa. O sfoară plesneşte peste un pavilion de steag[34]. Erik sare peste gardul curţii următoare, trece pe lângă o piscină acoperită cu plastic care scârţâie. Fereastra mare care dă spre lac este întunecată. Dalele de piatră sunt acoperite de frunze moarte. Erik grăbeşte paşii, întrezăreşte castelul părăsit de cealaltă parte a gardului viu şi se strecoară într-acolo.

[34] În Suedia era obiceiul, păstrat şi acum, ca proprietarii să înalţe steagul atunci când erau acasă.

Acest loc e mult mai ferit de priviri decât celelalte, gândeşte el.

O maşină trece pe drum, farurile luminează câţiva copaci şi Erik se gândeşte la ciudata fotografie a Aidei. Iarba galbenă şi boschetele. Se apropie de clădirea mare de lemn şi observă că arată ca şi cum un foc albastru ar arde într-una din încăperi.

Castelul ruinat are ferestre înalte, cu rame bogat ornamentate şi un acoperiş care iese în afară, părând o dantelă croşetată. Vederea spre lac trebuie să fie extraordinară, îşi spune el. Un turn hexagonal pe una din laturi şi foişoare cu sticlă şi acoperiş înclinat fac casa să pară un castel miniatural din lemn. Pereţii sunt făcuţi din scânduri orizontale, dar linia este întreruptă de un lambriu fals, care creează o impresie pluridimensională. Uşa este împodobită excesiv: are coloane de lemn şi un acoperiş ascuţit, frumos.

Când se apropie de fereastră, Erik vede că lumina albastră vine de la un televizor aprins. Cineva se uită la patinaj artistic. Camerele urmăresc paşi şerpuitori, sărituri iscusite şi răsuciri iuţi de patine. Lumina albastră pâlpâie pe pereţii încăperii. Pe canapea stă un bărbat gras, în pantaloni cenuşii de trening. El îşi potriveşte ochelarii şi se lasă din nou pe spate. Pare să fie singur în odaie. Pe masă se află doar o ceaşcă. Erik încearcă să vadă şi în camera învecinată. În interior ceva foşneşte slab, lângă geam. Apoi, se duce la a treia fereastră, privind într-un dormitor cu patul nefăcut şi uşa închisă. Batiste mototolite se află lângă un pahar cu apă, pe noptieră. Pe perete atârnă o hartă a Australiei. Pe pervazul ferestrei picură apa din streaşină. Erik urmează peretele exterior, la cealaltă fereastră. Perdelele sunt trase. Nu poate privi

printre ele, dar foşnetul ciudat se aude din nou, împreună cu un sunet ca un plescăit.

Merge mai departe, face înconjurul turnului hexagonal, apoi priveşte într-o sufragerie. Pe podeaua lucioasă se află mobilă întunecată. Ceva îi spune lui Erik că încăperea e rar folosită. În faţa unei vitrine se află pe podea un obiect negru. O cutie de chitară, gândeşte el. Se aude un zornăit. Se apleacă spre fereastră, încearcă să înlăture reflexia cerului cenuşiu punând palmele pe sticlă şi vede un câine mare aruncându-se spre fereastră şi lătrând. Erik se dă înapoi, se împiedică de un ghiveci, se ascunde după colţ şi aşteaptă cu inima bătând.

Câinele tace după o vreme, lumina de afară se aprinde şi se stinge iar.

Erik nu ştie ce face aici, se simte teribil de singur, nu ştie încotro să se îndrepte, înţelege că ar fi la fel de bine să se întoarcă la spitalul Karolinska şi porneşte spre intrarea casei.

Când ajunge, vede un bărbat în lumina de la intrare. Pe scară stă bărbatul gras cu o geacă matlasată pe el. Faţa lui capătă imediat un aer neliniştit când îl vede pe Erik. Poate se aştepta la nişte copii care făceau farse sau la o căprioară.

— Bună seara, spune Erik.

— Este proprietate particulară, strigă bărbatul cu voce ascuţită.

Câinele începe să latre în spatele uşii închise. Erik se apropie şi descoperă că la intrare se află o maşină galbenă, sport. Are doar două locuri şi portbagajul este în mod evident prea mic ca să încapă un om.

— Porcheul vă aparţine? întreabă Erik.

— Da, e al meu.

— Aveţi mai multe maşini?
— De ce vrei să ştii?
— Fiul meu a dispărut, răspunde Erik pe un ton grav.
— Nu mai am alte maşini, spune bărbatul. OK?
Erik notează numărul maşinii.
— Şi acum, nu vrei să pleci?
— Ba da, răspunde Erik şi o ia spre poartă.

Rămâne un moment pe drum, privind castelul dărăpănat, înainte să se întoarcă la maşina lui. Scoate cutia de lemn cu băştinaşul şi papagalul, pune în palmă câteva pastile, le numără cu degetul mare, sunt rotunde şi alunecoase, apoi le dă drumul în gură.

După o scurtă clipă de şovăială, formează numărul Simonei şi aude cum sună. Se gândeşte că este cu siguranţă acasă la Kennet, mănâncă sendvişuri cu salam şi castravete acru. Sunetele prelungi fac găuri în tăcere. Erik îşi imaginează apartamentul de pe Luntmakargatan învăluit în întuneric, holul cu paltoanele, lampa de pe perete, bucătăria cu masa de stejar lungă şi îngustă, scaunele. Poşta zace pe preşul de la uşă, o grămadă de ziare, facturi de plătit, reclame în plicuri de plastic. Când aude robotul, nu lasă niciun mesaj, închide, răsuceşte cheia în contact, întoarce maşina şi o porneşte înapoi, spre Stockholm.

Nu există nimeni la care să se poată duce, gândeşte el, dându-şi seama de toată ironia situaţiei. A dedicat atât de mulţi ani studiului dinamicii de grup şi psihoterapiei de grup şi dintr-odată este singur şi izolat. Nu există o singură fiinţă umană căreia să i se adreseze, cu care să vrea să vorbească. Şi totuşi, tocmai forţa acelui grup fusese aceea care-i adusese succesul în profesie. Încercase să înţeleagă de ce oamenii care supravieţuiseră unui război puteau mult mai uşor să-şi trateze traumele decât cei care

fuseseră singuri în experienţe asemănătoare. Voia să ştie cum se făcea că un grup de indivizi care fuseseră torturaţi îşi vindecau mai bine rănile decât oamenii singuri. Ce anume din apartenenţa la un grup ne alină? se întrebase el. E oare oglindirea în celălalt, asemănarea, normalizarea sau, de fapt, solidaritatea?

În lumina galbenă de pe autostradă formează numărul lui Joona. După cinci ţârâituri închide şi încearcă numărul de la mobil.

— Da, Joona, se aude pe un ton distrat.

— Bună, sunt Erik. L-aţi găsit pe Josef Ek?

— Nu, suspină Joona.

— Pare să urmeze un model foarte personal.

— Am spus asta şi mai înainte şi vreau s-o spun în continuare, Erik. Ai nevoie de protecţie.

— Am alte priorităţi.

— Ştiu.

Se lasă tăcerea.

— Benjamin n-a dat de veste? întreabă Joona în finlandezo-suedeza lui compătimitoare.

— Nu.

Erik aude un glas în fundal, poate de la televizor.

— Kennet trebuia să localizeze apelul...

— Am auzit, însă poate dura ceva, spune Joona. Trebuie trimis un tehnician exact la centrala respectivă.

— Dar am să ştiu cel puţin despre care centrală este vorba.

— Cred că operatorul poate primi răspuns direct, răspunde Joona.

— Poţi să afli? Despre ce staţie de bază este vorba?

Se lasă tăcere un moment. Apoi, aude vocea neutră a lui Joona:

— De ce nu vorbeşti cu Kennet?

— Nu pot să dau de el.

Joona suspină slab.

— O să încerc, dar nu spera prea mult.

— Ce vrei să spui?

— Doar că probabil este vorba de o staţie de bază din Stockholm, şi asta nu spune nimic înainte ca un specialist să precizeze poziţia.

Erik îl aude făcând ceva ce sună ca şi cum ar deşuruba un capac de la un borcan.

— Îi fac un pic de ceai verde mamei, spune scurt Joona.

Un robinet de apă se deschide, apoi se închide.

Erik îşi ţine o secundă respiraţia. El ştie că Joona trebuie să pună pe primul loc evadarea lui Josef, îşi dă seama că răpirea lui Benjamin nu e un caz ieşit din comun pentru poliţie, un băiat care a dispărut de acasă nu e printre priorităţile poliţiei criminaliste. Însă trebuie să întrebe, nu poate să lase lucrurile aşa.

— Joona, spune Erik. Vreau ca tu să preiei cazul cu răpirea lui Benjamin, vreau foarte mult, aş simţi...

Tace, îl dor fălcile, le-a strâns aşa de tare, fără să-şi dea seama măcar.

— Atât tu, cât şi eu ştim, continuă Erik, că nu e vorba de o dispariţie obişnuită. Cineva le-a injectat lui Simone şi lui Benjamin un anestezic puternic. Ştiu că prioritatea ta e Josef Ek şi înţeleg că Benjamin nu mai este cazul tău acum, când legătura cu Josef a dispărut, dar poate că s-a întâmplat ceva mult mai rău...

Tace, prea emoţionat ca să continue.

— Ţi-am povestit despre boala lui Benjamin, se forţează el să vorbească. Peste doar două zile, sângele lui nu mai e protejat de preparatul care-l ajută să se coaguleze.

Peste o săptămână, arterele vor fi aşa de solicitate, că poate paraliza sau poate face o hemoragie în creier sau în plămâni, doar când tuşeşte.

— Trebuie să i se dea medicamentul, spune Joona.

— Mă ajuţi?

Erik stă acolo, şi implorarea din glasul lui rămâne în aer. Nu are nicio importanţă. S-ar pune în genunchi şi s-ar ruga să fie ajutat. Mâna care ţine telefonul este udă de transpiraţie şi alunecoasă.

— Nu pot să preiau aşa, pur şi simplu, o anchetă de la poliţia din Stockholm, spune Joona.

— Îl cheamă Fredrik Stensund, pare drăguţ, dar n-o să-şi părăsească biroul lui cald.

— Ei ştiu ce fac.

— Nu mă minţi, Joona, spune Erik cu glas scăzut.

— Nu cred că pot lua cazul, răspunde Joona pe un ton apăsat. Nu e nimic de făcut. Dar vreau să te ajut. Trebuie să te aşezi pe un scaun şi să te gândeşti cine ar fi putut să-l ia pe Benjamin. Poate fi cineva care doar a dat cu ochii de tine, când te-ai aflat pe prima pagină a ziarelor. Dar poate fi şi cineva pe care tu îl cunoşti. Dacă nu există un suspect, atunci nu există niciun caz, nimic. Trebuie să te gândeşti bine, să-ţi treci în revistă viaţa, iar şi iar, pe toţi pe care îi cunoşti, toţi pe care îi cunoaşte Simone, toţi pe care îi cunoaşte Benjamin. Trebuie să treci în revistă vecini, rude, colegi, pacienţi, concurenţi, prieteni. Există cineva care te-a ameninţat? Care l-a ameninţat pe Benjamin? Încearcă să-ţi aminteşti. Poate fi vorba de o faptă impulsivă şi poate fi ceva care a fost planificat timp de mulţi ani. Gândeşte foarte atent, Erik. Apoi, dă-mi un semn de viaţă.

Erik deschide gura ca să îl mai roage o dată pe Joona să ia cazul, dar nu apucă să spună nimic, înainte de-a auzi cum se închide telefonul. Stă în maşină şi priveşte cu ochi arzători autostrada care-i zboară prin faţă.

34. Noaptea dinspre paisprezece spre cincisprezece decembrie

E frig şi întuneric în camera de la spital. Erik îşi scoate pantofii şi atârnă în cuier paltonul care miroase a plante ude. Dârdâind de frig, fierbe apă pe reşoul electric, face o ceaşcă de ceai, ia două tablete tari şi apoi se aşază la birou. Nicio lumină nu e aprinsă, în afară de lampa de birou. Priveşte ţintă în geamurile întunecate unde îşi vede chipul, ca o umbră, lângă cercul luminos al lămpii. Cine mă urăşte? Se gândeşte el. Cine mă invidiază, cine vrea să mă pedepsească, să-mi ia viaţa, tot ce mai e viu în mine, cine vrea să mă distrugă?

Erik se ridică de la birou, aprinde lampa din tavan, începe să se plimbe înainte şi înapoi, se opreşte, se întinde după telefon şi răstoarnă un pahar de plastic cu apă. Un şiroi de apă înaintează încet spre *Revista medicală*. Fără să-şi poată aduna gândurile, o sună pe Simone pe mobil, îi lasă un mesaj scurt spunând că ar vrea să se mai uite o dată în computerul lui Benjamin, apoi rămâne tăcut, nu e capabil să mai spună ceva.

— Iartă-mă, zice cu glas scăzut şi aruncă telefonul pe masă.

Liftul bâzâie pe culoar, aude clinchetul uşilor, apoi cum se deschid şi cum cineva trage un pat greu de spital prin faţa uşii lui.

Tabletele încep să-şi facă efectul şi simte cum liniştea urcă în el, ca un lapte cald, o amintire, o mişcare interioară, un gol în stomac, apoi în tot trupul. Ca şi cum ar cădea de la mare înălţime, mai întâi prin aerul rece şi proaspăt, apoi în apa caldă şi bogată în oxigen.

— Trebuie să-ţi revii, îşi spune.

Cineva l-a luat pe Benjamin şi a făcut asta împotriva mea, trebuie să existe o fereastră undeva, în amintirile mele, gândeşte el.

Priveşte paginile ude ale *Revistei medicale*. Într-o fotografie, noua şefă a Institutului Karolinska se înclină deasupra unui birou. Faţa ei este neclară şi înnegrită de apă. Când încearcă să dea la o parte ziarul, observă că s-a lipit de masă. Ultima pagină cu ştiri a rămas acolo, litere pe jumătate rupte despre Global Health Conference. Se aşază pe scaun şi începe să râcâie hârtia cu unghia degetului mare, dar se opreşte brusc şi priveşte combinaţia de litere: e v A.

Din amintire vine rostogolindu-se un val lent, plin de imagini şi chipuri, apoi imaginea clară a unei femei care refuză să dea înapoi ceva ce furase. Ştie că se numeşte Eva. Gura ei e încordată, cu stropi de salivă pe buzele subţiri. Strigă la el pe un ton mânios şi jignit: „Tu eşti cel care ia! Iei şi iei, şi iei! Ce dracu ai spune dacă aş lua lucruri de la tine? Cum crezi că te-ai simţi?" Îşi ascunde faţa în mâini şi spune că îl urăşte, repetă asta iar şi iar, înainte să se liniştească. Are obrajii albi, ochii sunt tiviţi cu roşu, îl priveşte cu un aer nedumerit şi istovit. Şi-o aminteşte, îşi dă seama că şi-o aminteşte bine.

Eva Blau, gândeşte el. Ştia că face o greşeală când a acceptat-o ca pacientă, ştia chiar de la început.

Sunt mulţi ani de atunci. Era pe vremea când folosea hipnoza ca o parte puternică şi eficace a terapiei. Eva Blau. Numele vine de dincolo de timp. Înainte să fi încetat să hipnotizeze. Înainte să fi promis că n-o va mai face niciodată.

Crezuse aşa de tare în hipnoză. Crezuse că pacienţii, dacă erau hipnotizaţi în faţa celorlalţi pacienţi, atunci toate excesele violente, crimele sau senzaţia de jignire nu vor mai fi aşa de strâns înnodate. Va fi mai greu să negi şi mai uşor să te vindeci. Vinovăţia se va împărţi, identitatea făptaşului şi a victimei se vor şterge. Nu te vei mai autoacuza pentru ceea ce s-a întâmplat dacă te vei afla într-o încăpere în care tuturor celorlalţi li s-au întâmplat lucruri asemănătoare.

De ce devenise Eva Blau pacienta lui? Acum nu-şi mai poate aminti dacă era legat de suferinţa ei. El întâlnea aşa de multe destine înspăimântătoare. Veneau la el oameni cu un trecut pustiit — adesea agresivi, întotdeauna speriaţi, maniacali, paranoici, nu rareori cu automutilări şi încercări de sinucidere la activ. Mulţi veneau şi şedeau în faţa lui, având în spate doar un perete subţire care să-i despartă de o stare psihotică, schizofrenică. Fuseseră brutalizaţi, torturaţi sistematic, li se simulase execuţia, îşi pierduseră copiii, fuseseră victime ale incestului, violurilor, asistaseră la orori şi fuseseră obligaţi să ia parte la ele.

Ce furase? Se întreabă Erik. Am acuzat-o de furt, dar ce furase?

Nu reuşeşte să identifice amintirea, se ridică, face câţiva paşi, se opreşte şi închide ochii. Încă ceva se în-

tâmplase, dar ce anume? Avea de-a face cu Benjamin? La un moment dat, îi spusese Evei Blau că ar putea să-i caute un alt grup de terapie. De ce nu-şi aminteşte ce se întâmplase? Începuse să-l ameninţe?

Singurul lucru pe care poate să şi-l surprindă din memorie este o întâlnire din perioada de început aici, în birou: Eva Blau îşi răsese tot părul şi îşi machiase doar ochii. Acum stătea pe canapea, îşi desfăcuse nasturii de la bluză şi-i arăta sânii albi într-un fel foarte normal.

— Ai fost acasă la mine, a spus Erik.

— Tu ai fost acasă la mine, a răspuns ea.

— Eva, tu ne-ai povestit despre casa ta, a continuat Erik. E cu totul altceva să intri prin efracţie într-o casă.

— N-a fost efracţie.

— Ai spart un geam.

— Piatra a spart fereastra, a zis ea.

*

Cheia se află în broasca dulapului cu documente şi sertarul alunecă uşor pe barele de lemn transversale, atunci când Erik îl trage şi începe să caute. Undeva aici, îşi zice el. Ştiu că aici se află ceva despre Eva Blau.

Când pacienţii lui, dintr-o cauză sau alta, acţionau altfel decât se aştepta, obişnuia întotdeauna să păstreze material despre ei în dulap, până ce înţelegea motivul abaterii.

Putea fi vorba de o notă, de o observaţie sau de vreun obiect uitat. Mută hârtii, caiete, bucăţi de hârtie şi chitanţe cu adnotări. Fotografii îngălbenite, într-o mapă de plastic, un hard disk extern, câteva jurnale zilnice din vremea în care mai credea într-o deschidere totală în-

tre pacient şi medic, un desen pe care îl făcuse într-o noapte un copil traumatizat. Mai multe casete cu înregistrări sonore şi filme de la conferinţele la Karolinska. O carte de Hermann Broch, plină cu însemnări. Mâinile lui Erik se opresc. Simte furnicături în vârful degetelor. În jurul unei casete VHS se află o hârtie prinsă cu un elastic. Pe eticheta casetei stă scris doar: Erik Maria Bark, caseta nr. 14. Scoate hârtia, apleacă lampa şi îşi recunoaşte propriul scris: CASTELUL RUINAT.

Fiori de gheaţă îi aleargă pe spinare şi de-a lungul braţelor. I se ridică părul pe ceafă şi brusc aude ticăitul ceasului de la mână. Îi bubuie în cap, pulsul îi creşte, se aşază pe scaun, priveşte iarăşi caseta, ridică de pe masă telefonul cu mâinile tremurându-i şi sună la administraţie, rugând să i se aducă un aparat video în cameră. Cu picioarele grele ca plumbul, merge din nou la fereastră, dă deoparte lamelele jaluzelelor şi rămâne acolo, privind pătura de zăpadă umedă din curtea interioară. Fulgi grei coboară pieziş şi lent prin aer şi aterizează pe fereastra lui, devin incolori şi se topesc de la căldura geamului. Îşi spune că probabil e vorba doar de hazard, nişte coincidenţe bizare, dar, în acelaşi timp, înţelege că pesemne piesele din puzzle se vor potrivi unele cu altele.

Castelul ruinat, aceste două cuvinte de pe hârtie au destulă forţă ca să-l poarte înapoi în trecut. În vremea când încă se mai îndeletnicea cu hipnoza. O ştie. Împotriva propriei voinţe, trebuie să se apropie de o fereastră întunecată şi să încerce să vadă ce se ascunde dincolo de oglindiri şi de reflexele formate de tot acel timp care a trecut.

Paznicul bate la uşă. Erik deschide, confirmă cererea făcută şi apoi împinge în cameră masa pe care se află instalate televizorul şi aparatul video ciudat de vechi.

Introduce caseta, stinge lampa din tavan şi se aşază.

— Aproape am uitat cum se foloseşte, îşi spune, îndreptând telecomanda spre aparat.

Imaginea pâlpâie şi sunetul hârâie o vreme, apoi îşi aude propria voce prin difuzorul televizorului. Pare răcit când, fără niciun entuziasm, mormăie locul, data şi ora, terminând cu:

— Am avut o scurtă pauză, dar ne aflăm încă într-o stare posthipnotică.

Au trecut mai mult de zece ani, gândeşte el, privind cum se ridică stativul camerei de filmat. Imaginea tremură, apoi se linişteşte. Obiectivul este îndreptat spre un semicerc de scaune. Apoi, el însuşi devine vizibil în faţa camerei. Începe să îndrepte scaunele. Există o uşurinţă a mişcărilor în trupul lui cu zece ani mai tânăr, o elasticitate în mers pe care ştie că nu le mai are. În înregistrarea video părul lui nu e cărunt şi ridurile adânci de pe frunte şi de-a lungul obrajilor nu există.

Pacienţii sosesc, se mişcă apatici, se aşază pe scaune. Câţiva, puţini, vorbesc unii cu alţii cu voci scăzute. Unul dintre ei râde. Chipurile pacienţilor sunt greu de distins, par uniforme şi banale, calitatea casetei video e proastă.

Erik înghite greu şi se aude explicând cu voce dogită că e vremea să continue şedinţa. Unii mai vorbesc, alţii stau doar tăcuţi. Un scaun scârţâie. Se vede stând în picioare lângă perete şi făcând nişte însemnări pe un bloc de scris. Deodată se aude o bătaie în uşă şi Eva Blau intră. E agitată, Erik distinge pete roşii pe gâtul şi pe obrajii ei, în timp ce se vede luându-i paltonul şi punând-l în cuier, apoi conducând-o spre grup şi prezentând-o, pe scurt, urându-i în acelaşi timp bun venit. Ceilalţi dau din

cap rezervaţi, poate şoptesc un „bună", două persoane se prefac că n-o văd, privesc în podea.

Erik îşi aminteşte atmosfera din încăpere: grupul era sub influenţa primei faze, hipnoza de dinaintea pauzei şi era deranjat de faptul cà primea un nou membru. Ceilalţi apucaseră deja să se cunoască şi începeau să se identifice cu istoriile celorlalţi.

Grupul era format din opt persoane şi terapia consta în a cerceta în timpul hipnozei trecutul fiecăruia, apropiindu-se de punctul dureros. Hipnoza avea loc întotdeauna în faţa grupului şi împreună cu grupul. Ideea era ca prin această metodă toţi să devină mai mult decât martori ai trăirilor celorlalţi, ei trebuiau, datorită caracterului deschis al hipnozei, să-şi împărtăşească durerea şi să poată jeli împreună, ca la catastrofele colective.

Eva Blau se aşază pe scaunul gol, pentru o clipă priveşte direct în obiectiv şi ceva pe chipul ei devine tăios şi duşmănos.

Aceasta e femeia care cu zece ani în urmă a pătruns prin efracţie în casa lui, gândeşte Erik. Dar ce furase şi ce altceva mai făcuse?

Erik se vede începând a doua parte a şedinţei, cu menţiuni asupra primei părţi şi continuând cu asocieri libere, glumeţe. Era un fel de a-i face să se simtă mai bine, să înţeleagă că o dispoziţie veselă era posibilă, cu toate vârtejurile întunecate, abisale care tot timpul se roteau undeva, înăuntrul a tot ce spuneau sau făceau. Se aşază în faţa grupului.

— Începem cu gânduri şi asocieri referitoare la prima parte, spune el. E cineva care vrea să comenteze?

— Năucitor, spune o femeie tânără, solidă, cu mult fard pe faţă.

Sibel, gândeşte Erik. Se numea Sibel.

— Frustrant, continuă Jussi cu accentul lui din nord. Adică, abia am apucat să deschid ochii şi să mă scarpin în creştet, şi era gata.

— Ce ai simţit? îl întreabă Erik.

— Păr, spune el zâmbind.

— Păr? întreabă Sibel, pufnind în râs.

— Când m-am scărpinat în creştet, îi explică Jussi.

Câţiva dintre ei râd la gluma făcută. O expresie vagă de veselie se bănuieşte pe chipul mohorât al lui Jussi.

— Daţi-mi asociaţii la păr, continuă Erik. Charlotte?

— Nu ştiu, spune ea. Păr? Poate barbă, nu...

— Un hippy, un hippy pe un chopper[35], continuă Pierre zâmbind. Stă în şaua motocicletei, mestecă gumă Juicyfruit şi alunecă...

Eva se ridică brusc, cu un fel de zăngănit, şi protestează faţă de exerciţiul acesta.

— Sunt doar copilării!

— De ce crezi asta? întreabă Erik.

Eva nu răspunde, dar se aşază înapoi pe scaun.

— Pierre, vrei să continui? îl roagă Erik.

Pierre îşi scutură capul, face un semn cu degetele împotriva Evei, ca împotriva deochiului şi se preface că se teme de ea.

Pierre şopteşte ceva pe un ton conspirativ. Jussi ridică mâna spre Eva şi spune câteva cuvinte în dialectul lui din nord.

Erik încearcă să desluşească ce spune, pipăie după telecomandă, o scapă pe podea atât de violent, încât îi sar bateriile.

[35] Motocicletă.

— Ce prostie! murmură pentru sine însuşi, lăsându-se în genunchi.

Cu mâinile tremurând apasă repede pe replay şi, când caseta porneşte din nou, măreşte volumul sunetului.

— Sunt doar copilării, spune Eva Blau.

— De ce crezi asta? întreabă Erik şi, cum Eva nu răspunde, se întoarce spre Pierre întrebându-l dacă vrea să continue cu asocierea sa.

Acesta scutură din cap şi încrucişează degetele împotriva Evei.

— L-au împuşcat pe Dennis Hopper pentru că era hippy, şopteşte el.

Sibel pufneşte în râs, trăgând cu coada ochiului spre Erik. Jussi îşi drege vocea şi ridică mâna spre Eva.

— În castelul ruinat o să scapi de copilăriile noastre, spune el în dialectul greoi, din nord.

Toţi tac. Eva se întoarce spre bărbat, pare gata să reacţioneze agresiv, dar ceva o face să renunţe, poate seriozitatea din glas şi liniştea din privirea lui.

„Castelul ruinat", bubuie în craniul lui Erik. În acelaşi timp, se aude explicând principiile procedeelor hipnozei, cum întotdeauna se începe cu exerciţii colective de relaxare, înainte de a se trece la hipnotizarea unuia sau a doi dintre ei.

— Şi adesea, continuă el să-i spună Evei, dacă simt că funcţionează, atunci încerc să aduc în stare de hipnoză întreg grupul.

Erik se gândeşte la cât de cunoscută îi este situaţia şi, în acelaşi timp, cât de îngrozitor de îndepărtată, din cu totul alt timp, înainte de a se despărţi de hipnoză. Se vede pe el însuşi trăgând în faţă scaunul, aşezându-se în

faţa semicercului de oameni, vorbindu-le, făcându-i să închidă ochii şi să se lase pe spate. După un moment, îi îndeamnă pe toţi să se aşeze mai comod pe scaune, continuând să ţină ochii închişi. Se ridică, vorbeşte cu ei despre relaxare, se duce în spatele lor, cercetează gradul de repaus al fiecăruia. Feţele lor devin mai blânde şi mai relaxate, tot mai străine de prefăcătorie şi cochetărie.

Erik se vede oprindu-se în spatele Evei Blau şi punându-i o mână grea pe umăr. Îl furnică în stomac când îşi aude glasul începând şedinţa de hipnoză, alunecând uşor spre inducţia abruptă, cu comenzi ascunse, complet sigur de propria-i îndemânare şi delectându-se cu certitudinea înzestrării lui speciale.

— Ai zece ani, Eva, spune el. Ai zece ani. E o zi bună. Eşti bucuroasă. De ce eşti bucuroasă?

— Pentru că bărbatul dansează şi stropeşte prin băltoace, spune ea aproape fără să-şi mişte faţa.

— Cine dansează?

— Cine? repetă ea. Gene Kelly, spune mama.

— Aşa, te uiţi la *Singin' in the rain?*[36]

— Mama se uită.

— Tu nu?

— Ba da.

— Şi eşti bucuroasă?

Ea dă încet din cap.

— Ce se întâmplă?

Eva închide gura şi îşi pleacă faţa.

— Eva?

— Burta mea e mare, spune, iar vocea ei aproape că nu se aude.

[36] *„Cântând în ploaie"*, celebru musical cu Gene Kelly.

— Burta ta?

— Văd că e foarte mare, spune şi lacrimile încep să-i curgă.

— Castelul ruinat, şopteşte Jussi. Castelul părăsit.

— Eva, tu mă vei asculta pe mine, continuă Erik. Poţi să-i auzi pe toţi ceilalţi de aici, din începere, dar asculţi numai vocea mea. Nu-ţi pasă de ce zic ceilalţi, doar de vocea mea asculţi.

— Bine.

— Ştii de ce e mare burta ta? întreabă Erik.

Chipul ei este impenetrabil, întors spre vreun gând, spre vreo amintire.

— Nu ştiu.

— Ba da, cred că ştii, spune Erik liniştit. Însă o luăm în ritmul tău, Eva. Nu trebuie să te gândeşti acum la asta. Vrei să te uiţi din nou la televizor? Eu îţi sunt alături, toţi îţi suntem alături tot drumul, orice s-ar întâmpla, e o promisiune. Am promis şi trebuie să ai încredere.

— Vreau în castelul ruinat, şopteşte ea.

Erik se aşază pe patul îngust din camera de spital şi simte cum se apropie de propriul său spaţiu, de lucrurile uitate, de cele date la o parte.

Se freacă la ochi, priveşte ecranul pâlpâitor şi murmură:

— Deschide uşa.

Se aude rostind cifre care o coboară mai adânc în hipnoză, îi spune că în curând va face aşa cum spune el, fără să se gândească, doar să accepte şi continuă să numere invers, lăsând cifrele să cadă, greu şi moleşitor.

Calitatea imaginii devine tot mai proastă: Eva priveşte cu ochi ceţoşi, îşi umezeşte buzele şi spune:

— Îi văd luând un om, se duc doar la el şi-l iau...

— Cine este cel care ia un om? întreabă el.

Ea începe să respire neregulat.

— Un bărbat cu părul prins în coadă de cal, se jeluieşte ea. Îl spânzură pe micul...

Banda scoate un pârâit şi imaginea dispare.

Erik o derulează până la capăt, dar imaginea nu mai apare, jumătate din bandă este distrusă, ştearsă.

Stă în faţa ecranului negru. Se vede clipind în oglindirea adâncă, întunecată. În acelaşi timp vede chipul lui, cu zece ani mai bătrân, şi chipul celui care era atunci. Priveşte videocaseta nr. 14 şi hârtia cu textul CASTELUL RUINAT.

35. Miercuri, cincisprezece decembrie, dimineaţa

Înainte ca uşile liftului să se închidă, Erik apasă pe buton mai mult de zece ori. Ştie că nu merge mai repede, dar nu se poate opri s-o facă. Gândul la cuvintele lui Benjamin din întunericul maşinii se amestecă întruna cu grămezi de fragmente de amintiri pe care filmul de pe caseta video le-a scos la suprafaţă. Aude din nou glasul slab al Evei Blau povestind despre un bărbat cu coadă de cal care luase un om. Dar fusese ceva mincinos în expresia gurii ei, o anumită crispare.

Tremură în cuşca liftului, pe când cabina coboară vuind.

— Castelul ruinat, îşi spune şi doreşte iar şi iar să fie doar o coincidenţă, îşi doreşte ca dispariţia lui Benjamin să nu aibă nimic de-a face cu trecutul.

Liftul se opreşte şi uşile se deschid. Intră grăbit în garaj şi coboară pe scara îngustă. Două etaje mai jos deschide o uşă de metal şi continuă printr-un tunel alb, până la o uşă cu alarmă, ţine apăsat butonul interfonului vreme îndelungată, primeşte răspuns de la o voce prost dispusă, se

apleacă şi rosteşte în microfon motivul pentru care a venit. Nimeni nu e bine-venit aici, îşi spune el. În depozit se află arhivate toate dosarele medicale ale pacienţilor, toată munca de cercetare, toate experimentele, testele comentate, analizele nevrozelor şi examenele controversate ale stării de sănătate. În rafturi zac mii de dosare unde sunt păstrate rezultatele a optzeci de ani de probe secrete ale unor bănuite cazuri de HIV, sterilizări forţate, experimente făcute pe dinţii debililor mental, atunci când trebuia aprobată reforma serviciilor stomatologice din Suedia. Copii din orfelinate, bolnavi psihic şi bătrâni fuseseră obligaţi să stea cu zahăr în gură până ce li se sfărâmau dinţii.

Uşa zumzăie şi Erik intră în lumina neaşteptat de caldă. E ceva în atmosferă care face depozitul să pară plăcut, fără vreo legătură cu gaura lipsită de ferestre şi aflată adânc, în mijlocul pământului.

De la recepţie se aude muzică de operă: vocea gâlgâită a unei mezzosoprane. Erik se concentrează, încearcă să-şi compună o faţă liniştită şi să zâmbească în vreme ce se îndreaptă într-acolo.

Un bărbat scund cu pălărie de pai pe cap stă întors cu spatele şi udă nişte flori.

— Salut, Kurtan.

Bărbatul se întoarce, pare plăcut surprins:

— Erik Maria Bark, a trecut cam multă vreme. Cum îţi merge?

Erik nu prea ştie ce să-i răspundă.

— Nu ştiu, spune el sincer. Pentru moment, am o grămadă de neplăceri în familie.

— Aha, da, sigur...

— Ce flori frumoase, spune Erik, ca să evite alte întrebări.

— Panseluţe. Sunt nebun după ele. Conny se plângea că nimic nu poate creşte aici. N-o să înflorească nimic? l-am întrebat. Uită-te la mine!

— Exact, răspunde Erik.

— Am instalat lămpi cu cuarţ peste tot.

— Oho!

— Cel mai grozav solar, glumeşte el şi scoate un tub cu cremă de protecţie.

— Din păcate, nu pot sta prea mult.

— Dar pune-ţi un pic pe nas, spune Kurt storcând cremă şi întinzând-o spre nasul lui Erik.

— Mulţumesc, dar...

Kurt coboară vocea, şoptind cu ochi strălucitori:

— Adesea mă plimb pe aici numai în chiloţi. Dar să nu spui la nimeni.

Erik îi zâmbeşte şi simte cât de forţat este zâmbetul. Se lasă tăcerea şi Kurt îl priveşte, aşteptând.

— Cu mulţi ani în urmă, începe Erik, îmi înregistram şedinţele de hipnoză.

— Câţi ani?

— Cam acum vreo zece ani, e o serie de casete VHS, care...

— VHS?

— Da, era o metodă învechită încă de pe atunci, continuă Erik.

— Toate casetele video au fost digitalizate.

— Grozav.

— Sunt în arhiva computerului.

— Cum ajung acolo?

Kurt zâmbeşte şi Erik vede cât de albi îi sunt dinţii în contrast cu faţa bronzată.

— S-ar putea să te ajut.

Merg împreună la cele patru calculatoare care stau într-o nişă cu rafturi.

Kurt tastează repede parola şi caută printre cataloagele cu înregistrările transferate.

— Caseta era pe numele tău? întreabă el.

— Da, ar trebui să fie.

— Nu merge, spune Kurt şovăind. Încerc cu „hipnoză".

Scrie cuvântul şi caută din nou.

— Aici avem ceva, uită-te singur.

Niciunul dintre rezultate nu priveşte documentarea de la terapia lui Erik. Singurul document din perioada aceea care se referă la el este o cerere şi o aprobare a unor fonduri. Scrie atunci cuvintele „castelul ruinat" şi lansează o nouă căutare, încearcă apoi cu numele Eva Blau, chiar dacă cei din grupul lui nu erau înscrişi ca pacienţi ai spitalului.

— Nu există nimic, spune el cu un glas obosit.

— Da, s-au făcut tot felul de greşeli cu transferarea casetelor, spune Kurt. O grămadă de material a fost distrus, toate casetele format Betamax şi...

— Cine a făcut transferarea?

Kurt se întoarce spre el şi dă din umeri cu aerul că se scuză:

— Eu şi Conny.

— Dar casetele originare trebuie să se afle undeva, încearcă Erik.

— Îmi pare rău, dar de fapt n-am nicio idee.

— Crezi că poate Conny ştie ceva?

— Nu.

— Sună-l şi întreabă-l.

— E în Simrishamn.

Erik se întoarce, încercând să gândească calm.

— Ştiu că foarte mult a fost şters din greşeală, spune Kurt.

Erik se uită fix la el.

— E o cercetare absolut unică, spune vlăguit.

— Ţi-am zis că-mi pare rău.

— Ştiu, nu voiam...

Kurt rupe o frunză veştedă de la o floare.

— Dar parcă ai încetat cu hipnoza, nu? spune el.

— Da, dar acum trebuie să mă uit la...

Erik tace, nu mai are putere să continue, vrea doar să se întoarcă în camera lui, să ia o tabletă şi să doarmă.

— Întotdeauna am avut probleme cu tehnica, continuă Kurt. Dar ori de câte ori o spunem, ni se răspunde că trebuie să facem ce putem. Luaţi-o încet, ne-au spus când s-a întâmplat să ştergem din greşeală un întreg deceniu de cercetare asupra lobotomiei. Filmări vechi pe 16 mm, care au fost trecute pe bandă video în anii '80, dar care nu au rezistat în perioada computerizării.

36. Marţi, cincisprezece decembrie, dimineaţa

Dimineaţa devreme, umbra înaltă a primăriei se aşterne peste faţada sediului poliţiei. Numai turnul central, mai înalt, se scaldă în lumina soarelui. Apoi, în primele ore ale dimineţii clădirea îşi dezbracă haina de umbră şi sclipeşte aurie. Acoperişul de aramă străluceşte, feroneria frumoasă cu şanţuri încastrate şi mici întăriturі de aramă pe unde se scurge apa de ploaie spre burlane sunt acoperite de picături de condens sclipitoare. În timpul zilei, lumina rămâne pe clădire, în vreme ce umbrele copacilor se răsucesc asemenea acelor ceasornicului şi doar cu câteva ore înainte de apus faţada devine din nou cenuşie.

Carlos Eliasson stă lângă acvariul lui şi priveşte pe fereastră, când Joona bate la uşă deschizând-o în acelaşi timp.

Carlos tresare şi se întoarce. La vederea lui Joona, chipul i se umple ca de obicei de sentimente contradictorii. Îl salută cu un amestec de sfială, bucurie şi animozitate, loveşte cu mâna în spătarul scaunului pentru vizitatori

şi descoperă că mai are încă în mână cutia cu hrană pentru peşti.

— Tocmai am văzut că a nins, spune el în treacăt, punând cutia lângă acvariu.

Joona se aşază şi aruncă o privire pe fereastră. Un strat subţire de zăpadă se vede ici şi colo prin parcul Kronoberg.

— Poate avem un Crăciun alb, zâmbeşte precaut Carlos, aşezându-se de cealaltă parte a biroului. În Skåne, unde am crescut eu, niciodată nu e vreme deosebită de Crăciun. E la fel tot timpul. O lumină cenuşie peste câmpii...

Carlos se opreşte brusc.

— Dar nu ai venit ca să discutăm despre vreme, spune el sec.

— Nu prea.

Joona îl priveşte liniştit şi se sprijină de spătarul scaunului:

— Vreau să iau cazul cu copilul dispărut al lui Erik Maria Bark.

— Nu, răspunde ferm Carlos.

— Eu am început cu...

— Nu, Joona, ai primit permisiunea să-l urmăreşti, atâta timp cât avea legătură cu Josef Ek.

— Mai are încă, răspunde Joona încăpăţânat.

Carlos se ridică, face vreo doi paşi nerăbdători şi se întoarce spre Joona:

— Directivele noastre sunt clare ca lumina zilei, nu există resurse pentru...

— Cred că această răpire are o strânsă legătură cu hipnotizarea lui Josef Ek.

— Ce vrei să spui? Întreabă Carlos iritat.

— Că nu a fost o întâmplare faptul că fiul lui Erik Maria Bark a dispărut la numai o săptămână după şedinţa de hipnoză.

Carlos se aşază din nou şi brusc pare mai puţin sigur, dar nu vrea să cedeze:

— Un puşti fugit de acasă nu e nimic pentru poliţia criminalistă, nu merge.

— Nu a fugit, spune Joona scurt.

Carlos aruncă o privire scurtă spre acvariu, se apleacă în faţă şi vorbeşte cu glas mai scăzut:

— Numai pentru că te mustră conştiinţa, Joona, nu poţi să...

— Atunci, cer transferarea, spune Joona sculându-se în picioare.

— La?

— La secţia care se ocupă de caz.

— Acum iar te încăpăţânezi, spune Carlos, scărpinându-se nemulţumit în creştet.

— Dar voi avea dreptate, zâmbeşte Joona.

— Dumnezeule, suspină Carlos, se uită din nou la peştii lui şi scutură întristat din cap.

Joona o ia spre uşă.

— Aşteaptă! strigă Carlos.

Joona se opreşte şi se întoarce. Îl priveşte pe Carlos, ridicând întrebător sprâncenele.

— Spunem aşa — nu iei cazul, nu este cazul tău, dar primeşti o săptămână ca să anchetezi dispariţia băiatului.

— Bine.

— Aşa că nu trebuie să spui „ce ţi-am zis".

— OK.

Joona ia liftul până la coridorul lui, o salută pe Anja care-i face un semn cu mâna, fără să ridice privirea de pe

ecranul calculatorului, trece pe lângă biroul lui Petter Näslund, unde e pornit aparatul de radio. Un jurnalist sportiv comentează cu energie prefăcută proba de tragere la țintă de pe schiuri pentru femei. Joona se oprește, apoi se întoarce la Anja.

— N-am timp, zice ea, fără să-l privească.

— Ba da, ai, spune el liniștit.

— Mă ocup cu ceva într-adevăr important.

Joona încearcă să privească peste umărul ei.

— La ce lucrezi? o întreabă.

— La nimic.

— Despre ce e vorba?

Ea suspină.

— E o licitație. Pentru moment, am făcut cea mai mare ofertă, dar alt idiot se ține scai și mărește tot timpul prețul.

— Licitație?

— Colecționez figurine de Lisa Larson[37], răspunde ea scurt.

— Copiii ăia de pământ, mici și grași?

— E artă, dar tu nu te pricepi la așa ceva!

Anja privește ecranul.

— Se termină repede. Numai să nu supraliciteze cineva, chiar acum...

— Am nevoie de ajutorul tău, se încăpățânează Joona. Ceva ce are de-a face cu profesia ta. E, de fapt, destul de important.

— Așteaptă, așteaptă, așteaptă.

Anja ridică o mână în aer în semn de avertizare.

---

[37] Lisa Larson, ceramistă suedeză, autoare a unei serii de statuete „Toți copiii lumii", comandă făcută pentru UNICEF.

— Da, le-am luat! Le-am luat! Amalia şi Emma sunt ale mele!

Închide repede pagina de web.

— OK, Joona, bătrâne finlandez. Cu ce voiai să te ajut?

— O să te ţii de capul operatorilor şi vei avea grijă să primesc o localizare a apelului care a venit de la Benjamin Bark duminică. Vreau să am informaţii exacte despre locul de unde s-a telefonat. În cinci minute.

— Doamne, în ce dispoziţie proastă eşti, suspină Anja.

— Trei minute, se răzgândeşte Joona. Shoppingul tău pe internet te costă două minute.

— Întinde-o şi dă-ţi foc, îi spune ea apatic, în vreme ce acesta părăseşte încăperea.

Se duce în biroul lui, închide uşa, răsfoieşte poşta şi citeşte o vedere de la Disa. S-a dus la Londra şi spune că-i e dor de el. Disa ştie că el urăşte vederile cu cimpanzei care joacă golf sau se învelesc în hârtie de closet, şi de aceea reuşeşte întotdeauna să găsească ceva pe aceeaşi temă. Joona ezită între a întoarce vederea şi a o arunca, pur şi simplu, dar de fapt e chiar curios. Întoarce cartea poştală şi îl trec fiori de neplăcere. Un buldog cu şapcă de marinar şi o pipă scurtă în gură. Zâmbeşte, gândindu-se la strădaniile Disei şi pune cartea poştală pe tabla de afişaj, exact în momentul în care sună telefonul.

— Da? răspunde el.

— Am primit răspuns, spune Anja.

— A mers repede, observă Joona.

— Au spus că au avut probleme tehnice, dar că l-au sunat deja în urmă cu o oră pe comisarul Kennet Sträng şi i-au spus că staţia de bază se află în Gävle.

— În Gävle, repetă el.

— De fapt, n-au terminat încă, aşa spun. Peste o zi sau două, în orice caz, săptămâna asta vor putea să spună exact unde se afla Benjamin când a telefonat.

— Ai fi putut să vii în biroul meu şi să-mi povesteşti, sunt doar patru metri distanţă de la...

— Nu sunt menajera ta, nu-i aşa?

— Nu.

Joona scrie Gävle pe pagina goală din caietul de note din faţa lui, apoi ia din nou telefonul.

— Erik Maria Bark, răspunde Erik imediat.

— Joona aici.

— Cum merge? Ai aflat ceva?

— Am primit o localizare aproximativă a apelului.

— Unde e?

— Singura informaţie pe care o avem pentru moment este că staţia de bază se află în Gävle.

— Gävle?

— Puţin mai la nord de Dalälven şi...

— Ştiu unde se află Gävle, numai că nu înţeleg, adică...

Joona îl aude pe Erik mişcându-se prin încăpere.

— Vom primi un răspuns sigur în cursul săptămânii, spune Joona.

— Când?

— Mâine, speră ei.

Îl aude pe Erik aşezându-se.

— Aşa că, iei cazul, faci asta? întreabă el cu glas încordat.

— Iau cazul, Erik, spune Joona sec. O să-l găsesc pe Benjamin.

Erik tuşeşte şi când vocea îi e din nou limpede, explică repede:

— M-am gândit multă vreme cine ar fi putut face asta şi am un nume pe care vreau să-l urmăreşti, mi-a fost pacientă, Eva Blau.

— Blau? Ca albastru, în germană?

— Da.

— Te-a ameninţat?

— E greu de explicat.

— O să fac imediat o cercetare.

În receptor se lasă tăcerea.

— Vreau să vă întâlnesc, pe tine şi pe Simone, cât de repede se poate, spune apoi Joona.

— A, da?

— Nu s-a făcut niciodată o reconstituire a faptelor, nu-i aşa?

— Reconstituire?

— Vom cerceta cine ar fi putut să-l vadă pe răpitorul lui Benjamin. Sunteţi acasă peste o jumătate de oră?

— O sun pe Simone, spune Erik. Te aşteptăm acolo.

— Bine.

— Joona, spune Erik.

— Da?

— Ştiu că e vorba de ore, dacă e vorba să fie prins făptaşul. Că primele douăzeci şi patru de ore contează, spune rar Erik. Şi au trecut deja...

— Crezi că n-o să-l găsim?

— E... Nu ştiu, şopteşte Erik.

— De obicei nu mă înşel, răspunde Joona încet, dar cu asprime în glas. Cred că-ţi vom găsi băiatul.

Joona pune receptorul în furcă. Apoi, ia hârtia cu numele Evei Blau şi se duce din nou la Anja. În biroul ei miroase puternic a portocale. O farfurie cu diverse citrice stă lângă computerul cu tastatură roz şi pe unul

dintre pereţi atârnă o planşă mare, lucioasă care înfăţişează o Anja musculoasă, înotând stil fluture la jocurile olimpice.

Joona zâmbeşte:

— Când mi-am făcut serviciul militar, am fost salvamar şi puteam înota o milă, cu steagul de semnalizare. Dar fluture n-am putut înota niciodată.

— Risipă de energie, asta e.

— Cred că e frumos — arăţi ca o sirenă înotând, spune Joona.

Vocea Anjei dezvăluie o anume mândrie când încearcă să-i explice:

— Tehnica de coordonare e destul de complicată, e vorba despre ritm şi... cui îi pasă!?

Anja se întinde mulţumită şi bustul ei mare aproape îl atinge pe Joona, care stă lângă masa ei de lucru.

— Da, spune el scoţând hârtia cu numele. Acum aş vrea să cauţi pentru mine o persoană.

Zâmbetul Anjei îşi pierde căldura.

— Da, bănuiam eu că vrei ceva de la mine, Joona. Era un pic prea frumos, prea erai drăguţ. Te-am ajutat cu telemastul[38] şi atunci ai venit cu zâmbetul tău frumos. Aproape începusem să cred că o să mă inviţi la cină sau ceva de genul ăsta. Aşa...

— O s-o fac, Anja. La timpul potrivit.

Ea scutură din cap şi ia hârtia din mâna lui Joona.

— Vrei să caut o persoană. E grabă?

— Foarte mare grabă, Anja.

— Atunci, de ce stai aici şi glumeşti cu mine?

— Credeam că vrei să...

[38] Antena pentru telefonia mobilă.

— Eva Blau, spune Anja gânditoare.

— Nu este sigur că e adevăratul ei nume.

Anja îşi muşcă buzele cu un aer necăjit.

— Un nume fictiv, spune ea. Nu e prea mult. Nu mai ai nimic altceva? Nicio adresă sau ceva de genul ăsta...

— Nu, nicio adresă. Singurul lucru pe care îl ştiu este că a fost pacienta lui Erik Maria Bark, la spitalul Karolinska, în urmă cu zece ani, probabil doar câteva luni. Dar poţi să te uiţi în registru, nu numai în cel obişnuit, ci în toate celelalte. Există vreo Eva Blau care s-a înscris la universitate? Dacă şi-a cumpărat maşină, cu siguranţă se află în registrul posesorilor auto. Sau a încercat vreodată să obţină viză, a împrumutat cărţi de la bibliotecă... asociaţii, IOGT[39], vreau să te uiţi, de asemenea, la identităţi protejate, victime ale unor crime...

— Da, da, întinde-o de aici, spune Anja, ca să pot lucra.

*

Joona opreşte CD-playerul la care asculta cartea vorbită — Per Myrberg, cu amestecul specific de calm şi intensitate, citea *Crimă şi pedeapsă* a lui Dostoievski. Parchează în faţa restaurantului asiatic vegetarian Lao Wai, pe care Disa tot îl bate la cap să-l viziteze. Aruncă prin vitrină o privire şi este izbit de frumuseţea ascetică, simplă a mobilelor de lemn, de lipsa de podoabe inutile din local.

Când sună la Simone, Erik este deja acolo. Se salută şi Joona le spune pe scurt ce are de gând să facă.

[39] IOGT: asociaţie antialcoolică.

— Vom reconstitui răpirea cât de exact se poate. Singura care a fost tot timpul prezentă acolo eşti tu, Simone.

Ea dă din cap cu o expresie înrăită.

— Aşa că tu îţi vei juca propriul rol. Eu sunt făptaşul şi tu, Erik, vei fi Benjamin.

— OK, spune Erik.

Joona îşi priveşte ceasul.

— Simone, la ce oră crezi că s-a produs răpirea?

Ea îşi drege glasul:

— Nu sunt sigură... dar ziarul nu venise încă... aşa că trebuie să fi fost înainte de cinci. Şi eu mă sculasem deja înainte ca să beau apă, şi atunci era ora două... apoi, am rămas trează o vreme... aşa că, probabil între două jumătate şi cinci.

— Bine, atunci punem trei jumătate, ca să facem o medie, spune Joona. Am să deschid uşa şi mă voi strecura până la patul lui Simone, voi simula că-i fac o injecţie, pe urmă merg la Benjamin — tu eşti, Erik — şi acolo te injectez şi te trag afară din cameră. Te voi târî pe podeaua holului şi prin uşa de intrare. Eşti mai greu decât fiul tău, aşa că trebuie să compensăm ca timp cu vreun minut. Simone, încearcă să te mişti exact la fel cum ai făcut-o atunci. Aşază-te în aceeaşi poziţie şi exact la acelaşi moment. Vreau să ştiu ce-ai văzut, exact ce-ai putut vedea sau doar bănui.

Simone dă din cap, palidă la faţă.

— Mulţumesc, şopteşte ea. Mulţumesc pentru că faci asta.

Joona o priveşte cu ochi cenuşii ca gheaţa:

— Îl vom găsi pe Benjamin.

Simone îşi trece rapid palma peste frunte:

— Mă duc în dormitor, spune ea răguşit şi-l vede pe Joona părăsind apartamentul, cu cheile în mână.

Simone se află sub plapumă când intră Joona. El se apropie grăbit de ea, nu aleargă, dar este decis. O gâdilă, când îi ridică braţul şi se preface c-o injectează. În vreme ce întâlneşte privirea lui Joona care stă aplecat deasupra ei, îşi aminteşte cum se trezise din cauza unei înţepături în braţ, cum văzuse pe cineva strecurându-se grăbit pe uşă afară, în hol. Simpla amintire o face s-o furnice neplăcut în braţ, acolo unde fusese înţepată. Când spinarea lui Joona dispare, se scoală în capul oaselor, îşi freacă braţul, apoi se ridică încet în picioare. Iese în hol, aruncă o privire în odaia lui Benjamin şi vede cum Joona se apleacă deasupra patului. Şi spune cuvintele, ca şi cum i-ar fi răsunat în minte:

— Ce faceţi? Pot să intru?

Continuă să meargă şovăind până la şifonier. Trupul ei îşi aminteşte cum îşi pierduse forţa şi căzuse. Picioarele i se îndoaie, în vreme ce îşi aminteşte cum se scufunda tot mai adânc într-o muţenie neagră, străbătută doar de scurte luciri de lumină. Amintirea redă incredibilul: cum Benjamin încercase să se prindă de marginea uşii, cum capul lui se izbise de prag şi cum el încercase s-o prindă, cu mişcări tot mai lente ale mâinii.

Când Erik este târât prin faţa lui Simone şi privirile li se întâlnesc, e ca şi cum o făptură de ceaţă sau de abur apare în hol, timp de o clipă scurtă. Ea vede chipul lui Joona, de jos în sus. Se schimbă la faţă şi o străfulgerare a chipului răpitorului clipeşte în conştiinţa ei. O faţă umbrită şi mâna galbenă pe umărul lui Benjamin. Inima lui Simone bate violent, când îl aude pe Joona târându-l pe Erik pe scări şi închizând uşa după ei.

Ceva neplăcut domneşte în întreg apartamentul. Simone nu poate scăpa de senzaţia că a fost anesteziată din

nou, e mută şi are membrele moi când se ridică, aşteptându-i pe cei doi să se întoarcă.

Joona îl trage pe Erik peste podeaua de marmură zgâriată a palierului şi, în acelaşi timp, priveşte în jur, verifică unghiuri şi înălţimi, ca să caute locurile unde s-ar fi putut afla făptaşul. Încearcă să înţeleagă cât de departe poate vedea în jos, pe scară şi se gândeşte că de fapt cineva ar fi putut să se afle cinci paşi mai jos, lipit de unghiul interior al scării, observându-l chiar în momentul acela. Continuă să meargă spre lift. S-a pregătit, lăsând liftul cu uşa deschisă. Când se apleacă un pic, îşi vede chipul oglindit în uşa lucioasă, apoi peretele din spate. Joona îl lasă pe Erik să zacă pe podea. Prin grilajul liftului vede uşa din dreapta, fanta pentru scrisori şi plăcuţa de alamă cu numele, însă în cealaltă parte se află doar un perete. Becul de pe palier este umbrit de marginea uşii. În lift, Joona îşi îndreaptă privirea spre oglinda mare a cabinei, se apleacă şi se întinde, dar nu vede nimic. Fereastra de pe scară este complet ascunsă. Nu descoperă nimic nou când priveşte peste umăr. Dar brusc vede ceva neaşteptat. Dintr-un unghi anume, prin oglinda mai mică, înclinată, poate privi direct în vizorul luminos al apartamentului care tot timpul păruse ascuns. Închide uşa liftului şi observă că oglinda îl lasă în continuare să vadă direct uşa. Dacă cineva ar sta în faţa ei şi ar privi prin vizor, îşi zice, acea persoană ar putea să-mi vadă faţa clar şi desluşit. Dar dacă îşi mută capul doar cu cinci centimetri într-o parte sau într-alta, imaginea dispare imediat.

Când ajung jos, Erik se ridică şi Joona îşi priveşte ceasul.

— Opt minute, spune el.

Se întorc în apartament. Simone e în picioare în hol, se vede că tocmai a plâns.

— Avea mănuşi de menaj, spune ea. Mănuşi de menaj galbene.

— Eşti sigură? întreabă Erik.

— Da.

— Atunci, nu are rost să mai căutăm după amprente, spune Joona.

— Ce facem acum? întreabă ea.

— Poliţia a bătut deja la fiecare uşă, spune Erik cu o expresie întunecată, în vreme ce Simone îi perie praful şi murdăria de pe spinare.

Joona scoate o hârtie.

— Da, am o listă a celor cu care s-a vorbit. S-au concentrat de bună seamă asupra acestui etaj şi a apartamentelor de dedesubt. Sunt cinci cu care încă nu s-a vorbit şi unul care...

Priveşte hârtia şi vede că apartamentul aşezat oblic în spatele liftului fusese şters de pe listă. Era uşa pe care el o văzuse datorită celor două oglinzi.

— Un apartament a fost şters, spune Joona. E cel care se află de cealaltă parte a liftului.

— Sunt plecaţi, spune Simone. Încă n-au venit. Şase săptămâni în Thailanda.

Joona îi priveşte cu gravitate.

— E vremea să sunăm pe la uşi, spune el scurt.

Numele Rosenlund se află pe uşa care avea vedere în interiorul liftului, prin cele două oglinzi. Acel apartament pe care poliţiştii care făcuseră cercetările nu-l băgaseră în seamă, pentru că era ferit şi gol.

Joona se apleacă şi priveşte prin fanta pentru scrisori. Nu vede nici plicuri, nici reclamă pe preşul de la intrare. Deodată, aude un sunet slab din interiorul apartamentului. E zgomotul lăbuţelor unei pisici care vine

dintr-o altă odaie, până în hol. Pisica se opreşte brusc şi-l priveşte aşteptând pe Joona, care ţine ridicat capacul cutiei de scrisori.

— Nimeni nu lasă singură o pisică şase săptămâni, îşi spune Joona cu glas scăzut.

Pisica ascultă atentă.

— Nu pari hămesită, i se adresează Joona.

Pisica scoate un căscat cu gura larg deschisă, sare pe un scaun din hol şi se ghemuieşte ca o minge.

Prima persoană cu care va vorbi Joona este soţul lui Alice Franzén. Doar ea deschisese atunci când poliţia sunase prima oară. Perechea Franzén locuieşte la acelaşi etaj cu Simone şi Erik, ei au apartamentul de vizavi de lift.

Joona sună şi aşteaptă. Îşi aminteşte cum mergea în copilărie cu un carton plin de flori de 1 Mai, să le vândă, sau, într-alt an, cu o puşculiţă de carton, să strângă bani pentru „Asociaţia de întrajutorare Luther". Senzaţia că era un străin care privea în casa altuia, neplăcerea din ochii celor care îi deschideau.

Sună din nou. O femeie de vreo treizeci de ani deschide uşa. Îl priveşte aşteptând, cu o mină rezervată care îl face să-şi amintească de pisica din apartamentul gol.

— Da?

— Mă numesc Joona Linna, spune arătând legitimaţia. Aş vrea să vorbesc cu soţul dumneavoastră.

Ea aruncă o privire grăbită peste umăr, apoi spune:

— Aş vrea să ştiu despre ce e vorba. E foarte ocupat.

— În legătură cu noaptea dinspre 12 decembrie.

— Dar aţi mai întrebat o dată, spune femeia iritată.

Joona priveşte rapid peste hârtia pe care o are în mână.

— Aici e scris că poliţia v-a audiat pe dumneavoastră, dar nu şi pe soţul dumneavoastră.

Femeia oftează iritată.

— Nu ştiu dacă are timp, spune ea.

Joona zâmbeşte.

— Vă promit că n-o să dureze decât un minut.

Femeia ridică din umeri şi apoi strigă spre interiorul apartamentului:

— Tobias! E poliţia!

După un moment, îşi face apariţia un bărbat cu un prosop în jurul şoldurilor. Pielea lui pare să ardă, e foarte bronzat.

— Salut, îi spune lui Joona. Mă bronzam...

— Ce plăcut, răspunde Joona.

— Nu, răspunde Tobias. Îmi lipseşte o enzimă din ficat. Sunt condamnat să fac ultraviolete câte două ore în fiecare zi.

— E altă treabă, spune Joona pe un ton sec.

— Voiai să mă întrebi ceva.

— Vreau să ştiu dacă dumneata ai văzut sau ai auzit ceva neobişnuit în noaptea dinspre 12 decembrie.

Tobias îşi scarpină pieptul. Pe pielea bronzată rămân urmele albe ale unghiilor.

— Să vedem, da, aşa. Îmi pare rău, dar nu-mi pot aminti nimic deosebit. De fapt, nu-mi amintesc nimic.

— OK, mulţumesc, spune Joona lăsând capul în jos.

Tobias se întinde după clanţa uşii, ca să închidă.

— Încă ceva.

Joona arată spre apartamentul gol.

— Familia asta, Rosenlund, începe el.

— Sunt foarte drăguţi, zâmbeşte Tobias şi se scutură de frig. Nu i-am văzut de o bucată de vreme.

— Nu, sunt plecaţi. Nu ştii dacă au vreun ajutor la menaj sau aşa ceva?

Tobias scutură din cap. A devenit palid sub bronz şi acum dârdâie de-a binelea.

— Îmi pare rău, n-am nicio idee.

— Mulţumesc, spune Joona şi-l priveşte pe Tobias Franzén închizând uşa.

Se duce la următorul nume de pe listă: Jarl Hammar, la etajul de sub Erik şi Simone. Un pensionar care nu era acasă când a sunat poliţia la uşa lui.

Jarl Hammar este un bărbat slab care, după cum se pare, suferă de Parkinson. Are o ţinută corectă — poartă o jachetă şi un fular înnodat la gât.

— Poliţia criminalistă, repetă Hammar cu voce răguşită, stinsă, aruncându-i lui Joona o privire ceţoasă din pricina cataractei. Ce-are poliţia de-a face cu mine?

— Vreau doar să vă adresez o întrebare, spune Joona. Aţi văzut poate ceva neobişnuit aici, în casă sau pe stradă, în noaptea dinspre 12 decembrie?

Jarl Hammar îşi lasă capul într-o parte şi închide ochii. După o clipă, îi deschide şi scutură din cap.

— Iau medicamente, spune el. De aceea dorm foarte adânc.

Joona întrezăreşte o femeie în spatele lui Jarl Hammar.

— Şi soţia dumneavoastră? întreabă el. Pot să vorbesc cu dânsa?

— Solveig, soţia mea, a fost o femeie minunată. Din păcate, e sub pământ, a murit acum aproape treizeci de ani.

Bărbatul slab se întoarce şi ridică o mână tremurătoare spre silueta întunecată din apartament:

— E Anabella. Ea mă ajută la curăţenie şi altele de felul acesta. Din păcate, nu vorbeşte suedeza, dar în rest nu are niciun cusur.

Silueta umbrită iese la lumină când îşi aude numele. Anabella pare să fie din Peru, are cam douăzeci de ani, pe obrajii ei se văd urme de vărsat, poartă părul strâns într-un coc neîngrijit şi e foarte scundă.

— Anabella, spune Joona blând. *Soy comisario de policía*, Joona Linna.

— *Buenos días*, răspunde ea sâsâit şi-l priveşte cu ochii ei negri.

— *Tu limpias más departamentos aqui? En este edificio?*

Ea aprobă, are dreptate, face curăţenie şi în alte apartamente din imobil.

— *Qué otros?* întreabă Joona. Ce alte apartamente?

— *Espera un momento*, spune Anabella şi se gândeşte un moment, după care începe să numere pe degete: *El piso de Lagerberg, Franzén, Gerdman, Rosenlund, el piso de Johansson también.*

— Rosenlund, spune Joona. *Rosenlund es la familia con un gato, no es verdad?*

Anabella zâmbeşte şi aprobă. Face curat în apartamentul cu pisica.

— *Y muchas flores*, mai adaugă.

— Multe flori, spune Joona şi o vede aprobând.

Joona o întreabă cu multă seriozitate dacă n-a observat ceva deosebit cu patru nopţi în urmă, atunci când a dispărut Benjamin:

— *Notabas alguna cosa especial hace cuatros días? De noche...*

Faţa Anabellei înţepeneşte.

— *No*, răspunde ea grăbită şi încearcă să intre iar în apartamentul lui Jarl Hammar.

— *De verdad*, spune Joona repede. *Espero que digas la verdad*, Anabella. Mă aştept să spui adevărul.

El repetă că este foarte important, că e vorba despre un copil care a dispărut.

Jarl Hammar, care a stat alături ascultând tot timpul, spune cu vocea lui răguşită, ridicând mâinile care-i tremură tare:

— Trebuie să fii drăguţ cu Anabella, e o fată foarte cumsecade.

— Trebuie să-mi povestească ce-a văzut, explică Joona aspru şi se întoarce din nou spre Anabella:

— *La verdad, por favor.*

Jarl Hammar priveşte neajutorat cum lacrimi mari cad din ochii întunecoşi, sclipitori ai Anabellei.

— *Perdón*, şopteşte ea. *Perdón, señor.*

— Nu fi tristă, Anabella, spune Jarl Hammar şi-i face un semn lui Joona. Intră înăuntru, nu pot s-o las pe scară să plângă.

Intră şi se aşază toţi trei la masa lucioasă din sufragerie. Jarl Hammar scoate o cutie cu prăjituri, în vreme ce Anabella povesteşte cu glas scăzut că nu are unde locui, că a fost fără casă timp de trei luni de zile, dar că a reuşit să se ascundă pe scările şi în debaralele caselor în care face curat. Când a primit cheile de la apartamentul familiei Rosenlund, ca să aibă grijă de flori şi de pisică, a putut în sfârşit să aibă grijă de igiena ei şi să doarmă liniştită. Ea repetă mereu că nu a luat nimic, că nu e o hoaţă, nu a luat mâncare, nu s-a atins de nimic, nu se culcă în paturile familiei, ci doarme pe un preş, în bucătărie.

Apoi, Anabella îl priveşte cu seriozitate pe Joona şi spune că doarme foarte uşor, aşa face de când era mică

şi avea grijă de frăţiorii ei. Noaptea dinspre joi a auzit un zgomot pe scară şi s-a speriat, şi-a strâns repede lucrurile, s-a dus la uşa de la intrare şi s-a uitat prin vizor.

— Uşa de la lift era deschisă, spune ea, dar n-a văzut pe nimeni. Deodată s-au auzit zgomote, suspine şi paşi înceţi şi greoi, ca de om bătrân.

— Dar niciun glas?

Ea scutură din cap.

— *Sombras.*

Anabella încearcă să descrie că a văzut umbre mişcându-se pe podea. Joona dă din cap în semn de aprobare şi întreabă:

— Ce-ai văzut în oglindă? *Qué viste en el espejo?*

— În oglindă?

— Tu puteai vedea în lift, Anabella, spune Joona.

Anabella se gândeşte şi apoi spune încet că a văzut o mână galbenă.

— Şi pe urmă, spune ea, după un moment, am văzut faţa ei.

— Era o femeie?

— *Sí, una mujer.* Da, era o femeie.

Anabella explică că femeia avea o glugă, care îi umbrea chipul, dar pentru un scurt moment putuse să-i vadă obrazul şi gura.

— *Sin duda era una mujer*, repetă Anabella. Fără îndoială era o femeie.

— Ce vârstă?

Ea scutură din cap. Nu ştie.

— La fel de tânără ca tine?

— *Tal vez.* Poate.

— Puţin mai în vârstă? întreabă Joona.

Ea dă din cap în semn de aprobare, dar pe urmă spune că nu ştie, că a văzut femeia numai o secundă şi că faţa era de fapt ascunsă.

— *Y la boca de la señora?* îi arată Joona. Cum arăta gura femeii?

— Veselă.

— Părea veselă?

— *Sí. Contenta.*

Joona nu reuşeşte să obţină vreun semnalment, cere detalii, schimbă întrebările, vine cu propuneri, dar este evident că Anabella a descris tot ce a văzut. Îi mulţumeşte fetei şi lui Jarl Hammar pentru ajutor.

Când o porneşte pe scări în sus, Joona o sună pe Anja. Ea răspunde direct.

— Anja Larsson, poliţia criminalistă.

— Anja, ai găsit ceva despre Eva Blau?

— Cu asta mă ocup, dar tu mă suni şi mă deranjezi tot timpul.

— Îţi cer iertare, însă e mare grabă.

— Ştiu, ştiu. Dar n-am nimic să-ţi dau, pentru moment.

— OK, sună-mă imediat ce...

— Termină cu pisălogeala, îl întrerupe ea, închizând telefonul.

37. Miercuri, şaisprezece decembrie, dimineaţa

Erik stă în maşină lângă Joona şi suflă în paharul de plastic cu cafea, ca s-o răcorească. Trec prin faţa universităţii, a Muzeului de Istorie Naturală. Pe cealaltă parte a drumului, spre Brunnsviken, strălucesc în întuneric serele muzeului.

— Eşti sigur de nume? Eva Blau? întreabă Joona.

— Da.

— Nu există în vreo carte de telefon, în registrele de taxe, de suspecţi sau de înregistrare a armelor, nimic la Skatteverket, la evidenţa populaţiei sau în registrul posesorilor auto. Am pus să fie cercetate toate registrele prefecturii, ale consiliului judeţean, arhivele bisericii, ale Casei de Asigurări, ale Direcţiei Generale a Statului pentru Imigrări. Nu există nicio Eva Blau în Suedia şi nici n-a existat vreodată.

— Mi-a fost pacientă, se încăpăţânează Erik.

— Atunci, trebuie c-o chema altfel.

— Ştiu al naibii de bine cum se numesc pacienţii mei...

Tace, ceva i-a trecut prin minte, bănuiala că poate avea alt nume, dar apoi dispare.

— Ce voiai să spui?

— Am să mă uit prin hârtii, poate doar avea porecla de Eva Blau.

Cerul alb de iarnă este jos şi aproape, arată de parcă s-ar pregăti să înceapă să ningă în orice clipă.

Erik bea un pic de cafea şi simte un gust dulce, urmat de amăreala persistentă. Maşina coteşte spre o zonă cu vile din Täby. Rulează lent pe lângă case, de-a lungul grădinilor îngheţate cu pomi goi şi mici bazine acoperite, verande închise cu sticlă cu mobilă de grădină, trambuline pe care s-a depus zăpada, ghirlande de becuri colorate prin chiparoşi, săniuţe albastre şi automobile parcate.

— De fapt, unde ne ducem? întreabă Erik brusc.

Fulgi mici, rotunzi zboară prin aer, se adună pe capota maşinii, lângă ştergătoarele de parbriz.

— Aproape am ajuns.

— Am ajuns unde?

— Am găsit câteva persoane cu numele de Blau, răspunde Joona zâmbind.

Trage în faţa unui garaj şi se opreşte, dar lasă motorul să meargă. În mijlocul gazonului se află un Nalle Puh[40] din plastic înalt de doi metri, cu vopseaua de pe cămaşa roşie dusă. Altfel, nu se văd alte jucării în grădină. O alee cu dale neregulate duce la casa mare, galbenă, din lemn.

— Aici locuieşte Liselott Blau, spune Joona.

— Cine e?

[40] Personaj din cărţile pentru copii.

— N-am idee, dar poate că ea ştie ceva despre Eva Blau.

Joona vede expresia neîncrezătoare a lui Erik şi spune:

— E singurul lucru pe care îl avem pentru moment.

Erik scutură din cap:

— E mult de atunci, nu m-am mai gândit niciodată la perioada aceea, când mă ocupam de hipnoză.

Erik întâlneşte ochii lui Joona, de un cenuşiu ca gheaţa:

— Poate că nu are nimic de-a face cu Eva Blau, spune el.

— Ai încercat să-ţi aminteşti?

— Aşa cred, spune şovăitor Erik, privind paharul de cafea.

— Cum trebuie?

— Poate nu îndeajuns.

— Ştii dacă era periculoasă, această Eva Blau? întreabă Joona.

Erik priveşte pe geamul maşinii şi vede că cineva i-a desenat cu carioca lui Nalle Puh dinţi de vampir şi sprâncene sardonice. Mai bea un strop de cafea şi îşi aminteşte brusc ziua în care a auzit pentru prima oară numele de Eva Blau.

Acum îşi aminteşte.

Era ora opt şi jumătate dimineaţa. Soarele strălucea drept prin ferestrele prăfuite. Fusesem de gardă noaptea şi dormisem la spital, îşi aminteşte el.

Cu zece ani în urmă

Era ora opt şi jumătate dimineaţa. Soarele strălucea drept prin ferestrele prăfuite. Dormisem la spital după ce fusesem de gardă, mă simţeam ostenit, totuşi mi-am pregătit geanta de sport. Lasse Ohlson nu venise de câteva săptămâni la meciurile noastre de badminton. Avusese prea multe pe cap, făcea naveta între spitalul din Oslo şi Karolinska, ţinea conferinţe la Londra şi avea să facă parte din conducerea spitalului, dar cu două zile în urmă mă sunase ca să mă întrebe dacă sunt pregătit.

— Da, la naiba, răspunsesem.

— Eşti pregătit să iei bătaie? spusese el, dar fără vivacitatea obişnuită.

Am vărsat în chiuvetă restul de cafea, am lăsat ceaşca în chicinetă, am alergat pe scări în jos şi am luat bicicleta până la sala de gimnastică. Când am intrat, Lars Ohlson se afla deja în vestiarul rece. A ridicat ochii şi m-a privit cu un aer aproape speriat, apoi s-a întors, punându-şi şortul.

Îi tremura mâna când a închis dulapul.

— Ai avut mult de lucru, i-am spus.

— Ce? Da, exact, a fost...

A tăcut, aşezându-se greoi pe bancă.

— Te simţi bine? l-am întrebat.

— Absolut, mi-a răspuns. Dar tu?

— Mă întâlnesc vineri cu cei din conducere.

— Ţi s-a terminat subvenţia, întotdeauna e la fel.

— Deşi nu sunt prea neliniştit, am zis. Vreau să spun, cred că merge bine, chiar în momentul acesta se întâmplă tot felul de lucruri în cercetările mele, merg înainte, am rezultate foarte bune.

— Îl cunosc pe Frank Paulsson din comitetul de conducere, spune el ridicându-se.

— Îl cunoşti? Cum aşa?

— Am făcut serviciul militar împreună, sus, în Boden, e isteţ şi destul de deschis la minte.

— Grozav, am spus cu glas scăzut.

Am părăsit vestiarul şi Lasse m-a prins de braţ.

— Să-l sun, să-i spun doar că ar trebui să mizeze pe tine?

— Se poate face aşa ceva? am întrebat.

— Nu prea e permis, dar la dracu!

— Atunci, mai bine lasă, am zâmbit eu.

— Dar tu trebuie să-ţi continui cercetarea!

— O să se aranjeze.

— Nimeni nu poate şti.

L-am privit şi am spus, sondând terenul:

— Deşi poate n-ar fi rău.

— Îl sun diseară pe Frank Paulsson.

Am aprobat, dând din cap şi el mi-a oferit un zâmbet, bătându-mă uşor pe spate.

Când am ajuns în sala mare, cu ecourile ei şi scârţâitul de pantofi, Lars m-a întrebat brusc:

— N-ai vrea să preiei un pacient de-al meu?

— De ce?

— De fapt, nu am timp pentru ea, a răspuns.

— Din păcate, şi la mine e plin, am spus eu.

— OK.

Am început să fac exerciţii de întindere, aşteptând ca terenul cinci să se elibereze. Lars tropăia de colo, colo, apoi şi-a trecut mâna prin păr şi a tuşit, dregându-şi vocea.

— Eva Blau s-ar potrivi de fapt în grupul tău, a spus. Pentru că ea se ţine strâns ca dracu' de o traumă. În orice caz, e ceea ce cred, pentru că nu pot trece dincolo de bariera psihică, n-am reuşit s-o fac nici măcar o singură dată.

— Cu cea mai mare plăcere pot să-ţi ofer sfaturi, dacă tu...

— Sfaturi? m-a întrerupt el şi apoi a spus cu voce scăzută:

— Ca să fiu cinstit, am terminat-o cu ea.

— S-a întâmplat ceva? l-am întrebat.

— Nu, numai că... Am crezut că e foarte bolnavă, fizic, vreau să spun.

— Şi nu era? l-am întrebat.

El a zâmbit încurcat:

— Nu poţi doar să spui că o preiei tu? m-a întrebat.

— O să mă gândesc, i-am răspuns.

— Vorbim despre asta mai târziu, a zis iute.

Lasse alerga pe loc, apoi s-a oprit, a privit neliniştit spre intrarea sălii, i-a observat pe cei care soseau şi apoi s-a sprijinit de perete.

— Nu ştiu, Erik, dar m-aş simţi al naibii de bine dacă ai examina-o tu pe Eva, aş...

A tăcut, privind spre teren, unde două femei tinere ce păreau studente mai aveau doar câteva minute până să li se termine timpul. Când una dintre ele s-a împiedicat, pierzând o minge simplă, a pufnit, şoptind:

— Ce vacă!

Mi-am privit ceasul ridicând din umeri. Lasse îşi rodea unghiile. Am observat că transpira la subsuori. Chipul îi era îmbătrânit, devenise mai slab. Cineva a strigat undeva, afară şi Lasse a tresărit, privind spre uşă.

Femeile şi-au strâns lucrurile şi au părăsit terenul discutând.

— Acum jucăm, am spus, pornind spre teren.

— Erik, te-am mai rugat eu vreodată să-mi preiei un pacient?

— Nu, numai că am totul ocupat.

— Şi dacă îţi fac eu gărzile? a spus repede, privindu-mă.

— Sunt destul de multe, am răspuns mirat.

— Ştiu, dar m-am gândit că ai familie şi trebuie să fii mai mult acasă, a spus el.

— E periculoasă?

— Ce vrei să spui? m-a întrebat cu un zâmbet nesigur, începând să-şi pipăie racheta.

— Eva Blau? Asta e părerea ta?

A aruncat din nou o privire spre uşă.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund, a zis cu glas scăzut.

— Te-a ameninţat?

— Vreau să spun... toţi pacienţii de genul ăsta pot fi periculoşi, e cam greu să hotărăşti, dar sunt sigur că o să te descurci cu ea.

— Sigur că da, am spus.

— O iei? Spune-mi că faci asta, Erik. O faci?

— Da, am răspuns.

S-a înroşit, s-a întors în loc şi a plecat spre linia de bază. Dintr-odată, pe partea interioară a pulpei a început să-i curgă un şiroi de sânge, şi l-a şters cu mâna şi m-a privit. Când a văzut că observasem sângele, a mormăit

că are probleme cu zona inghinală, s-a scuzat şi a părăsit terenul şchiopătând.

Două zile mai târziu, tocmai mă reîntorsesem la cabinet, când a bătut cineva la uşă. Am deschis şi Lasse Ohlson se afla pe coridor, la câţiva metri de o femeie cu un pardesiu alb. Aceasta avea o privire întristată şi nasul roşu, ca şi cum ar fi fost răcită. Chipul îi era subţire şi ascuţit şi era fardată puternic, cu albastru şi roz.

— Acesta e Erik Maria Bark, a spus Lasse. Un medic foarte bun, mai bun decât voi fi eu vreodată.

— Aţi venit devreme, am spus.

— E în regulă? a întrebat el agitat.

Am dat din cap, invitându-i să intre.

— Erik, nu am timp, a spus Lasse cu glas scăzut.

— Dar ar fi bine dacă ai fi şi tu de faţă.

— Ştiu, însă trebuie s-o întind, a zis el. Sună-mă când vrei, o să-ţi răspund oricând, chiar şi la miezul nopţii.

S-a grăbit să plece şi Eva Blau m-a urmat în cameră, a închis uşa după ea şi apoi mi-a întâlnit privirea.

— E al tău? m-a întrebat brusc, arătându-mi un elefant de porţelan pe care-l ţinea în palma tremurătoare.

— Nu, nu-i al meu, am răspuns.

— Dar te-am văzut cum îl priveai, a spus ea pe un ton ironic. Vrei să-l ai, nu-i aşa?

Am tras aer în piept şi am întrebat-o:

— De ce crezi că l-aş vrea?

— Nu-l vrei?

— Nu.

— Vrei să ai asta? m-a întrebat ridicându-şi rochia.

Nu avea chiloţi pe ea şi părul de pe sex era ras.

— Eva, nu face asta, am spus.

— OK, a zis cu buzele tremurând de nervozitate.

Stătea mult prea aproape de mine. Hainele îi miroseau puternic a vanilie.

— Ne aşezăm? am întrebat-o pe un ton neutru.

— Unul peste altul?

— Tu poţi sta pe canapea, am zis.

— Pe canapea?

— Da.

— Ai vrea, a spus, aruncându-şi pardesiul pe duşumea; apoi, s-a dus la birou şi s-a aşezat pe scaunul meu.

— Vrei să-mi povesteşti puţin despre tine? am întrebat-o.

— De ce eşti interesat?

M-am întrebat dacă, fiind atât de încordată, era o persoană care să se lase uşor hipnotizată sau dacă se va opune, va încerca să fie rezervată şi să observe doar.

— Nu sunt duşmanul tău, i-am explicat pe un ton liniştit.

— Nu eşti?

A tras afară un sertar.

— Încetează, am spus.

Nu m-a băgat în seamă şi a început să cotrobăiască nepăsătoare printre hârtii. M-am dus la ea, i-am luat mâna, am închis la loc sertarul şi am spus pe un ton hotărât:

— Nu trebuie să faci asta. Te-am rugat să te opreşti.

S-a uitat sfidătoare la mine şi a deschis din nou sertarul. Fără să mă scape din priviri, a scos un teanc de hârtii şi le-a aruncat pe podea.

— Încetează, i-am spus aspru.

Buzele au început să-i tremure. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mă urăşti, a şoptit. Am ştiut-o, am ştiut că o să mă urăşti, toţi mă urăsc.

Dintr-odată a părut speriată.

— Eva, am spus cu multă grijă. Nu e niciun pericol, aşază-te doar, poţi lua scaunul meu, dacă vrei, sau te poţi aşeza pe canapea.

A dat din cap, s-a sculat de pe scaun şi a mers spre sofa. Dar s-a întors brusc, întrebând încet:

— Pot să-ţi ating limba?

— Nu, nu poţi. Acum, aşază-te, am spus.

S-a aşezat în sfârşit, dar a început imediat să se foiască neliniştită.

Am observat că ţinea ceva în mână.

— Ce-ai acolo? am întrebat-o.

A ascuns repede mâna la spate.

— Vino şi uită-te, dacă ai curajul, a zis, pe un ton de duşmănie speriată.

Am simţit câteva valuri scurte de nerăbdare, dar m-am silit să vorbesc calm atunci când am întrebat-o:

— Vrei să-mi povesteşti pentru ce te afli aici, la mine?

A scuturat din cap.

— Ce crezi? am întrebat-o.

— Pentru că am spus că am cancer, a şoptit.

— Ţi-e teamă să nu ai cancer?

— Am crezut că el voia să am cancer, a zis.

— Lars Ohlson?

— M-au operat la creier, m-au operat de vreo două ori. În timp ce dormeam şi m-au violat.

Privirea ei a întâlnit-o pe a mea şi a făcut o grimasă:

— Aşa că acum sunt şi gravidă, şi cu lobotomie.

— Ce vrei să spui?

— Că e bine, pentru că îmi doresc un copil, un băiat care să-mi sugă pieptul.

— Eva, i-am spus. De ce crezi că eşti aici?

Ea a scos mâna de la spate deschizând pumnul strâns. Mâna era goală şi a răsucit-o de câteva ori.

— Vrei să-mi consulţi pizda? mi-a şoptit.

Am simţit că trebuie să părăsesc încăperea sau să chem pe cineva să mă asiste. Eva Blau s-a ridicat grăbită:

— Iartă-mă, a spus. Iartă-mă, sunt doar speriată că o să mă urăşti. Te rog, nu mă urî. Vreau să rămân, am nevoie de ajutor.

— Eva, linişteşte-te. Încerc doar să port o discuţie cu tine. Ideea e ca tu să faci parte din grupul meu de hipnoză, ştii asta, ţi-a explicat Lars. Mi-a spus că ţi-a surâs ideea, că vrei s-o faci.

A dat din cap aprobator, a întins mâna şi mi-a răsturnat ceaşca cu cafea pe podea.

— Iartă-mă, a spus din nou.

După plecarea Evei Blau, mi-am strâns hârtiile de pe jos şi m-am aşezat la birou. Afară cădea o ploaie luminoasă şi eu mă gândeam că Benjamin avea zi de ieşit afară şi că atât eu, cât şi Simone uitaserăm să-i dăm pantalonii impermeabili, care tocmai fuseseră spălaţi.

Acum stropii curaţi de ploaie cădeau pe străzi, alei şi locuri de joacă.

Mă gândeam că ar trebui să sun la grădiniţă, să-i rog să-l lase pe Benjamin să rămână înăuntru. Fiecare ieşire îmi producea spaimă. Nu-mi plăcea nici faptul că era obligat să meargă pe multe coridoare, să coboare două etaje ca să ajungă la sala de mese. Îmi imaginam cum era împins de copiii grăbiţi, cum cineva trăgea o uşă grea peste el, cum se împiedica de pantofii care zăceau plini de pie-

triş la pragul până la care aveau voie să intre cu pantofii de afară. Eu îi fac injecţiile, mă gândeam. Medicamentul îl ajută să nu mai fie în pericol să piardă tot sângele de la orice rană neînsemnată, dar în continuare e mult mai fragil decât ceilalţi copii.

Îmi amintesc lumina soarelui în ziua următoare, cum trecea prin perdelele cenuşii. Simone dormea goală lângă mine. Gura îi era pe jumătate deschisă, părul răvăşit, umerii şi pieptul erau acoperiţi de pistrui mici, luminoşi. Brusc i s-a zbârlit pielea pe braţ. Am tras învelitoarea peste ea. Benjamin a tuşit slab. Nu observasem că era acolo. Adesea se strecura în timpul nopţii şi se culca pe salteaua de pe podea dacă avea vreun coşmar. Eu obişnuiam să stau culcat într-o poziţie incomodă, ţinându-i mâna, până ce adormea din nou.

Am văzut că era ora şase, m-am întors pe o parte, am închis ochii şi m-am gândit că ar fi grozav să mai pot dormi.

— Papa? a şoptit brusc Benjamin.

— Mai dormi un pic, i-am spus încet.

S-a aşezat în fund pe saltea, m-a privit şi-a spus cu vocea lui subţire, clară:

— Papa, azi-noapte te-ai aşezat pe mama.

— Aşa, am spus simţind cum Simone se trezea lângă mine.

— Da, tu erai sub plapumă şi te legănai pe ea, continuă el.

— Pare destul de prostesc, am încercat să-i spun pe un ton hazliu.

— Îhâm.

Simone a pufnit în râs, ascunzându-şi capul sub pernă.

— Poate c-am visat ceva, am zis evaziv.

Acum Simone se scutura de râs sub perna ei.

— Ai visat că te dădeai în leagăn?

— Păi...

Simone a privit în sus cu un zâmbet larg:

— Ei bine, răspunde, a zis ea cu glas serios. Ai visat că te dădeai în leagăn?

— Papa?

— Probabil că aşa a fost.

— Dar, a continuat Simone râzând, de ce-ai făcut asta, de ce te-ai aşezat pe mine, când...

— Acum trebuie să luăm micul dejun, am întrerupt eu discuţia.

Am văzut cum Benjamin făcea o grimasă, ridicându-se. Dimineţile erau cele mai rele. Încheieturile rămâneau nemişcate mai multe ore şi atunci apăreau adesea sângerări spontane.

— Cum e?

Benjamin se sprijinea de perete, ca să poată sta în picioare.

— Aşteaptă, micuţule, am să te masez.

Benjamin a suspinat aşezându-se pe pat şi m-a lăsat să-i îndoi şi să-i întind atent încheieturile.

— Nu vreau injecţia, a spus el cu voce tristă.

— Nu astăzi, Benjamin, poimâine.

— Nu mai vreau, papa.

— Gândeşte-te la Lasse care are diabet, am spus eu. El trebuie să-şi facă injecţii în fiecare zi.

— David nu trebuie să facă injecţii, a şoptit Benjamin.

— Dar poate că el are altceva care nu-i place.

S-a lăsat tăcerea.

— Papa al lui e mort, a şoptit Benjamin.

— Da, am spus, terminând de masat braţele şi mâinile.

— Mulţumesc, papa, a spus Benjamin ridicându-se atent.

— Drăguţul meu.

I-am îmbrăţişat trupşorul firav, dar ca întotdeauna mi-am reţinut dorinţa de a-l strânge tare, lângă mine.

— Pot să mă uit la pokémon? a întrebat el.

— Întreab-o pe mama, am spus şi am auzit-o pe Simone strigând „laşule" din bucătărie.

După micul dejun, m-am instalat în camera de lucru, vizavi de biroul lui Simone, am luat telefonul şi am format numărul lui Lasse Ohlson. A răspuns secretara lui, Jennie Lagercrantz. Lucra pentru el de cel puţin douăzeci de ani. Am flecărit cu ea, povestindu-i că am avut prima dimineaţă de somn prelungit după trei săptămâni, apoi i-am spus că vreau să schimb câteva cuvinte cu Lasse.

— Aşteaptă un moment, a zis ea.

Dacă nu era prea târziu, voiam să-l rog să nu mai vorbească despre mine cu Frank Paulsson, din conducere.

— Lars nu poate răspunde pentru moment.

— Spune-i că sunt eu la telefon.

— Deja am făcut-o, a spus ea sec.

Am pus receptorul în furcă fără nicio vorbă, am închis ochii înţelegând că ceva nu era în ordine, poate fusesem tras pe sfoară, poate că Eva Blau era şi mai dificilă sau şi mai periculoasă decât îmi povestise Lasse Ohlson. O să mă descurc, mi-am zis în sinea mea.

Pe urmă însă m-am gândit că grupul de hipnoză îşi va pierde poate echilibrul. Adunasem la un loc un grup destul de restrâns de oameni, atât femei, cât şi bărbaţi, ale căror probleme, istoric al bolii şi antecedente erau cu totul diferite. Nu ţinusem seama dacă erau uşor sau greu de hipnotizat. Ceea ce voiam să realizez era comunicarea, contactul în cadrul grupului, dezvoltarea relaţiilor faţă de ei înşişi şi faţă de ceilalţi. Mulţi purtau o povară de vinovăţie care îi împiedica să stabilească legături, să funcţioneze din punct de vedere social. O persoană se autoînvinovăţeşte pentru că a fost violată sau maltratată. A pierdut controlul asupra vieţii proprii şi orice încredere faţă de lume.

La ultima şedinţă, grupul făcuse un pas înainte. Discutaserăm ca de obicei, înainte ca eu să fac o încercare de a-l cufunda pe Marek Semiovic în hipnoză adâncă. Înainte nu fusese prea uşor cu el. Nu se concentra şi se apăra tot timpul. Simţeam că nu găsisem intrarea potrivită, că nu găsisem nici măcar punctul de la care să începem.

— O casă? Un stadion de fotbal, o zonă împădurită? am propus eu.

— Nu ştiu, a răspuns Marek, ca de obicei.

— Dar ar trebui să începem de undeva, am zis eu.

— Sigur, însă de unde?

— Gândeşte-te la un loc unde vei fi obligat să te înapoiezi, pentru a-l înţelege pe acela care eşti tu acum, am spus.

— Regiunea Zenica, a zis Marek pe un ton neutru. Zenièko-dobojski.

— OK, bine, am răspuns, făcându-mi o însemnare. Ştii ce s-a întâmplat acolo?

— Totul s-a întâmplat aici, într-o casă mare de lemn întunecată, aproape ca un castel, un conac, cu acoperiş povârnit şi turnuri mici, şi verande...

Acum toţi cei din grupul de hipnoză ascultau concentraţi, toţi ascultau, toţi înţelegeau că Marek brusc deschisese o serie de uşi interioare.

— Stau într-un fotoliu, cred, a spus Marek şovăitor. Sau pe câteva perne, în orice caz fumam Marlboro, în timp ce... trebuie să fi fost sute de fete şi femei din locul meu natal care mi-au trecut prin faţă.

— Ţi-au trecut prin faţă?

— În câteva săptămâni... Veneau pe uşile de la intrare şi erau duse pe scara cea mare, la dormitoare.

— E un bordel? a întrebat Jussi în dialectul lui puternic, din nord.

— Nu ştiu ce se întâmpla acolo, nu ştiu aproape nimic, a răspuns Marek încet.

— N-ai văzut niciodată camerele de la etaj? am întrebat.

El şi-a frecat faţa cu mâinile, apoi a respirat adânc.

— O amintire e aşa, a început el. Eu intru într-o odaie mică şi văd o profesoară pe care am avut-o la liceu, zace legată pe un pat, e goală şi are vânătăi pe şolduri şi pe pulpe.

— Ce se întâmplă?

— Stau exact în faţa uşii cu un fel de băţ de lemn în mână şi... Acum nu-mi mai amintesc.

— Încearcă, am spus eu calm.

— A dispărut.

— Eşti sigur?

— Nu mai pot.

— OK, nu mai trebuie, ajunge, i-am spus.

— Aşteaptă un pic, a zis, rămânând tăcut un lung moment.

Apoi, a suspinat şi şi-a frecat faţa ridicându-se.

— Marek?

— Nu-mi amintesc nimic, a spus cu voce spartă.

Am făcut câteva însemnări, simţind cum Marek mă observa.

— Nu-mi amintesc, dar totul s-a întâmplat în blestemata aia de casă, a zis el.

L-am privit, aprobând.

— Tot ce sunt eu — e în casa aia de lemn.

— Castelul ruinat, a spus Lydia de pe scaun, de lângă el.

— Exact, era un castel ruinat, dărăpănat, a zis el râzând cu faţa tristă.

M-am uitat din nou la ceas. Peste câteva momente aveam să mă întâlnesc cu cei din conducerea spitalului şi aveam să-mi prezint cercetarea. Eram obligat să dobândesc noi fonduri sau să lichidez atât cercetarea, cât şi terapia. Încă nu apucasem să devin nervos. M-am dus la chiuvetă, mi-am spălat faţa şi am rămas o clipă, cercetându-mă în oglindă şi încercând să zâmbesc, înainte de a părăsi baia. Când am închis uşa biroului, am văzut o femeie tânără pe coridor, la numai câţiva paşi de mine.

— Erik Maria Bark?

Avea păr negru, des, strâns într-un coc pe ceafă şi, când mi-a zâmbit, a făcut gropiţe adânci în obraji. Era îmbrăcată în halat de medic şi avea pe piept legitimaţia de AT[41].

— Maja Swartling, mi-a spus, întinzându-mi mâna. Sunt una dintre cele mai mari admiratoare ale dumneavoastră.

[41] AT läkare: stagiul pe care fiecare viitor medic îl face timp de doi ani înainte de a primi legitimaţia propriu-zisă: intern.

— Care să fie motivul? am întrebat-o, zâmbindu-i reţinut.

Părea bucuroasă şi răspândea un parfum de zambile.

— Vreau să mă implic în munca dumneavoastră, a spus fără ocolişuri.

— Munca mea?

A dat din cap, înroşindu-se puternic.

— Trebuie s-o fac, a spus. E extraordinar de pasionant.

— Iartă-mă dacă nu-ţi împărtăşesc entuziasmul, dar nici nu ştiu dacă va mai fi vreo cercetare, i-am explicat.

— Cum aşa?

— Fondurile mele ajung doar până la sfârşitul anului.

M-am gândit la întâlnirea administrativă la care mă duceam şi am încercat să-i explic prieteneşte:

— E grozav că eşti interesată de munca mea, mi-ar face plăcere să discutăm despre asta. Dar chiar acum am o întâlnire importantă, care...

Maja a dat să plece.

— Iertaţi-mă, a zis ea. Doamne, vă rog să mă iertaţi.

— Putem vorbi în drum spre lift, am spus, zâmbindu-i.

Părea încurcată de situaţie. A roşit din nou şi a pornit-o alături de mine.

— Credeţi că vor fi probleme cu fondurile de cercetare? m-a întrebat pe un ton neliniştit.

Mai erau câteva minute până ce aveam să mă întâlnesc cu cei din conducerea spitalului, ca să le povestesc despre cercetarea mea — rezultate, ţeluri şi planificare — pentru a solicita o nouă sumă de bani. Acesta era procedeul obişnuit, dar pentru mine a fost întotdeauna dificil, din cauza numeroaselor prejudecăţi faţă de hipnoză.

— Cei mai mulţi cred încă despre hipnoză că e ceva vag şi neserios, iar această etichetare face să fie greu să prezinţi rezultate încă nedefinitivate.

— Dar dacă cineva citeşte toate rapoartele dumitale, găseşte cazuri deosebit de interesante, chiar dacă este prea devreme pentru a publica ceva.

— Ai citit toate rapoartele mele? am întrebat-o sceptic.

— E destul de mult material, mi-a răspuns sec.

Ne-am oprit în faţa uşilor de la lift.

— Ce crezi despre ideile relative legate de engrame[42], am pus-o eu la încercare.

— Te referi la pasajul cu pacientul care fusese rănit la cap?

— Da, am spus, încercând să-mi ascund uimirea.

— E interesant, a zis ea, că refuzi teoriile conform cărora amintirile noastre sunt răspândite peste tot în creier.

— Ai vreo opinie în această privinţă?

— Da, că ar trebui să adânceşti cercetarea asupra sinapselor şi să te concentrezi asupra glandei *medula oblongata.*

— Sunt impresionat, am spus apăsând pe butonul liftului.

— Trebuie să primeşti fondurile.

— Ştiu, am răspuns.

— Ce se întâmplă dacă te refuză?

— Sper că voi avea timp să lichidez terapia şi să ajut pacienţii să treacă la alte forme de tratament.

— Şi cercetarea?

Am ridicat din umeri.

— Poate voi căuta un post la vreo altă universitate, dacă cineva vrea să mă aibă.

— Ai duşmani în conducere? m-a întrebat.

— Nu cred.

[42] Engramă: urmă lăsată de un excitant asupra sistemului nervos.

Ea a ridicat mâna, punând-o blând pe braţul meu, în vreme ce zâmbea, ca şi cum şi-ar fi cerut scuze:

— Ai să primeşti bani, pentru că activitatea dumitale deschide noi drumuri; nu pot să ignore asta, a spus, privindu-mă adânc în ochi. Dacă nu văd asta, te voi urma la oricare universitate.

Dintr-odată, m-am întrebat dacă, de fapt, nu flirta cu mine. Era ceva ciudat în umilinţa ei, în tonul moale, răguşit. Am cercetat rapid ecusonul pe care îl avea în piept, ca să mă asigur de numele ei: Maja Swartling, medic AT.

— Maja...

— Erik Maria Bark, a şoptit ea pe un ton jucăuş, nu trebuie să mă respingi.

— O să mai vorbim despre asta, am spus, în vreme ce uşa liftului se deschidea.

Maja Swartling a zâmbit, iar gropiţele i s-au văzut bine, şi-a împreunat mâinile sub bărbie, s-a înclinat adânc şi a spus:

— *Swadee.*

M-am surprins zâmbind salutului thailandez, în vreme ce urcam cu liftul până la director. S-a auzit un „cling" uşor şi uşile s-au deschis. Cu toate că uşa cabinetului nu era închisă, am ciocănit înainte de-a intra. Annika Lorentzon stătea în picioare admirând pe fereastra panoramică priveliştea fantastică ce se întindea până departe, peste cimitirul Norra şi parcul Haga. Pe faţa ei nu se vedea nicio urmă ale celor două sticle de vin pe care auzisem că le bea în fiecare seară, ca să poată adormi. Vinişoarele de sânge erau bine ascunse de pielea ei de cincizeci de ani. Evident, avea o pânză de riduri vizibile sub ochi şi pe frunte, iar linia gâtului şi a bărbiei, odinioară aşa de frumoasă, că o făcuse cu mulţi ani în urmă să iasă

a doua la un concurs pentru Miss Suedia, îmbătrânise şi ea.

Simone mi-ar fi făcut morală pentru aceste gânduri, mi-am zis. Ar fi spus imediat că este o tehnică masculină de dominare să minimalizezi o femeie cu rang mai înalt, făcând remarci asupra fizicului ei. Nimeni nu vorbeşte despre obiceiurile alcoolice ale unui şef bărbat, nimănui nu i-ar trece prin gând să spună că un şef are faţa fleşcăită.

Am salutat-o pe directoare şi m-am dus lângă ea, la fereastră.

— Impunător, am zis.

Annika Lorentzon mi-a zâmbit liniştită. Era bronzată şi zveltă, părul avea firul subţire şi ars de perhidrol. Nu mirosea a parfum, mai curând a curat: o înconjura un iz de săpun scump.

— Vrei? m-a întrebat, făcând un gest spre nişte sticle de apă minerală.

Am clătinat din cap şi am început să mă întreb unde se aflau ceilalţi. Conducerea trebuia să fie aici, ceasul meu arăta că trecuseră cinci minute de la ora programată.

Annika s-a ridicat şi mi-a explicat, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile:

— Vin, Erik. Au zi de saună astăzi, înţelegi!?

A zâmbit strâmb:

— Un fel de a mă exclude de la întâlnire. Ingenios, nu?

În clipa aceea, uşa s-a deschis şi au intrat cinci bărbaţi cu feţele foarte roşii. Costumele erau umede la guler, răspândeau aburi de căldură şi after shave.

Şi-au încheiat conversaţia fără să se grăbească:

— Deşi cercetarea mea o să coste ceva, l-am auzit spunând pe Ronny Johansson.

— E clar, a răspuns Svein Holstein stânjenit.

— Numai pentru că Bjarne a fabulat spunând că ar trebui să facem ceva economii, că tipii cu cifrele şi-au pus în minte să scadă bugetul de cercetare pe toate fronturile.

— Şi eu am auzit asta, dar nu e nimic grav, a spus Holstein cu voce scăzută.

Apoi nu au mai spus nimic.

Svein Holstein mi-a strâns mâna viguros.

Ronny Johansson, reprezentantul liniei de medicamente, îmi făcu doar un semn rezervat şi se aşeză, în vreme ce politicianul de la consiliul judeţean, Peder Mälarstedt, îmi dădu mâna. Zâmbi spre mine gâfâind şi am văzut că încă mai transpira abundent. Picături de sudoare i se vedeau la rădăcina părului.

— Transpiri de obicei? mă întrebă zâmbind. Soţia mea detestă asta, dar eu cred că e folositor. Sigur că e folositor.

Frank Paulsson abia de-mi întâlni privirea, dădu doar scurt din cap, apoi rămase în celălalt colţ al încăperii. După ce toţi au continuat să discute degajat un moment, Annika a bătut uşor din palme îndemnându-i pe cei din consiliul de conducere să se aşeze la masa de conferinţe. Erau însetaţi după saună şi au deschis imediat sticlele de apă minerală aşezate în mijlocul unei mese mari de plastic, galben-deschis.

Eu am rămas un moment în picioare, complet nemişcat, observându-i pe aceşti oameni în mâinile cărora stătea soarta cercetărilor mele. Era ciudat. I-am privit, gândindu-mă în acelaşi timp la grupul meu de pacienţi. Totul se amesteca: ei, amintirile, trăirile şi refulările pluteau ca nişte inele de fum în acest glob de sticlă. Chipul

de o frumuseţe tragică al Charlottei, trupul greu, trist al lui Jussi, ţeasta tunsă scurt a lui Marek, slăbiciunea palidă a lui Pierre, Lydia, cu bijuteriile ei zăngănitoare şi hainele mirosind a tămâie, Sibel, cu perucile ei şi nevrotica Eva Blau. Pacienţii mei erau un fel de oglindiri secrete ale acestor bărbaţi în costume, siguri pe ei şi cu poziţii înalte.

Membrii consiliului îşi căutau locul, şopteau, se foiau. Unul dintre ei zornăia nişte mărunţiş în buzunar. Altul se cufundase în agenda sa. Annika ridică privirea, zâmbi blând şi apoi spuse:

— Fii amabil, Erik.

— Metoda mea, am început. Metoda mea constă în a trata traume psihice prin hipnoză de grup.

— Atâta am înţeles şi noi, murmură Ronny Johansson.

Am încercat să rezum ceea ce făcusem până atunci. Ascultătorii mei erau distraţi, unii mă priveau, alţii îşi ţineau ochii în jos.

— Din păcate, trebuie să plec, spuse Rainer Milch după un moment şi se ridică în picioare.

Dădu mâna cu doi dintre bărbaţi, apoi părăsi încăperea.

— Aţi primit deja materialul, am continuat eu. E destul de stufos, o ştiu, dar este necesar, n-am putut să-l scurtez.

— De ce? întrebă Peder Mälarstedt.

— Pentru că e un pic prea devreme ca să pot trage vreo concluzie, am explicat.

— Dar dacă sărim peste vreo doi ani? zise el.

— E greu de spus, dar văd deja unele tipare, am răspuns, deşi ştiam că nu trebuia să discut despre asta.

— Tipare? Ce tipare?

— Nu vrei să ne spui ce speranţe ai? întrebă zâmbind Annika Lorentzon.

— Sper să fac o hartă a obstacolelor care mai persistă în hipnoză, cum găseşte creierul, deşi în stare de relaxare adâncă, noi metode pentru a proteja individul de ceea ce îl înspăimântă. Prin urmare, vreau să spun — şi acest lucru e pasionant — că atunci când te apropii de o traumă, de sâmburele ei, de ceea ce este cu adevărat periculos... Când amintirile refulate încep în sfârşit să urce la suprafaţă în stare de hipnoză, în acel moment individul începe să se agaţe, într-o ultimă încercare de a-şi proteja secretul şi atunci — am început eu să bănuiesc — individul aduce în imaginile furnizate de amintiri material din vis, doar pentru a nu fi nevoit să vadă.

— Nevoit să vadă situaţia propriu-zisă? întrebă Ronny Johansson cu o curiozitate bruscă.

— Da sau de fapt nu... în afară de cel care a comis o crimă, am răspuns eu. Omul înlocuieşte făptaşul cu orice altceva, adesea cu un animal.

În jurul mesei s-a lăsat tăcerea.

Am văzut cum Annika Lorentzon, care până atunci păruse destul de jenată în ceea ce mă privea, a zâmbit liniştită.

— Poate fi aşa? întrebă Ronny Johansson, aproape în şoaptă.

— Cât de clar este acest tipar? întrebă Mälarstedt.

— Vizibil, dar nu confirmat, am răspuns eu.

— Există vreo cercetare asemănătoare pe plan internaţional? întrebă Mälarstedt.

— Nu, răspunse ferm Johansson.

— Dar eu vreau să ştiu, spuse Holstein. Dacă se opreşte acolo, care e părerea ta, pacientul va găsi întotdeauna noi mijloace de apărare?

— Se poate merge mai departe? întrebă Mälarstedt.

Am simţit cum îmi ardeau obrajii şi am tuşit un pic, înainte de a răspunde:

— Cred că se poate merge la un nivel şi mai profund.

— Dar pacienţii?

— Şi eu mă gândeam la ei, îi spuse Mälarstedt lui Lorentzon.

— Toate astea sunt desigur al naibii de tentante, spuse Holstein. Dar eu vreau să am garanţii... Nicio psihoză, nicio sinucidere.

— Da, deşi...

— Poţi să garantezi asta? mă întrerupse el.

Frank Paulsson şedea, pipăind eticheta de pe sticla de apă minerală. Holstein avea un aer obosit şi îşi privea ceasul.

— Prioritatea mea este să ajut pacienţii, am spus.

— Şi cercetarea?

— Este...

Mi-am dres din nou vocea.

— Este totuşi un produs secundar, am spus cu glas scăzut. Aşa trebuie privită problema.

Câţiva dintre bărbaţii de la masă schimbară priviri între ei.

— Bun răspuns, zise brusc Frank Paulsson. Eu îi dau întregul meu sprijin lui Erik Maria Bark.

— Eu sunt în continuare neliniştit pentru pacienţi, spuse Holstein.

— Totul se află aici, zise Frank Paulsson arătând spre compendiu. A scris despre asta aici, despre evoluţia pacienţilor, totul arată mai mult decât încurajator.

— Numai că este o terapie cu totul neobişnuită, aşa de îndrăzneaţă, că trebuie să fim siguri c-o putem apăra dacă ceva merge greşit.

— De fapt, nimic nu poate merge greşit, am spus, simţind cum tot corpul mi se înfiorează.

— Erik, e vineri şi toţi vor să plece acasă, zise Annika Lorentzon. Cred că poţi să te bazezi pe fonduri noi.

Ceilalţi au dat din cap în semn de încuviinţare şi Ronny Johansson s-a lăsat pe spate, începând să bată din palme.

Când m-am întors acasă, Simone se afla în bucătăria încăpătoare. Umpluse masa cu alimente scoase din patru pungi mari: mănunchiuri de sparanghel, măghiran proaspăt, pui, lămâi şi orez jasmine. Când m-a văzut, a început să râdă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

Ea a dat din cap, spunând cu un zâmbet larg:

— Ar trebui să te vezi.

— Cum adică?

— Arăţi ca un copil în noaptea de Crăciun.

— Este aşa de evident?

— Benjamin! a strigat ea.

Benjamin a intrat în bucătărie, ţinând cutiuţa cu medicamente în mână. Simone şi-a ascuns veselia, arătând spre mine.

— Uită-te, a spus. Cum arată tata?

Benjamin mi-a întâlnit privirea şi am văzut cum începe să zâmbească.

— Arăţi vesel, papa.

— Şi sunt, micuţule. Sunt.

— Ai găsit medicamentul? m-a întrebat el.

— Care medicament?

— Să mă fac sănătos, să nu mai trebuiască să fac injecţii, a spus.

L-am ridicat în aer, îmbrăţişându-l, şi i-am explicat că încă n-a fost găsit acel medicament, dar că speram să fie descoperit repede, doream asta mai mult decât orice altceva.

— OK, a spus el.

L-am lăsat pe podea şi am privit chipul gânditor al lui Simone.

Benjamin m-a tras de pantaloni:

— Atunci, ce e?

— Doar bani, am răspuns sec. Am primit bani pentru cercetarea mea.

— David spune că tu eşti vrăjitor.

— Nu sunt vrăjitor, hipnotizez ca să încerc să ajut oameni care sunt trişti şi speriaţi.

— Artişti? a întrebat el.

Am început să râd şi Simone a părut uimită.

— De ce spui asta? a întrebat ea.

— Ai spus la telefon că sunt speriaţi, mama.

— Am spus eu asta?

— Da, mai devreme, te-am auzit.

— Exact, aşa am spus astăzi, aşa e, era vorba despre faptul că artiştii sunt speriaţi şi nervoşi când îşi arată tablourile, mi-a explicat ea.

— Apropo, cum era locul ăla de lângă parcul Berzelius? am întrebat.

— De pe Arsenalgatan.

— L-ai văzut astăzi?

Simone a aprobat cu un gest lent.

— E bun, a zis ea. Semnez contractul mâine.

— Şi nu spuneai nimic! Felicitări, Sixan!

Ea a râs.

— Ştiu exact ce voi avea la expoziţia de deschidere, a spus ea. O tipă care a făcut Academia de Artă la Bergen, e absolut fantastică, face...

Simone s-a oprit, când cineva a sunat la uşă. A încercat să vadă cine este prin fereastra bucătăriei, înainte de a se duce să deschidă. Am urmat-o, văzând-o prin holul întunecat cum stătea în cadrul uşii, plin de lumina zilei. Când am ajuns acolo, ea stătea şi se uita afară.

— Cine e? am întrebat.

— Nimeni, nu era nimeni, a spus.

Am privit peste boschete, spre stradă.

— Ce e asta? a întrebat brusc.

Pe scara din faţa uşii se afla un băţ cu mâner la un capăt şi o mică şipcă de lemn la celălalt.

— Ciudat, am spus ridicând unealta veche.

— Dar ce este?

— O färla[43], cred, era folosită pe vremuri, când erau pedepsiţi copiii.

[43] Färla: vechi instrument de pedeapsă folosit pe vremuri în şcolile suedeze.

Venise vremea pentru o nouă întâlnire cu grupul de hipnoză. Peste zece minute aveau să fie acolo. Cei şase obişnuiţi şi femeia nou-venită, Eva Blau. Când mi-am pus halatul de medic, am simţit o scurtă, dar ameţitoare izbucnire de bună dispoziţie, ca înaintea unui spectacol. Era ca şi cum m-aş fi pregătit să urc pe o estradă, în lumina reflectoarelor. Senzaţia nu avea nimic de-a face cu trufia, ci cu cea mai plăcută trăire, aceea de a putea transmite o stare profundă.

Mi-am luat caietul şi am citit câteva dintre însemnările de la şedinţa precedentă, cu o săptămână în urmă, când Marek Semiovic povestise despre casa mare de lemn din cantonul Zenica-Doboj.

Pe urmă, îi indusesem lui Marek Semiovic o stare de hipnoză mai profundă decât înainte, el se liniştise şi descrisese liniştit şi obiectiv o încăpere din subsol, cu podea de ciment, unde fusese obligat să le facă şocuri electrice prietenilor şi unor rude mai îndepărtate. Dar renunţase brusc, schimbase scenariul fără să ţină seama de instrucţiunile mele şi încercase să iasă din hipnoză. Ştiam că trebuia să merg înainte cu paşi mici. De aceea

mă hotărâsem să-l las pe Marek în pace în ziua aceea. Era rândul Charlottei să înceapă, şi apoi poate aveam să fac o încercare cu nou-venita, cu Eva Blau.

Camera pentru hipnoză era gândită în aşa fel încât să dea o impresie neutră, liniştitoare. Perdelele erau într-o nuanţă gălbuie, mobilele erau simple, dar confortabile, scaune şi masă din mesteacăn, lemn luminos cu picăţele închise la culoare. Sub un scaun stăteau uitate nişte capişoane albastre pentru pantofi. Pereţii erau goi, în afara câtorva desene în culori banale.

Am pus scaunele în semicerc şi am aşezat stativul camerei video cât mai departe posibil.

Interesul ştiinţific mă făcea plin de zel, eram foarte curios ce aveam să mai descopăr, dar în acelaşi timp eram tot mai convins că această nouă formă de terapie era mai bună decât oricare alta pe care o folosisem mai înainte. Importanţa colectivului era enormă în tratarea traumelor. Izolarea singurătăţii se transforma într-un proces colectiv de însănătoşire.

Am pus camera video pe stativ, am cuplat firele, am schimbat caseta, am potrivit distanţa, cu zoom pe speteaza unui scaun, am reglat claritatea imaginii şi am pus pe zoom din nou. Între timp, a intrat primul pacient. Era Sibel. Bănuiam că aşteptase în faţa spitalului timp de câteva ore să înceapă şedinţa. S-a aşezat pe unul dintre scaune, începând să scoată din gâtlej sunete ciudate, ca un fel de gâlgâit. Cu un zâmbet nemulţumit şi-a aranjat peruca mare, cu bucle blonde pe care obişnuia s-o poarte la întâlnirile noastre, apoi a scos un oftat.

Pe urmă, a intrat Charlotte Cederskiöld. Era îmbrăcată într-un trenci bleumarin cu un cordon lat strâns în jurul taliei subţiri. Când şi-a scos căciuliţa, i s-a răspândit în

jurul feţei părul bogat, castaniu-închis. Era, ca întotdeauna, nespus de tristă şi de frumoasă.

M-am dus la fereastră, am deschis-o şi am simţit vântul de primăvară blând şi proaspăt cum îmi cuprinde obrajii.

Când m-am întors spre încăpere, apăruse şi Jussi Persson.

— Doctore, mi-a zis cu accentul lui nordic, liniştit.

Ne-am strâns mâinile, apoi s-a dus s-o salute pe Sibel. S-a bătut pe burta de băutor de bere şi i-a spus ceva care a făcut-o să roşească şi să înceapă să chicotească. Stăteau de vorbă cu voce scăzută, în vreme ce sosea restul grupului, Lydia, Pierre şi Marek, ca de obicei un pic în întârziere.

Acum stăteam nemişcat şi aşteptam să se simtă gata de a începe. Erau nişte indivizi cu o singură asemănare: un abuz traumatizant. Aceste abuzuri le distruseseră atât de mult psihicul, încât aceştia, pentru a supravieţui, le ascunseseră de ei înşişi. Niciunul dintre ei nu ştia de fapt cu claritate ce i se întâmplase, erau doar conştienţi că un lucru îngrozitor din trecutul lor le distrusese viaţa.

Pentru că trecutul nu este mort, trecutul de fapt nu este trecut, obişnuiam eu să-l citez pe scriitorul William Faulkner. Voiam să spun că fiecare lucru mic care i s-a întâmplat cuiva îl urmăreşte pe acesta şi în prezent. Orice trăire influenţează fiecare alegere — şi, dacă era vorba de experienţe traumatice, atunci trecutul umplea aproape întregul spaţiu al prezentului.

Hipnotizam adesea tot grupul în acelaşi timp şi de fiecare dată alegeam unu sau doi dintre ei, cu care mergeam mai departe decât cu ceilalţi. În felul acesta, aveam

tot timpul acces la două planuri, când discutam cele petrecute: planul sugestiei hipnotice şi planul conştient.

Descoperisem ceva în hipnoză. Mai întâi, fusese doar o bănuială care apoi crescuse până la tipare din ce în ce mai desluşite. Era o descoperire care de bună seamă trebuia dovedită. Eram conştient că poate îmi puneam prea mari speranţe în teza mea: niciodată în timpul hipnozei adânci, autorul traumei decisive nu se reprezintă ca propria persoană. E posibil să afli situaţia, să analizezi desfăşurarea teribilă a faptelor, dar autorul se ţine ascuns.

Acum, toţi erau la locurile lor, doar Eva Blau, noua mea pacientă, încă nu venise. O nelinişte bine-cunoscută cuprinsese grupul.

Charlotte Cederskiöld stătea mereu la margine. Îşi scosese trenciul şi, ca întotdeauna, era extrem de elegantă, îmbrăcată într-un pulover subţire, cenuşiu cu un şirag de perle sclipitoare în jurul gâtului. Purta o fustă plisată bleumarin şi ciorapi închişi la culoare, groşi. Pantofii străluceau şi aveau tocuri joase. Când ni s-au întâlnit privirile, mi-a zâmbit precaut. Atunci când o luasem pe Charlotte în grup, încercase de cincisprezece ori să-şi ia viaţa. Ultima oară se împuşcase în cap cu puşca de vânătoare a soţului ei, în salonul vilei din Djursholm[44]. Puşca alunecase şi ea îşi pierduse o ureche şi o mică bucată din obraz. Acum nu se mai vedea nimic: făcuse mai multe operaţii estetice costisitoare şi îşi schimbase coafura într-una paj, deasă, care îi ascundea proteza şi aparatul auditiv.

Când o vedeam pe Charlotte lăsând capul pe o parte şi ascultând politicoasă şi plină de respect povestirile

[44] Unul dintre cele mai selecte cartiere ale Stockholmului.

celorlalţi, întotdeauna mă înfioram de nelinişte. O femeie care îmbătrânise frumos. Atractivă, cu toate că peste ea plutea un aer de distrugere nerostită. Eram conştient că nu reuşeam să mă păstrez neutru în faţa abisului pe care îl bănuiam în ea.

— Stai comod, Charlotte? am întrebat-o.

Ea a dat din cap şi a răspuns cu glasul ei bine articulat, blând:

— Mi-e aşa de bine, aşa de bine.

— Astăzi vom cerceta camera ascunsă a Charlottei, i-am explicat.

— Castelul meu ruinat, a zâmbit ea.

— Exact.

Marek mi-a rânjit nerăbdător şi fără veselie atunci când ni s-au întâlnit privirile. Fusese la sala de gimnastică şi se antrenase toată dimineaţa, muşchii erau supraîncărcaţi de sânge. M-am uitat la ceas. Era vremea să începem, nu o mai puteam aştepta pe Eva Blau.

— Propun să începem, am spus.

Sibel s-a ridicat grăbită şi a pus o gumă de mestecat într-un şerveţel pe care l-a aruncat la coşul de gunoi. Mi-a aruncat o privire sfioasă, spunând:

— Sunt gata, doctore.

Relaxarea a fost urmată de treapta grea, caldă a inducţiei, de dizolvarea voinţelor şi a graniţelor. Încet, i-am condus într-o transă mai adâncă, evocând imaginea unei scări de lemn ude, pe care îi conduceam încet în jos.

Energia aceea specială începea să circule între noi. O căldură cu totul deosebită între mine şi ceilalţi. Vocea mea era mai întâi clară şi articulată, apoi cobora încetul cu încetul. Jussi părea neliniştit, mormăia şi uneori îşi strâmba agresiv gura. Vocea mea îi conducea pe pacienţi şi ochii mei

vedeau cum trupurile lor se lăsau în scaune, chipurile li se netezeau şi căpătau acea expresie ciudată, greoaie pe care o au întotdeauna cei hipnotizaţi.

Mă mişcam în spatele lor, le puneam mâna uşor pe umăr, îi conduceam pe fiecare, număram invers, pas cu pas.

Jussi şuieră ceva pentru el însuşi.

Gura lui Marek Semiovic era deschisă şi din ea i se prelingea o şuviţă de salivă.

Pierre părea mai subţire şi mai slab ca oricând. Braţele Lydiei atârnau moi pe lângă scaun.

— Continuaţi în jos pe scară, am spus cu glas scăzut.

Nu le povestisem celor din conducere că hipnotizatorul însuşi se scufunda într-un fel de transă. Pentru mine, acest lucru era eficient şi inevitabil.

Nu înţelesesem niciodată de ce propria mea transă, cea care se desfăşura întotdeauna paralel cu hipnoza, avea loc sub apă. Însă mie îmi plăcea imaginea apei, era clară şi plăcută şi mă obişnuisem să citesc nuanţele decursului hipnotic graţie ei.

În vreme ce eu mă scufundam în mare, pacienţii mei vedeau cu totul alte lucruri, cădeau în amintirile lor, în trecut, ajungeau în spaţiul copilăriei, în locurile tinereţii, în casa de vacanţă a părinţilor sau în garajul fetei din vecini. Nu ştiau că pentru mine ei se aflau adânc sub apă, căzând lent de-a lungul unei formaţiuni uriaşe de corali, în adâncul mării sau pe acel perete zgrunţuros al faliei continentale.

În gândurile mele, coboram împreună prin apa plină de bule de aer.

De data aceasta voiam să încerc să-i iau cu mine pe toţi, într-o hipnoză destul de adâncă. Vocea mea rostea

cifre, vorbea despre starea plăcută de relaxare, în vreme ce apa îmi vâjâia în urechi.

— Vreau să coborâţi şi mai adânc, încă un pic, am spus. Continuaţi în jos, dar mai lent, mai lent acum. Curând vă opriţi, încet şi calm... un pic mai jos, încă un pic, şi acum ne oprim.

Întreg grupul stătea în semicerc în faţa mea, pe fundul nisipos al mării. O platformă întinsă, asemenea unei podele uriaşe. Apa era luminoasă cu irizări verzi. Nisipul de sub picioarele noastre se mişca în valuri mici, regulate. Meduze roz sclipitoare pluteau deasupra. Peşti turtiţi ridicau când şi când un nor de nisip, apoi plecau grăbiţi.

— Acum suntem toţi în adânc, am spus.

Au deschis ochii, privindu-mă drept în faţă.

— Charlotte, azi e rândul tău să începi, am continuat. Ce vezi? Unde te afli?

Gura ei s-a mişcat fără să scoată un sunet.

— Aici nu există nimic periculos, am spus. Suntem tot timpul cu tine, în spatele tău.

— Ştiu, a zis ea cu glas monoton.

Ochii ei nu erau nici deschişi, nici închişi. Priveau printre gene precum cei ai unui somnambul, goi şi îndepărtaţi.

— Stai în faţa uşii, am spus. Vrei să intri?

Ea a dat din cap şi părul i s-a rotit ca un vârtej în apă.

— Fă-o acum, i-am zis.

— Da.

— Ce vezi? am continuat.

— Nu ştiu.

— Ai intrat? am întrebat-o, cu senzaţia că mă grăbeam prea tare.

— Da.

— Dar nu vezi nimic?
— Ba da.
— E ceva ciudat?
— Nu ştiu, nu cred...
— Descrie, am spus repede.

Ea a scuturat din cap şi mici bule de aer i-au ieşit din păr, urcând sclipitoare spre suprafaţă. De fapt, înţelegeam că greşeam, că nu eram destul de receptiv, că n-o conduceam, ci încercam să o presez, şi totuşi nu m-am putut opri să nu spun:

— Eşti înapoi în casa bunicului tău.
— Da, a spus, cu voce înăbuşită.
— Stai deja în faţa uşii şi continui să înaintezi.
— Nu vreau.
— Fă doar un pas.
— Poate nu chiar acum, a şoptit.
— Ridici ochii şi priveşti.
— Nu vreau.

Îi tremura buza de jos.

— Vezi ceva ciudat? am întrebat eu. Ceva ce n-ar trebui să fie acolo?

Un rid adânc i-a apărut pe frunte şi am înţeles brusc că în curând va pierde controlul şi va fi smulsă din hipnoză. Putea să fie periculos — n-ar fi fost deloc bine. Putea să cadă într-o depresie adâncă dacă mergea prea repede. Bule mari de aer îi ieşeau din gură ca un lanţ lucios. Chipul îi strălucea şi fire albastru-verzui îi curgeau pe frunte.

— Nu trebuie s-o faci, Charlotte, nu trebuie să priveşti, am spus eu liniştitor. Poţi deschide uşile de sticlă să ieşi în grădină, dacă vrei.

Tremura din tot trupul şi am înţeles că era prea târziu.

— Acum suntem cu totul liniştiţi, am şoptit întinzând o mână ca s-o bat pe umăr.

Buzele îi erau albe şi ochii holbaţi.

— Charlotte, ne vom întoarce cu grijă, împreună, la suprafaţă, am spus.

Picioarele ei au ridicat un nor de nisip când a plutit în sus.

— Aşteaptă, am spus cu o voce slabă.

Marek mă privea încercând să strige ceva.

— Suntem deja pe drum în sus şi eu voi număra până la zece, am continuat, în vreme ce urcam rapid spre suprafaţă. Şi când voi spune zece, veţi deschide ochii şi atunci vă veţi simţi bine şi...

Charlotte s-a ridicat împleticindu-se de pe scaun, şi-a îndreptat hainele şi m-a privit întrebătoare.

— Luăm o scurtă pauză, am spus.

Sibel s-a ridicat calmă şi a ieşit ca să fumeze. Pierre a urmat-o. Jussi rămăsese prăbuşit în scaun, cu picioarele depărtate. Ieşirea din hipnoză fusese prea abruptă. Dar, pentru că aveam să ne întoarcem imediat în ea, m-am gândit că e mai bine să păstrez grupul în această semiconştienţă ceţoasă. Am rămas pe scaun, mi-am frecat faţa şi am făcut câteva însemnări, când Marek Semiovic a venit la mine.

— Bine lucrat, a spus, zâmbind fără veselie.

— Nu a mers cum am plănuit, am răspuns.

— Mie mi s-a părut amuzant, a zis el.

Lydia se apropie şi ea, cu bijuteriile zăngănindu-i. Părul vopsit cu henna ardea ca arama, când trecu printr-o rază de soare.

— Ce anume? Ce-a fost amuzant?

— Că ai pus curva snoabă la punct.

— Ce-ai spus? întrebă Lydia.

— Nu vorbeam despre tine, vorbeam...

— Deşi n-ar trebui să spui că Charlotte e o curvă, pentru că nu e adevărat, zise Lydia cu voce moale. Nu-i aşa, Marek?

— OK, la naiba.

— Ştii ce face o curvă?

— Da.

— A fi curvă, continuă ea zâmbind, nu trebuie să fie ceva rău, e o alegere pe care o faci şi e vorba despre shakti, energie feminină, putere feminină.

— Sigur, vor să aibă puterea, zise el grăbit. La dracu', nu trebuie să-ţi fie milă de ele.

Am plecat de acolo ca să-mi verific însemnările, dar am continuat totuşi să le ascult conversaţia.

— Sunt unele care nu reuşesc să-şi balanseze chakra, spuse liniştită Lydia. Şi de bună-seamă se simt rău.

Marek Semiovic se aşeză, părea neliniştit şi îşi tot lingea buzele, privind-o pe Lydia.

— În castelul ruinat se întâmplau lucruri, spuse el cu glas scăzut. O ştiu, dar...

Tăcu şi strânse din dinţi aşa de tare, că muşchii fălcilor i se mişcară.

— De fapt, nimic nu este greşit, spuse ea luându-i mâna în mâinile ei.

— De ce nu pot să-mi amintesc?

Sibel şi Pierre se întoarseră. Toţi erau tăcuţi şi reţinuţi. Charlotte părea foarte fragilă. Îşi ţinea braţele subţiri peste piept, strângându-şi umerii cu mâinile.

Am schimbat caseta din camera video, am precizat ora şi data şi am explicat că toţi se aflau în continuare într-o stare posthipnotică. Am privit în obiectiv, am ridicat un pic stativul şi am orientat camera. Apoi, am pus în ordine scaunele şi am rugat pacienţii să ia din nou loc.

— Veniţi şi aşezaţi-vă, e vremea să continuăm, am spus.

Deodată cineva a bătut la uşă şi Eva Blau a intrat. Am văzut cât de agitată era şi m-am dus spre ea.

— Fii bine-venită.

— Oare sunt? a întrebat ea.

— Da, i-am răspuns.

I s-au înroşit obrajii şi gâtul când i-am luat paltonul şi l-am pus în cuier. I-am arătat spre grup şi am tras încă un scaun în semicerc.

— Eva Blau a fost mai înainte pacienta doctorului Ohlson, dar în continuare va face parte din grupul nostru. Vom încerca s-o facem cu toţii să se simtă bine-venită.

Sibel a dat din cap, Charlotte a zâmbit prietenos şi ceilalţi au salutat-o timizi. Marek s-a prefăcut chiar că n-o observă.

Eva Blau s-a aşezat pe scaunul gol, prinzându-şi mâinile între genunchi. M-am dus înapoi la locul meu şi am început cu multă atenţie partea a doua.

— Staţi comod, cu picioarele pe podea şi mâinile pe genunchi. Prima parte nu a ieşit aşa cum am gândit-o.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Charlotte.

— Nimeni nu trebuie să-şi ceară scuze, cu atât mai puţin dumneata, sper că înţelegi asta.

Eva Blau mă observa necontenit.

— Începem cu gânduri şi asocieri referitoare la prima parte, am spus eu. E cineva care vrea să comenteze?

— Derutant, a spus Sibel.

— Frustrant, a zis Jussi. Adică, abia am apucat să deschid ochii şi să mă scarpin în creştet, şi a fost gata.

— Ce-ai simţit? l-am întrebat.

— Păr, mi-a răspuns zâmbind.

— Păr? a întrebat Sibil, pufnind în râs.

— Când m-am scărpinat în creştet, i-a explicat Jussi.

Câţiva dintre ei au râs la gluma lui.

— Daţi-mi asociaţii la păr, am spus cu un zâmbet uşor. Charlotte?

— Nu ştiu, a surâs ea. Păr? Poate barbă... nu.

Pierre a întrerupt-o cu glasul lui subţire:

— Un hippiot, un hippiot pe o motocicletă, a zis el zâmbind. Stă aşa, mestecă Juicyfruit şi alunecă...

Dintr-odată, Eva s-a ridicat în picioare aşa de violent, că scaunul s-a prăbuşit în urma ei.

— Sunt doar copilării, a spus indignată, arătând spre Pierre.

— De ce crezi asta? am întrebat-o.

Eva n-a răspuns, mi-a întâlnit doar privirea, înainte de a se aşeza înapoi morocănoasă.

— Pierre, vrei să continui? l-am rugat pe un ton liniştit.

El a scuturat din cap, şi-a încrucişat degetele împotriva Evei, ca împotriva unui deochi, prefăcându-se că se protejează.

— L-au împuşcat pe Dennis Hopper pentru că era hippy, a şoptit pe un ton conspirativ.

Sibel a pufnit în râs şi mai tare, privindu-mă nerăbdătoare. Jussi a ridicat mâna, întorcându-se spre Eva Blau.

— În castelul ruinat scapi de copilăriile noastre, a spus cu accentul său greoi.

În încăpere s-a lăsat o tăcere deplină. M-am gândit că Eva nu avea nicio posibilitate să ştie ce însemna castelul ruinat pentru grupul nostru, dar am trecut mai departe, fără să-i explic. Eva s-a întors spre Jussi şi a părut că vrea să-i strige ceva, dar el i-a întors doar privirea, cu o expresie aşa de liniştită şi serioasă, că ea s-a oprit şi s-a aşezat la loc.

— Eva, noi începem cu exerciţii de relaxare, de respiraţie şi apoi eu vă hipnotizez, unul câte unul, sau câte doi, îi explic eu. Toţi participă, indiferent la ce nivel de conştienţă se află.

Un surâs ironic a trecut peste chipul Evei Blau.

— Şi uneori, am continuat, dacă simt că funcţionează, încerc să aduc sub stare de hipnoză adâncă întreg grupul. Picioarele trebuie să se odihnească bine aşezate pe podea, mâinile să se afle pe genunchi.

În vreme ce îi conduceam cu multă grijă şi mai adânc în starea de relaxare, mă gândeam că ar trebui să încep cu cercetarea camerei secrete a Evei Blau. Era important ca ea să participe cu ceva cât mai repede posibil, pentru a fi primită în colectivitate. Am numărat invers şi am ascultat respiraţia celor din grup, i-am cufundat în hipnoză uşoară şi apoi i-am lăsat suspendaţi, exact sub suprafaţa argintie a apei.

— Eva, acum mă adresez numai ţie, am spus liniştit. Vei avea încredere în mine, eu am grijă de tine în timpul hipnozei, nimic periculos nu poate să se întâmple. Te vei simţi relaxată şi sigură, îmi vei asculta glasul şi îmi vei urma vorbele. Urmează-mi vorbele tot timpul, fără să le pui la îndoială, te vei găsi în mijlocul fluviului de vorbe, nici înainte, nici înapoi, ci tot timpul în mijlocul lui...

Ne-am scufundat în apa cenuşie, zărind restul grupului atârnând cu creştetul capului lângă oglinda încreţită. Am căzut în adâncul negru, de-a lungul unei frânghii puternice, un odgon fluturând cu zdrenţe de alge.

În acelaşi timp, în realitate, eu mă aflam în spatele scaunului Evei Blau, cu o mână pe umărul ei şi vorbeam liniştit, pe un ton care cobora mereu. Părul ei

mirosea a tămâie. Stătea aplecată pe spate, cu chipul relaxat. În transa mea proprie, apa din faţa ei era când brună, când cenuşie. Chipul se afla în umbră, gura era strânsă puternic, un rid adânc se vedea între sprâncene, dar privirea era cu totul neagră. Mă întrebam cu ce să încep. De fapt, ştiam foarte puţine despre ea. Fişa medicală pe care mi-o dăduse Lasse Ohlson nu cuprindea aproape nimic despre trecutul ei. Aveam să-l cercetez eu însumi şi m-am hotărât să încerc o pătrundere precaută. Adesea se dovedea că liniştea şi veselia erau drumul cel mai scurt spre cele mai dificile puncte.

— Ai zece ani, Eva, am spus şi am înconjurat scaunele, ca s-o pot vedea din faţă.

Pieptul ei abia se mişca, respira încet, trăgând aerul adânc în pântece.

— Ai zece ani. E o zi bună. Eşti bucuroasă. De ce eşti bucuroasă?

Eva făcu o mutră drăgălaşă, zâmbi pentru ea însăşi şi spuse:

— Pentru că bărbatul dansează şi stropeşte prin băltoace.

— Cine dansează? am întrebat-o.

— Cine?

Rămase tăcută un moment.

— Gene Kelly, spune mama.

— Aşa, am zis. Te uiţi la *Singin' in the rain*?

— Mama se uită.

— Şi tu nu? am întrebat.

— Ba da, râse ea şi făcu ochii mici.

— Şi eşti bucuroasă?

Eva Blau încuviinţă încet din cap.

— Ce se întâmplă?

Am văzut cum şi-a coborât capul încet spre piept. Dintr-odată, pe buze i-a apărut o expresie ciudată.

— Burta mea e mare, spuse încet.

— Burta ta?

— Văd că e foarte mare, zise cu lacrimi în glas.

Jussi respira greoi lângă ea. Cu coada ochiului am văzut că-şi mişca buzele.

— Castelul ruinat, şopti în starea lui de hipnoză uşoară. Castelul părăsit.

— Eva, mă asculţi pe mine, am spus eu. Poţi să-i auzi pe toţi ceilalţi de aici, din încăpere, dar asculţi numai vocea mea. Nu-ţi pasă de ce zic ceilalţi, doar de vocea mea asculţi.

— OK, spuse ea cu o expresie satisfăcută.

— Ştii de ce ai burta mare? am întrebat.

N-a răspuns. O priveam direct din faţă. Chipul îi era serios, întristat şi privirea întoarsă înăuntru, spre vreun gând, vreo amintire. Dintr-odată a părut că încearcă să-şi stăpânească un zâmbet.

— Nu ştiu, a răspuns.

— Ba da, cred că ştii, am zis. Însă o luăm în ritmul tău, Eva. Nu trebuie să te gândeşti acum la asta. Vrei să te uiţi din nou la televizor? Eu te urmez, toţi te urmează, tot drumul, orice s-ar întâmpla, e o promisiune. Am promis şi trebuie să ai încredere.

— Vreau în castelul ruinat, şopti ea.

M-am gândit că ceva nu era în regulă, în vreme ce număram invers şi-i sugeram scara care tot timpul ducea în jos. Eu însumi eram învăluit în apa care avea temperatura corpului şi cădeam lent pe lângă stâncă, mai adânc şi mai adânc.

Eva Blau îşi ridică bărbia, îşi umezi buzele, îşi supse obrajii şi apoi şopti:

— Îi văd luând un om. Se duc doar şi iau un om.

— Cine este cel care ia un om? am întrebat eu.

Ea începu să respire neregulat. Chipul i se întunecă şi mai tare. Apă aproape neagră trecea tulbure prin faţa ei.

— Un bărbat cu părul prins în coadă de cal, el îl atârnă pe omuleţ de tavan, se lamentă ea.

Am văzut că se ţinea strâns cu o mână de cablul cu alge unduitoare, picioarele se mişcau lent bătând apa.

Printr-un efort de voinţă am ieşit din starea din hipnoză. Ştiam că Eva Blau se prefăcea, ea nu se afla sub hipnoză. Nu înţelegeam cum îmi dădusem seama, dar eram absolut sigur. Se ferise de cuvintele mele, blocase sugestia. Creierul meu îmi şoptea rece ca gheaţa: minte, nu este absolut deloc hipnotizată.

Am văzut-o cum se legăna înainte şi înapoi pe scaun.

— Bărbatul trage şi trage de omuleţ, trage prea tare...

Dintr-odată, Eva Blau îmi întâlni privirea şi rămase nemişcată. Buzele i s-au lăţit într-un rânjet.

— Am fost bine? mă întrebă.

N-am răspuns. Stăteam doar acolo şi o priveam ridicându-se, luându-şi paltonul din cuier şi apoi ieşind liniştită din încăpere.

Am scris „castelul ruinat" pe o bucată de hârtie, am înfăşurat-o în jurul casetei numărul 14 şi am prins-o cu un elastic. În loc s-o pun la arhivă, am luat-o cu mine. Voiam să analizez atitudinea prefăcută a Evei Blau şi propria mea reacţie, dar deja de pe culoar am înţeles ce anume fusese greşit tot timpul: Eva fusese conştientă de chipul ei, încercase să se facă plăcută, nu avusese expresia aceea indolentă, neprefăcută pe care o au totdeauna cei hipnotizaţi. Cel care este cufundat în hipnoză poate zâmbi, dar nu cu zâmbetul lui obişnuit, ci cu unul adormit, pasiv.

Când am ajuns la biroul meu, acolo stătea tânăra medicinistă, aşteptând în faţa uşii. M-a uimit faptul că-mi aminteam cum se numea: Maja Swartling.

Ne-am salutat şi, înainte să apuc să deschid uşa, mi-a spus grăbită:

— Iartă-mă că sunt aşa de sâcâitoare. Dar îmi bazez o parte din lucrare pe cercetarea dumitale, şi nu numai eu, ci şi conducătorul meu de lucrare vrea ca subiectul însuşi să fie de acord.

M-a privit plină de seriozitate.

— Înţeleg, am spus.

— E în ordine dacă-ţi pun câteva întrebări? m-a întrebat în cele din urmă. Am voie să-ţi pun câteva întrebări?

Avea privirea unei copile: limpede, dar nesigură. Ochii îi erau foarte închişi la culoare, străluceau negri pe pielea neobişnuit de albă. Părul bine periat strălucea în cozile prinse laolaltă ca o coroană. Pieptănătura ei era de modă veche, dar îi venea bine.

— Pot s-o fac? m-a întrebat blând. Nu ai idee cât de pisăloagă pot fi!

Mi-am dat seama că-i zâmbeam. Era ceva aşa de proaspăt şi luminos în jurul ei, că, fără să mă gândesc, am desfăcut braţele, spunând că sunt gata. A râs şi mi-a aruncat o privire satisfăcută, plină de aşteptări. Am deschis uşa şi ea m-a urmat înăuntru, s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului, a scos un blocnotes şi un pix, apoi m-a privit zâmbitoare.

— Ce vrei să mă întrebi?

Maja a roşit şi a început să vorbească, având încă pe faţă un surâs aşa de larg, că părea că nu şi-l poate reţine:

— Dacă începem cu practica... Spune-mi cum priveşti posibilitatea ca pacienţii să trişeze. Să spună doar ceea ce vrei dumneata să auzi?

— Chiar s-a întâmplat astăzi, am spus zâmbind. O pacientă n-a vrut să fie hipnotizată, a luptat împotriva hipnozei şi, de fapt, n-a fost hipnotizată — dar s-a prefăcut că e.

Maja a devenit mai liniştită, părea mai puţin nesigură. Acum s-a aplecat în faţă, ţuguindu-şi buzele şi a întrebat:

— S-a prefăcut?

— Fireşte, am descoperit-o.

A înălţat din sprâncene:

— Cum?

— În primul rând, există semne foarte clare ale repausului hipnotic — cel mai important este că faţa îşi pierde orice afectare.

— Vrei să dezvolţi ideea?

— Trează, chiar şi cea mai relaxată persoană are o faţă compusă, gura e închisă, muşchii feţei colaborează, privirea şi aşa mai departe... Cel hipnotizat însă este lipsit de toate acestea, gura se deschide, bărbia cade, privirea e apatică... nu poţi de fapt să descrii toate acestea, dar o ştii.

Părea că vrea să întrebe ceva, aşa că am făcut o pauză. Ea a dat din cap şi m-a rugat să continui.

— Am citit rapoartele dumitale, a spus. Şi grupul de hipnoză nu e alcătuit doar din victime, adică din cei care au fost supuşi unor abuzuri, ci şi din făptaşi, persoane care i-au silit pe alţii să facă lucruri îngrozitoare.

— Funcţionează la fel în subconştient şi...

— Vrei să spui...

— Aşteaptă, Maja... şi în cazul grupului terapeutic este de fapt un avantaj.

— Interesant, a spus făcând o însemnare. Vreau să revin la asta, însă ceea ce aş vrea să ştiu este cum se vede făptaşul pe sine însuşi în timpul hipnozei — ai lansat ideea că cel care a fost maltratat îl vede adesea pe atacator sub o altă formă, a unui animal, de exemplu.

— N-am apucat să cercetez cum se vede făptaşul şi nu vreau să fac speculaţii.

Ea ş-a lăsat capul într-o parte:

— Dar bănuieşti ceva?

— Am un pacient care...

Am tăcut, începând să mă gândesc la Jussi Persson, omul din nord care îşi purta singurătatea ca o povară îngrozitoare, cauzată de propria sa vină.

— Ce voiai să spui?

— În timpul hipnozei, acest pacient se întoarce într-un foişor de vânătoare, ca şi cum puşca l-ar conduce, trage în căprioare şi le lasă doar să zacă. Când e în stare de trezie, spune că nu era vorba de căprioare, dar povesteşte că obişnuia să stea în foişor şi să aştepte o ursoaică.

— Aşa spune când e treaz? a zâmbit ea.

— Are o casă în Västerbotten.

— Aha, credeam că locuieşte aici, a râs ea.

— Cu siguranţă, ursul este adevărat, am spus. E plin de urşi acolo. Jussi a povestit că o ursoaică mare i-a ucis câinele, cu câţiva ani în urmă.

Am rămas tăcuţi, privindu-ne.

— E târziu, am spus.

— Mai am multe întrebări.

Am deschis braţele.

— Trebuie să ne mai întâlnim.

Ea m-a privit. Dintr-odată, mi s-a încălzit trupul neobişnuit de tare, observând cum pielea ei albă se înroşeşte uşor. Între noi era ceva poznaş, un amestec de seriozitate şi chef de râs.

— Pot să te invit la un pahar drept mulţumire? E un restaurant libanez destul de plăcut...

A tăcut brusc, când a început să sune telefonul. Am rugat-o să mă scuze şi am răspuns.

— Erik?

Era Simone. Părea tulburată.

— Ce e? am întrebat-o.

— Eu... am venit prin spate, pe drumul de biciclete. Se pare că cineva a intrat la noi.

M-a străbătut un fior rece. M-am gândit la färla pe care o găsisem în faţa uşii de la intrare, vechiul instrument de pedeapsă, cu placa de lemn rotundă.

— Ce s-a întâmplat?

Am auzit-o pe Simone înghiţind greu. În fundal se auzeau câţiva copii jucându-se, poate se aflau pe terenul de fotbal. Un fluier a răsunat şi s-au auzit strigăte.

— Ce-a fost asta?

— Nimic, nişte copii de la şcoală, a zis ea şi i-am simţit tensiunea din glas. Erik, a continuat grăbită, uşa de la balconul spre camera lui Benjamin a fost forţată, fereastra e spartă.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Maja Swartling ridicându-se şi mimând întrebarea dacă să plece.

Am dat scurt din cap şi am înălţat din umeri în semn de părere de rău.

A lovit scaunul, care a scârţâit pe podea.

— Eşti singur? a întrebat Simone.

— Da, am spus, fără să ştiu de ce minţeam.

Maja mi-a făcut semn cu mâna şi a închis tăcută uşa în urma ei. Încă îi mai puteam simţi parfumul, ca o adiere proaspătă.

— Foarte bine că nu ai intrat, am continuat. Ai sunat la poliţie?

— Erik, ai o voce ciudată, s-a întâmplat ceva?

— În afară de faptul că e poate un hoţ în casa noastră chiar acum? Ai sunat la poliţie?

— Da, l-am sunat pe tata.

— Bine.

— A spus că se urcă în maşină imediat.

— Trebuie să pleci de acolo, Simone.
— Stau pe drumul pentru biciclete.
— Vezi casa?
— Da.
— Dacă poţi vedea casa, atunci şi cel care poate se mai află în casă te vede pe tine.
— Încetează, a spus.
— Du-te la stadion, te rog — vin imediat acasă.

M-am oprit în spatele Opelului murdar al lui Kennet, am tras frâna de mână şi am scos cheia din contact, apoi am ieşit din maşină. Kennet mi-a venit în întâmpinare alergând. Chipul îi era încruntat.

— Unde naiba e Sixan? a strigat el.

— I-am spus să aştepte la stadion.

— Bine, pentru că eram îngrijorat, să nu...

— Altfel ar fi intrat, o cunosc eu, te moşteneşte.

A râs şi m-a îmbrăţişat strâns.

— Mă bucur să te văd, băiete.

Am înconjurat şirul de case, ca să ajungem în spate. Simone stătea la mică distanţă de locul nostru. Probabil supraveghease tot timpul uşa spartă dinspre balcon care dădea direct spre micul loc umbros pe care îl aveam în faţa casei. A privit în sus, a lăsat bicicleta şi s-a apropiat, îmbrăţişându-mă strâns şi, privind peste umărul meu, a zis:

— Salut, papa.

— Eu intru, a spus el grav.

— Te urmez, am spus şi eu.

— Femeile şi copiii aşteaptă afară, a suspinat Simone.

Am păşit toţi trei peste gardul viu de ölandstok[45], am mers pe iarbă şi pe lângă masa albă de plastic şi cele patru scaune.

Cioburi de sticlă acopereau scara şi marginea de tablă a balconului. Pe mocheta din camera lui Benjamin se afla printre cioburi un bolovan mare. Am continuat să înaintăm în apartament şi m-am gândit că nu trebuie să uit să-i povestesc lui Kennet despre färla, instrumentul de pedeapsă pe care îl găsisem deunăzi în faţa uşii.

Simone ne-a urmat şi a aprins lampa Karlsson om taket[46] din tavan. Lampa de citit din camera cu televizorul era aprinsă. În bucătărie un scaun era răsturnat pe podea. Am trecut din cameră în cameră, dar nimic nu părea să lipsească, nimic nu fusese furat. Cineva fusese la toaleta de la parter, sulul desfăcut de hârtie igienică acoperea toată podeaua. Kennet m-a privit cu o expresie ciudată.

— Ai afaceri nerezolvate cu cineva? m-a întrebat el.

Am dat din cap în semn de negare.

— Nu, după câte ştiu, am spus. Desigur că întâlnesc o grămadă de persoane labile... exact ca şi tine.

El a aprobat.

— Nu au luat nimic, am spus.

— Papa, aşa ceva e obişnuit? a întrebat Simone.

Kennet a scuturat din cap:

— Nu e obişnuit, nu, dacă spargi o fereastră. Cineva a vrut să ştiţi că a fost aici.

Simone se oprise în cadrul uşii de la camera lui Benjamin:

---

[45] Ölandstok: tufiş mic cu flori galbene, specific insulei Öland.

[46] Karlsson om taket: „Karlsson pe acoperiş", personaj dintr-o carte pentru copii; model de lampă pentru camera copiilor.

— Arată ca şi cum cineva ar fi stat culcat pe patul lui, a zis ea cu voce scăzută. Cum se numeşte povestea aceea, *Guldlock*[47], nu-i aşa?

Ne-am dus repede în dormitor şi am văzut că cineva se aşezase şi în patul nostru. Cuvertura era dată la o parte şi cearşafurile mototolite.

— E al naibii de ciudat, a spus Kennet.

S-a lăsat tăcerea pentru un moment.

— Instrumentul de pedeapsă, a exclamat Simone.

— Tocmai, şi eu m-am gândit la asta, dar am uitat să-ţi spun, am zis ducându-mă în hol şi căutând fârla pe raftul pentru pălării.

— Asta ce naiba mai e? a întrebat Kennet.

— Am găsit-o în faţa uşii noastre ieri, a spus Simone.

— Pot să văd? a zis Kennet.

— E o fârla, cred, am zis. Cu care erau bătuţi copiii pe vremuri.

— Grozav pentru disciplină, a zâmbit Kennet pipăind-o.

— Nu-mi place absolut deloc, de fapt îmi dă o stare neplăcută, a spus Simone.

— Aţi primit ameninţări sau altceva ce ar putea fi considerat drept ameninţare?

— Nu, a răspuns ea.

— Poate ar trebui să privim în felul acesta, am zis eu. Că cineva crede că ar trebui să fim pedepsiţi. Am considerat-o doar o glumă proastă, pentru că îl răsfăţăm atât de mult pe Benjamin. Vreau să spun, dacă cineva nu ştie de boala lui Benjamin, putem părea destul de nevrotici.

---

[47] *Guldlock* — „Bucle de aur" sau „Fetiţa cu bucle de aur şi cei trei urşi", titlul unei poveşti pentru copii, care a devenit cunoscută după ce, în 1837, poetul Robert Southey a rescris-o.

Simone s-a dus drept la telefon şi a sunat la grădiniţă, să verifice dacă totul era în ordine cu Benjamin.

*

Seara, l-am culcat pe Benjamin devreme, eu am stat ca de obicei întins lângă el şi i-am povestit întreaga acţiune a unui film african pentru copii care se numea Kirikou. Benjamin văzuse filmul de o mulţime de ori şi voia aproape întotdeauna să-i povestesc acţiunea, ca să poată adormi. Dacă uitam vreun detaliu, el mi-l amintea şi, dacă încă mai era treaz la sfârşitul poveştii, atunci Simone trebuia să-i cânte cântece de leagăn.

După ce a adormit, ne-am făcut un ceai şi ne-am uitat la un film la video. Stăteam pe canapea şi vorbeam despre spargere, că nimic nu fusese furat, că cineva smulsese doar o grămadă de hârtie de toaletă şi se culcase în paturile noastre.

— Poate nişte tineri care aveau nevoie de un loc să se reguleze, a spus Simone.

— Nu, în cazul ăsta ar fi făcut mai multă dezordine.

— Nu e un pic ciudat că vecinii n-au observat nimic? Lui Adolfsson nu prea îi scapă ceva.

— Poate că el a făcut asta, am sugerat eu.

— S-a regulat în patul nostru?

Am râs, am tras-o lângă mine şi am simţit ce bine mirosea, un parfum destul de greu, dar fără niciun iz dulceag. Ea s-a lipit de mine, i-am simţit trupul subţire, de băieţandru lângă trupul meu. Am lăsat mâinile să-mi alunece sub bluza ei desfăcută, peste pielea mătăsoasă. Sânii erau fierbinţi şi tari. A suspinat când am sărutat-o pe gât; un val de respiraţie fierbinte mi-a pătruns în ureche.

Ne-am dezbrăcat la lumina televizorului, ajutându-ne unul pe altul cu mişcări iuţi, febrile, ne-am încurcat în haine, am râs şi ne-am sărutat din nou. M-a tras spre dormitor şi m-a împins pe pat, cu o expresie prefăcut poruncitoare.

— E vremea pentru färla acum? am întrebat-o.

A dat din cap şi s-a apropiat de mine, şi-a aplecat gâtul lăsându-şi părul să se răspândească peste picioarele mele, a zâmbit, ţinând ochii plecaţi în vreme ce se trăgea mai sus. Buclele îi cădeau pe umerii slabi, plini de pistrui. Muşchii braţelor erau încordaţi când s-a suit călare pe şoldurile mele. Obrajii i s-au înroşit ca focul, când am intrat în ea.

Câteva secunde, amintirea unor fotografii mi-a stăruit în gând. Făcusem fotografiile pe o plajă din arhipelagul grecesc. Era cu câţiva ani înainte ca Benjamin să se nască. Merseserăm cu autobuzul de-a lungul coastei şi ne dăduserăm jos acolo unde ni se păruse că este cel mai frumos. Când am înţeles că malul era cu totul pustiu, am renunţat la costumele de baie. Am mâncat pepene roşu cald în lumina soarelui şi pe urmă ne-am lungit goi în apa clară, puţin adâncă, ne-am mângâiat şi ne-am sărutat.

În ziua aceea, am făcut dragoste pe ţărm poate de patru ori, tot mai leneşi şi fierbinţi. Părul Simonei era încâlcit de la apa sărată, privirea ei grea de prea mult soare şi zâmbetul interiorizat. Sânii mici, încordaţi, pistruii, sfârcurile roz-deschis. Pântecele plat, buricul, părul de pe sex, brun-roşcat.

Acum Simone se apleca peste mine, încercând să ajungă la orgasm. Se mişca tot mai violent, mă săruta pe piept, pe gât. Respira tot mai iute, ţinea ochii închişi, mă prinsese tare de umeri şi-mi şoptea să continui:

— Continuă, te rog, nu te opri...

Se mişca tot mai repede, mai grea, cu spinarea şi fesele ude de sudoare. A scos un suspin, corpul i-a zvâcnit, iar şi iar: apoi, se opri cu pulpele tremurând, mai continuă un moment, scoase un scâncet, trase adânc aer în piept, îşi umezi buzele şi se sprijini cu mâna pe pieptul meu. Mai suspină o dată şi mă privi în ochi, în vreme ce începeam iar să împing în ea. Nu m-am mai împotrivit mult, mi-am lăsat sămânţa să ţâşnească, în spasme grele, dulci.

Am lăsat bicicleta în parcare lângă secţia de neurologie şi apoi am rămas un moment ascultând forfota păsărilor prin copaci, privind curba luminoasă a culorilor primăvăratice prin grămezile de frunze ale pâlcurilor de pomi. Mi-am amintit cum mă trezisem adineauri lângă Simone şi privisem în ochii ei verzi.

Camera mea părea exact cum o lăsasem cu o zi în urmă. Scaunul pe care şezuse Maja Swartling intervievându-mă era încă tras la o parte şi lampa de pe biroul meu era aprinsă. Era doar opt şi jumătate, aveam destul timp să trec prin însemnările de la şedinţa ratată de hipnoză din ziua precedentă, cu Charlotte. De ce fusese aşa, era uşor de înţeles: forţasem desfăşurarea şi nu ţinusem seama decât de scop. Era o greşeală clasică şi ar fi trebuit să ştiu mai bine. Aveam prea multă experienţă ca să fac acest gen de greşeală. Nu poţi obliga un pacient să vadă ceva ce el nu vrea absolut deloc să vadă. Charlotte intrase în odaia secretă, dar nu voise să ridice privirea. Ar fi trebuit să fie de ajuns deocamdată, deja era destul de curajos din partea ei.

Mi-am pus halatul de spital, mi-am dezinfectat mâinile şi am meditat asupra grupului de pacienţi. Nu

eram cu adevărat mulţumit de rolul lui Pierre în grup, era un pic prea neclar. Alerga deseori după Sibil sau Lydia, era locvace şi glumeţ, dar prea pasiv în stările de hipnoză. Era frizer, homosexual declarat şi voia să devină actor. În exterior, trăia o viaţă care funcţiona perfect — în afara unui detaliu care revenea mereu. În fiecare an, de Paşte, pleca într-o excursie charter împreună cu mama sa. Acolo, se închideau în camera de hotel, beau până se îmbătau şi se culcau unul cu altul. Ceea ce nu ştia mama lui era că după fiecare excursie Pierre cădea într-o depresie adâncă, cu repetate încercări de sinucidere.

Nu voiam să-mi forţez pacienţii, voiam să fie propria lor alegere să povestească ceva.

Cineva a bătut la uşă. Înainte de-a apuca să răspund, uşa s-a deschis şi Eva Blau a intrat. M-a privit cu o mină ciudată, ca şi cum ar fi încercat să zâmbească, dar fără să-şi mişte niciun muşchi al feţei.

— Nu, mulţumesc, spuse ea brusc. Nu-i nevoie să mă inviţi la masă, am mâncat deja, Charlotte e o persoană fină, îmi face de mâncare, porţii pentru toată săptămâna pe care le îngheţ în congelator.

— Drăguţ din partea ei, am spus.

— Îmi cumpără tăcerea, explică Eva criptic şi se aşază în spatele scaunului pe care şezuse Maja cu o zi înainte.

— Eva, vrei să-mi spui de ce ai venit aici?

— Nu ca să-ţi sug sula, ca să fim clari.

— Nu e nevoie să continui în grupul de hipnoză, am spus liniştit.

Îşi plecă privirea.

— Ştiam că mă urăşti, murmură ea.

— Nu, Eva, eu spun doar că nu eşti obligată să faci parte din grupul acesta. Anumiţi oameni nu vor să fie hipnotizaţi, alţii nu sunt receptivi, chiar dacă vor, alţii...

— Mă urăşti, zise ea.

— Spun doar că nu te pot avea în acest grup, dacă nu vrei să fii hipnotizată.

— Nu asta a fost ideea, spuse ea. Dar nu trebuie să-mi vâri sula în gură.

— Încetează, am spus.

— Iartă-mă, şopti ea, scoţând ceva din geantă. Uite, îţi ofer un dar.

Am luat obiectul. Era o fotografie. Fotografia îl reprezenta pe Benjamin la botez.

— Drăgălaş, nu-i aşa? spuse ea mândră.

Am simţit cum inima începe să-mi bată repede şi violent.

— De unde o ai? am întrebat.

— E micul meu secret.

— Răspunde-mi, Eva, cum ai făcut rost...

Mă întrerupse pe un ton provocator:

— Ai grijă de tine şi puţin să-ţi pese de ceilalţi, aşa vei străbate vesel drumul vieţii.

Am privit din nou fotografia. Provenea din albumul lui Benjamin. O ştiam foarte bine. Pe spate se mai afla urma lipiciului cu care o prinsesem. M-am forţat să vorbesc liniştit, cu toate că pulsul îmi bubuia în tâmple.

— Vreau să-mi povesteşti cum ai făcut rost de ea.

S-a aşezat pe canapea, şi-a deschis cu grijă nasturii bluzei şi mi-a arătat sânii.

— Bagă-ţi sula între ei, a spus, atunci vei fi mulţumit.

— Ai fost acasă la mine, am zis.

— Ai fost acasă la mine, mi-a răspuns pe un ton iritat. Tu m-ai obligat să-ţi deschid uşa...

— Eva, eu am încercat să te hipnotizez, nu e acelaşi lucru cu a intra prin efracţie.

— N-am intrat prin efracţie, veni imediat replica ei.

— Ne-ai spart fereastra...

— Piatra a spart fereastra.

Dintr-odată m-am simţit epuizat şi mi-am dat seama că sunt pe cale să-mi pierd stăpânirea de sine şi că voi reacţiona cu furie faţă de un om bolnav şi rătăcit.

— De ce-ai luat fotografia asta de la mine?

— Tu eşti cel care iei! Tu iei şi iei, şi iei! Ce dracu' ai spune dacă eu aş lua lucruri de la tine? Cum crezi că te-ai simţi?

Şi-a ascuns faţa în palme şi a spus că mă ura, a repetat-o iar şi iar, poate de o sută de ori, înainte să se liniştească.

— Trebuie să înţelegi că m-am înfuriat pe tine, a zis apoi pe un ton calm. Spui că eu iau lucruri, dar ţi-am oferit o fotografie aşa de frumoasă.

— Da.

— Tu ai primit ceva de la mine, a continuat. Acum vreau şi eu ceva de la tine.

— Ce vrei? am întrebat-o liniştit.

— Nu încerca, a zis.

— Spune ce...

— Vreau să mă hipnotizezi, a răspuns ea.

— De ce ai pus o färla în faţa uşii mele? am întrebat.

M-a privit doar cu ochii goi.

— Ce e o färla?

— Cu ea sunt pedepsiţi copiii, am spus strângând din dinţi.

— N-am pus nimic în faţa uşii tale.
— Ai pus un vechi...
— Nu minţi! a strigat.
S-a ridicat şi s-a dus la uşă.
— Eva, voi vorbi cu poliţia dacă nu înţelegi unde sunt limitele, dacă nu înţelegi că trebuie să mă laşi în pace pe mine şi familia mea.
— Familia mea, deci, a spus ea.
— Acum mă asculţi tu pe mine!
— Porc fascist, a ţipat, părăsind camera.

Pacienţii stăteau în semicerc în faţa mea. De data asta fusese uşor să-i hipnotizez. Ne cufundaserăm lin în apa gâlgâitoare. Am continuat să mă ocup de Charlotte. Chipul ei dureros era relaxat, cearcănele de sub ochi adânci, vârful bărbiei un pic încreţit.

— Iartă-mă, şoptea Charlotte.

— Cu cine vorbeşti? am întrebat-o.

Chipul i se schimonosi o clipă.

— Iartă-mă, repetă ea.

Am aşteptat. Era evident că acum era adânc hipnotizată. Respira greu, dar fără să facă zgomot.

— Ştii că eşti în siguranţă cu noi, Charlotte, am spus. Nimic nu te poate răni, te simţi bine şi eşti relaxată într-un mod plăcut.

A aprobat cu tristeţe şi am ştiut că mă aude, că-mi urmează cuvintele fără să mai deosebească între realitatea hipnozei şi adevărata realitate. În starea ei de hipnoză profundă, era ca şi cum privea la un film în care ea însăşi participa. Era în acelaşi timp public şi actor, dar nu despărţită în două, ci întregită într-o singură persoană.

— Nu fi furios, şoptea ea. Iartă-mă, te rog, iartă-mă. Am să te consolez, promit, am să te consolez.

Am auzit grupul respirând greu în jurul meu şi am înţeles că ne aflam în castelul ruinat, ajunsesem în odaia periculoasă a Charlottei şi eu voiam ca ea să stea acolo, voiam să aibă forţa de a ridica privirea din podea şi de a privi, o primă imagine a acelui lucru de care îi era teamă. Voiam s-o ajut, dar de data aceasta nu aveam de gând să forţez desfăşurarea lucrurilor, să repet greşeala de săptămâna trecută.

— E frig în sala de gimnastică a bunicului, spuse brusc Charlotte.

— Vezi ceva?

— Scândurile lungi ale duşumelei, o găleată, un fir electric, spuse ea aproape fără glas.

— Fă un pas înapoi, am spus.

Ea scutură din cap.

— Charlotte, acum faci un pas înapoi şi apuci clanţa uşii.

Am văzut pleoapele tremurându-i, câteva lacrimi ţâşnind printre gene. Îşi ţinea mâinile goale desfăcute în poală, ca o femeie bătrână.

— Simţi clanţa şi ştii că poţi părăsi încăperea de îndată ce vrei, am spus.

— Pot s-o fac?

— Apeşi clanţa şi ieşi afară.

— Sigur că e mai bine, dacă părăsesc...

Deveni tăcută, ridică bărbia, apoi răsuci capul încet, ca un copil, cu gura pe jumătate deschisă.

— Mai rămân un pic, spuse ea cu glas scăzut.

— Eşti singură acolo?

Scutură din cap.

— Îl aud, murmură ea, dar nu pot să-l văd.

Îşi încruntă fruntea, ca şi cum ar fi încercat să distingă ceva ce se afla în penumbră.

— E un animal acolo, spuse brusc.

— Ce fel de animal? am întrebat.

— Papa are un câine mare...

— Tatăl tău e acolo?

— Da, e aici, stă în colţ, lângă spaliere, e trist, îi văd ochii. I-am făcut rău lui papa. Papa e trist.

— Şi câinele?

— Câinele se mişcă la picioarele lui, amuşină. Se apropie, merge înapoi. Acum stă nemişcat lângă el şi gâfâie. Papa spune că acest câine o să aibă grijă de mine... Eu nu vreau, nu trebuie să facă asta, nu e...

Charlotte respira întretăiat. Risca să iasă din hipnoză, dacă mergea aşa de repede înainte.

O umbră teribilă s-a lăsat peste chipul ei şi m-am gândit că era mai bine să iasă din transă, din marea neagră. Găsisem câinele — stătuse şi îl privise. Era un mare pas înainte. Cu vremea, aveam să aflăm cine era de fapt câinele.

În timp ce străbăteam întinderile de apă, am văzut că Marek îşi desfăcea buzele, arătându-i dinţii lui Charlotte. Lydia întinse o mână printr-un nor verde-închis de alge şi iarbă de mare, încercă să ajungă la obrazul lui Pierre, să-l mângâie, Sibel şi Jussi ţineau ochii închişi, în vreme ce urcau şi am întâlnit-o pe Eva Blau care atârna chiar lângă oglinda apei.

Eram aproape în stare de trezie. Graniţa unde realitatea se dizolva sub influenţa hipnozei era totdeauna greu de distins şi acelaşi lucru era valabil pentru situaţia inversă — porţiunea de drum înapoi, spre teritoriul conştientului.

— Luăm o pauză, am spus, apoi m-am întors spre Charlotte. Te simţi bine?

— Mulţumesc, a zis, lăsând privirea în jos.

Marek s-a ridicat, a rugat-o pe Sibel să-i dea o ţigară, apoi a ieşit împreună cu ea. Pierre rămăsese lângă Jussi. Privea în podea şi se freca grăbit la ochi, ca şi cum ar fi plâns. Lydia s-a ridicat încet, şi-a întins lent braţele deasupra capului şi a căscat. M-am gândit că ar trebui să-i spun câteva cuvinte lui Charlotte, că eram mulţumit că alesese să rămână câteva momente în castelul ei ruinat, dar n-am mai văzut-o în încăpere.

Mi-am luat caietul ca să fac câteva însemnări grăbite, dar am fost întrerupt, când Lydia a venit spre mine. Bijuteriile ei scoteau un clinchet uşor şi i-am simţit parfumul de mosc atunci când s-a aşezat în faţa mea, întrebându-mă:

— E rândul meu curând?

— Data viitoare, am răspuns fără să-mi ridic privirea din caiet.

— De ce nu astăzi?

Am lăsat pixul jos şi i-am întâlnit privirea:

— Pentru că m-am gândit să continui cu Charlotte şi pe urmă cu Eva.

— Dar am auzit-o pe Charlotte spunând că se duce acasă.

I-am zâmbit Lydiei.

— Aşteptăm şi vedem, am zis.

— Dar dacă nu se întoarce? s-a încăpăţânat Lydia.

— OK, Lydia, sigur.

A stat cercetându-mă un moment, în vreme ce eu îmi luasem pixul, începând să scriu din nou.

— Mă îndoiesc că Eva coboară într-o hipnoză prea adâncă, a continuat ea.

Am ridicat din nou privirea.

— Pentru că nu vrea să-şi întâlnească de fapt corpul eteric, a continuat ea.

— Corp eteric?

A zâmbit jenată.

— Ştiu că tu foloseşti alte cuvinte, a zis. Dar înţelegi ce vreau să spun.

— Lydia, eu încerc să-mi ajut toţi pacienţii, am spus sec.

A lăsat capul într-o parte.

— Dar n-o să reuşeşti, nu-i aşa?

— De ce crezi asta? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Statistic vorbind, cineva dintre noi îşi va lua viaţa, doi vor fi băgaţi la spitalul de nebuni şi...

— Nu poţi raţiona în felul acesta, am încercat să-i explic.

— Ba pot, m-a întrerupt ea. Pentru că eu vreau să fac parte din cei care vor reuşi.

A mai făcut încă un pas spre mine şi în ochi i-a apărut o cruzime neaşteptată, când a spus pe un ton mai scăzut:

— Cred că Charlotte va fi aceea care-şi va lua viaţa.

Înainte să apuc să-i răspund, a suspinat doar, zicând:

— Cel puţin, nu are copii.

Am văzut-o pe Lydia ducându-se să se aşeze pe un scaun. Când mi-am aruncat ochii pe ceas, am văzut că trecuseră mai mult de cincisprezece minute. Pierre, Lydia, Jussi şi Eva se întorseseră la locurile lor. L-am chemat şi pe Marek, care se plimba pe culoar, vorbindu-şi singur. Sibel stătea şi fuma în uşă şi a chicotit obosită când am rugat-o să intre.

Lydia mi-a întâlnit privirea când, în cele din urmă, am fost silit să constat că Charlotte nu se întorsese.

— Deci, am spus eu, împreunându-mi mâinile. Să continuăm.

Am privit chipurile din faţa mea. Erau gata. Şedinţele erau de fapt întotdeauna mai bune după pauză, era ca şi cum toţi tânjeau să se reîntoarcă în adânc, ca şi cum lumina şi sunetele de acolo, de jos, ne invitau şoptind să revenim.

Efectul inducţiei a fost imediat — Lydia s-a cufundat în hipnoză adâncă după doar zece minute.

Cădeam şi simţeam apa călduţă trecându-mi peste mână. Blocul uriaş cenuşiu era acoperit de corali. Tentaculele trupurilor de polipi se mişcau fâlfâind în curenţi. Vedeam fiecare detaliu, fiecare culoare vibrând luminiscentă.

— Lydia, am spus. Unde te afli?

Şi-a lins buzele uscate, şi-a dat capul pe spate, ochii îi erau aproape închişi, dar avea o umbră de iritare pe buze şi o cută pe frunte.

— Iau cuţitul.

Vocea îi era uscată şi stridentă.

— Ce fel de cuţit? am întrebat.

— Cuţitul zimţat de lângă chiuvetă, a spus pe un ton uşor întrebător şi pe urmă a rămas tăcută un moment, cu gura întredeschisă.

— Un cuţit de pâine?

— Da, a zâmbit ea.

— Continuă.

— Tai pachetul de îngheţată în două. O jumătate şi cu o linguriţă le iau cu mine pe sofa, în faţa televizorului. Oprah Winfrey se întoarce spre doctorul Phil. El se află în public şi ridică arătătorul. Şi-a legat un fir roşu în jurul degetului şi tocmai se pregăteşte să spună de ce, când Kasper începe să ţipe. Ştiu că nu vrea ceva, încearcă doar să mă enerveze. Ţipă pentru că ştie că mă voi întrista,

pentru că eu nu permit un comportament urât în casa mea.

— Ce strigă?

— Ştie că vreau să aud ce spune doctorul Phil, ştie că Oprah mă face să fiu veselă... De aceea ţipă.

— Dar ce strigă chiar acum?

— Sunt două uşi închise între noi, a spus ea. Dar aud că-mi strigă cuvinte urâte. Ţipă pizdă, pizdă, pizdă...

Lydia avea obrajii roşii şi fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare.

— Tu ce faci? am întrebat eu.

Şi-a lins buzele din nou, răsuflarea îi era grea.

— Dau sonorul mai tare, a spus ea pe un ton reţinut. Bubuie, aplauzele răsună, dar e ceva greşit, nu mai e plăcut. Cred că nu mai e amuzant. Mi-a distrus plăcerea momentului. E cum e, dar trebuie să-i explic acest lucru.

Zâmbeşte slab, cu buzele strânse, faţa îi este aproape albă şi apa licăreşte în valuri metalice peste fruntea ei.

— O faci? am întrebat-o.

— Ce?

— Ce faci tu, Lydia?

— Eu... Merg prin faţa bucătăriei şi jos, în camera de joacă. Se aude un piuit şi un zumzet ciudat din camera lui Kasper... Nu ştiu ce-a mai găsit, vreau doar să merg din nou sus, să mă uit la televizor, dar continui până la uşă, o deschid şi intru...

A tăcut. Apa ieşea dintre buzele ei pe jumătate desfăcute.

— Intri, am repetat eu. Unde intri, Lydia?

Buzele i se mişcau încet. Bule de aer scânteiau o clipă, apoi dispăreau în sus.

— Ce vezi? am întrebat cu multă grijă.

— Kasper se preface că doarme când intru, a spus rar. A rupt fotografia bunicii, a promis să fie atent dacă i-o dau, e singura pe care o am. Acum a distrus-o şi zace doar acolo şi se preface că doarme. Mă gândesc să vorbesc serios cu Kasper duminică, atunci obişnuim să analizăm felul cum ne-am purtat unul faţă de altul, mă întreb ce sfat mi-ar fi dat doctorul Phil. Observ că încă mai am lingura în mână, când privesc în ea nu mă văd pe mine însămi, ci un ursuleţ reflectat în metal, trebuie că e agăţat de tavan...

Lydia şi-a strâmbat brusc gura, dureros. A încercat să râdă, dar ieşeau doar sunete bizare. A încercat din nou, dar nu suna a râs.

— Ce faci? am întrebat-o.

— Privesc, a spus, întorcând privirea spre înăuntrul ei.

Brusc, Lydia a alunecat de pe scaun, lovindu-se cu ceafa de el. Am alergat spre ea. Stătea pe podea, mai era încă sub hipnoză, dar nu adâncă. M-a privit uimită, cu ochi speriaţi şi eu am început să-i vorbesc liniştitor.

Nu ştiu de ce am simţit că trebuie să o sun pe Charlotte, ceva mă neliniştea. Poate era legat de faptul că în timpul hipnozei o convinsesem să rămână în castelul ei ruinat mai mult decât îndrăznea ea, că o provocasem şi o convinsesem să-şi ridice privirea şi pentru prima oară să se uite la câinele mare care se învârtea pe lângă picioarele tatălui ei. Comportarea sa, faptul că părăsise şedinţa fără să explice sau să mulţumească, aşa cum obişnuia, mă făcea să fiu îngrijorat.

Am regretat că o sun chiar din momentul în care formam numărul mobilului ei, dar am aşteptat totuşi până ce a intrat căsuţa vocală, înainte să închid.

După un prânz târziu la restaurantul din grădina Stallmästare, am mers pe bicicletă înapoi, la spitalul Karolinska. Vântul era rece, dar lumina primăvăratică se revărsa pe străzi şi pe faţadele caselor.

Am alungat neliniştea pe care o simţeam pentru Charlotte, gândindu-mă că avusese o experienţă aşa de zguduitoare, încât voia să facă pace cu chipul şi sentimentele ei o vreme. Frunzişul bogat din cimitirul Norra unduia în vânt şi în lumină.

În ziua aceea Kennet urma să-l ia pe Benjamin, promisese să-l lase să meargă în maşina poliţiei de la grădiniţă până acasă. Benjamin urma să doarmă la el, pentru că eu aveam să lucrez până târziu şi Simone mergea la operă cu câteva prietene.

Promisesem s-o las pe tânăra medicinistă Maja Swartling să facă cel de-al doilea interviu cu mine. Mi-am dat seama că aşteptam cu nerăbdare să vorbesc cu ea, mă simţeam satisfăcut, pentru că teoriile mele fuseseră confirmate de Maja.

Am părăsit recepţia şi am mers pe culoar, spre biroul meu. Holul de la intrare era gol, cu excepţia câtorva femei în vârstă care aşteptau să fie duse acasă. Era o vreme frumoasă: un joc de lumini, cu praf spulberat de vânt şi soare orbitor. M-am gândit că ar trebui să alerg o tură diseară, de îndată ce îmi voi fi terminat treaba.

Când am ajuns la biroul meu, Maja Swartling stătea deja lângă uşă, aşteptându-mă.

Buzele ei pline şi vopsite în roşu s-au desfăcut într-un zâmbet larg şi pieptenele din părul negru a sclipit când s-a înclinat, întrebându-mă cu obişnuitul ei aer şăgalnic:

— Sper că domnul doctor nu regretă cel de-al doilea interviu.

— Sigur că nu, am spus simţind o furnicătură în trup în vreme ce stăteam lângă ea, deschizând uşa.

Ochii ni s-au întâlnit şi am văzut în privirea ei o seriozitate neaşteptată, când a trecut pe lângă mine intrând în încăpere.

Dintr-odată, devenisem conştient de propriul meu trup, de picioarele mele, de gura mea. Ea a roşit când a scos mapa cu hârtii, creionul şi blocnotesul.

— Ce s-a întâmplat de când ne-am văzut ultima oară? a întrebat.

I-am oferit o ceaşcă de cafea din chicinetă şi pe urmă am început să-i povestesc despre şedinţa reuşită din ziua aceea.

— Cred că l-am găsit pe agresorul Charlottei, am spus. Cel care i-a făcut un rău atât de mare, încât ea încearcă necontenit să-şi ia viaţa.

— Cine e?

— Un câine, am spus cu seriozitate.

Maja n-a râs, era documentată şi ştia că una dintre tezele mele, cea mai îndrăzneaţă şi mai frapantă, era construită pe vechea structură a fabulei: să le dai oamenilor chip de animale este unul dintre cele mai vechi feluri de-a povesti ceva ce altfel ar fi interzis, ceva prea înspăimântător sau prea ruşinos.

Pentru pacienţii mei era un mod de a înţelege inexplicabilul situaţiei în care cel ce ar trebui să iubească şi să protejeze o fiinţă umană îi face în loc de asta rău, în cel mai oribil fel cu putinţă.

Îmi era foarte uşor, aproape prea uşor să vorbesc cu Maja Swartling. Era documentată, dar nu expertă, punea întrebări inteligente şi era un foarte bun ascultător.

— Şi Marek Semiovic? Cum merg lucrurile cu el? A întrebat, rozând capătul creionului.

— Îi cunoşti doar trecutul, a venit aici ca refugiat în timpul războiului din Bosnia şi, de fapt, a primit ajutor doar pentru rănile corpului.

— Da.

— E interesant pentru cercetarea mea, chiar dacă încă nu înţeleg ce se întâmplă, căci în stare de hipnoză profundă ajunge mereu în aceeaşi încăpere, în aceeaşi amin-

tire, e obligat să tortureze oameni, oameni pe care i-a întâlnit, băieţi cu care s-a jucat, dar pe urmă se întâmplă ceva.

— În hipnoză?

— Da, refuză să meargă mai departe.

Maja a notat ceva, a răsfoit caietul şi apoi a ridicat privirea.

Am decis să nu vorbesc despre Lydia, despre faptul că alunecase de pe scaun în timpul hipnozei, ci, în loc de asta, i-am explicat ideile mele despre faptul că libera voinţă în timpul hipnozei era îngrădită doar de aceea că omul nu se poate minţi singur.

Timpul trecea şi se făcuse seară. Coridorul se întindea tăcut şi pustiu în faţa camerei mele.

Maja şi-a pus lucrurile în servietă, şi-a înfăşurat eşarfa în jurul gâtului şi s-a ridicat.

— Timpul a fugit fără să ne dăm seama, s-a scuzat.

— Mulţumesc pentru astăzi, am spus, întinzându-i mâna.

A ezitat, apoi a întrebat:

— Pot să te invit la un pahar astă-seară?

M-am gândit. Simone şi prietenele ei se duceau la Tosca, la Folkopera şi avea să se întoarcă târziu. Benjamin dormea la bunicul său, iar eu plănuisem să lucrez toată seara.

— Am putea merge, am spus, cu senzaţia că săvârşesc o contravenţie.

— Ştiu un local intim pe Roslagsgatan, a spus Maja. Se numeşte Peterson-Berger, e destul de simplu, dar foarte plăcut.

— Bine, am spus, mi-am luat geaca, am stins lumina şi am închis uşa în urma noastră.

Am mers pe bicicletă prin parcul Haga, pe lângă Brunnsviken şi apoi în jos, spre Norrtull. Traficul era foarte redus. Nu era mai mult de şapte jumătate seara. Primăvara tremura în glasul subţire al păsărilor din copaci.

Am lăsat bicicletele în faţa parcului mic de lângă vechiul han Claes på Hörnet. Când am intrat împreună pe uşa restaurantului şi am întâlnit privirile zâmbitoare ale patroanei, am avut îndoieli. Chiar trebuia să fiu aici? Ce voi răspunde dacă mă va suna Simone să mă întrebe ce fac? Un val de neplăcere m-a cuprins, apoi s-a stins. Maja era o colegă, voiam să ne continuăm discuţia şi, oricum, în seara asta Simone era în oraş cu prietenele ei, probabil stăteau şi beau vin în restaurantul operei chiar în acest moment.

Maja părea nerăbdătoare. În principiu, nu puteam înţelege prea bine ce făcea aici, cu mine. Era strălucitor de frumoasă, tânără şi extrovertită. Eu aveam cu siguranţă cu cincisprezece ani mai mult şi eram căsătorit.

— Îmi plac frigăruile lor de pui cu chimen, a spus şi mi-a luat-o înainte, până la o masă din fundul încăperii.

Ne-am aşezat şi femeia a venit imediat cu o cană cu apă. Maja şi-a sprijinit faţa în palmă, a privit paharul şi a spus liniştită:

— Dacă ne plictisim, putem să mergem la mine acasă.

— Maja, tu flirtezi cu mine?

Ea a râs şi gropiţele au devenit şi mai adânci.

— Tata îmi spunea mereu că aşa m-am născut. O cochetă fără leac, zicea el.

Mi-am dat seama că nu ştiam nimic despre ea, în timp ce Maja în mod evident se implicase profund în tot ce făcusem eu.

— Tatăl tău a fost şi el medic?

Ea a dat din cap.

— Profesorul Jan E. Swartling.

— Neurochirurgul? am întrebat, impresionat.

— Sau cum poate fi numit cel care cotrobăie prin capul altui om, a spus ea cu amărăciune.

Era pentru prima oară că-i dispăruse surâsul de pe chip.

Am mâncat şi mă simţeam tot mai stresat de situaţie, am băut prea repede şi am mai comandat vin. Era ca şi cum privirile personalului, convingerea lor că noi suntem o pereche mă făceau nervos, mă făceau să mă simt încurcat. Mă ameţisem, nici măcar nu m-am mai uitat la nota de plată pe care am semnat-o, am mototolit doar hârtia şi, aruncând-o, am ratat coşul de lângă garderobă. Afară, în stradă, în seara caldă de primăvară, sub cerul înalt, eram hotărât să mă duc acasă. Maja însă a arătat spre o poartă şi m-a întrebat dacă nu vreau să urc, numai să văd cum locuieşte şi să beau o ceaşcă cu ceai.

— Maja, am spus, eşti fără leac, tatăl tău avea dreptate.

Ea a chicotit, vârându-şi braţul sub al meu.

În lift am stat foarte aproape. Nu puteam să nu-i privesc gura zâmbitoare, cărnoasă, dinţii albi ca perlele, fruntea înaltă şi părul negru, lucios.

Ea a observat şi m-a mângâiat atent pe obraz, eu m-am aplecat şi eram gata s-o sărut, când liftul s-a oprit cu o smucitură.

— Vino, a şoptit deschizând uşa.

Apartamentul ei era foarte mic, dar foarte plăcut. Pereţii erau vopsiţi într-un albastru-deschis blând, mediteraneean şi la singura fereastră atârnau draperii albe

de in. Colţul pentru gătit era curat, cu o podea de gresie albă şi un aragaz mic, modern. Maja a mers acolo şi am auzit-o deschizând o sticlă de vin.

— Credeam că vom bea ceai, am spus, când a sosit cu sticla şi cele două pahare.

— E mai bine pentru inimă, a spus.

— Aşa, am răspuns, luând un pahar şi vărsând un pic de vin pe mână.

Mi-a şters mâna cu un ştergar de bucătărie şi s-a aşezat pe patul îngust, lăsându-se pe spate.

— Plăcut apartament, am spus eu.

— E ciudat să te am aici, a zâmbit ea. Te admir de atâta timp şi...

S-a ridicat brusc în picioare.

— Trebuie să-ţi fac o poză, a strigat pufnind în râs. Distinsul doctor acasă la mine!

Şi-a căutat aparatul de fotografiat şi a devenit concentrată.

— Fii serios, a spus, privindu-mă prin obiectiv.

M-a fotografiat pufnind în râs, mi-a ordonat să pozez, a glumit şi a spus că eram fierbinte şi dulce, m-a rugat să fac o mutră bosumflată.

— Foarte sexy! A râs ea uşor.

— O să fiu pe coperta de la *Vogue*?

— Dacă n-or să mă aleagă pe mine, a spus, întinzându-mi aparatul.

M-am ridicat, simţind că mă clatin şi am privit-o prin obiectiv.

Se aruncase pe pat.

— Tu câştigi, am spus, făcându-i o poză.

— Fratele meu mă numea întotdeauna grăsună, a zis. Crezi că sunt prea grasă?

— Eşti incredibil de frumoasă, am murmurat şi am văzut-o ridicându-se şi trăgându-şi puloverul peste cap.

Avea un sutien verde de mătase, care-i susţinea sânii plini.

— Fă-mi o poză acum, a şoptit desfăcându-şi sutienul.

A roşit tare şi a zâmbit. Eu am potrivit distanţa, am privit ochii ei întunecaţi, sclipitori, gura zâmbitoare, sânii tineri, îmbelşugaţi şi sfârcurile palide.

Am fotografiat-o, în vreme ce poza şi-mi făcea semn să vin mai aproape.

— O să te fotografiez de aproape, am murmurat şi m-am aşezat în genunchi, simţind cum în mine pulsa şi bătea ritmic dorinţa.

Şi-a ridicat unul din sânii grei cu mâna. Bliţul a străfulgerat. Mi-a şoptit să vin mai aproape. Aveam o erecţie violentă, mă durea şi eram încordat. Am coborât aparatul, m-am aplecat şi am luat unul din sânii ei în gură, ea mi l-a apăsat pe faţă, l-am lins şi am supt sfârcul întărit.

— Doamne, a şoptit ea, Doamne, ce minunat!

Pielea ei era fierbinte, aburindă. Şi-a desfăcut jeanşii, i-a tras în jos şi i-a aruncat cu piciorul. Eu m-am ridicat, gândindu-mă că nu trebuie să mă culc cu ea, nu pot să fac asta, dar am luat aparatul şi am fotografiat-o din nou. Avea doar o pereche de chiloţi subţiri, verzi.

— Vino acum, a şoptit.

Am privit-o din nou prin obiectiv, ea îmi zâmbea larg şi îşi desfăcea picioarele. Părul întunecat de pe pubis se zărea de o parte şi de alta a chiloţilor.

— Trebuie, a spus.

— Nu pot, am răspuns eu.

— Ba eu cred că poţi, a şoptit zâmbind.

— Maja, eşti periculoasă, eşti periculoasă, am spus, dând la o parte aparatul de fotografiat.

— Ştiu că sunt răutăcioasă.

— Dar eu sunt un bărbat însurat, înţelegi asta?

— Nu crezi că sunt frumoasă?

— Eşti fantastic de frumoasă, Maja.

— Mai frumoasă decât nevasta ta?

— Încetează.

— Dar te excit? A şoptit ea, chicotind şi redevenind apoi serioasă.

Am dat din cap, m-am îndepărtat şi am privit-o cum zâmbea, foarte mulţumită.

— Pot să continui să fac interviurile mele?

— Absolut, am spus, urnindu-mă spre uşă.

Am văzut-o aruncându-mi un sărut la distanţă, i-am răspuns la rândul meu, am părăsit apartamentul, am coborât în grabă scara şi mi-am luat bicicleta.

*

Noaptea, am visat că priveam un basorelief care reprezenta trei nimfe. M-am trezit, fiindcă spusesem ceva cu glas tare, aşa de tare că auzeam ecoul propriei mele voci în dormitorul tăcut, întunecat. Simone venise acasă în vreme ce eu deja dormeam, se mişca acum în somn, lângă mine. Eram lac de sudoare şi alcoolul încă îmi alerga prin sânge. O maşină de făcut curăţenie a trecut luminând şi duduind pe lângă fereastră. În casă totul era tăcut. Am luat o tabletă şi am încercat să nu mă mai gândesc, dar vedeam în faţa mea tot ce se întâmplase în seara aceea. O fotografiasem pe Maja Swartling aproape goală. Făcusem fotografii cu pieptul ei, cu picioarele ei,

chiloţii de un verde primăvăratic. Dar nu ne culcaserăm unul cu altul, mi-am repetat în gând. Nu mă gândisem la asta, n-o voisem, depăşisem limitele, dar n-o înşelasem pe Simone. Acum eram absolut treaz. Ce era cu mine? Cum, pentru numele lui Dumnezeu, cum mă lăsasem convins s-o fotografiez pe Maja goală? Era frumoasă, seducătoare. Fusesem măgulit de ea. Doar de atâta fusese nevoie? Înţelegeam uimit că găsisem un punct cu adevărat slab în mine însumi: eram înfumurat. Nimic în mine nu putea spune că eram îndrăgostit de ea. Era doar trufia mea, îmi plăcea să fiu lăudat şi admirat.

M-am răsucit în pat şi mi-am tras învelitoarea peste faţă, iar după un moment dormeam din nou, adânc.

Charlotte nu venise la întâlnirea săptămânală. Nu era bine, voiam să-i urmăresc rezultatele astăzi. Marek se afla într-o stare de relaxare hipnotică adâncă. Stătea ghemuit, cu cămaşa întinsă peste braţele puternice, bine antrenate şi peste muşchii spatelui supradezvoltaţi. Avea pielea capului rasă şi plină de cicatrice. Mestecând lent din fălci, a ridicat capul privindu-mă cu ochii goi:

— Nu mă pot opri din râs, a spus cu voce tare. Pentru că şocurile electrice îl fac pe tipul din Mostar să ţopăie ca un personaj de desene animate.

Părea bucuros şi îşi legăna capul.

— Tipul zace pe podeaua de beton, e negru de sânge, respiră repede, repede. Şi apoi se ghemuieşte şi începe să plângă. La dracu', ţip la el să stea în picioare, că-l omor dacă nu se ridică, că-i bag în fund toată blestemata aia de baionetă.

Tăcu un moment. Apoi continuă pe acelaşi ton neutru:

— Se ridică, îi e greu să stea, îi tremură picioarele, sula i s-a făcut mică, dârdâie, se roagă să-l iert, spune că n-a făcut nicio greşeală. Mă duc la el, îi privesc dinţii plini de sânge

şi-i aplic un şoc electric violent pe gât. Bate în podea, aleargă în jur cu ochii holbaţi, se dă cu capul de pereţi de mai multe ori, picioarele îi zvâcnesc în toate părţile. Eu râd în hohote. Alunecă pe lângă bară, îi curge sânge din gură şi apoi cade pe păturile din colţ. Îi zâmbesc, mă aplec în faţă, îi dau un nou şoc, dar corpul doar zvâcneşte, ca al unui porc mort. Strig spre uşă că s-a terminat cu farsa asta, dar ei intră cu fratele mai mic al tipului, l-am întâlnit, am lucrat împreună un an la Aluminij, fabrica aia care se află la...

Marek a tăcut, cu bărbia tremurând.

— Ce se întâmplă acum? am întrebat cu glas scăzut.

A rămas tăcut un moment, după care a început să vorbească din nou:

— Podeaua e acoperită de iarbă verde, acum nu mai pot să-l văd pe tipul din Mostar, e doar o movilă mică de iarbă acolo.

— Nu e ciudat? am întrebat eu.

— Nu ştiu, poate e, dar eu nu mai văd încăperea. Sunt afară, merg pe o pajişte vara, iarba e umedă şi rece sub picioarele mele.

— Vrei să te reîntorci în casa cea mare?

— Nu.

Cu grijă, i-am scos pe toţi din hipnoză, am avut grijă ca fiecare să se simtă bine înainte să începem discuţia. Marek şi-a şters lacrimile de pe obraji şi s-a întins. Avea pete mari de transpiraţie la subsuoară.

— Am fost obligat, era treaba lor... M-au obligat să-mi torturez vechii camarazi, a spus.

— Ştim, am zis.

Ne-a aruncat o privire sfioasă, cercetătoare.

— Râdeam, pentru că eram speriat, eu nu sunt aşa, nu sunt periculos, a şoptit el.

— Nimeni nu te condamnă, Marek.

S-a întins din nou şi mi-a întâlnit privirea, cu o expresie sigură de sine.

— Am făcut lucruri oribile, a spus el, scărpinându-se pe gât şi răsucindu-se.

— Ai fost obligat.

Marek a făcut un gest cu mâinile.

— Dar, pe undeva, sunt aşa de plictisit, a zis el, că aş vrea înapoi.

— Vrei asta?

— La dracu, a scâncit el. Vorbesc aiurea, nu ştiu, nu ştiu nimic.

— Cred că-ţi aminteşti perfect totul, a intrat brusc în conversaţie Lydia, cu un surâs blând pe faţă. De ce nu vrei să povesteşti?

— Ţine-ţi gura! a strigat Marek, pornind spre ea cu mâna ridicată.

— Stai jos, am strigat.

— Marek, tu nu ţipi la mine, a spus Lydia pe un ton liniştit.

El i-a întâlnit privirea şi s-a oprit în loc.

— Iară-mă, a spus cu un zâmbet nesigur, trecându-şi mâna peste creştet de mai multe ori şi ducându-se la locul lui.

În pauză, stăteam în picioare cu o ceaşcă de cafea în mână, privind pe fereastră. Era o zi întunecată, ploaia atârna grea în aer. Vântul care bătea în rafale era rece şi aducea un miros slab de frunze. Pacienţii mei începeau să se aşeze la locurile lor, în marea sală de terapie.

Eva Blau era îmbrăcată în întregime în albastru, îşi vopsise buzele subţiri cu ruj albastru şi ochii cu creion albastru. Părea, ca de obicei, neliniştită, îşi punea puloverul pe umeri, îl scotea, iar îl punea, iar şi iar.

Lydia vorbea cu Pierre, el o asculta în vreme ce ochii şi gura îi zvâcneau, cuprinse de ticuri dureroase, repetate.

Marek se întorsese cu spatele spre mine. Musculatura trupului i se mişca, în vreme ce căuta ceva în rucsac.

M-am ridicat, făcându-i un semn lui Sibel, care imediat stinse ţigara pe tocul pantofului, punând chiştocul înapoi în pachet.

— Hai să continuăm, am spus, gândindu-mă să fac o nouă încercare cu Eva Blau.

Chipul Evei Blau era încordat, cu un zâmbet provocator pe buzele vopsite în albastru.

Eram atent la docilitatea ei manipulatoare. Nu voia să se simtă forţată, dar nu aveam nicio idee cum să accentuez pentru ea caracterul spontan al hipnozei. Era aşa de evident că avea nevoie de ajutor ca să se relaxeze şi să înceapă să coboare în starea de hipnoză.

Când am spus grupului că trebuia să-şi lase bărbia în piept, Eva a reacţionat imediat cu un zâmbet larg. Am numărat invers, simţeam în spinare căderea, cum apa mă înconjura, dar mi-am păstrat tot timpul atenţia trează. Eva trăgea cu coada ochiului la Pierre şi încerca să respire în acelaşi ritm cu acesta.

— Coborâţi lent, am spus. Mai adânc, în repaus, în relaxare, vă simţiţi corpul greu într-un mod plăcut.

Am mers în spatele pacienţilor mei, le-am privit cefele palide şi spinările încovoiate, m-am oprit lângă Eva şi i-am pus o mână pe umeri. Fără să deschidă ochii, şi-a întors cu grijă faţa şi a făcut o mutră, strâmbându-şi gura.

— Acum vorbesc doar cu tine, Eva, am spus. Vreau să rămâi trează, dar să fii tot timpul relaxată. Vei asculta

glasul meu când mă voi adresa grupului, dar nu vei fi hipnotizată, vei simți aceeași liniște, aceeași scufundare plăcută, dar vei rămâne trează tot timpul.

Am simțit cum umerii i se destindeau.

— Acum mă adresez din nou tuturor. Ascultați-mă. Voi spune numere, am continuat, și la fiecare cifră vă veți scufunda mai adânc în relaxare, dar tu, Eva, îi vei urma doar în gând, tot timpul ești conștientă și trează.

În vreme ce mă întorceam la locul meu, rosteam serii de numere descrescătoare și, când m-am așezat pe scaun în fața lor, am putut vedea că fața Evei era schimbată. Părea diferită. Aproape că nu-mi venea să cred că era același om. Buza de jos atârna, partea interioară roz contrasta cu rujul albastru și respira foarte greu. M-am retras în mine, am lăsat să-mi scape controlul și am coborât în apă, printr-o gaură de lift neagră. Ne aflam într-o epavă sau o casă scufundată. Un șuvoi de apă rece m-a întâmpinat. Bule de aer și bucățele de alge treceau prin fața mea.

— Continuați să coborâți, mai jos, mai liniștit, i-am îndemnat cu grijă.

După douăzeci de minute poate, stăteam cu toții adânc sub apă pe o podea de metal cu totul netedă. Doar câteva scoici se prinseseră de metal. Mici mănunchiuri de alge se vedeau ici și colo. Un crab alb se târa pe suprafața plată. Chipul Evei era palid și absorbit de un fel de mirare. O lumină cenușie se zărea pe obrajii ei, reflectându-se în apă.

Fața ei părea goală și aproape ca a unei călugărițe, acum când era așa de adânc relaxată. Un strop de salivă se formase în deschizătura gurii lipsite de vigoare.

— Eva, vreau să vorbești liniștit și să zăboveși la ceea ce vei vedea.

— Aha, a mormăit ea.

— Povesteşte-ne, am încercat eu. Unde te afli?

Brusc, chipul ei a căpătat o expresie foarte ciudată. Era ca şi cum ar fi fost uimită de ceva.

— Am plecat, merg pe poteca netedă cu ace de brad şi conuri lungi, a şoptit. Poate mă duc la clubul de canotaj, să privesc pe fereastra din spate.

— Faci asta acum?

Eva a dat din cap şi şi-a umflat obrajii, ca un copil îmbufnat.

— Ce vezi?

— Nimic, a spus repede, pe un ton rezervat.

— Nimic?

— Doar un lucru... pe care îl scriu cu cretă pe stradă, în faţa uşii.

— Ce scrii?

— Doar un fleac.

— Nu vezi nimic pe fereastră?

— Nu... doar un băiat, mă uit la un băiat, a îngăimat ea. Foarte drăguţ, foarte dulce. E culcat într-un pat îngust, o canapea. Un bărbat într-un halat alb, flauşat se culcă peste el. Arată bine. Îmi place să mă uit la ei, îmi plac băieţii, vreau să am grijă de ei, să-i pupăcesc.

După aceea, Eva stătea cu buzele tremurătoare, iar ochii îi alergau de la unul la altul.

— N-am fost hipnotizată, a spus ea.

— Erai relaxată, funcţionează la fel de bine, am răspuns.

— Nu, a funcţionat prost, pentru că nu m-am gândit la ce spuneam, am zis doar lucruri la întâmplare, care nu înseamnă nimic, erau doar fantezii.

— Clubul de canotaj nu există în realitate?

— Nu, a răspuns ea dur.

— Poteca moale?

— Am inventat-o, a zis dând din umeri.

Era evident că era deranjată de faptul că fusese hipnotizată, că descrisese lucruri care i se întâmplaseră cu adevărat. Eva Blau era o persoană care în nicio altă ocazie nu povestise despre ea însăşi ceva care să aibă de-a face cu realitatea.

Marek tocmai scuipa tăcut în palmă, când a observat că Pierre îl privea. Pierre s-a înroşit şi a întors repede privirea.

— Niciodată nu am făcut prostii cu vreun băiat, a continuat Eva cu o voce mai înaltă. Eu sunt drăguţă, sunt un om drăguţ şi toţi copiii mă iubesc. Aş lucra cu plăcere ca babysitter. Lydia, am fost la tine ieri, dar n-am avut curajul să sun.

— Să n-o faci, a spus Lydia cu glas scăzut.

— Ce?

— Să nu vii la mine acasă, a zis Lydia.

— Poţi să ai încredere în mine, a continuat Eva. Charlotte şi cu mine suntem deja cele mai bune prietene. Ea îmi găteşte şi eu culeg flori, pe care să le pună pe masă.

Buzele Evei au zvâcnit, când s-a întors din nou spre Lydia:

— Am cumpărat o jucărie pentru Kasper, băieţelul tău, e doar un fleac, un ventilator nostim care arată ca un elicopter şi poţi să-ţi faci vânt cu elicea.

— Eva, spuse Lydia pe un ton posomorât.

— Nu e periculos deloc, nu ai cum să-ţi faci rău cu el, te asigur.

— Nu vii la mine, a spus Lydia. Ai auzit?

— Nu astăzi, nu am timp, trebuie să mă duc la Marek, cred că are nevoie de companie.

— Eva, ai auzit ce-am spus, a zis Lydia.

— Oricum, nu mai apuc în seara asta, a zâmbit ea drept răspuns.

Chipul Lydiei a devenit alb şi încordat. S-a ridicat brusc şi a părăsit încăperea. Eva a rămas, privind după ea.

Când am ajuns, Simone încă nu sosise. Masa era goală, cu numele nostru pe o hârtie pusă într-un pahar. M-am aşezat, gândindu-mă să comand o băutură înainte de venirea ei. Era şapte şi zece. Rezervasem masa la restaurantul KB[48], pe Smålandsgatan. Era aniversarea mea şi mă simţeam bucuros. În ultima vreme ieşeam rar în oraş, ea era ocupată cu galeria şi eu, cu cercetarea mea. Când aveam la dispoziţie o seară împreună, cel mai adesea preferam să stăm pe canapea cu Benjamin, în faţa unui film sau a unui joc pe televizor.

Mi-am lăsat privirea să rătăcească peste amestecul de imagini: bărbaţi subţiri, cu zâmbete misterioase şi femei rotofeie. Pictura de pe perete fusese făcută într-o seară, după întâlnirea clubului artiştilor, ţinută la etaj. Colaboraseră Grünewald, Chatam, Högfeldt, Werkmäster şi ceilalţi mari modernişti. De bună seamă, Simone ştia exact cum se petrecuseră lucrurile şi am zâmbit pentru mine când m-am gândit cum mi-ar fi ţinut o prelegere despre felul în care aceşti oameni care se

[48] Konstnärs Baren: Barul Artiştilor.

bucurau de atâta apreciere excluseseră dintre ei persoanele de genul feminin.

Era şapte şi douăzeci, când am primit un pahar de Martini cu votcă Absolut, câteva picături de Noilly Prat şi o şuviţă încolăcită de lime. Am hotărât să mai aştept, înainte de-a o suna pe Simone şi am încercat să nu mă las pradă iritării.

Am gustat din băutură, observând că începusem să fiu neliniştit. Fără plăcere am scos telefonul, am format numărul lui Simone şi am aşteptat.

— Simone Bark.

Părea distrată, vocea îi răsuna ca şi cum ar fi vorbit într-o cameră goală.

— Sixan, eu sunt. Unde eşti?

— Erik? Sunt la galerie. Vopsim şi...

S-a lăsat tăcerea în receptor. Apoi, am auzit-o pe Simone oftând zgomotos:

— O, nu! Nu. Iartă-mă, Erik. Am uitat cu totul. A fost îngrozitor de multă treabă toată ziua, cu instalatorul şi electricianul şi...

— Aşa că eşti încă la galerie?

Nu puteam să-mi ascund dezamăgirea din glas.

— Da, sunt plină de ghips şi de vopsea...

— Trebuia să mâncăm împreună, am spus dezamăgit.

— Ştiu, Erik. Iartă-mă. Am uitat...

— În orice caz, am primit o masă bine plasată, am adăugat sarcastic.

— Nu are rost să mă aştepţi, a suspinat ea şi, deşi auzeam cât de necăjită era, nu puteam să nu mă simt furios pe toată situaţia. Erik, m-a şoptit în receptor. Iartă-mă!

— E OK, am spus, închizând telefonul.

Nu merita să plec în altă parte, mi-era foame şi mă aflam într-un restaurant. Repede i-am făcut semn chelnerului şi am comandat o farfurie cu heringi şi o bere ca antreu, piept de raţă în sânge cu bucăţele de carne de porc şi sos de portocale şi un pahar de Bordeaux, ca fel cald şi, ca încheiere, o brânză Gruyère Alpage cu miere.

— Poţi lua celălalt tacâm, i-am spus chelnerului, care mi-a aruncat o privire compătimitoare când mi-a turnat în pahar berea cehească şi a adus pe masă hering şi pâine crocantă.

Mi-aş fi dorit cel puţin să fi avut la mine caietul de însemnări, să fi făcut ceva folositor în vreme ce mâncam.

Telefonul a sunat brusc în buzunar şi în minte mi-a apărut o fantezie veselă, cum că Simone glumise cu mine şi că de fapt era pe drum, dar gândul a dispărut apoi ca un fum.

— Erik Maria Bark, am spus, auzind cât de monotonă mi-era vocea.

— Bună, sunt Maja Swartling.

— Maja, a, da, bună, am răspuns scurt.

— Mă gândeam să te întreb... O, ce gălăgie se aude în jurul tău, am sunat într-un moment nepotrivit?

— Sunt la KB, am spus. E ziua mea de naştere, am adăugat, fără să ştiu de ce.

— A, păi, la mulţi ani, sună ca şi cum sunteţi mai mulţi la masă.

— Sunt numai eu, am zis scurt.

— Erik... îmi pare rău pentru că am încercat să te seduc. Mi-e foarte ruşine, a zis ea încet.

Am auzit cum îşi dregea glasul la celălalt capăt al firului şi cum încerca să pară indiferentă, când a continuat:

— M-am gândit să te întreb dacă vrei să citeşti însemnările de la prima întâlnire cu tine. Sunt gata şi le pregăteam să le las conducătorului meu de lucrare, dar dacă vrei să le citeşti înainte, atunci...

— Pune-le în raftul meu de corespondenţă, dacă eşti amabilă, am zis.

Ne-am luat rămas-bun şi am turnat restul de bere în pahar, l-am golit, iar chelnerul a strâns, pentru ca aproape imediat să revină cu pieptul de raţă şi vinul roşu.

Am mâncat cu o senzaţie de gol şi de tristeţe, foarte conştient de mecanismul mestecatului şi al înghiţitului, de scârţâitul reţinut al tacâmurilor pe farfurie. Am băut al treilea pahar de vin şi am lăsat imaginile de pe perete să se transforme în oamenii din grupul meu de pacienţi. Doamna plinuţă, care îşi strângea graţioasă părul negru pe ceafă, pentru ca pieptul să-i iasă şi mai mult în evidenţă, era Sibel. Bărbatul neliniştit şi zvelt în costum era Pierre. Jussi stătea ascuns în spatele unei forme ciudate, cenuşii şi Charlotte era aşezată la o masă rotundă, elegant îmbrăcată şi ţinându-şi spatele drept, împreună cu Marek, care era îmbrăcat într-un costum de copilaş.

Nu ştiu de câtă vreme stăteam acolo, holbându-mă la imaginile de pe perete, când o voce gâfâită s-a auzit deodată în spatele meu:

— Mulţumescu-ţi Doamne, că mai eşti aici!

Era Maja Swartling.

A zâmbit larg şi mi-a dat o îmbrăţişare la care am răspuns cu răceală.

— Felicitări de ziua ta de naştere, Erik.

Părul ei des şi negru mirosea a curat, iar în gropiţa gâtului său se ascundea un parfum vag de iasomie.

A arătat spre scaunul din faţa mea.

— Pot să stau?

M-am gândit că ar trebui s-o resping şi să-i explic că-mi promisesem mie însumi să n-o mai întâlnesc din nou. Trebuia să nu-i fi spus unde eram, ca să nu vină aici. Dar am şovăit, căci, dincolo de toate, eram silit să recunosc că mă bucuram să am companie.

Stătea în picioare lângă scaun aşteptând un răspuns.

— Mi-e greu să te refuz, am spus, auzind în acelaşi timp ambiguitatea din vorbele mele. Vreau doar să spun...

S-a aşezat, a făcut semn chelnerului şi a comandat un pahar cu vin. Apoi, mi-a aruncat o privire şireată, punând o cutie în faţa farfuriei mele.

— E doar un fleac, a explicat şi încă o dată i s-au îmbujorat obrajii.

— Un cadou?

A ridicat din umeri:

— Ceva simbolic... nu ştiam că e ziua ta, până în urmă cu douăzeci de minute.

Am deschis cutia şi, spre uimirea mea, am descoperit ceva ce părea să fie un binoclu miniatural.

— E un binoclu anatomic, a explicat Maja. Bunicul bunicului meu l-a descoperit. Cred de altfel că a primit Premiul Nobel — de bună seamă, nu pentru binoclu. Pe vremea aceea, doar suedezii şi norvegienii primeau premiul, a adăugat pe un ton de scuză.

— Un binoclu anatomic, am repetat întrebător.

— Oricum, e foarte drăguţ şi foarte vechi. E un cadou prostesc, ştiu...

— Dar, încetează, este...

Am privit-o în ochi, am văzut cât de frumoasă era.

— E nemaipomenit de drăguţ din partea ta, Maja. Mii de mulţumiri.

Am pus cu grijă binoclul înapoi în cutie şi l-am vârât în buzunar.

— Vinul meu s-a terminat, a spus ea uimită. Să luăm o sticlă?

Era târziu când ne-am hotărât să mergem mai departe, la restaurantul Riche, de lângă Dramaten[49]. Eram gata să ne prăbuşim când am agăţat hainele la garderobă. Maja s-a sprijinit de mine şi eu am calculat greşit distanţa până la zid. Când ne-am recăpătat echilibrul şi am întâlnit faţa mohorâtă, severă a garderobierei, Maja a început să râdă atât de tare, încât a trebuit s-o conduc eu până într-un colţ al localului.

Era cald şi înghesuială. Am băut fiecare gin cu apă tonică, stând strânşi unul într-altul, am încercat să vorbim şi brusc am început să ne sărutăm violent. Am simţit cum ceafa ei se lovea de perete, când m-am strâns lângă ea. Muzica bubuia, ea îmi vorbea în ureche, repetând că trebuia să mergem la ea acasă.

Ne-am năpustit afară şi am urcat într-un taxi.

— Mergem doar până la Roslagsgatan, a zis ea cu limba împleticită. Roslagsgatan 17.

Şoferul a dat din cap şi a intrat pe banda pentru taxiuri, pe Birger Jarlsgatan. Era poate ora două şi cerul se luminase. Casele care licăreau prin faţă erau gri-închis, ca nişte umbre. Maja se sprijinise pe mine şi am crezut că vrea să doarmă, când i-am simţit mâna mângâindu-mi pubisul. Am avut imediat erecţie şi ea a şoptit „vai, vai!" şi a râs încetişor.

Nu ştiu sigur cum am ajuns în apartamentul ei. Îmi amintesc că stăteam în picioare în lift şi-i lingeam faţa,

[49] Kungliga Dramatiska Teatern, cel mai mare teatru din Stockholm.

simţind gust de ruj şi pudră şi zărindu-mi propriul chip beat în oglinda pătată a liftului.

Maja era în hol, îşi aruncase jacheta pe podea şi pantofii din picioare. M-a tras în pat, m-a ajutat să-mi scot hainele, şi-a scos apoi rochia şi chiloţii albi.

— Vino, a şoptit. Vreau să te simt în mine.

M-am lăsat să cad greu între pulpele ei şi am simţit că era foarte umedă, am coborât în căldură şi în strânsoarea puternică. A suspinat în urechea mea, m-a prins de spinare, şi-a rotit moale şoldurile.

Ne-am culcat unul cu altul neglijent şi beţi. Deveneam tot mai străin de mine însumi, tot mai singur şi mut. Mă apropiam de orgasm, m-am gândit că trebuie să ies din ea, dar am cedat doar unei ejaculări spasmodice şi grăbite. Ea respira întretăiat. Eu zăceam gâfâind, m-am moleşit şi am alunecat afară din ea. Inima îmi bătea încă violent. Am văzut buzele Majei deschizându-se într-un zâmbet ciudat, care m-a făcut să mă simt rău.

Mi-era greaţă, nu mai înţelegeam ce se întâmplase, ce căutam aici.

M-am ridicat în capul oaselor în pat, lângă ea.

— Ce e? m-a întrebat, mângâindu-mi spinarea.

I-am dat mâna la o parte.

— Încetează, am spus scurt.

Inima îmi era plină de nelinişte.

— Erik? Credeam...

Părea tristă. Simţeam că n-o pot privi, eram furios pe ea. Era, desigur, greşeala mea, tot ce se întâmplase. Dar nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă ea nu m-ar fi aţâţat atâta.

— Suntem doar obosiţi şi beţi, a şoptit.

— Trebuie să plec, am spus cu voce înăbuşită. Mi-am luat hainele şi am mers împleticindu-mă până la toaletă. Era foarte mică şi plină de creme, perii, prosoape. Pe câteva cârlige atârnau un halat de baie pufos şi un aparat de ras de culoare roz. Nu am îndrăznit să mă uit la propriul meu chip, în vreme ce-mi dădeam cu apă pe faţă, deasupra chiuvetei; apoi, m-am spălat cu un săpun albastru-pal, care avea forma unui trandafir şi m-am îmbrăcat tremurând, în vreme ce mă tot izbeam cu coatele de pereţi.

Când am ieşit, stătea aşteptându-mă. Îşi înfăşurase cearşaful în jurul trupului şi părea foarte tânără şi tulburată.

— Eşti furios pe mine? a întrebat şi i-am văzut buzele tremurând, ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

— Sunt furios pe mine însumi, Maja. N-ar fi trebuit niciodată, niciodată...

— Dar eu am vrut, Erik. Sunt îndrăgostită de tine, n-ai băgat de seamă?

A încercat să-mi zâmbească, dar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Nu trebuie să mă tratezi acum ca pe un rahat, a şoptit întinzând mâna ca să mă atingă.

M-am ferit şi am spus că fusese o greşeală, pe un ton mai acuzator decât aş fi voit.

A dat din cap, plecând privirea. Fruntea îi era încruntată şi tristă. Am salutat-o şi am părăsit apartamentul, trăgând uşa după mine.

Am mers pe jos tot drumul până la spitalul Karolinska. Poate reuşeam s-o fac pe Simone să creadă că avusesem nevoie să fiu singur şi că dormisem în odaia mea de lucru.

Dimineaţa, am luat un taxi de la Institutul Karolinska până acasă, în Järfälla. În trup îmi pulsa o greaţă surdă după tot alcoolul pe care îl băusem şi simţeam dezgust pentru toate prostiile pe care le scosesem din mine. Nu putea fi adevărat că o înşelasem pe Simone! Nu putea fi adevărat. Maja era frumoasă şi nostimă, dar total neinteresantă pentru mine. Aşa că, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, mă lăsasem momit să merg în pat cu ea?

Nu ştiam cum să-i povestesc lui Simone, dar era absolut necesar, făcusem o greşeală, însă oamenii se pot ierta unul pe altul dacă vorbesc, dacă explică.

M-am gândit că niciodată nu voi renunţa la Simone. Aş fi rănit dacă m-ar înşela, dar aş ierta-o, n-aş putea s-o părăsesc pentru un asemenea lucru.

*

Simone era în bucătărie şi turna cafea într-o ceaşcă, atunci când am intrat. Avea pe ea halatul ei de mătase uzat, de un roz pal. Îl cumpăraserăm în China, când Benjamin avea doar un an şi ea mă însoţise la o conferinţă.

— Vrei şi tu? m-a întrebat.

— Da, mulţumesc.

— Erik, îmi pare rău pentru că am uitat de ziua ta de naştere.

— Am dormit la Karolinska, am spus, şi mi s-a părut că tonul meu mincinos era evident pentru ea.

Părul blond-roşcat îi cădea peste faţă, pistruii palizi sclipeau potolit. Fără un cuvânt, s-a dus în dormitor şi a revenit cu un pachet. Am rupt hârtia cu o grabă glumeaţă.

Era o cutie cu CD-uri ale saxofonistului Charlie Parker care conţineau toate înregistrările de la cea de a doua vizită a lui în Suedia: două înregistrări de la Concert Huset[50], două de la Göteborg, un concert la Amiralen, în Malmö şi sesiunile de jazz care au urmat în Parcul Poporului din Helsingborg, la sala de sport din Jönköping, în Parcul Poporului din Gävle şi, în sfârşit, la clubul de jazz Nalen din Stockholm.

— Mulţumesc, am spus.

— Cum arată ziua ta de astăzi? m-a întrebat ea.

— Trebuie să mă întorc la slujbă, am spus.

— Mă gândeam eu că va fi aşa. Poate mâncăm diseară ceva bun aici, acasă.

— Cu plăcere, am spus.

— Numai să nu fie prea târziu. Mâine la ora şapte vin deja zugravii. Nu ştiu ce rost are. De ce trebuie să vină totdeauna aşa devreme?

Am înţeles că aştepta un răspuns, o reacţie sau o aprobare.

---

[50] Casa de Concerte, cea mai mare sală de concerte din Stockholm, unde are loc şi decernarea anuală a premiilor Nobel.

— Iar pe urmă trebuie să aştepţi, am mormăit eu.

— Exact, a zâmbit şi a mai luat o gură de cafea. Atunci, ce vrei să mâncăm? Poate felul acela, cu tuornedos în sos de porto şi stafide, ţi-aduci aminte?

— E mult de atunci, am spus silindu-mă să nu se vadă că eram gata să plâng.

— Nu fi supărat pe mine.

— Nu sunt, Simone.

Am încercat să-i zâmbesc.

Când, mai pe urmă, stăteam în hol cu pantofii puşi şi gata să ies, Simone a ieşit din baie. Ţinea ceva în mână.

— Erik? m-a întrebat.

— Da?

— Ce e asta?

Ţinea în mână binoclul anatomic de la Maja.

— Ah, asta. E un cadou, am spus, auzindu-mi tremurul din glas.

— E foarte frumos. Pare vechi. De la cine l-ai primit?

M-am întors cu spatele, ca să scap de privirea ei.

— Un pacient, am zis, silindu-mă să par distrat, în vreme ce mă prefăceam că-mi caut cheile.

Ea a râs uimită.

— Nu credeam că doctorii au voie să ia cadouri de la pacienţi. Nu e lipsit de etică?

— Poate ar trebui să-l dau înapoi, am spus, deschizând uşa.

Privirile Simonei îmi ardeau spinarea. Ar fi trebuit să vorbesc cu ea, dar eram prea speriat să n-o pierd. Nu îndrăzneam, nu ştiam cum să încep.

*

Trebuia să începem şedinţa în câteva minute. Pe coridor mirosea puternic a detergenţi. Rânduri umede se întindeau în şiruri lungi, pe acolo pe unde trecuse căruciorul de făcut curăţenie. Charlotte m-a ajuns din urmă, i-am auzit paşii cu mult înainte de-a începe să vorbească.

— Erik, a spus ea cu precauţie.

M-am oprit, întorcându-mă.

— Bun venit înapoi.

— Iartă-mă că am dispărut, fără să spun nimic.

— M-am întrebat cum ţi s-a părut hipnoza.

— Nu ştiu, a zâmbit ea. Ştiu doar că în săptămâna asta m-am simţit mai veselă şi mai sigură pe mine decât am fost de un număr bun de ani.

— Asta şi speram.

Mi-a sunat telefonul, m-am scuzat şi am văzut-o pe Charlotte dispărând după colţul următor, pe culoar. M-am uitat pe ecran. Era Maja. Nu am răspuns, am respins doar apelul, apoi am văzut că sunase de mai multe ori. Am şters toate mesajele pe care le lăsase, fără să mă deranjez să le ascult.

Când eram pe punctul de a intra în sală, am fost oprit de Marek. Stătea în uşă, adresându-mi un zâmbet gol, străin.

— Ne distrăm un pic aici, înăuntru, a zis el.

— Cu ce vă ocupaţi? am întrebat.

Am auzit pe cineva strigând.

— Lasă-mă să intru, Marek, am spus.

A rânjit.

— Dar, doctore, nu se poate chiar acum…

L-am împins, uşa s-a deschis, Marek şi-a pierdut echilibrul, s-a ţinut tare de clanţă, dar a ajuns totuşi pe podea, aterizând cu un picior întins.

— Glumeam doar, a zis. La naiba, a fost doar o glumă!

Toţi pacienţii ne priveau fix; se opriseră brusc din ceea ce făceau. Pierre şi Charlotte păreau neliniştiţi, Lydia se uita la noi, apoi a întors spatele. O atmosferă ciudată înconjura grupul. În faţa Lydiei stăteau în picioare Sibel şi Jussi. Gura lui Sibel era deschisă şi părea să aibă ochii plini de lacrimi.

Marek s-a ridicat, scuturându-şi pantalonii cu mâna.

Am constatat că Eva Blau nu sosise încă, m-am dus la stativ şi am început să aranjez aparatul de filmat pentru şedinţă. Am încadrat imaginea, am pus pe zoom şi am testat microfonul prin casca de ascultat. Prin lentila camerei, am văzut-o pe Lydia zâmbindu-i Charlottei şi spunându-i cu un strigăt vesel:

— Exact! Aşa e întotdeauna cu copiii! Kasper al meu nu vorbeşte despre altceva, doar de asta, despre Omul Păianjen!

— Am înţeles că acum toţi sunt înnebuniţi după el, a zâmbit Charlotte.

— Kasper nu are tată, aşa că Omul Păianjen funcţionează poate drept model masculin, a spus Lydia râzând aşa de tare, că mi-a bubuit în cască. Dar ne e bine, a continuat ea. Râdem mult, chiar dacă a fost ceva scandal în ultima vreme, e ca şi cum Kasper ar fi gelos pe tot ce fac, vrea să-mi distrugă lucrurile; nu vrea să vorbesc la telefon, mi-a aruncat cartea preferată în closet, îmi strigă lucruri... Cred că trebuie să se fi întâmplat ceva, dar el nu vrea să povestească.

Charlotte avea o expresie neliniştită pe faţă, Jussi a mormăit ceva şi l-am văzut pe Marek făcând un gest nerăbdător spre Pierre.

Când am fost gata cu instalarea aparatului, m-am dus la scaunul meu şi m-am aşezat. În momentul următor, toţi se aflau la locurile lor.

— Continuăm ca data trecută, am spus zâmbind.

— E rândul meu, a spus Jussi liniştit şi a început să povestească despre castelul său ruinat: casa părintească din Dorotea, în Laponia de Sud.

Cu terenuri mari lângă Sutme, unde în anii '70 laponii încă mai locuiau în colibe.

— Eu locuiesc aproape de Djuptjärnen[51], a povestit el. Ultima porţiune trebuie să mergi pe vechile drumuri pe care erau căraţi buştenii. Vara, vin tineri acolo să se scalde. Ei cred că e foarte palpitantă povestea cu Näken[52].

— Näken? am întrebat eu.

— De mai bine de trei sute de ani, oamenii spun că l-au văzut stând şi cântând la vioară lângă Djuptjärnen.

— Dar nu şi tu?

— Nu, a zâmbit el larg.

— Dar ce faci tot anul acolo, în păduri? l-a întrebat zâmbind Pierre.

— Cumpăr automobile şi autobuze vechi, le repar şi le vând mai departe, locul meu arată ca un depozit de fiare vechi.

— E o casă mare? a întrebat Lydia.

— Nu, dar e verde... tătuca a vopsit-o într-o vară. O culoare ciudată, verde-deschis. Nu ştiu ce gând a avut, poate a primit vopseaua de la cineva.

---

[51] „Lacul adânc".

[52] Näken: personaj de poveste, „Omul torentului"; este înfăţişat gol, cântând la vioară pe lângă vreun pârâu învolburat sau lac şi vrăjindu-i cu cântecul lui pe cei care îl văd; pictorul Carl Larsson are un foarte cunoscut tablou cu acest personaj.

Tăcu şi Lydia l-a privit, zâmbindu-i.

În ziua aceea era greu să aduc grupul în starea de relaxare. Poate eram distrat din cauza Majei sau pentru că eram îngrijorat de reacţia mea prea violentă la provocarea lui Marek. Dar aproape crezusem că se întâmplase ceva în grup, ceva despre care nu ştiam. A fost nevoie de mai multe întoarceri, în sus şi în jos, spre adânc, până să simt cum cădeam toţi la fel, greutăţi ovale spre abisul profund.

Jussi îşi împingea înainte buza de jos, obrajii îi atârnau.

— Vreau să te gândeşti că te afli în foişorul de vânătoare, am spus.

Jussi a şoptit ceva despre reculul armei în umăr, despre urma dureroasă.

— Acum stai în foişor? l-am întrebat.

— Iarba înaltă de pe pajişte e îngheţată, a spus el cu glas scăzut.

— Uită-te în jur. Eşti singur?

— Nu.

— Cine e acolo?

— O căprioară se mişcă la marginea pădurii negre. Behăie. Îşi caută puiul.

— Dar în foişor, acolo eşti singur?

— Sunt întotdeauna singur, doar cu puşca.

— Ai vorbit despre recul — ai tras deja? am întrebat.

— Am tras?

A făcut un gest cu capul, ca şi cum ar fi indicat o direcţie.

— Un animal e nemişcat, a zis încet, de multe ore, dar celălalt mai dă din picioare în iarba plină de sânge, tot mai ostenit.

— Ce faci?

— Aştept, a început deja să se lase întunericul, când văd o nouă mişcare la marginea pădurii. Ţintesc o copită, pe urmă mă răzgândesc, ţintesc în schimb urechea, nasul mic negru, genunchiul, acum am simţit din nou reculul, cred că i-am sfărâmat piciorul.

— Ce faci acum?

Jussi respira greu şi cu pauze mari.

— Nu pot încă să mă duc acasă, a zis în cele din urmă. Aşa că mă duc la maşină, pun puşca pe bancheta din spate şi iau cu mine cazmaua.

— Ce-o să faci cu cazmaua?

A făcut o pauză lungă, ca şi cum ar fi analizat întrebarea mea. Apoi, a răspuns cu glas scăzut:

— Îngrop animalele.

— Ce-o să faci pe urmă? am întrebat.

— Când o să fiu gata, va fi întuneric şi o să merg la maşină, să beau cafea din termos.

— Ce faci când ajungi acasă?

— Stau pe bancă în faţa televizorului, puşca e pe duşumea, e încărcată, însă la câţiva paşi mai încolo, lângă balansoar.

— Ce faci tu, Jussi? Nu-i nimeni acasă?

— Gunilla s-a mutat anul trecut. Tătuca a murit acum cincisprezece ani. Sunt singur cu balansoarul şi cu puşca.

— Stai pe banca din faţa televizorului, am spus.

— Da.

— Se întâmplă ceva?

— Acum s-a întors spre mine.

— Cine?

— Puşca.

— Se află pe duşumea?

A dat din cap aşteptând. Avea gura încordată.

— Balansoarul scârţâie, a spus el. Scârţâie, dar de data asta mă lasă în pace.

Dintr-odată, expresia tensionată a lui Jussi s-a îmblânzit, dar privirea era în continuare sticloasă, depărtată şi întoarsă spre înăuntru.

Era vremea să luăm o pauză. I-am scos din hipnoză şi am schimbat câteva cuvinte cu fiecare dintre ei. Jussi a mormăit ceva despre un păianjen şi apoi a tăcut. M-am dus la toaletă, Sibel a dispărut spre camera de fumat şi Jussi s-a aşezat, ca de obicei, la fereastră. Când am revenit, Lydia scosese o cutie cu pesmeţi cu şofran pe care-i oferea împrejur.

— Sunt sută la sută ecologici, a spus ea făcând un gest către Marek, să ia mai mulţi.

Charlotte a zâmbit şi a ronţăit puţin dintr-o margine.

— I-ai copt tu? a întrebat Jussi cu un zâmbet neaşteptat, care îi dădea o lumină frumoasă chipului său masiv, puternic.

— Era să nu apuc să-i fac, a spus Lydia, dând din cap cu un zâmbet. Am nimerit într-o ceartă la un loc de joacă.

Sibel a chicotit tare şi îşi mânca pesmetul din două îmbucături.

— Era Kasper. Când ne-am dus azi-dimineaţă la locul de joacă, ca de obicei, era o mamă care a venit la mine şi mi-a spus că băiatul meu a lovit-o pe fata ei cu o lopăţică.

— Rahat, a şoptit Marek.

— Am îngheţat când am auzit, a spus Lydia.

— Ce poţi face într-o situaţie de felul acesta? a întrebat Charlotte politicos.

Marek a mai luat un pesmet, ascultând-o pe Lydia cu o mină care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva era îndrăgostit de ea.

— Nu ştiu, i-am explicat mamei respective că socotesc că-i ceva foarte serios, da, eram de fapt destul de indignată. Dar ea mi-a spus că nu era grav, că a fost un accident.

— E clar, a spus Charlotte. Copiii se joacă aşa de violent.

— Dar i-am promis că am să vorbesc cu Kasper, că am să mă ocup de asta, a continuat Lydia.

— Foarte bine, a aprobat Jussi.

— Mi-a spus că băiatul meu i se pare foarte drăguţ, a zis Lydia cu un zâmbet.

M-am aşezat pe scaunul meu răsfoind caietul de însemnări, voiam să reîncep hipnoza cât mai repede. Era din nou rândul Lydiei.

Mi-a întâlnit privirea şi a zâmbit cu sfială. Toţi erau tăcuţi, nerăbdători şi eu mi-am început şedinţa. În încăpere, respiraţiile noastre vibrau. O tăcere întunecată, tot mai apăsătoare, urma bătăile inimilor noastre. Ne cufundam cu fiecare respiraţie. După inducţie, cuvintele mele i-au condus în jos şi, după o vreme, m-am întors spre Lydia:

— Cobori mai jos, te scufunzi cu grijă, eşti foarte relaxată, braţele sunt grele, picioarele sunt grele şi pleoapele sunt grele. Respiri adânc şi asculţi cuvintele mele, fără să pui întrebări, eşti înconjurată de cuvintele mele, eşti în siguranţă şi dornică să mă urmezi. Lydia, te afli chiar lângă acel lucru la care nu vrei să te gândeşti, despre care nu vorbeşti niciodată, de la care te întorci cu spatele, care întotdeauna se află ascuns, dincolo de lumina caldă.

— Da, a răspuns suspinând.

— Acum eşti acolo, am spus.

— Sunt foarte aproape.

— Unde eşti în acest moment, unde te afli?

— Acasă.

— Câţi ani ai?

— Treizeci şi şapte.

Am privit-o. Oglindiri şi reflexe treceau peste fruntea ei înaltă, netedă, peste gura mică, drăgălaşă şi peste pielea aproape bolnăvicios de albă. Ştiam că împlinise treizeci şi şapte de ani cu două săptămâni în urmă. Nu mersese cu multă vreme înapoi, precum ceilalţi, ci doar cu câteva zile în urmă.

— Ce se întâmplă? Ce nu e în ordine? am întrebat.

— Telefonul...

— Ce e cu telefonul?

— Sună, sună iar, ridic receptorul şi îl pun imediat în furcă.

— Fii liniştită, Lydia.

Părea ostenită, poate întristată.

— Mâncarea o să se răcească, a spus ea. Am făcut legume cu lapte acru, supă de linte şi am copt pâine. Mă gândeam să mănânc în faţa televizorului, dar sigur că nu se poate...

Îi tremura bărbia, apoi s-a liniştit.

— Aştept un moment, ridic jaluzelele şi privesc afară, pe stradă. Acolo nu e nimeni, nu se aude nimic. Mă aşez la masa din bucătărie şi mănânc puţină pâine fierbinte cu unt, dar nu am deloc poftă. Mă duc din nou jos, la camera de joacă, ca de obicei acolo e frig, mă aşez pe vechea canapea de piele şi închid ochii. Trebuie să mă reculeg, trebuie să-mi adun forţele.

A tăcut, întruna cădeau fire de iarbă de mare, aşezându-se între noi.

— De ce trebuie să-ţi aduni forţele? am întrebat-o.

— Ca să pot... ca să pot să mă ridic, să trec pe lângă lampa roşie de hârtie de orez cu semne chinezeşti şi pe lângă tava cu lumânări parfumate şi pietre polizate. Scândurile, care se mişcă şi scârţâie sub linoleum...

— E cineva acolo? am întrebat-o încet pe Lydia, dar am regretat imediat.

— Iau bastonul, apăs umflătura din covor, ca să pot deschide uşa, respir liniştit şi intru, aprind lampa, a spus ea. Kasper clipeşte în lumină, dar rămâne pe loc. A făcut pipi în găleată. Miroase tare. Are pijamaua bleu pe el. Respiră repede. Îl ating cu bastonul printre zăbrele. El scânceşte, se mişcă un pic şi se ridică în picioare, în cuşcă. Îl întreb dacă s-a răzgândit şi dă zelos din cap. Îi împing farfuria cu mâncare. Bucăţile de cod s-au înnegrit. Se târăşte înainte şi mănâncă, şi eu sunt bucuroasă, şi tocmai vreau să spun că e bine, că ne înţelegem unul pe altul, când vomită pe saltea.

Faţa Lydiei s-a întins într-o grimasă dureroasă.

— Şi eu, care credeam că...

Buzele îi erau subţiate, colţurile gurii i se lăsaseră în jos.

— Credeam că am terminat cu asta, dar...

Scutură din cap.

— Nu înţeleg...

Şi-a lins buzele:

— Îţi dai seama ce simt eu? Faci tu asta? El spune iartă-mă. Repet că mâine e duminică, mă lovesc peste faţă şi strig la el să privească.

Charlotte o privea cu ochi îngroziţi pe Lydia, prin apa tulbure.

— Lydia, am spus, acum vei părăsi subsolul, fără să fii speriată sau mânioasă, te vei simţi liniştită şi calmă. Te voi ridica încet, încet din această relaxare adâncă, până la suprafaţă, până la lumină şi împreună vom vorbi despre

ce tocmai ai povestit, doar tu şi eu, înainte să-i scot şi pe ceilalţi din hipnoză.

A mormăit pe un ton obosit.

— Lydia, mă auzi?

A dat din cap.

— Voi număra invers şi când am să ajung la unu, vei deschide ochii şi vei fi complet trează şi conştientă, zece, nouă, opt, şapte, urci spre suprafaţă, eşti total relaxată şi te simţi bine, şapte, şase, cinci, patru, curând vei deschide ochii, dar vei rămâne pe scaun, trei, doi, unu... acum deschizi ochii şi eşti trează.

Ochii ni s-au întâlnit. Chipul Lydiei avea ceva definitiv uscat pe el. Nu era ceva la care să mă fi aşteptat. Eram încă îngheţat din cauza celor pe care le povestise. Dacă legea confidenţialităţii trebuia pusă în balanţă cu obligaţia de a da informaţii, acesta era un caz clar ca lumina zilei în care legea confidenţialităţii nu mai funcţiona, pentru că o a treia parte se afla în pericol în mod cât se poate de evident.

— Lydia, am spus. Înţelegi că trebuie să contactez Serviciul Social?

— De ce?

— Mă obligă la asta ceea ce mi-ai povestit.

— În ce fel?

— Nu înţelegi?

Buzele Lydiei s-au strâns.

— N-am spus absolut nimic.

— Ai descris cum...

— Ţine-ţi gura, mi-a tăiat-o ea. Nu mă cunoşti, nu ai nimic de-a face cu viaţa mea, n-ai niciun drept să te bagi în ce fac eu în propria mea casă.

— Bănuiesc că fiul tău...

— Ţine-ţi gura, a strigat, părăsind încăperea.

Parcasem lângă un gard viu de brazi, la o sută de metri de casa mare de lemn a Lydiei de pe Tennisvägen, din Rotebro. Asistenta de la Serviciul Social acceptase cererea mea de a mă însoţi la prima vizită acasă. Cererea pe care o depusesem la poliţie fusese primită cu un anume scepticism, dar, desigur, condusese la o anchetă.

O Toyota roşie a trecut pe lângă mine şi a oprit în faţa casei. Am părăsit automobilul şi am mers spre femeia scundă, puternică şi am salutat-o.

Din cutia de scrisori ieşeau reclame umezite de ploaie de la Clas Ohlson şi Elgiganten[53]. Poarta joasă era deschisă. Am continuat pe alee, spre casă. Am observat că în grădina neîngrijită nu se afla vreo jucărie. Nicio ladă cu nisip, niciun leagăn în livada cu meri bătrâni, nicio tricicletă la intrare. Jaluzelele erau lăsate la toate ferestrele. Plante moarte se aflau în ghivecele suspendate. O scară de piatră zgrunţuroasă urca spre uşa de la intrare. Mi s-a părut că aud o mişcare în spatele ferestrei galbene, cu sticlă mată. Asistenta socială a sunat. Am aşteptat, dar nu

[53] Magazine universale.

s-a întâmplat nimic. Ea a început să caşte privindu-şi ceasul, a sunat din nou, apoi a încercat clanţa. Uşa nu era încuiată. S-a deschis şi am privit într-un hol mic.

— Alo? a strigat asistenta. Lydia?

Am intrat, ne-am scos pantofii[54] şi am continuat printr-o uşă într-un culoar cu tapet roz pe pereţi şi tablouri ale unor bărbaţi meditând, cu cercuri de lumină în jurul capului. Un telefon roz se afla pe podea, lângă o măsuţă.

— Lydia?

Am deschis o uşă şi am văzut o scară îngustă care ducea la subsol.

— E aici, jos, am spus.

Asistenta socială m-a urmat pe scară, până la camera de joacă unde se aflau o canapea veche din piele şi o masă a cărei tăblie fusese făcută din pătrate de faianţă brună.

Pe o tavă se înşirau câteva lumânări parfumate, printre pietre şlefuite şi bucăţi de sticlă. O lampă cu abajur roşu de hârtie din orez, cu semne chinezeşti pe el, atârna din tavan.

Cu inima bătându-mi puternic, am încercat să deschid uşa de la cealaltă cameră, dar uşa s-a proptit într-o umflătură mare din linoleum. Am apăsat umflătura cu piciorul şi am intrat, dar acolo nu se afla nicio cuşcă. În schimb, în mijlocul încăperii stătea răsturnată o bicicletă cu roata din faţă desfăcută. Unelte zăceau risipite lângă o ladă de plastic gros, albastru. Petice de cauciuc, lipici, chei franceze. Un cârlig lucios era vârât sub

[54] În Suedia este un semn de bună creştere elementară să-ţi scoţi pantofii când intri într-o casă, indiferent dacă este a ta sau una străină.

marginea cauciucului şi întins peste spiţe. Deodată s-a auzit un scârţâit în tavan şi am înţeles că cineva umbla pe duşumea, deasupra noastră. Fără să schimbăm o vorbă, ne-am grăbit să urcăm pe scară. Uşa de la bucătărie era întredeschisă. Am văzut felii de pâine şi firimituri pe podeaua acoperită cu linoleum galben.

— Alo? a strigat asistenta socială.

Am intrat şi am văzut că uşa de la frigider era deschisă. În lumina palidă a becului stătea Lydia, cu privirea abătută. Abia după câteva secunde am descoperit că avea în mână un cuţit. Era un cuţit de pâine lung, cu lama ca un fierăstrău. Braţul îi atârna moale. Lama cuţitului strălucea tremurând lângă picior.

— Nu trebuie să te afli aici, a şoptit ea, privindu-mă brusc.

— OK, am spus retrăgându-mă de-a-ndăratelea în spatele uşii.

— Am putea să ne aşezăm, să vorbim puţin? a spus asistenta socială pe un ton neutru.

Am deschis uşa spre coridor şi am văzut că Lydia se apropia încet.

— Erik, a spus ea.

Dând să închid uşa, am văzut că Lydia o luase la goană spre mine. Am alergat pe culoar până în hol, dar uşa era închisă. Paşii repezi ai Lydiei se apropiau. Se auzea un fel de jeluit. Am deschis cealaltă uşă şi m-am precipitat în camera cu televizorul. Lydia a deschis violent uşa, urmărindu-mă. M-am lovit de un fotoliu, am continuat spre uşa balconului, dar n-am reuşit să mişc clanţa. Lydia alerga ţinând cuţitul ridicat. M-am adăpostit în spatele mesei, iar ea m-a urmat în vreme ce eu continuam să alerg de jur împrejur.

— E vina ta, ţipa ea.

Asistenta socială a intrat alergând în încăpere. Avea respiraţia tăiată.

— Lydia, a spus pe un ton poruncitor. Termină imediat cu prostiile!

— Totul e din vina lui, a spus Lydia.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o. Care e vina mea?

— Asta, a zis, trăgându-şi cuţitul peste gât.

Mă privea în ochi, în vreme ce sângele ţâşnea peste şorţul de bucătărie şi picioarele goale. Gura îi tremura. Cuţitul a căzut pe podea. O mână căuta ceva pe care să se sprijine. S-a prăbuşit şi a rămas culcată pe un şold, ca o sirenă.

Annika Lorentzon a zâmbit stânjenită. Rainer Milch s-a întins peste masă, turnându-şi Ramlösa[55] cu un sunet fâşâit de acid carbonic. Butonii de la manşetă îi sclipeau, în albastru-regal şi auriu.

— Înţelegi cu siguranţă de ce am vrut să vorbim cu tine cât mai repede posibil, a spus Peder Mälarstedt, aranjându-şi cravata.

Am privit mapa pe care mi-o dăduseră. Acolo scria că Lydia depusese o plângere împotriva mea. Susţinea că o împinsesem la sinucidere, silind-o să recunoască lucruri imaginare. Mă acuza că o folosisem drept cobai şi îi inoculasem amintiri false în cap în timpul hipnozei adânci, că de la început o tracasasem fără milă şi cinic în faţa celorlalţi, până ce o distrusesem complet.

Am ridicat ochii din hârtie.

— E o glumă, nu-i aşa?

Annika Lorentzon şi-a întors privirea. Gura lui Holstein era deschisă şi chipul total lipsit de expresie, când a spus:

---

[55] Cea mai folosită apă minerală suedeză.

— E pacienta ta, afirmă lucruri foarte serioase.

— Da, sigur, dar este evident că sunt minciuni, am spus eu zguduit. E imposibil să inoculezi amintiri sub hipnoză, eu pot să-i conduc spre o amintire, dar nu să-mi amintesc pentru ei... E ca o uşă, eu îi conduc spre uşi, dar nu le pot deschide după bunul meu plac.

Rainer Milch m-a privit sever.

— Numai simpla bănuială ar face să se prăbuşească întreaga ta cercetare, Erik, aşa că trebuie să înţelegi toată seriozitatea acestei situaţii.

Am dat iritat din cap:

— A povestit despre fiul ei un lucru care mie mi s-a părut atât de grav, încât am fost silit să contactez Serviciul Social. Faptul că avea să reacţioneze în felul acesta a fost...

Ronny Johansson m-a întrerupt brusc:

— Dar ea nu are niciun copil, aşa scrie aici.

A bătut în hârtie cu un deget lung. Am pufnit tare şi am primit o privire ciudată din partea Annikăi Lorentzon.

— Erik, nu te avantajează să fii arogant în această situaţie, a spus ea încet.

— În care cineva te minte în faţă, am zis eu mânios, făcând o grimasă.

Ea s-a aplecat spre mine:

— Erik, a zis rostind rar cuvintele, ea nu a avut niciodată vreun copil.

— Nu are copii?

— Nu.

În încăpere s-a lăsat tăcerea.

Am privit cum bulele din apa minerală urcau la suprafaţă.

— Nu înţeleg, locuieşte în continuare în casa părintească, am încercat să explic cât de calm puteam. Toate detaliile se potriveau, nu pot crede...

— Tu nu poţi crede, m-a întrerupt Milch. Dar te-ai înşelat.

— Nu se poate minţi în felul acesta, sub hipnoză.

— Poate nu era hipnotizată?

— Ba da, era, îmi dau întotdeauna seama, chipul se schimbă.

— Nu mai are nicio importanţă acum, răul s-a produs deja.

— Dacă nu are copii, nu ştiu, am continuat. Poate vorbea despre ea însăşi, nu mi s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva, dar poate că prelucra în felul acesta o amintire proprie din copilărie.

Annika m-a întrerupt:

— Poate să fie cum spui tu, absolut, dar rămâne faptul că pacienta ta a făcut o încercare serioasă de sinucidere, pe care o pune în seama ta. Propunem să-ţi iei un concediu, în vreme ce vom cerceta toată povestea asta.

A schiţat un zâmbet:

— Se va aranja, Erik, sunt sigură de asta, a spus blând. Însă, pentru moment, trebuie doar să te retragi puţin, până ce vom clarifica totul. Pur şi simplu, nu ne dă mâna să lăsăm ziarele să se distreze cu aceste lucruri.

M-am gândit la ceilalţi pacienţi ai mei, la Charlotte, Marek, Jussi, Sibel, Pierre şi Eva. Nu erau oameni pe care să pot să-i las de pe o zi pe alta, s-ar fi simţit trădaţi, înşelaţi.

— Nu pot. am spus eu încet. Nu am făcut nicio greşeală.

Annika m-a bătut uşor pe mână:

— O să se aranjeze, Lydia Evers este probabil labilă şi confuză, cel mai important lucru este să acţionăm conform regulilor. Tu vei cere să ţi se ia de pe umeri responsabilitatea pentru grupul de hipnoză, în timp ce noi vom face o anchetă internă a incidentului. Ştiu că eşti un doctor bun, Erik, şi, după cum am spus, sunt sigură că te vei întoarce la grup, peste... — a ridicat din umeri — poate chiar peste o jumătate de an.

— Jumătate de an?

Zâmbetul blând al Annikăi a dispărut, ca atunci când sufli într-o lumânare. Faţa i s-a posomorât şi avea un ton de iritare în glas, când a spus:

— Pacienta ta a cerut o interzicere imediată a activităţii tale. În plus, a depus şi la poliţie o plângere împotriva ta. Din punctul nostru de vedere, nu sunt nişte fleacuri, am investit în activitatea ta şi, dacă se va dovedi că munca ta de cercetare nu este de calitate, va trebui să luăm măsuri.

Nu ştiam ce să răspund, aveam doar chef să le râd la toţi în nas.

— E absurd, a fost singurul lucru pe care l-am putut spune.

Apoi m-am întors, ca să plec de acolo.

— Erik, a strigat Annika după mine. Nu înţelegi că asta este o şansă?

M-am oprit.

— Dar nu puteţi crede în rahatul ăla, cu amintiri implantate în creier, nu?

Ea a ridicat din umeri:

— Nu asta e important. Lucrul cel mai important este să urmăm regulile. Ia-ţi concediu de la activitatea cu hipnoza, priveşte acest lucru ca o propunere de conciliere.

Poţi continua cercetarea, poţi lucra în liniştе şi pace, numai să nu practici terapie prin hipnoză în perioada în care noi vom face ancheta...

— De fapt, ce vrei să spui? Eu nu pot recunoaşte ceva ce nu este adevărat.

— Dar nici nu ţi-o cer.

— Aşa sună. O cerere de concediu ar fi considerată ca o recunoaştere din partea mea.

— Spune că ai nevoie de concediu, mi-a poruncit ea sec.

— La naiba, e prea stupid, am râs eu, părăsind încăperea.

Era târziu după-amiaza. Soarele lucea în bălţile lăsate de o ploaie scurtă, mirosea a pădure, a pământ umed şi a rădăcini putrezite, în vreme ce alergam în jurul lacului meditând la purtarea Lydiei. Eram în continuare sigur că spusese adevărul în timpul hipnozei — dar nu şi în ce fel îl spusese. Ce adevăr spusese ea, de fapt? Probabil că descrisese o amintire adevărată, concretă, dar o plasase într-un timp greşit. În hipnoză e mult mai vădit că faptele trecute nu sunt trecute, mi-am repetat mie însumi.

Mi-am umplut plămânii cu aerul proaspăt de început de vară şi am sprintat pe ultima bucată prin pădure, spre casă. Când am ajuns pe strada noastră, am văzut o maşină mare, neagră parcată lângă aleea noastră. Doi bărbaţi aşteptau nerăbdători. Unul se oglindea în caroseria lucioasă a maşinii, în vreme ce fuma cu gesturi repezite o ţigară. Celălalt făcea câteva fotografii ale casei noastre. Nu mă văzuseră încă. Am încetinit pasul şi tocmai mă întrebam dacă n-ar fi mai bine să mă întorc, când m-au descoperit. Bărbatul cu ţigara a stins-o imediat sub talpă, celălalt a întors repede aparatul spre mine. Încă mai gâfâiam atunci când m-am apropiat de ei.

— Erik Maria Bark? a întrebat bărbatul care până atunci fumase.

— Ce vreţi?

— Suntem de la ziarul de seară *Expressen*.

— *Expressen*?

— Da, am dori să vă punem câteva întrebări legate de una dintre pacientele dumneavoastră...

Am scuturat din cap.

— Nu am nimic de discutat cu persoane din afară.

— Aha!

Privirea bărbatului a alunecat peste faţa mea înroşită de efort, bluza neagră de alergător, pantalonii mototoliţi şi căciuliţa ţuguiată. L-am auzit tuşind pe fotograful care stătea mai în spate. O pasăre s-a rotit deasupra noastră, corpul ei a alunecat într-un arc perfect, reflectat de capota maşinii. Am văzut cerul devenind compact şi înroşindu-se deasupra pădurii. Poate că avea să mai plouă în seara aceea.

— Pacienta dumitale este intervievată în ziarul de dimineaţă. Spune lucruri destul de grave, a zis jurnalistul pe un ton sec.

I-am întâlnit privirea. Avea o faţă destul de simpatică. De vârstă mijlocie, un pic cam gras.

— Ai o şansă să o contrazici, a adăugat cu glas scăzut.

Ferestrele casei noastre erau întunecate. Simone rămăsese cu siguranţă în oraş, la galerie. Benjamin era încă la grădiniţă.

I-am zâmbit bărbatului şi el a spus cu sinceritate:

— Altfel, versiunea ei va intra la tipar fără nicio replică.

— Niciodată nu mi-ar trece prin cap să mă exprim public despre un pacient, i-am explicat pronunţând rar cuvintele, apoi am trecut prin faţa celor doi bărbaţi,

îndreptându-mă spre intrare, am descuiat uşa, am intrat şi apoi am rămas în picioare în hol, în vreme ce-i auzeam plecând.

*

A doua zi, la ora şase şi jumătate dimineaţa, a sunat telefonul. Era şeful spitalului Karolinska, Annika Lorentzon.

— Erik, Erik, a spus ea cu voce hăituită. Ai citit ziarele?

Simone s-a ridicat în capul oaselor în pat lângă mine, mi-a aruncat o privire neliniştită, iar eu am făcut un gest de respingere, ieşind apoi pe hol.

— Dacă e vorba de acuzaţiile ei, toată lumea o să înţeleagă că sunt minciuni...

— Nu, m-a întrerupt pe un ton iritat. Nu înţelege toată lumea. Mulţi o consideră drept o persoană fără apărare, slabă şi uşor de rănit, o femeie care a fost victima unui medic deosebit de manipulator şi neserios. Omul în care ea a avut cea mai mare încredere, în mâinile căruia i s-a încredinţat, a trădat-o şi a folosit-o. Asta scriu ziarele.

Am auzit-o respirând sacadat în receptor. Părea obosită atunci când a continuat:

— Asta dăunează întregii noastre activităţi, o înţelegi prea bine.

— Scriu o replică, am spus scurt.

— N-ajunge, Erik. Mi-e teamă că nu ajunge.

A făcut o scurtă pauză, apoi a spus cu glas monoton:

— Are de gând să ne dea în judecată.

— N-o să câştige niciodată, am pufnit eu.

— În continuare, nu înţelegi cât de serios este, nu-i aşa, Erik?

— Ce spune?

— Îţi propun să te duci să cumperi ziarul. Apoi, va trebui să te gândeşti serios cum vei aborda toate astea. Eşti convocat în faţa conducerii astăzi la ora 16:00.

*

Când mi-am văzut faţa pe prima pagină a ziarelor, a fost ca şi cum inima şi-ar fi încetinit bătăile. Era un prim-plan al meu, cu căciuliţă şi maiou, eram roşu la faţă şi aveam un aer aproape apatic. M-am dat jos de pe bicicletă cu picioarele tremurând, am cumpărat ziarul şi m-am întors acasă. Pe cealaltă pagină era o fotografie neclară a Lydiei, care stătea ghemuită cu un ursuleţ în braţe. Articolul povestea cum eu, Erik Maria Bark, o hipnotizasem şi o folosisem drept cobai, urmărind-o apoi cu acuzaţii de maltratări şi crimă. După spusele reporterului, ea plânsese şi afirmase că nu este interesată de vreo despăgubire. Banii nu vor putea niciodată s-o despăgubească pentru ceea ce trăise. Fusese complet distrusă şi mărturisise lucruri pe care eu i le pusesem în gură, sub hipnoză profundă. Culmea persecuţiilor mele a fost atinsă atunci când m-am năpustit în casa ei şi am provocat-o să se sinucidă. Voise doar să moară, spunea ea, era ca şi cum ar fi fost într-o sectă unde eu eram conducător, iar ea nu mai avea voinţă proprie. Abia în spital îndrăznise, în sfârşit, să pună sub semnul întrebării tratamentul meu. Acum cerea ca niciodată să nu mai am permisiunea de a face aşa ceva şi împotriva altor oameni.

Pe pagina următoare se afla o fotografie a lui Marek, din grupul de pacienţi. El ţinea cu Lydia şi spunea că activitatea mea era cu totul primejdioasă şi că eram

obsedat să găsesc lucruri bolnave pe care mai apoi ei erau siliţi să le recunoască sub hipnoză.

Mai jos pe pagină, expertul Göran Sörensen îşi spunea părerea. Nu mai auzisem niciodată până atunci despre această persoană. Dar el se afla aici, condamnând întreaga mea cercetare, compara hipnoza cu şedinţele de spiritism şi lăsa să se înţeleagă că îmi drogam probabil pacienţii, ca să-i oblig să facă aşa cum voiam.

Mintea mi s-a golit. Am auzit ticăind ceasul din bucătărie, auzeam zgomotul unor maşini care treceau pe stradă. S-a deschis uşa şi a intrat Simone. După ce a citit ziarul, a devenit livid㠄 la faţă.

— Ce se întâmplă? a şoptit ea.

— Nu ştiu, am zis, simţindu-mi gura uscată.

Stăteam acolo privind în gol. Dacă teoriile mele erau greşite? Dacă hipnoza nu funcţiona la oamenii grav traumatizaţi? Dacă era adevărat că dorinţa mea de a găsi tipare le influenţa amintirile? Nu credeam că era posibil ca Lydia să vadă sub hipnoză un copil care nu exista. Fusesem convins că descria o amintire adevărată, dar acum începeam să mă simt total derutat.

A fost foarte ciudat să străbat scurta distanţă de la intrare până la lift, spre biroul Annikăi Lorentzon. Nimeni din personal nu voia să mă privească în ochi. Când treceam, persoane pe care le cunoşteam şi cu care obişnuiam să mă întâlnesc aveau un aer tulburat şi abătut, îşi întorceau feţele şi se grăbeau pe drumul lor.

Până şi mirosul din lift era străin. Mirosea a flori putrede şi am început să mă gândesc la înmormântări, ploaie şi despărţiri.

Când am ieşit din lift, Maja Swartling s-a strecurat grăbită prin faţa mea. S-a făcut că nu mă vede. În cadrul uşii de la biroul Annikăi Lorentzon stătea Rainer Milch. S-a dat la o parte, eu am intrat şi am salutat.

— Erik, Erik, ia loc, a spus Rainer.

— Mulţumesc, prefer să stau în picioare, am zis scurt, dar m-am răzgândit.

Mă mai întrebam încă ce naiba căutase Maja Swartling la consiliul de conducere. Poate venise aici ca să mă apere. Era de fapt una dintre puţinii care aveau o cunoaştere adevărată, temeinică a cercetării mele.

Annika Lorentzon stătea lângă fereastră, de cealaltă parte a încăperii. M-am gândit că e nepoliticos şi bizar din partea ei să nu-mi ureze bun venit. În loc s-o facă, stătea acolo cu braţele în jurul corpului şi privea înverşunată pe fereastră.

— Ţi-am dat o mare şansă, Erik, a spus Peder Mälarstedt.

Rainer Milch a încuviinţat.

— Dar tu ai refuzat să cedezi, a spus el, ai refuzat să pleci de bunăvoie, cât timp ne-am fi făcut ancheta.

— Pot să revin asupra hotărârii, am spus cu glas scăzut. Pot să...

— E prea târziu acum, m-a întrerupt el. Am fi putut să ne apărăm cu asta ieri, astăzi ar fi doar patetic.

Annika Lorentzon a deschis gura:

— Eu... a spus ea cu un glas stins, fără să se întoarcă spre mine. Eu mă voi afla la *Rapport*[56] diseară şi voi explica modul în care am putut să te sprijinim.

---

[56] Emisiunea de ştiri de seară a celui mai important post de televiziune din Suedia, SVT1.

— Dar n-am făcut nicio greşeală, am spus. Că un pacient vine cu acuzaţii false nu înseamnă că poate distruge o cercetare de ani de zile, nenumărate tratamente care de fapt au fost întotdeauna fără cusur...

— Nu e numai un pacient, m-a întrerupt Rainer Milch. Sunt mai mulţi. În plus, am auzit un expert pronunţându-se despre cercetarea ta...

A tăcut, dând din cap.

— E vorba despre acel Göran Sörensen sau cum îi spune? am întrebat iritat. N-am auzit niciodată de el şi, în mod evident, habar n-are despre ce vorbeşte.

— Avem un contact care a studiat munca ta ani de zile, a explicat Rainer Milch, scărpinându-se pe gât. Ea spune că vrei foarte mult, dar că aproape toate tezele tale ţi le bazezi pe iluzii deşarte. Nu ai nicio dovadă şi tot timpul te îndepărtezi de binele pacienţilor, ca să ai dreptate tu.

Am rămas fără glas.

— Cum se numeşte expertul?

N-au răspuns.

— Se numeşte cumva Maja Swartling?

Chipul Annikăi Lorentzon s-a înroşit puternic.

— Erik, a spus, întorcându-se în sfârşit spre mine. Cu începere de astăzi eşti suspendat. Nu mai vreau să te am în spitalul meu.

— Atunci, pacienţii mei, trebuie să mă îngrijesc să...

— Or să fie transferaţi, m-a întrerupt ea.

— Se vor simţi rău, dacă...

— În orice caz, e din vina ta, a zis cu glas ridicat.

În încăpere s-a lăsat o tăcere totală. Frank Paulsson stătea cu faţa întoarsă, Ronny Johansson, Peder Mälarstedt, Rainer Milch şi Svein Holstein şedeau cu chipurile lipsite de expresie.

— Deci, aşa, am spus eu pe un ton sec.

Doar cu câteva săptămâni în urmă mă aflasem în aceeaşi încăpere şi primisem fonduri. Acum, totul era terminat, dintr-o singură lovitură.

Când am ajuns în zona din faţa spitalului, câţiva oameni s-au apropiat de mine. O femeie foarte înaltă, blondă întindea un microfon spre mine.

— Bună, a spus ea cu glas rece. M-am gândit să te rog să comentezi faptul că un alt pacient al dumitale, o femeie pe nume Eva Blau, a fost internată săptămâna trecută pentru îngrijire psihiatrică forţată.

— Despre ce vorbeşti?

M-am întors, însă fotograful mă urmărea cu camera TV. Luciul negru al obiectivului mă căuta. Am privit femeia blondă, am văzut ecusonul ei, o chema Stefanie von Sydow, i-am văzut căciuliţa albă, tricotată şi mâna care făcea semn camerei.

— Crezi în continuare că hipnoza este un tratament bun?

— Da, am răspuns eu.

— Deci, vei continua?

Lumina albă care intra pe fereastra înaltă din capătul coridorului se reflecta în podeaua încă umedă a secţiei pentru îngrijire psihiatrică a spitalului Söder. Am trecut pe lângă un şir de uşi închise, cu fâşii de cauciuc pe margine şi vopseaua dusă; m-am oprit la camera B39 şi am văzut cum pantofii mei lăsaseră urme pe luciul podelei.

Dintr-o cameră îndepărtată se auzeau bufnete înfundate şi un plâns slab, apoi s-a lăsat tăcerea. Am rămas pe loc un moment, încercând să-mi adun gândurile înainte să bat la uşă, să introduc cheia în broască, s-o răsucesc şi apoi să intru.

Am adus cu mine de pe culoar mirosul de ceară de parchet în aburii de sudoare şi vomă din încăperea pe jumătate întunecată. Eva Blau era culcată în pat, cu spatele la mine. M-am dus la fereastră şi am încercat să fac lumină, am vrut să ridic jaluzelele un pic, dar aţa s-a rupt. Cu coada ochiului am văzut că Eva Blau începea să se întoarcă. Am mai tras de jaluzea, dar mi-a scăpat firul şi s-a ridicat cu o pocnitură puternică.

— Iartă-mă, am spus, voiam doar să fac puţină lumină...

În lumina bruscă şi tăioasă, Eva Blau stătea cu colţurile gurii lăsate în jos, într-o expresie de amărăciune, privindu-mă cu ochii injectaţi. Inima mi-a bătut mai repede. Vârful nasului îi fusese tăiat. Stătea gheboşată, cu un pansament însângerat în jurul mâinii şi mă privea fix.

— Eva, am venit de îndată ce am aflat.

Se izbea cu mâna pansată făcută pumn în stomac. Rana rotundă de pe nasul tăiat lucea roşie pe faţa ei chinuită.

— Am încercat să vă ajut, am spus. Dar am început să înţeleg că m-am înşelat aproape în toate privinţele, credeam că sunt pe urmele a ceva important, că înţelegeam cum funcţiona hipnoza, dar nu era adevărat, n-am înţeles absolut nimic şi îmi pare rău că nu v-am putut ajuta pe niciunul dintre voi.

S-a şters cu dosul mâinii peste nas şi din rană a început să i se prelingă sânge pe gură.

— Eva? De ce ai făcut asta împotriva ta? am întrebat.

— Tu, tu ai făcut-o, e vina ta, a ţipat brusc. Totul e din vina ta, mi-ai distrus viaţa, mi-ai luat tot ce aveam!

— Înţeleg că eşti supărată pe mine, pentru că...

— Ţine-ţi gura! m-a întrerupt. Nu înţelegi nimic. Viaţa mea e distrusă şi eu am să ţi-o distrug pe a ta. Aştept să-mi vină rândul, pot aştepta oricât de mult, tot am să mă răzbun!

Apoi a început să urle, cu gura larg deschisă, răguşit şi smintit. Uşa s-a deschis şi a intrat doctorul Andersen.

— Trebuia să aştepţi afară, a spus cu voce tăioasă.

— Am primit cheia de la soră şi m-am gândit că...

M-a tras afară pe coridor, a tras uşa, încuind-o.

— Pacienta e paranoică şi...

— Nu, nu cred, l-am întrerupt zâmbind.

— E diagnosticul meu, e pacienta mea, a spus.

— Da, scuză-mă.

— De sute de ori, în fiecare zi, ne roagă să-i închidem uşa şi să încuiem cheia în dulap.

— Da, deşi...

— Şi a spus că nu va depune mărturie împotriva nimănui, că putem s-o supunem la şocuri electrice şi la violuri, dar nu povesteşte nimic. De fapt, ce-ai făcut cu pacienţii tăi? E speriată, îngrozitor de speriată. N-a fost prea înţelept să intri.

— E furioasă, dar nu-i este teamă de mine, l-am întrerupt cu voce ridicată.

— Am auzit-o ţipând, a zis el.

După vizita la spitalul Söder şi întâlnirea cu Eva Blau, am luat maşina până la sediul televiziunii şi am spus că doresc s-o întâlnesc pe Stefanie von Sydow, jurnalista de la *Rapport*, care încercase să mă facă să dau o declaraţie mai devreme, în cursul zilei. Recepţionera a sunat o asistentă de redacţie şi apoi mi-a dat telefonul. Am spus că eram gata să dau un interviu, dacă erau interesaţi. După un scurt moment, asistenta a venit jos. Era o femeie tânără, cu părul scurt şi o privire inteligentă.

— Stefanie te primeşte peste zece minute.

— Perfect.

— Te conduc la cabina de machiaj.

Când am ajuns acasă după scurtul interviu, totul era cufundat în întuneric. Am strigat, dar n-a răspuns nimeni. Simone stătea pe canapea în faţa televizorului stins, în camera de la etaj.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu. Unde e Benjamin?

— E la David, a spus cu un glas lipsit de viaţă.

— Nu era vremea să se întoarcă acasă? Ce i-ai spus?

— Nimic.

— Dar ce este? Spune-mi, Simone.

— De ce-aş face-o? Nu mai ştiu cine eşti, a zis.

Am simţit neliniştea urcându-mi în trup, m-am apropiat şi am încercat să-i dau la o parte părul de pe faţă.

— Nu mă atinge, a şuierat, trăgându-şi capul.

— Nu vrei să vorbeşti?

— Să vreau? Nu e treaba mea, a spus. Tu ar fi trebuit să vorbeşti, să nu mă laşi să găsesc singură fotografiile, să nu mă simt ca o idioată.

— Despre ce fotografii vorbeşti?

A desfăcut un plic bleu şi a scos câteva fotografii. M-am văzut pozând în apartamentul Majei Swartling,

apoi o serie de imagini ale ei, având pe ea doar nişte chiloţi verzi. Părul negru îi cădea în şuviţe peste pieptul larg, alb. Părea bucuroasă, cu obrajii roşii. Câteva fotografii reprezentau imagini de aproape, mai mult sau mai puţin clare, ale unor sâni. Într-una dintre fotografii avea picioarele desfăcute.

— Sixan, o să încerc...

— Nu mai am putere pentru alte minciuni, m-a întrerupt ea. Nu acum, în orice caz.

A deschis televizorul, a schimbat pe *Aktuellt*[57] şi a nimerit în mijlocul reportajului despre scandalul hipnozei. Annika Lorentzon, de la institutul Karolinska, nu voia să comenteze cazul cât timp se desfăşura ancheta, dar, când jurnalista a amintit suma enormă pe care conducerea tocmai i-o aprobase lui Erik Maria Bark pentru cercetare, ea a căpătat un aer hăituit.

— A fost o greşeală, a spus cu glas scăzut.

— Care era greşeala, ce vrei să spui?

— Erik Maria Bark este pentru moment suspendat.

— Numai pentru moment?

— Nu va mai avea ocazia să hipnotizeze la institutul Karolinska, a spus ea.

Apoi, mi-am văzut propriul chip pe ecran, eram în studioul de televiziune, cu o privire speriată.

— Vei continua să hipnotizezi la alte spitale? mă întreba jurnalista.

Aveam aerul că nu-i înţelesesem întrebarea şi am clătinat aproape invizibil din cap.

— Erik Maria Bark, crezi în continuare că hipnoza este o formă bună de tratament? m-a întrebat ea.

[57] Altă emisiune de ştiri de seară, pe SVT2.

— Nu ştiu, am răspuns cu glas slab.
— Vei continua?
— Nu.
— Niciodată?
— Nu voi mai hipnotiza niciodată pe nimeni, am răspuns.
— E o promisiune? m-a întrebat jurnalista.
— Da.

38. Miercuri, şaisprezece decembrie, înainte de prânz

Erik tresare şi mâna care ţine paharul cu cafea face fără voie o mişcare, lăsând să curgă cafea pe costum şi pe manşeta cămăşii.

Joona îl priveşte întrebător, scoate un şerveţel din cutia cu Kleenex de pe bordul maşinii.

Erik priveşte pe geam la casa mare, galbenă, grădina şi gazonul pe care se află uriaşul Nalle Puh cu dinţii de vampir, desenaţi cu carioca.

— E periculoasă? întreabă Joona.

— Cine?

— Eva Blau?

— Poate, răspunde Erik. Vreau să spun, poate foarte uşor să facă lucruri periculoase.

Joona opreşte motorul, îşi desface centura de siguranţă şi deschide portiera.

— Nu te aştepta la prea mult, spune Joona cu accentul său melancolic de finlandezo-suedez. Liselott Blau poate că nu are nimic de-a face cu Eva.

— Poate, răspunde Erik visător.

Păşesc pe aleea cu plăci de ardezie cenuşie. Mici fulgi rotunzi, aproape ca boabele de grindină, dar nu din gheaţă, ci din zăpadă, se rotesc în aer. Dacă ridici privirea, par un văl alb, o ceaţă ca laptele, în faţa casei mari de lemn.

— Dar trebuie să fim precauţi, spune Joona. Pentru că acesta poate să fie de fapt castelul ruinat.

Chipul său simetric, prietenos se luminează într-un zâmbet uşor. Erik se opreşte în mijlocul aleii. Simte că stofa udă din jurul mâinii a devenit rece. Miroase a cafea veche.

— Castelul ruinat este o casă în fosta Iugoslavie, spune Erik. E un apartament în Jakobsberg sau o sală de sport din Stocksund, ori o casă verde sus, în Dorotea şi aşa mai departe.

Nu se poate abţine să nu zâmbească atunci când întâlneşte privirea întrebătoare a lui Joona.

— Castelul ruinat nu este o casă anume, e un termen, explică Erik. Grupul de hipnoză îi spunea aşa, castelul ruinat... locul în care avusese loc abuzul.

— Cred că înţeleg, spune Joona. Unde se afla castelul ruinat al Evei Blau?

— Asta e problema, răspunde Erik. Era singura care nu găsise drumul la castelul ei ruinat. Nu a descris niciodată un loc anume, spre deosebire de ceilalţi.

— Poate este aici, spune Joona arătând spre casă.

Continuă să meargă cu paşi mari pe dalele aleii. Erik caută în buzunar, după cutia cu papagalul. Se simte rău, e ca şi cum încă ar mai fi ameţit de amintirile sale. Îşi freacă tare fruntea, vrea să ia o tabletă, orice, dar acum trebuie să aibă mintea absolut limpede. Trebuie să termine cu tabletele, nu poate să se mai ascundă după ele, trebuie să-l găsească pe Benjamin înainte de-a fi prea târziu.

Erik apasă butonul soneriei, aude sunetul greu prin lemnul masiv şi trebuie să se stăpânească să nu spargă uşa, să se repeadă înăuntru, strigându-l pe Benjamin. Joona ţine mâna în interiorul hainei. Uşa e deschisă după un moment de către o femeie tânără, cu ochelari, păr roşu şi cicatrice mici pe amândoi obrajii.

— O căutăm pe Liselott Blau, spune Joona.

— Eu sunt, zice ea, privindu-i întrebătoare.

Joona îl priveşte pe Erik şi înţelege că femeia cu părul roşu nu este aceea care se numea Eva Blau.

— De fapt, o căutăm pe Eva, spune el.

— Eva? Care Eva? Despre ce e vorba? întreabă femeia.

Joona îşi arată legitimaţia de poliţist şi o întreabă dacă pot să intre un moment. Ea nu vrea să le dea drumul şi Joona o roagă să-şi pună ceva pe ea şi să iasă o clipă afară. Câteva minute mai târziu, stau pe pajiştea îngheţată şi vorbesc, în vreme ce fuioare de abur le ies din gură.

— Locuiesc singură, spune ea.

— E o casă mare.

Femeia zâmbeşte reţinut:

— Îmi dă mâna.

— Eva Blau este o rudă a dumitale?

— Nu cunosc nicio Eva Blau, după cum am mai spus.

Joona îi arată trei fotografii ale Evei, pe care le-a scos după imaginile de pe caseta video, dar femeia roşcată scutură doar din cap.

— Priveşte atent, spune Joona cu gravitate.

— Nu-mi spune mie ce să fac, pufneşte ea.

— Nu, doar te rog...

— Eu îţi plătesc salariul, îl întrerupe femeia. Din impozitul meu ţi se plăteşte leafa.

— Mai uită-te o dată la fotografii, dacă eşti amabilă, o roagă el.

— N-am văzut-o niciodată.

— E foarte important, îi explică Joona.

— Poate pentru voi, zice femeia. Dar nu pentru mine.

— Îşi spune Eva Blau, continuă Joona. Blau e un nume destul de neobişnuit în Suedia.

Erik vede brusc o perdea mişcându-se la etaj. O ia la goană spre casă şi îi aude pe amândoi strigând după el. Se năpusteşte pe uşă, aleargă prin hol, aruncă priviri în jur, vede scara lată şi o urcă cu paşi mari.

— Benjamin, strigă el oprindu-se.

Coridorul se întinde în ambele direcţii, cu uşi spre dormitoare şi săli de baie.

— Benjamin? spune din nou cu glas scăzut.

Podeaua scârţâie undeva. Aude cum femeia roşcată intră în goană la parter. Erik încearcă să se orienteze, să-şi dea seama la ce fereastră fluturase perdeaua, o ia repede la dreapta, spre ultima uşă de pe culoar. Încearcă s-o deschidă, dar simte că e încuiată. Se apleacă şi priveşte pe gaura cheii. Cheia e în broască, i se pare însă că ghiceşte un reflex întunecat pe metal.

— Deschide uşa, spune cu voce ridicată.

Femeia roşcată a început să urce scara.

— Nu ai ce căuta aici! strigă ea.

Erik se dă un pas înapoi, loveşte uşa cu piciorul şi intră. Camera e goală: un pat mare, nefăcut, cu cearşaf roz, o mochetă roz şi uşile unui şifonier cu oglinzi fumurii. Un aparat foto, montat pe un stativ, este orientat spre pat. Se duce şi deschide şifonierul, dar nu e nimeni acolo, se întoarce şi dă roată, priveşte draperiile grele, fotoliul, apoi se apleacă şi vede un bărbat care se târăşte sub

pat, în întuneric: ochii speriaţi, timizi, pulpele subţiri şi picioarele goale.

— Ieşi afară, spune sever.

Se apleacă, dă de o gleznă şi trage afară un băieţandru gol. Băiatul încearcă să explice ceva, îi vorbeşte precipitat într-o limbă ce seamănă cu araba, în vreme ce-şi trage pe el o pereche de jeanşi. Plapuma se mişcă în pat, un alt băiat scoate capul şi spune ceva pe un ton dur amicului său, care tace imediat. În uşă stă roşcata şi repetă cu voce tremurătoare să-i lase prietenii în pace.

— Sunt minori? întreabă Erik.

— Afară din casa mea! urlă ea, ca scoasă din minţi.

Cel de-al doilea băiat s-a înfăşurat în plapumă. Scoate o ţigară şi-l priveşte zâmbind pe Erik.

— Afară! strigă Liselott Blau.

Erik iese pe coridor, apoi o ia pe scară în jos. Femeia îl urmează şi îi strigă cu glas spart să se ducă la dracu'. Erik părăseşte casa, luând-o pe alee. Joona îl aşteaptă la ieşire, cu arma scoasă ascunsă lângă corp. Femeia rămâne în uşă.

— Nu puteţi face aşa ceva, strigă ea. Nu e permis, poliţia trebuie să aibă mandat ca să intre.

— Eu nu sunt poliţist, îi strigă peste umăr Erik.

— Dar... o să vă reclam!

— Fă-o dacă vrei, spune Joona. Pot să-ţi primesc plângerea, pentru că, aşa cum ţi-am spus, eu sunt poliţist.

39. Miercuri, şaisprezece decembrie, după-amiaza

Înainte să ajungă pe Norrtäljevägen, Joona trage la marginea drumului. Un camion cu un concasor prăfuit pe platformă trece pe lângă ei. Joona scoate din buzunar o bucată de hârtie şi citeşte:

— Mai am trei Blau în zona Stockholmului, trei în Västerås, doi în Eskilstuna şi unu în Umeå.

Îndoaie din nou hârtia, zâmbind încurajator către Erik.

— Charlotte, spune încet Erik.

— Nu există nicio Charlotte, zice Joona ştergând o pată de pe oglinda retrovizoare.

— Charlote Cederskiöld, continuă Erik. Era drăguţă cu Eva. Cred că-i închiriase o cameră, în vremea aceea.

— Unde am putea s-o găsim pe Charlotte?

— Acum zece ani locuia în Stocksund, dar...

Joona forma deja numărul de la sediul poliţiei.

— Bună, Anja. Da, mulţumesc, şi tu la fel. Ştii ce? Am nevoie de numărul de telefon şi de adresa unei anume Charlotte Cederskiöld. Locuieşte în Stocksund sau locuia

acolo acum zece ani. Da, mulţumesc. OK, aşteaptă, spune el, scoate un pix şi scrie pe spatele unei chitanţe. Mulţumesc mult.

Semnalizează spre stânga şi reintră pe şosea.

— Locuieşte tot acolo?

— Nu, dar am avut totuşi noroc, spune el. Locuieşte în apropiere de Rimbo.

Erik simte un junghi de nelinişte în stomac. Nu ştie de ce mutarea ei din Stocksund i se pare îngrijorătoare, deşi poate că ar trebui s-o interpreteze exact invers.

— Domeniul Husby, spune Joona introducând un disc în CD-player.

Murmură că e muzica mamei lui şi măreşte volumul.

— Sarja Varjus, strigă el.

Dă din cap cu tristeţe şi cântă împreună cu vocea de pe CD:

— Dam dam da da di dum...

Muzica melancolică răsună în maşină. Când se termină melodia, rămân tăcuţi un moment, apoi Joona spune cu glas aproape uimit:

— Nu-mi mai place muzica finlandeză!

Îşi drege glasul, tuşind de câteva ori.

— Cred că e un cântec frumos, spune Erik.

Joona zâmbeşte, aruncându-i o privire rapidă:

— Mama era de faţă când Sarja a devenit regina tangoului, la Seinäjoki...

Când părăsesc drumul spre Norrtälje, lat şi cu mult trafic şi, în dreptul localităţii Sätuna, o cotesc pe drumul 77, începe să cadă o ploaie deasă, amestecată cu zăpadă. La răsărit se întunecă şi fermele pe lângă care trec capătă culori tot mai închise.

Joona bate cu degetele în bordul maşinii. Aerul încălzit electric iese susurând din ventilator. Erik îşi simte picioarele umezindu-se de la căldura ciudată din maşină.

— Să vedem acum, îşi spune Joona şi continuă să meargă prin mica aşezare, apoi pe un drum îngust, printre ogoare îngheţate.

În depărtare se vede o casă mare, albă, în spatele unui gard înalt. Parchează în faţa porţii deschise şi ultima bucată de drum o parcurg pe jos. O femeie tânără cu o geacă din piele greblează pietrişul de pe alee. În jurul picioarelor ei aleargă un retriever auriu.

— Charlotte, strigă tânăra, Charlotte.

O femeie vine, înconjurând casa şi trăgând după ea un sac negru de gunoi. E îmbrăcată în vestă roz de puf şi pulover gros cenuşiu, jeanşi uzaţi şi cizme de cauciuc.

Charlotte, se gândeşte Erik. Este chiar Charlotte.

A dispărut femeia subţire, reţinută, cu haine elegante şi coafură paj bine îngrijită. Persoana care le vine în întâmpinare arată cu totul altfel. Părul ei e lung şi complet cărunt, strâns într-o coadă groasă. Faţa îi e plină de riduri şi complet nemachiată. E mai frumoasă ca oricând, gândeşte Erik. Când dă cu ochii de el, e ca şi cum peste ea ar fi trecut o suflare fierbinte. Priveşte, mai întâi uimită, apoi începe să zâmbească larg:

— Erik, spune ea şi glasul îi e neschimbat: adânc, articulat şi cald.

Lasă să-i cadă sacul şi-i prinde mâinile.

— Tu eşti? Ce minunat e să te văd din nou!

Îl salută pe Joona şi apoi rămâne nemişcată o clipă, privindu-i. O femeie voinică deschide uşa de la intrare şi se uită la ei. E tatuată pe gât şi are un hanorac mototolit, negru.

— Ai nevoie de ajutor? strigă ea.

— Sunt prietenii mei, răspunde Charlotte şi face cu mâna un gest liniştitor.

Charlotte priveşte zâmbind după femeia masivă, în vreme ce aceasta închide uşa.

— Am făcut... am transformat domeniul într-o casă pentru femei. Era o grămadă de spaţiu, aşa că primesc femei care trebuie să dispară sau cum se spune. Le las să locuiască aici, gătim împreună, muncim pământul... până ce ele simt că vor să facă din nou ceva singure, de fapt, nu e nimic complicat.

— Sună bine, spune Erik.

Ea dă din cap şi face un gest spre uşă, ca pentru a-i invita să intre.

— Charlotte, trebuie să o găsim pe Eva Blau, spune Erik. Ţi-o aminteşti?

— Sigur că mi-o amintesc. Ea mi-a fost primul oaspete aici. Aveam camerele din aripa laterală a casei şi...

Se opreşte.

— E ciudat c-o pomeneşti, continuă ea apoi. Eva m-a sunat cu numai câteva săptămâni în urmă.

— Ce voia?

— Era furioasă, spune Charlotte.

— Da, suspină Erik.

— De ce era furioasă?

Charlotte trage adânc aer în piept. Erik aude vântul prin ramurile de brad, vede că cineva a încercat să facă un om de zăpadă din puţina zăpadă care a căzut.

— Eva e furioasă pe Erik.

Simte cum îl trec fiorii când se gândeşte la faţa ascuţită a Evei, la vocea ei agresivă, la ochii sfredelitori şi la vârful nasului tăiat.

— Ai promis să nu mai hipnotizezi, dar brusc, acum o săptămână, ai început din nou. Erai în toate ziarele, vorbeau despre tine la televizor. Desigur că mulţi au fost indignaţi.

— Am fost silit, spune Erik. Dar a fost doar o excepţie.

Îi prinde mâna într-a sa.

— Tu m-ai ajutat, şopteşte ea. Atunci, când am văzut... îţi aminteşti?

— Mi-amintesc, spune Erik încet.

Charlotte îi zâmbeşte.

— A fost de ajuns, am intrat în castelul ruinat, am ridicat privirea şi l-am văzut pe cel care-mi făcuse rău.

— Ştiu.

— Nu s-ar fi întâmplat niciodată fără tine, Erik.

— Deşi eu...

— Ceva aici, în mine s-a întregit, spune ea, făcând un gest spre inimă.

— Unde este Eva acum? întreabă Joona.

Charlotte îşi încruntă uşor fruntea.

— Când a fost externată din spital, s-a mutat într-un apartament în Åkersberga Centrum şi a intrat în secta Martorilor lui Jehova. În prima perioadă, am ţinut mult legătura. Am ajutat-o cu bani, apoi n-am mai văzut-o. Credea că e urmărită, vorbea mult despre nevoia de a căuta protecţie, spunea că răul se află pe urmele ei.

Charlotte îl priveşte pe Erik.

— Pari trist, spune ea.

— Fiul meu a dispărut, Eva e singura noastră pistă.

Charlotte îl priveşte compătimitoare.

— Se va rezolva.

— Ştii cum o cheamă? întreabă Erik.

— Care e numele ei real, vrei să zici? Nu i l-a spus nimănui, poate că nici ea însăşi nu-l ştie.

— Bine.

— Dar când a sunat şi-a spus Veronica.

— Veronica?

— După Vălul Veronicăi, probabil.

Se îmbrăţişează scurt, apoi Erik şi Joona se grăbesc înapoi la maşină. În timp ce se îndreaptă spre sud, în direcţia Stockholmului, Joona vorbeşte din nou la telefon. Cere să fie ajutat să găsească o anume Veronica, în Åkersberga Centrum şi o adresă a sediului sectei Martorii lui Jehova.

Erik îl aude pe Joona vorbind, în vreme ce îşi simte capul greu de oboseală. Se gândeşte cum au năvălit amintirile şi simte cum i se închid încet ochii.

— Da, Anja, scriu, îl aude pe Joona spunând. Västra Banvägen... aşteaptă, Stationsvägen 5, OK, mulţumesc.

Ca şi cum timpul şi-ar fi prins propria coadă şi s-ar fi înnodat, Erik se trezeşte în momentul în care maşina coboară pe o stradă povârnită, pe lângă un teren de golf.

— Ajungem imediat, spune Joona.

— Am adormit, zice Erik, mai mult pentru sine însuşi.

— Eva Blau a sunat-o pe Charlotte în aceeaşi zi în care tu te aflai în toate ziarele, gândeşte cu glas tare Joona.

— Şi, a doua zi, Benjamin a fost răpit, completează Erik.

— Pentru că cineva a dat cu ochii de tine.

— Sau pentru că mi-am călcat promisiunea să nu mai hipnotizez vreodată.

— În cazul acesta, e greşeala mea, spune Joona.

— Nu, a fost...

Erik tace, nu ştie de fapt ce să spună.

— Îmi pare rău, zice Joona, fără să-şi ia privirea de la drum.

Trec pe lângă un magazin cu preţuri mici, care are geamurile sparte. Joona priveşte în oglinda retrovizoare. O femeie cu văl mătură cioburile de pe trotuar.

— S-a întâmplat ceva cu Eva, pe vremea când am avut-o ca pacientă, dar nu ştiu ce, spune Erik. S-a rănit şi a devenit complet paranoică, m-a învinuit pentru toate pe mine şi şedinţele mele de hipnoză, niciodată n-ar fi trebuit s-o iau în grup, n-ar fi trebuit să hipnotizez pe nimeni.

— Dar pe Charlotte ai ajutat-o, protestează Joona.

— Aşa pare, spune Erik cu glas scăzut.

După rond, trec de o linie de cale ferată, o cotesc la stânga pe lângă stadion, trec peste un pârâu şi se opresc lângă blocurile cenuşii de locuinţe.

Joona arată spre torpedoul maşinii:

— Poţi să-mi dai din nou pistolul?

Erik deschide capacul şi întinde mâna după arma grea. Joona verifică ţeava şi magazia armei, având grijă ca pistolul să fie asigurat, înainte de a-l vârî în buzunar.

Traversează repede parcarea şi trec pe lângă locul de joacă.

Erik arată în direcţia uşii de la intrare, ridică privirea şi vede ghirlande de becuri colorate şi antene parabolice, aproape la fiecare balcon[58]. O femeie bătrână stă cu un făcăleţ în mână dincolo de uşa închisă. Joona bate şi-i face vesel cu mâna. Ea îi priveşte, scuturând din cap în semn de refuz. Joona îi arată legitimaţia, ea scutură din

[58] Înaintea Crăciunului, în Suedia există obiceiul ca fiecare să-şi împodobească fereastra sau balconul cu ghirlande de becuri colorate; cât priveşte antenele parabolice, aceasta arată că eroii noştri se află într-un cartier locuit în majoritate de străini, în special arabi, care îşi pun antene pentru a prinde posturile din ţările lor.

nou din cap. Erik caută în buzunar şi găseşte un plic cu chitanţele pe care trebuia să le lase la contabilitate. Se duce la geam, bate şi arată plicul. Femeia se apropie imediat de uşă şi apasă butonul încuietorii electrice.

— E poşta? întreabă ea cu un glas răguşit.

— Un plic expres, răspunde Erik.

— Aici e mult plâns şi sunt multe ţipete, şopteşte femeia privind peretele.

— Ce-ai spus? o întreabă Joona.

Erik se uită pe lista cu locatarii şi găseşte o Veronica Andersson, la primul etaj. Scara înghesuită e plină de graffiti făcute cu spray roşu. Miroase urât de la ghenă. Se opresc în faţa uşii cu numele Andersson pe plăcuţă şi sună. Urmele de noroi lăsate de roţile unui cărucior de copii merg în sus şi în jos pe scară.

— Sună din nou, zice Erik.

Joona deschide fanta pentru scrisori, strigând prin ea că au un plic de la *Vakttornet*[59]. Erik vede cum capul comisarului se trage brusc înapoi, ca lovit de presiunea unui val.

— Ce e?

— Nu ştiu, dar vreau să aştepţi afară, spune Joona cu o privire neliniştită.

— Nu, răspunde Erik.

— Intru singur.

Un pahar cade pe podea, undeva în spatele uneia dintre uşile de la primul etaj. Joona scoate un suport cu două instrumente subţiri de oţel. Unul este îndoit la vârf şi celălalt seamănă cu o cheie foarte îngustă.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Erik, Joona murmură că totul este în ordine, se poate intra într-un apartament,

[59] „Turnul de Pază", ziarul sectei Martorii lui Jehova.

chiar fără mandat de percheziţie. Ajunge să ai motive îndreptăţite, după noua constituţie, spune el.

Tocmai a introdus primul instrument în gaura cheii, când Erik întinde o mână, apăsând clanţa. Uşa nu e închisă. O duhoare puternică se revarsă când uşa se deschide. Joona îşi scoate arma şi face un gest ferm spre Erik, indicându-i să aştepte afară.

Erik îşi aude inima bătând în piept, aude sângele vuindu-i în urechi. Tăcerea aceasta teribilă este rău-prevestitoare. Benjamin nu se află aici. Becurile de pe scară se sting şi întunericul se năpusteşte în valuri asupra lui. Nu e beznă totală, dar ochii lui cu greu pot găsi puncte fixe.

Joona se află dintr-odată înaintea lui.

— Cred că trebuie să intri cu mine, Erik, spune el.

Erik intră şi Joona aprinde lampa din tavan. Uşa spre baie e deschisă. Duhoarea de putreziciune este insuportabilă. În cada de baie zgâriată, fără apă, zace Eva Blau. Faţa îi e umflată şi muşte i se plimbă în jurul gurii, bâzâind prin aer. Bluza albastră i s-a tras în sus; burta e umflată şi verde-albăstruie. Pe ambele braţe se întind tăieturi adânci, negre. Materialul bluzei şi părul blond sunt încleiate de sângele coagulat. Pielea îi e palid-cenuşie, iar o reţea de vene negre se vede pe tot trupul. Sângele nemişcat i-a putrezit în vene. Ciorchini galbeni de ouă mărunte de muscă se văd în colţul ochilor, în nări şi în gură. Sângele a dat pe afară din canalul de scurgere şi s-a întins pe covoraş, ale cărui franjuri şi margini s-au înnegrit. Un cuţit de bucătărie plin de sânge se află în cadă, lângă cadavru.

— Ea e? întreabă Joona.

— Da. E Eva.

— E moartă de cel puţin o săptămână, spune el. Pântecele a apucat să se umfle tare.

— Înţeleg, spune Erik.

— Deci, nu ea l-a luat pe Benjamin, constată Joona.

— Trebuie să mă gândesc, spune Erik. Credeam că...

Priveşte pe fereastră şi vede construcţia de cărămidă joasă de pe partea cealaltă a căii ferate. Eva putea să vadă sala de întruniri a sectei Martorii lui Jehova de la fereastra ei. Probabil c-o făcea să se simtă în siguranţă.

40. Joi, şaptesprezece decembrie, dimineaţa

Simone simte brusc o picătură de sânge scurgându-i-se pe buza de jos. Şi-a muşcat-o fără să simtă. Toată energia şi-o foloseşte pentru a-şi ţine în frâu gândurile. Papa a fost călcat de o maşină, acum zace de două zile într-o cameră întunecată la spitalul Sankt Göran şi nimeni n-a putut decide cât de gravă este starea lui. Singurul lucru pe care-l ştie ea este că izbitura l-ar fi putut ucide. În cap i se rostogoleşte migrena, ca o bilă tare de oţel. L-a pierdut pe Erik, poate că l-a pierdut pe Benjamin şi acum este posibil să-şi piardă şi tatăl.

Nu ştie a câta oară este, dar pentru siguranţă îşi scoate telefonul mobil, verifică dacă funcţionează şi-l pune în buzunarul exterior al genţii, de unde să poată să-l scoată uşor în caz că ar începe să sune.

Apoi, se apleacă peste tatăl ei şi-i îndreaptă pătura. El doarme, dar nu scoate niciun sunet. Kennet Sträng e probabil singurul om din lume care nu face zgomot când doarme, Simone s-a gândit la asta de multe ori.

Are un bandaj alb în jurul frunţii. De sub bandaj iese o umbră întunecată, e o vânătaie care se întinde în jos, pe obraz. Arată neobişnuit: hemoragia puternică, nasul umflat şi colţurile gurii care atârnă în jos.

Dar nu este mort, gândeşte ea. Trăieşte, da, trăieşte. Şi Benjamin trăieşte, o ştie, trebuie să fie aşa.

Simone face câţiva paşi înainte şi înapoi prin încăpere. Se gândeşte cum venise acasă de la Sim Shulman şi vorbise cu tatăl ei la telefon, exact înainte de a avea loc accidentul. El îi spusese că îl găsise pe Wailord, se pregătea să meargă într-un loc care se numea marea. Undeva în Loudden.

Simone îşi priveşte din nou tatăl cum doarme adânc.

— Papa?

Regretă imediat. El nu se trezeşte, dar o expresie dureroasă îi trece peste chipul adormit, ca un nor. Simone îşi pipăie cu grijă rana de pe buza de jos. Privirea îi cade pe un sfeşnic cu lumânări de advent. Îşi priveşte pantofii, în învelitoarea albastră de protecţie. Se gândeşte la o după-amiază, cu mulţi ani în urmă, când ea şi Kennet o văzuseră pe mama făcându-le semn cu mâna, apoi dispărând în micul ei Fiat verde.

Simone se înfioară, migrena îi zvâcneşte greu în tâmple. Îşi trage mai strâns puloverul în jurul ei. Brusc, îl aude pe Kennet suspinând adânc.

— Papa, spune ea ca un copilaş.

El deschide ochii. Sunt înceţoşaţi, tulburi. Una dintre cornee e injectată.

— Papa, sunt eu, Simone. Cum te simţi?

Privirea lui rătăceşte pe lângă ea. Simone se sperie că el nu mai vede.

— Sixan?

— Sunt aici, papa.

Se aşază cu grijă lângă el şi-i ia mâna. Ochii lui se închid din nou, sprâncenele i se încruntă, ca şi cum ar avea dureri.

— Papa, întreabă cu glas scăzut, cum te simţi?

El încearcă s-o bată pe mână, dar nu are destulă forţă.

— Curând sunt pe picioare, hârâie el. Nu-ţi face griji.

Se lasă tăcerea. Simone încearcă să-şi îndepărteze gândurile, să-şi stăpânească durerea de cap, să oprească neliniştea crescândă. Nu ştie dacă să îndrăznească să-l forţeze în starea în care este, dar panica o obligă să facă o încercare.

— Papa? întreabă încet. Ţi-aduci aminte ce vorbeam chiar înainte de accident?

El o priveşte printre gene şi mişcă uşor din cap.

— Spuneai că ştii unde e Wailord. Vorbeai despre mare, ţi-aduci aminte? Ai spus că te vei duce la mare.

Ochii lui Kennet lucesc, face o încercare să se ridice, dar alunecă înapoi, suspinând.

— Papa, spune-mi, trebuie să ştiu unde anume este. Cine e Wailord? Cine e?

El deschide gura, bărbia îi tremură când şopteşte:

— Un... copil... este... un copil...

— Ce spui?

Dar Kennet a închis ochii şi pare că n-o mai aude. Simone se duce la fereastră şi cuprinde cu privirea peste zona din jurul spitalului. Simte un curent rece. O dungă murdară se întinde peste geam. Când respiră, vede pentru o clipă urma unei feţe în ceaţa răsuflării. Altcineva a stat exact în acelaşi loc şi s-a sprijinit cu faţa de geam.

Biserica aflată de cealaltă parte a străzii este întunecată, iar luminile becurilor de pe stradă se oglindesc în ferestrele arcuite, negre. Se gândeşte la ce i-a scris Benjamin Aidei, să nu-l lase pe Nicke la mare.

— Aida, îşi spune cu glas coborât. Mă duc să vorbesc cu Aida şi de data asta o să-mi povestească totul.

*

Când sună la Aida, îi deschide uşa Nicke, privind-o întrebător.

— Salut, spune ea.

— Am primit cărţi de joc noi, o anunţă băiatul plin de zel.

— Ce drăguţ! zice ea.

— Sunt câteva cărţi de fete, dar multe sunt foarte puternice.

— Sora ta e acasă? întreabă Simone, bătându-l pe umăr.

— Aida! Aida!

Nicke aleargă pe holul întunecat şi dispare undeva, în apartament.

Simone rămâne aşteptând. Apoi, aude un sunet ciudat, de pompă, ceva zăngăneşte slab şi după un moment vede o femeie slabă, încovoiată, care vine spre ea. Trage după sine un mic cărucior pe care e montat un tub de oxigen. Din tub pleacă un furtun prin care oxigenul este pompat în nările ei, prin ţevi de plastic subţiri, transparente.

Femeia se bate în piept cu un pumn slab.

— Em... fizem, şuieră ea, iar faţa ridată i se strânge într-un acces de tuse răguşită, reţinută.

Când, în cele din urmă, se opreşte, îi face semn lui Simone să intre. Merg amândouă prin holul lung, întunecat

până ajung într-o cameră de zi plină cu mobile grele. Pe podea, între o instalaţie stereo cu uşi de sticlă şi masa joasă de televizor, se joacă Nicke cu cărţile lui de pokémon. Pe canapeaua maro, aşezată între două plante mari, se află Aida.

Simone abia o recunoaşte. E complet nefardată. Faţa îi e drăgălaşă şi foarte tânără, întreaga ei făptură pare fragilă. Părul e bine periat şi strâns într-o coadă de cal îngrijită.

Întinde mâna spre un pachet de ţigări şi îşi aprinde una cu mâini tremurătoare, în vreme ce Simone intră în cameră.

— Salut, spune Simone. Cum îţi merge?

Aida ridică din umeri. Pare că a plâns. Trage un fum şi ridică o farfurioară verde spre mucul ţigării, parcă i-ar fi teamă să nu scape scrum pe mobilă.

— Ia... loc..., şuieră mama către Simone, care se aşază într-unul dintre fotoliile largi înghesuite între canapea, masă şi ghivecele cu palmieri.

Aida scutură scrumul în farfuria verde.

— Tocmai vin de la spital, spune Simone. Tatăl meu a fost lovit de o maşină. Era în drum spre mare, la Wailord.

Nicke se ridică brusc, cu un gest violent. Faţa îi e roşie ca focul.

— Wailord e supărat... aşa supărat... aşa supărat.

Simone se întoarce spre Aida, care înghite în sec, apoi închide ochii.

— Despre ce e vorba? întreabă Simone. Cine e Wailord? Despre ce e vorba?

Aida stinge ţigara, apoi spune cu voce nesigură:

— Au dispărut.

— Cine?

— O bandă, care se purta aiurea cu noi. Cu Nicke şi cu mine. Erau îngrozitori, voiau să ne însemneze cu... voiau să facă un...

Tace, privindu-şi mama care scoate un sunet ca un pufnet.

— Voiau să-i dea foc mamei, spune încet Aida.

— Rahaţi... şuieră femeia din celălalt fotoliu.

— Folosesc nume din pokémon, se numesc Azelf, Magmortar sau Lucario. Şi le schimbă mereu, nu mai înţelegi nimic.

— Câţi sunt?

— Nu ştiu, poate numai cinci, răspunde ea. Sunt copii, cel mai mare e de vârsta mea, cel mai mic are doar şase ani. Dar au hotărât că toţi cei care locuiesc aici trebuie să le dea ceva, spune Aida întâlnind pentru prima oară privirea lui Simone.

Ochii ei sunt ca piatra de chihlimbar, frumoşi, clari, dar plini de spaimă.

— Puştii mici trebuie să le dea bomboane, pixuri, continuă ea cu glas subţire. Şi-au golit puşculiţele, ca să scape de bătaie. Ceilalţi le dau lucrurile lor, telefoane mobile, jocuri de Nintendo. Au luat geaca mea, ţigări. Şi Nicke, pe el l-au bătut, i-au luat tot ce avea, au fost aşa de răi cu el!

Vocea i se stinge şi în ochi îi apar lacrimi.

— Ei l-au luat pe Benjamin? întreabă direct Simone.

Mama Aidei dă din mâini:

— Băiatul... nu e... bine...

— Răspunde-mi, Aida, îi cere Simone cu duritate în glas. Acum!

— Nu ţipa... la... fata... mea! şuieră mama.

Simone scutură din cap către ea şi repetă pe un ton şi mai tăios:

— O să-mi spui tot ce ştii, acum! Auzi?

Aida înghite cu greu.

— Nu ştiu prea multe, spune ea în cele din urmă. Benjamin a intervenit, a spus că nu trebuie să le dăm tipilor ăstora nimic. Wailord a înnebunit, a spus că e război, ne-a cerut o grămadă de bani.

Îşi aprinde o nouă ţigară, trage tremurând un fum, scutură cu grijă scrumul în farfuria verde, apoi continuă:

— Când Wailord a aflat că Benjamin e bolnav, le-a dat puştilor ace, ca să-l înţepe şi să-l zgârie...

Tace şi ridică din umeri.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Simone nerăbdătoare.

Aida îşi muşcă buzele, apoi scoate o pieliţă de pe limbă.

— Ce s-a întâmplat?

— Wailord a încetat, şopteşte ea. Dintr-odată, a dispărut. Pe ceilalţi puşti i-am văzut, s-au luat de Nicke, mai deunăzi. Acum îl urmează pe unul care-şi zice Ariandos, dar sunt derutaţi şi disperaţi de când a dispărut Wailord.

— Şi când s-a întâmplat asta?

— Cred, se gândeşte Aida, da, cred că a fost miercurea trecută. Deci, cu trei zile înainte să dispară Benjamin.

Gura ei începe să tremure.

— Wailord l-a luat, şopteşte ea. Wailord a făcut ceva îngrozitor cu el. Acum nu mai îndrăzneşte să se arate...

Începe să plângă violent, spasmodic. Simone o vede pe mama fetei ridicându-se cu greu, luându-i ţigara din mână şi stingând-o în scrumiera verde.

— Avortoni... bleste... maţi... şuieră femeia şi Simone nu are idee la cine se referă ea.

— Cine este Wailord? întreabă ea din nou. Trebuie să-mi spui cine este.

— Nu ştiu! ţipă Aida. Nu ştiu!

Simone scoate fotografia ce înfăţişează pajiştea şi boschetele — e cea pe care a găsit-o în computerul lui Benjamin.

— Uită-te aici, spune ea cu duritate.

Aida priveşte fotografia cu faţa neclintită.

— Ce loc e acesta? întreabă Simone.

Aida ridică din umeri, aruncând o scurtă privire spre mama ei.

— Nu am idee, spune cu voce stinsă.

— Dar tu i-ai trimis fotografia, insistă Simone supărată. Dar a venit de la tine, Aida.

Privirea fetei o caută din nou pe femeia care stă cu tubul şuierător de oxigen la picioare.

Simone îi agită fotografia în faţă.

— Priveşte aici, Aida. Priveşte din nou. De ce i-ai trimis-o fiului meu?

— Era numai în glumă, şopteşte ea.

— În glumă?

Aida dă din cap.

— Adică, n-ai vrea să locuieşti acolo, spune ea cu voce stinsă.

— Nu te cred, constată Simone înverşunată. Spune adevărul!

Mama fetei se ridică, făcând gesturi violente spre Simone.

— Ţiganco... afară din casă... acum...

— De ce minţi? întreabă Simone întâlnind, în sfârşit, privirea Aidei.

Fata pare nespus de tristă.

— Iartă-mă, spune cu o voce mică. Iartă-mă.

Când Simone se pregăteşte să iasă, îl întâlneşte pe Nicke. Băiatul stă în holul întunecat şi se freacă tare la ochi.

— Nu am nicio forţă, sunt un pokémon fără nicio putere.

— Ba sigur că ai putere, îi spune Simone.

41. Joi, şaptesprezece decembrie, la amiază

Când Simone intră în salonul de spital, Kennet stă în capul oaselor în pat. Chipul lui a prins mai multă culoare şi pare ca şi cum ar fi ştiut că ea tocmai va păşi peste prag.

Simone vine, se apleacă şi îşi lipeşte cu multă grijă obrazul de chipul lui.

— Ştii ce-am visat, Sixan?

— Nu, zâmbeşte ea.

— L-am visat pe tatăl meu.

— Pe bunicul?

El râde încet.

— Îţi dai seama? Stătea acolo, în atelier, plin de sudoare şi vesel. Băiatul meu, atât a zis. Şi încă mai pot simţi mirosul acela de diesel...

Simone înghite în sec. Are un nod tare, dureros în gât. Kennet dă încet din cap.

— Papa, şopteşte Simone. Papa, îţi aminteşti ce discutam chiar înainte de a fi lovit de maşină?

El o priveşte cu gravitate şi deodată e ca şi cum s-ar aprinde o luminiţă în privirea lui tăioasă, aspră.

Încearcă să se ridice, dar se mişcă prea brusc şi cade înapoi în pat.

— Ajută-mă, Simone, spune el nerăbdător. E grabă mare, nu pot rămâne aici.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat, papa?

— Îmi amintesc totul.

Îşi trece mâna peste ochi, tuşeşte şi apoi întinde amândouă mâinile:

— Ajută-mă, îi ordonă el şi, de data aceasta, când Simone îl ţine, el reuşeşte să se ridice şi să-şi treacă picioarele peste marginea patului.

— Am nevoie de hainele mele.

Simone se duce în grabă la dulap şi-i caută hainele. Se aşază în genunchi şi-i trage ciorapii în picioare, tocmai în momentul în care uşa se deschide şi intră un doctor tânăr.

Simone se ridică.

— Bună, spune ea dând mâna cu tânărul medic. Mă numesc Simone Bark.

— Ola Tuvefjäll, spune acesta, părând jenat când, întorcându-se spre Kennet, îl vede încheindu-şi pantalonii.

— Hei, tu, spune Kennet, băgându-şi cămaşa în pantaloni. Îmi pare rău că nu putem rămâne, dar este o situaţie de forţă majoră.

— Nu te pot obliga să rămâi aici, spune medicul calm, dar ar trebui să înţelegi că trebuie să fii atent, ţinând seama de lovitura pe care ai primit-o în cap. Poate că te simţi bine acum, dar să ştii că se pot ivi complicaţii peste un minut, o oră sau poate abia mâine-dimineaţă.

Kennet se duce la chiuvetă şi îşi aruncă pe faţă cu apă rece.

— Îmi pare rău, zice îndreptându-se. Dar trebuie să merg la mare.

În vreme ce pleacă grăbiţi pe coridor, medicul rămâne pe gânduri, privind în urma lor. Simone încearcă să-i povestească despre vizita la Aida. În timp ce aşteaptă să vină liftul, vede că tatăl ei trebuie să se sprijine de perete.

— Încotro mergem? întreabă Simone şi de data aceasta Kennet nu protestează când ea se aşază la volan.

Se urcă lângă ea, îşi pune centura de siguranţă şi se scarpină pe frunte, sub bandaj.

— Trebuie să-mi spui unde mergem, insistă ea, dar Kennet nu-i răspunde. Cum se ajunge acolo?

El îi aruncă o privire ciudată.

— La mare, am să mă gândesc pe urmă.

Se lasă pe spate, închide ochii şi o vreme rămâne tăcut. Simone începe să-şi spună că poate e o greşeală, tatăl ei încă nu e refăcut, trebuie să meargă înapoi la spital. Atunci, el deschide ochii şi-i spune scurt:

— Mergi pe Sankt Eriksgatan, peste pod şi o iei la dreapta, pe Odengatan. Direct înainte, până la Östra Station, continui pe Valhallavägen spre est, până la Casa Filmului, iar acolo o iei pe Lindarängsvägen. Strada merge direct la port.

— Cine are nevoie de GPS? zâmbeşte Simone, în vreme ce o ia pe Sankt Eriksgatan, foarte aglomerată, înspre galeria Västermalm.

— Mă întreb, spune Kennet gânditor, dar se opreşte.

— Ce anume?

Simone îi aruncă o privire, în vreme ce maşina trece de biserica Gustav Vasa. Întrezăreşte un şir lung de copii îmbrăcaţi în pelerine cu glugă. Poartă lumânări în mâini şi intră cu paşi rari pe uşa bisericii.

Kennet îşi drege vocea.

— Mă întreb dacă părinţii au înţeles cu ce se ocupă copiii lor.

— Şantaj, abuz, folosirea violenţei şi ameninţări, răspunde Simone cu glas obosit. Iubiţii puişori ai lui mama şi tata.

Se gândeşte la vizita ei în Tensta, la cabinetul de tatuaj. Copiii aceia care ţinuseră o fată peste balustradă. Nu fuseseră deloc speriaţi, ba chiar erau ameninţători, periculoşi. Îşi aminteşte cum încercase Benjamin s-o oprească să se ducă la băiatul acela, în staţia de metrou. Acum înţelegea că trebuie să fi fost unul dintre ei. Probabil făcea parte dintre cei care aveau nume din jocul de pokémon.

— Ce e în neregulă cu oamenii? întreabă ea retoric.

— Sixan, eu nu am avut un accident. Am fost împins în faţa unei maşini, răspunde Kennet cu asprime în glas. Şi am văzut cine a făcut-o.

— Ai fost împins? Cine a...

— Era unul dintre ei, era doar un copil, o fetiţă!

Triunghiuri de lumină strălucesc în ferestrele negre ale Casei Filmului. Pe şosea e mâzgă, atunci când Simone coteşte pe Lindarängsvägen. Peste Gärdet atârnă nori umflaţi, grei, pare că în curând o ploaie mai caldă va cădea peste posesorii de câini şi fericitele lor animale.

Loudden este un promontoriu la est de portul comercial al Stockholmului. Chiar la sfârşitul anilor '20, promontoriul a fost transformat într-un port pentru ţiţei, cu aproape o sută de cisterne. Zona cuprinde clădiri industriale, un turn de apă şi un port de containere, depozite săpate în munte şi cheiuri.

Kennet scoate cartea de vizită mototolită pe care o găsise în portofelul băiatului.

— Louddsvägen 18, spune el, făcându-i semn lui Simone să oprească.

Ea o coteşte într-o zonă asfaltată, înconjurată de garduri înalte de sârmă.

— Străbatem pe jos distanţa care a mai rămas, spune Kennet, desfăcându-şi centura de siguranţă.

Merg printre cisterne enorme şi văd scări înguste răsucindu-se ca nişte serpentine în jurul construcţiilor cilindrice. Rugina a pătruns între plăcile curbate şi sudate la un loc, de la balustradele scărilor şi barele fixe de protecţie.

A început să cadă o ploaie rece. Când picăturile ating metalul, se aude un sunet puternic şi greu. Curând va începe să se întunece şi atunci nu se va mai vedea nimic. Cărări înguste s-au format între containerele mari puse unele peste altele, galbene, roşii şi albastre. Nu există nicăieri vreun bec, doar cisterne, cheiuri de încărcare, barăci joase cu birouri şi, mai aproape de apă, construcţiile simple ale cheiului, cu macarale, rampe, şalande şi docuri uscate. Un Ford pickup murdar stă parcat în faţa unui şopron jos, în unghi drept cu un depozit mare de tablă ondulată. Pe geamul întunecat al şopronului se află lipite litere pe jumătate rupte: Havet. Literele mai mici de dedesubt au fost rase, dar încă se mai pot citi cuvintele prăfuite: Club de scufundări. Bara care închidea uşa a fost pusă alături.

Kennet aşteaptă un scurt moment, ascultă şi deschide încet uşa. În micul birou e întuneric. Acolo se află doar o masă de scris, câteva scaune pliante de plastic şi vreo două tuburi de oxigen ruginite. Pe perete atârnă o planşă scorojită, cu peşti exotici într-o apă verde-smarald. E limpede că de mult nu se mai află aici clubul de scufundări, poate s-a închis, poate a dat faliment sau s-a mutat.

În spatele unei guri de aerisire se produce un vârtej şi uşa interioară scoate un pocnet. Kennet ridică un deget la buze. Se aude zgomot clar de paşi. Merg repede, deschid uşa şi văd un spaţiu mare de depozitare. Cineva aleargă în întuneric. Simone încearcă să distingă ceva. Kennet coboară pe o scară de metal, porneşte după necunoscut, dar brusc scoate un strigăt.

— Papa? strigă Simone.

Nu-l poate vedea, dar îi aude vocea. Înjură şi strigă la ea să fie atentă.

— Au pus sârmă ghimpată.

Se aud sunete metalice pe podeaua de beton. Kennet a început din nou să fugă. Simone îl urmează, păşeşte peste sârma ghimpată, continuând să meargă repede. Aerul e rece şi umed. E întuneric şi îi e greu să se orienteze. Paşi rapizi se aud undeva, mai departe.

Lumina unui reflector de pe macaraua pentru containere cade printr-o fereastră murdară. Simone vede pe cineva stând lângă un autostivuitor. E un băiat cu mască pe faţă, o mască cenuşie de pânză sau de carton. Ţine o ţeavă de metal în mână, tropăie nerăbdător şi apoi se ghemuieşte.

Kennet se apropie, merge grăbit pe lângă rafturi.

— În spatele autostivuitorului! strigă Simone.

Băiatul cu mască se năpusteşte, aruncând bara de metal spre Kennet. Aceasta se roteşte în aer şi trece exact pe deasupra capului său.

— Aşteaptă, vreau doar să vorbesc cu tine! strigă Kennet.

Băiatul deschide o uşă de metal şi iese în goană afară. Se aud bubuituri şi se vede lumină. Kennet e deja la uşă.

— Scapă, şuieră el.

Simone îl urmează, iese şi ea, dar alunecă pe rampa de încărcare umedă şi simte mirosul de gunoi. Se ridică iar şi îl vede pe tatăl ei alergând de-a lungul cheiului. Lapoviţa a făcut pământul alunecos şi, când Simone o ia după el, e la un pas să cadă peste marginea cheiului. Aleargă şi vede în faţa ei cele două siluete şi grămezile de gunoaie din jur. Apa neagră, pe jumătate îngheţată loveşte în chei.

Ştie că dacă va aluneca şi va cădea, nu va trece mult înainte ca apa îngheţată s-o paralizeze, se va scufunda ca un bolovan, cu paltonul ei gros şi cizmele pline de apă neagră.

Se gândeşte la acea ziaristă care a murit împreună cu o prietenă când au trecut cu maşina peste marginea cheiului. Automobilul a plonjat în apă, a fost înghiţit de nămolul de pe fund şi a dispărut. Cats Falk, aşa o chema, se gândeşte Simone.

Are respiraţia tăiată şi tremură de agitaţie şi oboseală. Spinarea îi e udă de ploaie.

Se pare că tatăl ei l-a scăpat pe băiat. Stă aplecat şi o aşteaptă, bandajul din jurul capului i s-a desfăcut şi el gâfâie, trăgând aerul în piept. Un fir de sânge îi curge din nas. Din plămâni se aude un sunet horcăit. Pe pământ zace o mască din hârtie. E pe jumătate distrusă de ploaie şi, când vântul o prinde, o învârte în loc, apoi o suflă peste marginea cheiului.

— Jigodia dracului, spune Kennet.

Încearcă să intre din nou înăuntru, în vreme ce se face tot mai întuneric în jurul lor. Ploaia s-a oprit, dar a început să bată tare vântul, vâjâind printre construcţiile mari de tablă. Trec pe lângă un doc lung şi Simone aude

vântul mugind, întunecat şi surd. Roţi de tractor atârnă în lanţuri ruginite de marginea cheiului, ca nişte scări suspendate. Se uită în jos, în gaura enormă, deschisă. Un bazin uriaş, fără apă, cu pereţi de stâncă zgrunţuroasă, întărită cu beton şi armată cu fâşii de oţel. Cincizeci de metri mai jos se vede o suprafaţă de ciment, cu plinte mari.

O învelitoare flutură în vânt şi lumina de la o macara trece peste pereţii verticali ai docului. Simone vede dintr-odată că acolo, jos, se află în spatele unei plinte de beton.

Kennet observă că ea s-a oprit şi se întoarce cu o expresie întrebătoare. Fără să-i spună nimic, Simone arată în jos, spre doc.

Silueta ghemuită se fereşte din lumină.

Kennet şi Simone se năpustesc spre scara îngustă, lipită de perete. Silueta se ridică şi începe să alerge spre ceva ce arată ca o uşă, acolo, jos. Kennet se ţine de bară, aleargă pe scara abruptă, alunecă, dar îşi recapătă echilibrul. E un miros greu de metal, de rugină şi de ploaie. Ei continuă să coboare pe lângă perete. Aud zgomotul paşilor răsunând în adâncurile docului.

Jos este ud şi Simone simte apa rece intrându-i în cizme; o cuprinde frigul.

— Încotro a luat-o? strigă ea.

Kennet se grăbeşte printre plintele care sunt destinate să ţină în loc vaporul, atunci când apa e scoasă afară. Arată spre locul pe unde a dispărut băiatul. Nu e nicio uşă, cum li se păruse, ci o supapă mare. Kennet priveşte înăuntru, dar nu vede nimic. Are respiraţia tăiată, se şterge pe frunte şi pe gât.

— Ieşi acum, gâfâie el. Ţi-a ajuns.

Se aude un sunet ca de raşpel, greu şi ritmic. Kennet începe să se târască în orificiu.

— Fii atent, papa!

Ceva loveşte şi apoi începe să scârţâie dinspre poarta de ecluză. Deodată, se aude un şuier asurzitor şi Simone înţelege ce e pe cale să se întâmple.

— Dă drumul înăuntru la apă, strigă ea.

— E o scară aici, îl aude urlând pe Kennet.

Cu o presiune îngrozitoare, şuvoaie de apă ţâşnesc în doc prin mica deschizătură dintre uşile ecluzei. Ciocănitul metalic continuă să se audă, în vreme ce uşile se deschid tot mai mult. Apa o porneşte în jos. Simone aleargă la scară, apa urcă, ea se chinuie să înainteze prin apa până la genunchi, rece ca gheaţa. Lumina macaralei cade peste pereţii accidentaţi. Apa e învolburată, se roteşte în vârtejuri mari şi o trage înapoi. Se loveşte de un lacăt mare de metal şi simte cum piciorul îi amorţeşte de durere. Apa neagră bubuie într-o masă grea. Aproape plânge, când ajunge în cele din urmă la scară şi începe să se caţăre. După câţiva paşi, se întoarce, uitându-se în jos. Nu-l poate vedea pe tatăl ei în întuneric. Apa a urcat peste supapa din perete. Se aude un scârţâit puternic. Ea tremură din tot trupul, continuând să urce. Respiraţia îi arde plămânii. Şi deodată, aude cum bubuitul apei care năvăleşte devine tot mai slab. Uşile se închid din nou, iar şuvoiul de apă se opreşte. Nu-şi mai simte mâna cu care se ţine de scara de metal. Hainele sunt grele şi o strâng peste pulpe. Simone ajunge sus şi-l vede pe Kennet pe cealaltă parte a docului. El îi face semne şi împinge un băiat în direcţia fostului club de scufundări.

Simone e udă toată, mâinile şi picioarele îi sunt complet îngheţate. Ei o aşteaptă lângă maşină. Privirea lui

Kennet e ciudată, străină. Şi băiatul doar stă în faţa lui, cu capul plecat.

— Unde e Benjamin? strigă Simone, înainte să ajungă la ei.

Băiatul nu spune nimic. Simone îl prinde de umeri şi-l răsuceşte spre ea. E aşa de uluită când îi vede chipul, că scoate un geamăt.

Nasul băiatului e tăiat.

Arată ca şi cum cineva ar fi încercat să-i coasă rana, dar în grabă şi fără să aibă cunoştinţe medicale. Privirea lui e complet apatică. Vântul urlă, toţi trei urcă în maşină, iar Simone porneşte motorul ca să fie cald în maşină. Geamurile se aburesc repede. Găseşte puţină ciocolată pe care i-o oferă băiatului. Nimeni nu spune nimic.

— Unde e Benjamin? întreabă Kennet în cele din urmă.

Băiatul priveşte în jos, spre genunchi. Mestecă ciocolata şi înghite greu.

— Acum, povesteşti totul — auzi? Aţi bătut alţi copii, le-aţi luat banii!

— Eu nu exist, eu am sfârşit, şopteşte el.

— De ce aţi torturat alţi copii? întreabă Kennet.

— Doar s-a întâmplat aşa, când noi...

— S-a întâmplat? Unde sunt ceilalţi?

— Nu ştiu, cum aş putea să ştiu? Poate au o altă bandă acum, spune băiatul. E a lui Jerker, aşa am înţeles.

— Tu eşti Wailord?

Gura băiatului începe să tremure.

— Am terminat acum, spune el slab. Jur că am terminat.

— Unde e Benjamin? întreabă Simone aproape ţipând.

— Nu ştiu, spune el grăbit. Niciodată n-o să-i mai fac rău, promit.

— Ascultă-mă acum, continuă Simone. Eu sunt mama lui, trebuie să ştiu.

Dar e întreruptă de băiatul care începe să se legene, înainte şi înapoi, plângând în hohote şi spunând iar şi iar:

— Promit, promit... promit... promit, promit.

Kennet pune mâna pe braţul lui Simone.

— Trebuie să-l ducem, spune el cu glasul spart. Trebuie să primească ajutor.

42. Joi, şaptesprezece decembrie, seara

La intersecţia dintre Odengatan şi Sveavägen, Kennet a pus-o pe Simone să coboare şi a continuat apoi până la spitalul de copii Astrid Lindgren.

Un medic a verificat imediat starea generală a băiatului şi a decis să-l interneze pentru îngrijire şi observaţie. Acesta suferea atât de deshidratare, cât şi de subnutriţie, avea răni infectate pe corp şi câteva degerături mai uşoare ale degetelor de la mâini şi picioare. Băiatul, care-şi luase porecla de Wailord, se numea în realitate Birk Jansson şi locuia în Husby, la o familie adoptivă. Serviciul Social a fost anunţat şi tutorele copilului a fost contactat. Când Kennet se pregătea să plece, Birk a început să plângă, spunând că nu vrea să fie lăsat singur.

— Rămâi, te rog, şopteşte el, ţinându-şi mâna în dreptul nasului.

Kennet îşi simţea pulsul bătând ca un ciocan. Îi curgea în continuare sânge din nas după marşul forţat, dar s-a oprit în uşă.

— Pot să aştept aici, cu tine, Birk, dar cu o condiţie, spune el.

Se aşează pe un scaun verde, alături de băiat.

— Trebuie să-mi povesteşti totul despre Benjamin şi despre dispariţia lui.

Kennet a stat acolo, din ce în ce mai ameţit, încercând să-l facă pe băiat să vorbească, în timpul celor două ore cât i-au trebuit asistentei sociale să sosească, dar singurul lucru pe care l-a înţeles de fapt clar a fost că ceva îl îngrozise aşa de tare pe Birk, încât el încetase să-l tracaseze pe Benjamin. Părea să nici nu ştie despre dispariţia lui Benjamin.

Plecând, Kennet i-a auzit pe asistenta socială şi pe psiholog discutând despre un transfer la centrul pentru minori Lövsta, din Sörmland.

Odată ajuns în maşină, Kennet o sună pe Simone ca s-o întrebe dacă a ajuns cu bine acasă. Ea îi răspunde că a dormit puţin şi că are de gând să-şi toarne un pahar zdravăn de grappa.

— Mă duc să vorbesc cu Aida, spune Kennet.

— Întreab-o despre fotografia cu pajiştea — e ceva în neregulă cu fotografia asta.

Kennet parchează în Sundbyberg, în acelaşi loc unde a oprit prima oară, destul de aproape de chioşcul cu crenvurşti. E frig şi câţiva fulgi rari se strecoară pe scaunul din faţă, când deschide portiera, în faţa casei Aidei şi a lui Nicke. Îi vede imediat. Fata stă pe banca de lângă aleea asfaltată din spatele casei ce dă spre lacul Ulvsunda. Aida îşi priveşte fratele. Nicke îi arată ceva, e ca şi cum i-ar da drumul din mână să cadă, prinzând obiectul înainte să ajungă pe pământ. Kennet rămâne un moment privindu-i.

E ceva în felul lor de a fi, doar ei, unul cu altul, care-i face să pară aşa de singuri, de părăsiţi. E aproape ora şase seara, fâşii din luminile oraşului se reflectă în apa neagră a lacului, departe, printre case.

Kennet simte cum ameţeala îi împăienjeneşte pentru o clipă privirea. Atent, traversează strada alunecoasă şi se duce spre lac, peste iarba acoperită de chiciură.

— Bună seara la amândoi, spune el.

Nicke ridică ochii.

— Tu eşti, strigă el şi-i vine fugind în întâmpinare, îmbrăţişându-l. Aida, spune el surescitat. Aida, el e, el care e aşa de bătrân!

Fata îi oferă lui Nicke un zâmbet palid, neliniştit. Are vârful nasului roşu de frig.

— Benjamin? întreabă ea. L-aţi găsit?

— Nu, încă nu, spune Kennet, în vreme ce Nicke râde şi continuă să-l îmbrăţişeze şi să sară în jurul lui.

— Aida, strigă Nicke, el e aşa de bătrân, că i-au luat pistolul...

Kennet se aşază pe bancă lângă Aida. Copacii se înalţă în jurul lor în grupuri întunecate, deşi şi desfrunziţi.

— Am venit să-ţi spun că Wailord a fost pus sub supraveghere.

Aida îi aruncă un zâmbet sceptic.

— Ceilalţi sunt identificaţi, spune Kennet. Au fost cinci bucăţi de pokémon, nu-i aşa? Birk Jansson a recunoscut totul, dar el nu are nimic de-a face cu dispariţia lui Benjamin.

Nicke a rămas nemişcat la vorbele lui Kennet şi stă doar acolo, cu gura căscată.

— L-ai învins pe Wailord? întreabă el.

— Da, spune Kennet pe un ton ferm. Nu mai este.

Nicke începe să danseze pe alee. Scoate aburi pe gură în aerul rece. Brusc, se opreşte, privindu-l pe Kennet:

— Tu eşti cel mai puternic pokémon, tu eşti Pikachú, tu eşti Pikachú!

Nicke îl îmbrăţişează fericit pe Kennet şi Aida râde, cu chipul plin de uimire.

— Dar Benjamin? întreabă ea.

— Nu ei l-au luat, Aida. Au făcut poate multe prostii, dar nu ei l-au luat pe Benjamin.

— Sigur sunt ei, sigur.

— De fapt, eu nu cred asta, spune Kennet.

— Dar...

Kennet scoate copia după fotografia de pe computerul lui Benjamin, cea pe care i-a trimis-o Aida.

— Acum trebuie să-mi povesteşti ce fel de loc este acesta, spune el pe un ton prietenos, dar ferm.

Ea se face palidă la faţă şi scutură din cap.

— Am promis, spune cu glas stins.

— Nicio promisiune nu mai e valabilă atunci când viaţa cuiva este în pericol, auzi?

Dar ea strânge din buze şi îşi întoarce faţa. Nicke se apropie şi priveşte hârtia.

— Mama lui i-a dat-o, spune el vesel.

— Nicke!

Aida îşi priveşte mânioasă fratele.

— Dar aşa a fost, spune Nicke indignat.

— Când o să înveţi să-ţi ţii gura? spune Aida.

Kennet le spune să tacă.

— Sixan i-a dat lui Benjamin fotografia asta? Ce vrei să spui, Nicke?

Nicke însă o priveşte speriat pe Aida, ca şi cum ar aştepta încuviinţarea că poate să răspundă la întrebare. Ea

îi face semn să tacă. Kennet simte că îl doare capul acolo unde s-a lovit, e un zvâcnet puternic şi stăruitor.

— Răspunde-mi, Aida, spune cu o linişte prefăcută. Cred că ar fi o mare greşeală să taci în această situaţie.

— Dar fotografia nu are nimic de-a face cu asta, spune ea îndurerată. I-am promis lui Benjamin că nu voi povesti pentru nimic în lume, orice s-ar întâmpla.

— Acum îmi spui ce reprezintă fotografia!

Kennet îşi aude propria voce spartă răsunând printre case. Nicke are aerul speriat şi trist. Aida îşi strânge cu încăpăţânare buzele. Kennet se forţează să se calmeze. Aude cât de nesigur îi este glasul, când încearcă să explice:

— Aida, ascultă cu atenţie. Benjamin va muri dacă noi nu-l găsim. El este singurul meu nepot. Nu pot lăsa un indiciu cât de mic fără să-l cercetez.

Se lasă o tăcere deplină. Apoi, Aida se întoarce spre el şi spune învinsă, cu lacrimi în glas:

— Nicke a spus cum a fost.

Înghite greu, înainte de-a continua:

— Mama lui i-a dat această fotografie.

— Ce vrei să spui?

Kennet vede cum Nicke îi face plin de entuziasm semne de aprobare.

— Nu Simone, spune Aida. Ci adevărata lui mamă.

Kennet simte cum greaţa i se năpusteşte în gâtlej. Dintr-odată, simte o durere intensă în tot pieptul, încearcă să respire adânc şi îşi aude inima lovind greu şi violent în corp. Se gândeşte că e pe cale să facă un infarct, când durerea îl părăseşte.

— Adevărata lui mamă? întreabă el.

— Da.

Aida scoate pachetul de ţigări din rucsac, dar nu apucă să-şi aprindă una, deoarece Kennet îi ia blând pachetul.

— Nu ai voie să fumezi, spune el.

— De ce?

— Nu ai încă optsprezece ani.

Ea ridică din umeri.

— OK, oricum, nu-mi pasă, spune ea scurt.

— Bine, zice Kennet simţindu-şi capul nespus de greu.

Caută în minte fapte de la naşterea lui Benjamin. Imaginile îi flutură prin faţă: chipul lui Simone, roşu de plâns după un avort, apoi acel miez de vară când ea era îmbrăcată într-o rochie largă, înflorată; era însărcinată în ultima lună. Şi el, vizitându-i la maternitate, ea arătându-i micuţul, aici e micuţul, spunea ea şi zâmbea, cu buzele tremurând. Benjamin, aşa se va numi, fiul fericirii.

Kennet îşi freacă tare ochii, se scarpină sub bandaj şi întreabă:

— Cum se numeşte... adevărata mamă, atunci?

Aida priveşte peste lac.

— Nu ştiu, răspunde ea monoton. Dar ea i-a spus lui Benjamin adevăratul lui nume. Ea îl numea tot timpul Kasper. Era drăguţă, îl aştepta totdeauna după şcoală, îl ajuta cu lecţiile şi cred că a primit şi bani de la ea. Era tristă pentru că fusese silită să se despartă de el.

Kennet ridică fotografia:

— Şi asta, ce e asta?

Aida aruncă o privire pe textul de dedesubt.

— E mormântul familiei. Mormântul adevăratei familii a lui Benjamin, rudele lui zac acolo.

43. Joi, şaptesprezece decembrie, seara

Puţinele ore de lumină ale zilei au trecut deja şi întunericul nopţii se aşterne din nou peste oraş. Stelele de advent luminează în aproape fiecare fereastră, pe cealaltă parte a străzii. Un parfum greu de struguri se ridică din cupa de coniac cu grappa italienească de pe masa joasă din living. Simone stă pe parchet şi priveşte nişte schiţe. După ce a fost lăsată la intersecţia dintre Odengatan şi Sveavägen, a mers acasă, şi-a scos hainele ude, s-a învelit într-un pled şi s-a culcat. A adormit pe canapea şi nu s-a trezit decât atunci când a sunat Kennet. Apoi, a venit Sim Shulman.

Acum stă pe parchet doar în desùuri, bea grappa, până o arde stomacul şi aşază schiţele la rând. Patru teancuri de schiţe, care prezintă o instalaţie pe care el o plănuieşte pentru sala de expoziţii din Tensta.

Shulman vorbeşte cu cineva la telefon — e curatorul sălii de expoziţie. Se plimbă prin cameră, în timp ce vorbeşte. Parchetul care scârţâie sub paşii lui tace brusc. Simone observă că el s-a mutat în aşa fel, că poate să privească

între pulpele ei. O simte foarte clar. Strânge la un loc schiţele, ia cupa şi bea puţin, fără să-l bage în seamă pe Shulman. Îşi desface un pic mai mult picioarele şi îşi imaginează cum privirea lui arzătoare caută s-o pătrundă. Vorbeşte mai rar acum, vrea să termine conversaţia. Simone se culcă pe spate şi închide ochii. Îl aşteaptă şi simte fierbinţeala care o furnică în pântece, valul grăbit de sânge, umezeala lentă. Shulman s-a oprit din vorbit. Se apropie, iar ea continuă să ţină ochii închişi şi îşi depărtează şi mai tare picioarele. Aude zgomotul fermoarului deschizându-se. Brusc, îi simte mâinile pe şolduri. O rostogoleşte pe burtă, îi trage chiloţii în jos, pe pulpe şi intră în ea pe la spate. Nu e pregătită. Îşi vede propriile mâini în faţă, cu degetele depărtate pe parchetul de stejar. Unghiile, venele de pe dosul palmei. Se împotriveşte atunci când el împinge. Tare şi ferm. Mirosul greu al băuturii o face să-i fie greaţă. Ar vrea să-l roage pe Shulman să înceteze, s-o facă altfel, ar vrea să reînceapă totul în dormitor, aproape unul de altul, de-adevăratelea. El geme greu şi ejaculează în ea, apoi se ridică şi merge la baie. Simone îşi trage chiloţii şi rămâne zăcând pe parchet. O ciudată lipsă de putere e tot timpul gata s-o cuprindă, să-i stingă gândurile, speranţele, bucuria. Nu-i mai pasă de nimic care nu are de-a face cu Benjamin.

Abia când Shulman a terminat cu duşul şi vine înapoi, cu un prosop în jurul şoldurilor, se ridică şi ea. Simte ce dureroşi îi sunt genunchii, încearcă să zâmbească, atunci când trece pe lângă el şi închide uşa de la baie în urma ei. O ustură vaginul, când se strecoară sub duş. O îngrozitoare senzaţie de singurătate se revarsă asupra ei împreună cu apa caldă care îi curge prin păr, pe gât, pe

umeri şi pe spinare. Se săpuneşte şi se spală atent, se clăteşte îndelung şi îşi întoarce faţa spre jetul blând de apă.

Prin zgomotul din urechi, aude ciocănituri şi înţelege că cineva bate în uşa de la baie.

— Simone, strigă Shulman. Îţi sună telefonul.

— Ce?

— Telefonul tău.

— Răspunde, zice ea, oprind apa.

— Acum sună şi la uşă, strigă el.

— Vin.

Ia un prosop curat din dulap şi se şterge. Baia e plină de aburi calzi. Lenjeria ei zace pe gresia udă. Oglinda e aburită şi ea îşi bănuieşte doar chipul, ca o stafie cenuşie, fără trăsături, o făptură de pământ. Se aude un şuier ciudat prin aerisirea de sub tavan. Simone nu ştie de ce toate simţurile îi sunt în alertă, ca în faţa unui mare pericol, de ce deschide uşa cu grijă, fără să facă zgomot şi aruncă o privire afară. O tăcere sinistră domneşte în apartament. Ceva nu e în ordine. Se întreabă unde a plecat Shulman, dar nu îndrăzneşte să-l strige.

Deodată, aude o conversaţie şoptită. Poate din bucătărie, îşi spune. Dar cu cine vorbeşte el în şoaptă? Încearcă să-şi alunge senzaţia îngrozitoare, dar nu reuşeşte. Podeaua scârţâie şi, prin crăpătura uşii, Simone vede cum cineva trece grăbit pe coridorul din faţa băii. Nu e Shulman, ci o siluetă mult mai mică, o femeie cu haine de sport boţite. Femeia se întoarce şi Simone nu apucă să se tragă înapoi. Ochii lor se întâlnesc prin crăpătura îngustă, femeia încremeneşte şi Simone îi vede pupilele mărindu-i-se de frică. Femeia scutură repede din cap spre ea şi continuă să meargă pe hol, spre bucătărie. Pantofii ei de sport lasă urme de sânge pe podea. Simone

este străbătută de o panică plină de groază, inima îi bate repede şi înţelege că trebuie să iasă din apartament, să plece de acolo. Deschide uşa de la baie şi se furişează în direcţia holului. Încearcă să se deplaseze fără zgomot, dar îşi aude propria respiraţie şi podeaua care scârţâie sub greutatea ei.

Cineva vorbeşte singur şi răscoleşte tacâmurile din sertarele dulapurilor. Se aude un clinchet ascuţit.

Prin întuneric, Simone vede ceva mare şi diform pe podeaua holului. Îi ia câteva secunde să înţeleagă ce este. Shulman zace pe spate, în faţa uşii de la intrare. Sângele îi ţâşneşte dintr-o rană de la gât. Cascade roşii pulsează, ieşind din trup. Balta de sânge acoperă aproape toată podeaua. Shulman priveşte ţintă în tavan cu pleoapele tremurând. Gura îi e deschisă şi moale. Lângă mâna lui, printre pantofii de pe covorul de la intrare, se află telefonul ei. Se gândeşte că trebuie să-l ia, să fugă din apartament şi să dea alarma la poliţie şi la salvare. O uimeşte că n-a avut niciun impuls să ţipe atunci când l-a văzut pe Shulman. Poate ar trebui să spună ceva, gândeşte ea şi brusc aude paşi pe coridor. Femeia tânără vine înapoi tremurând, îşi muşcă tot timpul buzele, încercând să-şi păstreze calmul.

— Nu putem ieşi, uşa e închisă cu cheia, şopteşte femeia.

— Cine e cel care...

— Fratele meu, o întrerupe ea.

— Dar de ce...

— El crede că este Erik cel pe care l-a ucis, n-a văzut, crede că...

Un sertar din bucătărie cade cu zgomot pe podea.

— Evelyn? Ce faci? strigă Josef Ek. Vii odată?

— Ascunde-te, şopteşte femeia.

— Unde sunt cheile? întreabă Simone.

— Le are în bucătărie, spune ea, grăbindu-se înapoi, în bucătărie.

Simone se strecoară pe culoarul lung, spre odaia lui Benjamin, respiră gâfâit, încearcă să închidă gura, dar nu are suficient aer. Podeaua scârţâie sub paşii ei, dar Josef Ek vorbeşte tot timpul cu voce înaltă în bucătărie şi nu pare să observe ceva. Simone se duce la computerul lui Benjamin şi îl porneşte, aude cum începe să pârâie şi să foşnească ventilatorul, în vreme ce se duce grăbită înapoi şi, exact în momentul în care se strecoară în baie, aude semnalul de pornire a sistemului operativ.

Cu inima bubuind, aşteaptă câteva secunde, părăseşte baia, priveşte în jur, prin holul gol şi apoi se grăbeşte spre bucătărie. Acolo nu mai e nimeni. Podeaua e plină de tacâmuri şi de urme însângerate de paşi.

Îi aude pe amândoi fraţii în camera lui Benjamin. Josef înjură şi câteva cărţi sunt aruncate de pe raft.

— Uită-te sub pat! strigă Evelyn speriată.

Ceva cade, lada cu cărţile manga[60] este răsturnată şi Josef şuieră că nu e nimeni acolo.

— Ajută-mă, spune el.

— În şifonier, propune ea repede.

— Ce naiba e asta? strigă Josef.

Cheile de la uşă se află pe masa de stejar, Simone le ia şi aleargă cât poate de tăcut înapoi, în hol.

— Aşteaptă, Josef, aude ea vocea lui Evelyn. Poate e în celălalt şifonier.

Un pahar e spart şi se aud paşi grei pe coridor.

---

[60] Cărţi manga: cărţi de benzi desenate japoneze.

Simone păşeşte peste corpul lui Shulman. Vârful degetelor lui se mişcă slab. Ea introduce cheia lungă în broasca de siguranţă. Mâna îi tremură tare.

— Josef! strigă Evelyn disperată. Uită-te în dormitor! Cred că e în dormitor!

Simone răsuceşte cheia şi aude mecanismul zornăind, atunci când Josef Ek se năpusteşte în hol şi dă cu ochii de ea. Din pieptul lui se aud horcăieli, ca mârâitul unei fiare. Simone bâjbâie după clanţă, îi alunecă, o răsuceşte. Josef are în mână un satâr. Şovăie şi pe urmă porneşte spre ea cu paşi repezi. Mâinile lui Simone tremură aşa de tare, că nu poate să apese pe clanţă. Femeia tânără năvăleşte în hol, se aruncă la pământ, apucând picioarele lui Josef şi încearcă să-l ţină în loc, strigându-i să aştepte. Cu o mişcare relaxată, el o loveşte pe Evelyn în cap, fără s-o privească. Femeia geme. El continuă să înainteze şi Evelyn îi scapă din mâini picioarele. Simone deschide uşa şi se poticneşte afară, pe scară, prosopul de baie alunecă de pe ea, Josef se apropie, dar se opreşte, privindu-i trupul gol. În spatele lui, Simone vede cum Evelyn, cu o mişcare rapidă, îşi înmoaie mâna în sângele care a curs pe podea din rana lui Shulman. Îşi mânjeşte faţa şi gâtul, apoi se lasă să cadă.

— Josef, strigă ea, mă golesc de sânge. Iubitule...

Tuşeşte, apoi tace, zace pe spate, ca şi cum ar fi moartă. Josef se întoarce către ea, văzându-i trupul plin de sânge.

— Evelyn? spune cu glas speriat.

Se întoarce în hol şi, când se apleacă peste ea, Simone vede cuţitul în mâinile lui Evelyn. Şi cum acesta este aruncat în sus, ca lama unei capcane primitive.

Cuţitul pătrunde cu putere în Josef, intră între două coaste şi trupul acestuia înţepeneşte. Josef îşi lasă capul pe-o parte, alunecă şi rămâne acolo, nemişcat.

44. Vineri, optsprezece decembrie, dimineaţa devreme

Kennet trece pe lângă cele două poliţiste care şoptesc grăbite pe culoarul spitalului Danderyd. În camera din spatele lor vede o fată stând pe un scaun şi privind în gol. Faţa îi e mânjită de sânge, părul pare plin de sânge închegat. Şuviţe negre îi atârnă pe gâtul alb şi pe piept. Stă cu picioarele uşor întoarse înăuntru, într-o atitudine copilărească şi neştiutoare. Kennet presupune că este Evelyn Ek, sora ucigaşului în serie Josef Ek. Ca şi cum l-ar fi auzit în gând rostindu-i numele, fata îşi ridică ochii şi-l priveşte drept în faţă. Privirea ei are o expresie aşa de ciudată — un amestec de durere şi de şoc, de remuşcare şi triumf —, încât pare aproape obscenă. Kennet îşi întoarce instinctiv chipul, cu senzaţia că a privit ceva interzis. Îl trec fiori şi îşi spune grăbit că poate fi fericit că s-a pensionat, pentru că nu va mai trebui să meargă la Evelyn Ek, să-şi tragă scaunul şi să se aşeze pentru a o interoga. Nimeni n-ar trebui să poarte povara poveştii ei despre copilăria alături de Josef Ek. Un bărbat în uniformă, cu faţă prelungă, cenuşie stă de pază în faţa uşii închise de la

camera lui Simone. Kennet îl recunoaşte pe bărbat din perioada în care lucra, dar la început îi e greu să-şi amintească numele lui.

— Kennet, spune acesta. Totul e în ordine?

— Nu.

— Am înţeles că aşa este.

Kennet îşi aduce brusc aminte că îl cheamă Reine şi că soţia îi murise subit, imediat după naşterea primului lor copil.

— Reine, spune Kennet. Ştii cum a intrat Josef la sora lui?

— Se pare că ea i-a dat drumul.

— De bună voie?

— Nu chiar.

Apoi, Reine îi povesteşte că fata se trezise în mijlocul nopţii şi mersese la uşa de intrare, privindu-l prin vizor pe poliţistul Ola Jacobsson, care stătea pe scară şi dormea. Când se schimbase garda, îl auzise povestindu-i colegului său că avea copil mic acasă. N-a vrut să-l trezească, ci s-a întors pe canapea, privind încă o dată prin fotografiile din albumul pe care Josef îl pusese în cutia de carton împreună cu lucrurile ei. Fotografiile erau străfulgerări de neînţeles, dintr-o existenţă care dispăruse demult. A pus albumul înapoi, în cutie, meditând dacă ar fi posibil să-şi schimbe numele şi să se mute în străinătate. Când a mers la fereastră şi a privit printre jaluzele, i s-a părut că vede pe cineva pe trotuar. Şi-a tras repede capul, a mai aşteptat un moment şi a privit din nou. Ningea puternic şi n-a mai văzut pe nimeni. Becul care atârna între case se clătina în vântul puternic.

A simţit cum i se face părul măciucă şi s-a dus tiptil până la uşa de la intrare, şi-a lipit urechea de lemn şi a

ascultat. Era ca şi cum cineva s-ar fi aflat chiar în faţa uşii. Josef răspândise totdeauna un miros straniu. O duhoare de mânie, de substanţe chimice. Acum, Evelyn avea brusc senzaţia că simte mirosul, poate era o părere, dar a rămas lângă uşă, fără să îndrăznească să privească prin vizor.

După un moment, s-a aplecat şi a şoptit:

— Josef?

Afară domnea tăcerea. Tocmai voia să se întoarcă în odaie, când l-a auzit şoptind de cealaltă parte a uşii:

— Acum deschide-mi.

A încercat să-şi înăbuşe plânsul când i-a răspuns:

— Da.

— Credeai c-o să-mi scapi?

— Nu, a şoptit ea.

— Vei face doar ce-ţi spun.

— Nu pot să...

— Uită-te pe vizor, a întrerupt-o el.

— Nu vreau.

— Fă-o, totuşi.

Tremurând, Evelyn s-a aplecat spre uşă. Prin lentilă a văzut scara. Poliţistul care adormise era tot acolo, dar acum o baltă întunecată de sânge se răspândea pe palier. Ochii îi erau închişi, dar pieptul încă îi tresălta. Evelyn l-a văzut pe Josef la marginea imaginii rotunde reflectate de vizor. Se lipise de perete, pe urmă însă s-a aruncat înainte, lovind violent în ochiul vizorului. Evelyn s-a dat înapoi şi s-a împiedicat de pantofii pe care-i lăsase în hol.

— Deschide uşa, i-a cerut el. Altfel, omor poliţistul, sun la vecini şi îi omor şi pe ei. Încep cu uşa asta, de alături.

Evelyn s-a resemnat, nu mai avea putere. Speranţa ei se stinsese şi mintea îi spunea că niciodată nu-i va scăpa lui Josef. Cu mâini tremurătoare, a deschis uşa şi i-a dat

drumul înăuntru fratelui mai mic. Singurul ei gând era că mai curând va muri ea decât să-l lase să mai ucidă pe cineva.

Reine îi explică desfăşurarea evenimentelor, pornind de la ceea ce a aflat. Acceptă ideea că Evelyn a vrut să-l ajute pe poliţistul rănit şi să împiedice alte crime şi că de aceea a deschis uşa.

— Jacobsson îşi va reveni, spune el. Ea l-a salvat, ascultându-şi fratele.

Kennet scutură din cap.

— Ce se întâmplă cu oamenii? se întreabă el.

Reine îşi scarpină fruntea obosit.

— I-a salvat viaţa fetei tale, spune.

Kennet ciocăneşte cu grijă în uşa de la camera lui Simone, apoi o deschide puţin. Perdelele sunt trase şi lămpile stinse. Priveşte în întuneric. Pe o canapea zăreşte o siluetă care-ar putea să fie fiica lui.

— Simone? întreabă el încet.

— Sunt aici, papa.

Vocea vine dinspre canapea.

— Tu vrei să fie aşa, întuneric? Pot să aprind lumina?

— Nu pot, papa, şopteşte ea după o vreme. Nu pot.

Kennet traversează camera bâjbâind, se aşază pe canapea şi îşi îmbrăţişează fiica. Ea începe să suspine tare, sfâşietor.

— Odată, zice el, bătând-o uşor pe spinare, când am trecut cu maşina poliţiei pe lângă grădiniţa ta, te-am văzut în curte. Stăteai cu faţa lipită de gard şi plângeai. Îţi curgea nasul, erai udă şi murdară şi personalul nu făcea nimic să te liniştească. Femeile alea stăteau acolo la taclale şi nu le păsa deloc de tine.

— Şi ce-ai făcut? şopteşte Simone.

— Am oprit maşina şi am venit la tine.

Kennet zâmbeşte pentru sine, privind în întuneric.

— Imediat te-ai oprit din plâns, m-ai luat de mână şi am plecat de acolo.

Tace.

— Gândeşte-te, dacă aş putea doar să te iau de mână şi să mergem acasă, acum.

Ea dă din cap, îşi reazemă capul de umărul lui, apoi îl întreabă:

— Ai auzit ceva despre Sim?

Kennet o mângâie pe obraz şi pentru o clipă se întreabă dacă să-i spună sau nu adevărul. Medicul i-a explicat pe un ton răspicat că Shulman pierduse prea mult sânge. Avea grave leziuni pe creier. Nu exista nicio speranţă. Niciodată nu se va mai trezi din comă.

— Nu ştiu încă nimic, spune el cu multă grijă. Dar...

Scoase un oftat.

— Nu arată prea bine, iubito.

Simone e din nou scuturată de suspine.

— Nu mai am putere, nu mai am putere, plânge ea.

— Gata, gata... L-am sunat pe Erik. E pe drum.

Ea aprobă.

— Mulţumesc, papa.

Kennet o bate din nou pe umăr.

— Nu mai suport, şopteşte Simone.

— Nu plânge, draga mea.

Acum Simone plânge în hohote.

— Nu mai suport...

Moment în care se deschide uşa şi Erik aprinde lumina. Vine direct la ea, se aşază lângă pat şi spune:

— Slavă Domnului că eşti în viaţă!

Simone îşi lipeşte faţa de pieptul lui.

— Erik, suspină ea înăbuşit în stofa paltonului.

El îi netezeşte părul. Pare foarte obosit, dar privirea îi este clară şi tăioasă. Simone îşi spune că Erik miroase a acasă, miroase a familia ei.

— Erik, începe Kennet pe un ton grav. Trebuie să ştii ceva foarte important. Şi tu, Simone. Am vorbit cu Aida chiar adineauri.

— A spus ceva? întreabă Simone.

— Aveam de gând să le povestesc că l-am prins pe Wailord şi pe ceilalţi, spune Kennet. Nu voiam să mai fie speriaţi.

Erik îl priveşte întrebător.

— E o istorie lungă, o voi povesti când vom avea timp, dar...

Kennet îşi trage răsuflarea şi spune pe un ton obosit:

— Cineva l-a contactat pe Benjamin cu câteva zile înainte să dispară. Era o femeie, care s-a dat drept mama lui adevărată, biologică.

Simone se desprinde din braţele lui Erik şi-l priveşte pe Kennet, îşi şterge nasul şi întreabă cu un glas care a devenit subţire şi fragil de atâta plâns:

— Adevărata lui mamă?

Kennet aprobă cu un gest:

— Aida a povestit că femeia aceea i-a dat bani, l-a ajutat cu lecţiile.

— E nebunie curată, şopteşte Simone.

— I-a dat chiar şi alt nume.

Erik o priveşte pe Simone, apoi pe Kennet şi-l roagă să continue.

— Da, spune Kennet, Aida a povestit că femeia care spunea că e mama lui biologică a afirmat că adevăratul lui nume este Kasper.

Simone vede cum chipul lui Erik încremeneşte şi simte un fior de neliniştе care brusc o face să fie perfect lucidă.

— Ce e, Erik? îl întreabă.

— Kasper? spune el. L-a numit Kasper?

— Da, confirmă Kennet. Aida n-a vrut la început să povestească, îi promisese, desigur, lui Benjamin că...

Se opreşte. Erik s-a albit de tot la faţă, pare gata să leşine. Se ridică, se dă câţiva paşi în spate, cât pe ce să cadă peste masă, se loveşte de un fotoliu, apoi părăseşte camera.

45. Vineri, optsprezece decembrie, dimineaţa

Erik aleargă în jos pe trepte, până în holul spitalului, îşi face loc printr-un grup de tineri cu buchete de flori în mâini şi aproape dă peste un bătrân într-un scaun cu rotile. Tălpile îi plescăie pe podeaua udă când împinge uşile de la intrarea principală. Continuă să coboare scările de piatră, fără să-i pese de bălţi şi de mâzga aproape neagră, trece în goană prin faţa unui autobuz, apoi printre tufele joase, până în parcarea pentru vizitatori. Are deja cheile în mână, în vreme ce aleargă spre maşină, pe lângă şirul lung de vehicule murdare. Descuie, se aşază, porneşte şi dă cu spatele atât de violent, încât aripa laterală a maşinii se freacă de bara de protecţie a maşinii vecine.

Respiraţia îi este încă agitată, atunci când o coteşte la stânga, pe Danderydsvägen. Conduce cât de repede poate, dar reduce viteza când se apropie de şcoala Edsberg, trece încet prin faţa ei şi îşi scoate telefonul ca să-l sune pe Joona.

— E Lydia Evers, aproape ţipă el în telefon.

— Cine?

— Lydia Evers l-a luat pe Benjamin, continuă el cu gravitate. Ţi-am povestit despre ea, e cea care m-a reclamat.
— O cercetăm imediat, spune Joona.
— Sunt pe drum într-acolo.
— Dă-mi o adresă.
— O casă pe Tennisvägen, în Rotebro, nu-mi aduc aminte numărul, dar casa este roşie şi destul de mare.
— Aşteaptă-mă undeva, în apropiere...
— Mă duc direct acolo.
— Nu face vreo prostie.
— Benjamin moare dacă nu-şi primeşte medicamentul.
— Aşteaptă-mă...

Erik închide, măreşte viteza prin Norrviken, trece de bariera de la calea ferată, spre lacul îngust, se angajează într-o depăşire neregulamentară în dreptul fabricii de drojdie şi simte cum îi zvâcneşte sângele în tâmple când coteşte la Coop Forum[61].

Încearcă să se orienteze în zona de vile, parchează în faţa aceluiaşi pâlc de brazi ca în urmă cu zece ani, când o vizitase pe Lydia împreună cu asistenta socială. Când se uită din maşină la casă, aproape că simte propria lui prezenţă de acum zece ani. Îşi aminteşte că împreună cu asistenta socială nimic nu indica prezenţa unui copil, nu era nicio jucărie în grădină, nimic care să arate că Lydia era mamă. Pe de altă parte, abia apucaseră să se uite în jurul casei. Coborâseră doar scara spre pivniţă şi Lydia se năpustise după el, cu un cuţit în mână. Îşi aminteşte cum arăta Lydia când şi-a tras lama peste gât, fără să-l scape din priviri.

Nu s-au schimbat prea multe în locul acesta. Pizzeria a fost înlocuită de un sushi-bar şi saltele mari de sărit

[61] Lanţ de magazine alimentare.

se află în toate grădinile, acoperite de frunze şi zăpadă. Erik opreşte motorul, părăseşte maşina şi aleargă pe povârniş. Străbate în grabă ultima bucată, deschide poarta şi continuă prin grădină. Fâşii de zăpadă acoperă iarba înaltă, îngălbenită. Ţurţuri strălucesc sub streaşina dărăpănată. Plante moarte se leagănă în ghivece. Erik loveşte în uşă şi îşi dă seama că e închisă. Se uită sub preş. Câteva gângănii fug de sub dreptunghiul ud de pe scara de beton. Inima îi bate cu repeziciune. Caută cu degetele sub streaşina de lemn, dar nu găseşte nicio cheie. Se duce în spate, ia o piatră din strat şi izbeşte geamul de la verandă. Doar geamul exterior se sparge şi piatra cade înapoi, în iarbă. Ia piatra din nou şi o aruncă mai tare. Toată fereastra se prăbuşeşte. Erik deschide uşa şi intră într-un dormitor ai cărui pereţi sunt plini de tablouri cu îngeri şi Sai Baba, gurul indian.

— Benjamin, strigă el. Benjamin!

Îşi strigă fiul, deşi vede că totul e pustiu: casa e întunecată şi tăcută, aerul e închis, miroase a haine vechi şi a praf.

Se duce repede în direcţia holului, deschide uşa spre subsol şi e întâmpinat de o duhoare violentă. Un miros greu de cenuşă, de lemn carbonizat şi cauciuc ars. Aleargă jos, se împiedică pe trepte, se izbeşte cu umărul de perete şi îşi recapătă echilibrul. Becurile nu funcţionează, însă în lumina ferestrei de sus vede că odaia de joacă a fost arsă. Podeaua scârţâie sub el. Totul e negru, dar unele piese de mobilier par încă intacte. Masa cu tăblie de ceramică este murdară de cenuşă, în vreme ce lumânările parfumate de pe platou s-au topit. Erik se duce la uşa care dă în cealaltă încăpere a subsolului. E blocată în balamale şi partea interioară e complet carbonizată.

— Benjamin, strigă el cu glas speriat.

Cenuşa care pluteşte în aer îi vine în faţă şi el clipeşte repede, iar ochii îl ustură. În mijlocul podelei se află resturile a ceea ce pare să fi fost o cuşcă destul de mare ca să încapă un om în ea.

— Erik, aude o voce venind de sus.

Se opreşte şi ascultă. Pereţii trosnesc. Cad bucăţi arse din tavan. Erik merge încet spre scară. Lătratul unui câine se aude undeva, departe.

— Erik!

E glasul lui Joona. Se află în casă. Erik urcă scara. Joona îl priveşte cu chipul neliniştit.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva a ars jos, în subsol, răspunde Erik.

— Nimic altceva?

— Resturile unei cuşti.

— Am un câine cu mine.

Joona străbate grăbit coridorul şi deschide uşa. Îi face semn poliţistei, o femeie cu păr negru împletit într-o coadă, urmată îndeaproape de labradorul negru. Ea îl salută pe Erik cu un semn din cap, îi roagă să aştepte afară şi apoi se aşază în faţa câinelui, începând să-i vorbească. Joona încearcă să-l ia pe Erik cu el, dar renunţă, înţelegând că n-o să reuşească.

Câinele cu blana lucioasă, neagră, se învârte vioi prin casă, adulmecă din loc în loc, caută mai departe. Pântecele îi tresaltă. Caută sistematic, cameră după cameră. Erik a rămas în hol. Îi este rău, simte că trebuie să vomite şi iese afară. Doi poliţişti stau de vorbă în faţa unui microbuz. Erik iese pe poartă, se duce la maşina lui, se opreşte şi scoate din buzunar cutiuţa cu papagalul şi aborigenul. O ţine o vreme în palmă, apoi se duce la o gură de canal

şi îi varsă conţinutul prin grătarul de metal. Are broboane reci de sudoare pe frunte, îşi umezeşte buzele, ca şi cum ar vrea să spună ceva, după o tăcere lungă. Apoi, aruncă şi cutia, ascultând plescăitul pe care aceasta îl scoate când atinge suprafaţa apei.

Când se întoarce, Joona e în faţa casei. Îi întâlneşte privirea şi scutură din cap. Erik intră înăuntru. Poliţista stă în genunchi şi-l mângâie pe labrador pe grumaz şi pe faldurile de piele din spatele urechilor.

— Aţi fost jos, în subsol? întreabă Erik.

— Sigur că am fost, răspunde ea, fără să-l privească.

— În camera din interior?

— Da.

— Câinele probabil că şi-a pierdut mirosul, cu toată cenuşa de acolo.

— Rocky poate descoperi un cadavru aflat la şaizeci de metri adâncime sub apă, spune poliţista.

— Şi oameni vii?

— Dacă ar fi fost ceva, Rocky ar fi găsit.

— Dar încă n-am fost afară, spune Joona, din spatele lui Erik.

— Nu ştiam că trebuie s-o facem, răspunde poliţista.

— O s-o faceţi, zice Joona scurt.

Ea ridică din umeri şi se ridică.

— Atunci, hai, îi spune labradorului. Hai! Ne ducem să vedem? Ne ducem să vedem?

Erik îi urmează în jos, pe scară şi apoi în grădină. Câinele aleargă înainte şi înapoi în iarba neîngrijită, amuşină în jurul butoiului cu apă unde, la suprafaţă, s-a format o pojghiţă transparentă de gheaţă, caută în jurul pomilor bătrâni. Cerul e întunecat şi tulbure. Erik priveşte în jur şi vede că vecinul a aprins becuri colorate într-un

copac. E ger. Poliţiştii au intrat în maşină. Joona nu se îndepărtează nicio clipă de poliţistă, indicându-i diferite direcţii. Erik îi urmează până în spatele casei. Brusc, recunoaşte dealul, departe, în fundul grădinii. E locul din fotografie, îşi zice el. Fotografia pe care Aida i-o trimisese lui Benjamin înainte ca acesta să dispară. Erik respiră sacadat. Câinele miroase în jurul compostului, aleargă spre colină, adulmecă, gâfâie, mai dă o raită, adulmecă prin tufişurile joase, se întoarce, aleargă mai departe, în jurul unui coş cu frunze şi înainte, spre o mică plantaţie de ierburi aromate. Beţe mici cu pungi de seminţe dau indicaţii despre ce se va planta pe diferite rânduri. Labradorul negru mârâie neliniştit şi apoi se culcă în mijlocul micului ogor. Lipit cu totul de pământul ud, afânat. Trupul câinelui tremură de aţâţare şi chipul poliţistei e foarte trist, atunci când începe să-l laude. Joona se întoarce brusc şi o ia la fugă spre Erik; se aşază în faţa lui şi nu-l lasă să se apropie de grădină. Acesta nu înţelege despre ce e vorba, dar Joona îl duce de acolo, afară din curte.

— Trebuie să ştiu, spune Erik cu voce tremurătoare.

Joona dă din cap în semn de aprobare şi spune cu glas scăzut:

— Câinele a marcat că se află un cadavru în pământ.

Erik se aşază pe trotuar lângă un contor de curent, picioarele, oasele, tot trupul îi dispar, vede poliţiştii părăsind microbuzul, fiecare cu câte o lopată, apoi închide ochii.

*

Erik Maria Bark stă singur în automobilul lui Joona Linna şi priveşte pe geam spre Tennisvägen. Coroanele

negre ale copacilor ţin prizonieră lumina becurilor de pe stradă. Crengi negre, răşchirate pe un cer întunecat de iarnă. Gura îi e uscată, faţa şi capul îl dor. Murmură ceva pentru sine, apoi iese din maşină, păşeşte peste banda de plastic care înconjoară zona şi porneşte prin iarba înaltă, îngheţată din jurul casei. Joona îi priveşte pe cei doi poliţişti cu lopeţi. Aceştia muncesc într-o tăcere înverşunată, cu mişcări aproape mecanice. Tot acel mic ogor a fost săpat. Acum este doar o gaură mare, dreptunghiulară. Pe un sac de plastic se află nişte zdrenţe pline de noroi şi fragmente de oase. Zgomotul lopeţilor continuă, metalul loveşte piatra, săpatul se opreşte şi poliţiştii îşi îndreaptă spinările. Erik se apropie cu paşi înceţi, greoi, ca şi cum picioarele n-ar vrea să-l ducă acolo. Joona se întoarce spre el şi îi zâmbeşte cu toată faţa.

— Ce e? şopteşte Erik.

Joona îl priveşte în ochi şi-i spune:

— Nu e Benjamin.

— Dar cine e?

— Cadavrul a zăcut aici cel puţin zece ani.

— Un copil?

— E posibil să fi avut cinci ani când a murit, răspunde Joona şi simte cum îi trec fiori pe spinare.

— Aşa că Lydia a avut totuşi un fiu, spune Erik pe un ton reţinut.

46. Sâmbătă, nouăsprezece decembrie, înainte de prânz

Ninge cu fulgi mari şi apoşi, iar un câine aleargă de colo-colo pe un loc viran chiar lângă sediul poliţiei. Câinele latră plin de vioiciune sub ninsoare, aleargă fericit printre fulgi, muşcă în aer şi îşi scutură blana. Vederea animalului îi face inima lui Erik să se strângă. Îşi dă seama că a uitat cum este să exişti, pur şi simplu. A uitat cum e să nu te gândeşti necontenit la o viaţă fără Benjamin.

Îi e greaţă şi mâinile îi tremură din pricina abstinenţei: n-a luat nicio tabletă de aproape douăzeci şi patru de ore şi nu a dormit toată noaptea.

În timp ce se îndreaptă spre intrarea principală a sediului poliţiei, se gândeşte la bătrânele ţesătoare pe care Simone i le-a arătat odată, la o expoziţie despre lucrul de mână făcut de femei. Erau ca o fotografie a cerului în zile ca aceasta: posomorâtă, închisă, învăluită într-o lumină cenuşie.

Simone se află pe culoarul din faţa sălii de interogatoriu. Când îl vede venind pe Erik, îi iese în întâmpinare,

prinzându-i mâinile. Din cine ştie ce motiv, gestul acesta îl face pe Erik să-i fie recunoscător. Simone e palidă şi calmă.

— Nu e nevoie să fii şi tu aici, murmură el.

— Kennet mi-a spus că vrei asta, răspunde ea.

El aprobă cu un gest vag.

— Doar că sunt aşa de...

Simone tace, apoi îşi drege uşor glasul.

— Am fost furioasă pe tine, spune ea pe un ton reţinut.

Ochii îi sunt umezi şi roşii.

— Ştiu, Simone.

— Tu măcar ai pilulele tale, spune ea cu ironie în glas.

— Da, încuviinţează Erik.

Simone se întoarce cu spatele, apoi rămâne privind fix pe fereastră. Erik îi vede trupul subţire, braţele pe care şi le ţine lipite strâns pe piept. Are pielea zgribulită, iar prin fantele de aerisire de sub ferestre suflă aerul rece. Uşa camerei de interogatoriu se deschide şi o femeie solidă, în uniformă de poliţie îi cheamă cu glas scăzut:

— Poftiţi, acum puteţi intra.

Le zâmbeşte blând, cu buzele sclipind în roz.

— Mă numesc Anja Larsson, le spune. Eu vă voi lua depoziţiile.

Femeia le întinde mâna grăsuţă, bine îngrijită. Are unghiile lungi, date cu ojă roşie şi sclipici pe margini.

— Am crezut că or să aibă un aer sărbătoresc, de Crăciun, zice ea veselă, arătând spre unghii.

— Drăguţ, răspunde Simone distrată.

Joona Linna se află deja în cameră. Şi-a pus haina pe spătarul scaunului. Părul blond îi e răvăşit şi pare nespălat. Nu s-a ras. Când se aşază în faţa lui Erik, îi aruncă o privire gravă, gânditoare.

Simone îşi drege uşor glasul şi ia o înghiţitură de apă din pahar. Când se aşază din nou, îi atinge mâna lui Erik. Privirile li se întâlnesc şi el îi vede buzele rostind un „iartă-mă" mut.

Anja Larsson porneşte aparatul de înregistrare digital, verifică dacă becul roşu e aprins, apoi precizează ora şi data şi enumeră persoanele prezente în cameră. După aceea, face o scurtă pauză, lasă capul într-o parte şi spune pe un ton limpede, amical:

— OK, Simone, am dori să ne povesteşti ce s-a petrecut aseară în apartamentul de pe Luntmakargatan.

Simone aprobă, îl priveşte pe Erik, apoi lasă ochii în jos.

— Eu... eram acasă şi...

Tace.

— Erai singură? întreabă Anja Larsson.

Simone clatină din cap.

— Sim Shulman era la mine, spune ea pe un ton neutru.

Joona notează ceva în carnetul lui.

— Poţi să ne spui cum crezi că au intrat în apartamentul vostru Josef şi Evelyn Ek? o întreabă Anja Larsson.

— De fapt, nu ştiu, pentru că făceam duş, spune încet Simone şi, pentru un scurt moment, se înroşeşte foarte tare.

Roşeaţa dispare aproape imediat, dar îi lasă o lucire vie în obraji.

— Eram la duş când Sim a strigat că sună cineva la uşă... Nu, de fapt mi-a strigat că îmi sună mobilul.

Anja Larsson repetă:

— Erai sub duş şi l-ai auzit pe Sim Shulman strigând că-ţi sună telefonul mobil.

— Da, şopteşte Simone. L-am rugat să răspundă.

— Cine te suna?
— Nu ştiu.
— Dar el a răspuns?
— Cred că da, de fapt sunt aproape sigură că a făcut-o.
— Ştii cât era ceasul? întreabă brusc Joona.

Simone tresare, ca şi cum nu l-ar fi observat până în momentul acela, de parcă nu i-ar fi recunoscut vocea cu accent finlandezo-suedez.

— Nu ştiu, răspunde oarecum scuzându-se, cu faţa întoarsă spre el.

Joona nu zâmbeşte, ci insistă:

— Aproximativ.

Simone ridică din umeri şi spune, ezitând:

— Cinci.
— Nu patru? întreabă Joona.
— Ce vrei să spui?
— Vreau doar să ştiu, răspunde el.
— Dar ştiţi deja asta, îi spune Simone Anjei.
— Prin urmare, cinci, conchide Joona, notându-şi ora.
— Ce-ai făcut înainte de duş? întreabă Anja. E mai uşor să-ţi aminteşti ce oră era dacă rememorezi întreaga zi.

Simone dă din cap — arată foarte obosită. Nu-l priveşte pe Erik. Acesta stă tăcut lângă ea, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Nu ştiam, spune el brusc, apoi tace din nou.

Simone îi aruncă o privire grăbită. Erik vorbeşte din nou:

— Nu ştiam că tu şi Shulman aveaţi...

Ea dă din cap aprobator.

— Ba da, Erik. Aşa a fost.

Erik o priveşte, apoi se uită la poliţistă şi la Joona.

— Iertaţi-mă că v-am întrerupt, se bâlbâie el.

Pe un ton binevoitor, Anja i se adresează din nou lui Simone:

— Continuă, povesteşte-ne ce s-a întâmplat, Sim Shulman a strigat că sună...

— El s-a dus în hol şi...

Simone tace, apoi se mai corectează o dată:

— Nu, n-a fost aşa. L-am auzit strigând: „Şi acum sună şi la uşă" sau ceva de genul ăsta. Am ieşit de sub duş, m-am şters, am deschis cu grijă uşa şi am văzut...

— De ce cu grijă? întreabă Joona.

— Cum adică?

— De ce ai deschis uşa cu grijă şi nu ca de obicei?

— Nu ştiu, am simţit ceva în aer, o ameninţare... Nu pot explica exact...

— Auziseşi ceva?

— Nu cred.

Simone priveşte pierdută în gol.

— Continuă, o roagă Anja.

— Prin crăpătura uşii am văzut o femeie tânără. Stătea pe culoar, mă privea, părea speriată şi mi-a făcut semn să mă ascund.

Simone îşi încruntă fruntea.

— M-am dus în hol şi l-am văzut pe Sim... zăcând acolo, pe jos... era mult sânge şi curgea tot timpul şi mai mult, pleoapele îi tremurau şi încerca să-şi mişte mâinile...

Vocea lui Simone devine neclară şi Erik vede cum se luptă să nu plângă. Ar vrea să-şi consoleze soţia, s-o ajute, să-i ia mâna şi s-o îmbrăţişeze. Dar nu ştie dacă ea nu-l va respinge sau nu va fi furioasă dacă ar încerca s-o facă.

— Luăm o pauză? întreabă blând Anja.

— Eu... eu...

Simone se opreşte, ducând cu mâini tremurătoare paharul cu apă la buze. Înghite greu şi îşi trece palma peste ochi.

— Uşa de la intrare era încuiată, era pusă yala de siguranţă, continuă ea cu un glas mai ferm. Fata îmi spusese că el era în bucătărie cu cheia, aşa că m-am strecurat în odaia lui Benjamin şi am pornit computerul.

— Ai pornit computerul. De ce? întreabă Anja.

— Voiam să creadă că sunt acolo, să audă sunetul computerului şi să vină în cameră.

— Despre cine vorbeşti?

— Despre Josef, răspunde ea.

— Josef Ek?

— Da.

— De unde ştiai că este el?

— Atunci nu ştiam.

— Înţeleg, spune Anja. Continuă.

— Am pornit computerul, apoi m-am ascuns în baie. Când i-am auzit intrând în camera lui Benjamin, m-am strecurat în bucătărie şi am luat cheia. Fata a încercat tot timpul să-l facă pe Josef să caute în diferite locuri, pentru a-l face să întârzie; puteam să-i aud, dar cred că m-am izbit de masa din hol, pentru că brusc m-am trezit cu Josef pe urmele mele. Fata a încercat să-l oprească, s-a agăţat de picioarele lui şi...

Înghite din nou cu greutate.

— Nu ştiu, Josef a reuşit cumva să se desprindă. Şi atunci, fata s-a mânjit cu sângele lui Sim, s-a culcat pe spate şi s-a prefăcut moartă.

Un moment se lasă tăcerea. Simone pare că abia respiră.

— Continuă, Simone, o îndeamnă Anja cu glas scăzut.

Simone dă din cap şi spune repede:

— Josef a văzut-o, s-a întos şi, când s-a aplecat asupra ei, fata i-a înfipt cuţitul într-o parte.

— Ai văzut cine l-a înjunghiat pe Sim Shulman?

— Josef a fost.

— Ai văzut cu ochii tăi?

— Nu.

Din nou se lăsă tăcerea.

— Evelyn Ek mi-a salvat viaţa, şopteşte Simone.

— Vrei să mai adaugi ceva?

— Nu.

— Atunci, îţi mulţumesc pentru colaborare şi declar interogatoriul terminat, încheie femeia şi întinde o mână cu unghii strălucitoare ca să apese butonul aparatului de înregistrat.

— Aşteaptă, spune Joona. Cine a sunat?

Simone îl priveşte buimăcită. E ca şi cum ar fi uitat din nou de prezenţa lui.

— Cine te-a sunat pe telefonul mobil?

Simone scutură din cap.

— Nu ştiu, nici măcar nu ştiu unde e mobilul, eu...

— Nu e nimic, spune Joona cu un glas calm. Îl găsim noi.

Anja Larsson mai aşteaptă un moment, îi priveşte întrebătoare şi pe urmă închide aparatul de înregistrat.

Fără să se uite la ei, Simone se ridică de pe scaun şi iese încet din cameră. Erik face un semn grăbit spre Joona şi o urmează.

— Aşteaptă, o roagă el.

Simone se opreşte şi se întoarce.

Erik tace, îi vede chipul gol, vulnerabil, pistruii palizi, de culoarea plutei, gura cărnoasă şi ochii luminoşi, verzi. Fără un cuvânt, se iau în braţe, osteniţi şi trişti.

— Gata, spune el, gata.

Îi sărută părul, cârlionţii blond-roşcaţi.

— Nu mai ştiu nimic, şopteşte ea.

— Pot să întreb dacă au o cameră în care să te odihneşti.

Se desprinde încet din braţele lui şi scutură din cap.

— O să-mi caut telefonul mobil, spune ea cu gravitate. Trebuie să ştiu cine a sunat, când a răspuns Shulman.

Joona iese din camera de interogatoriu cu haina atârnându-i pe umăr.

— Telefonul e aici, la poliţie? întreabă Erik.

Joona face un semn spre Anja Larsson care se îndreaptă spre lift.

— Anja trebuie să ştie, răspunde el.

Erik e gata s-o ia la fugă după ea, când Joona îl opreşte cu un gest. Îşi scoate telefonul şi formează un număr scurt.

Văd cum femeia se opreşte şi răspunde.

— Avem nevoie de câteva hârtii de la tine, comoara mea, îi spune Joona pe un ton relaxat.

Ea se întoarce cu o mină bosumflată şi aşteaptă.

— Anja era o adevărată atletă când a început să lucreze aici, spune Joona. O înotătoare extraordinară, stil fluture, a ieşit a opta la Olimpiada din...

— Ce hârtie vrei? De toaletă? îi strigă Anja.

— Nu te înfuria, pentru că...

— Vorbeşti prea mult.

— Mă laudam doar cu tine.

— Da, da, spune ea cu un zâmbet mic.

— Ai lista cu obiectele pe care le-au luat la laborator?

— Nu e încă gata — te poţi duce jos, să vezi.

O urmează spre lift. Cablul vâjâie deasupra lor şi cabina scârţâie. Anja coboară la etajul al doilea şi le face semn cu mâna, chiar în momentul în care uşile se închid.

La secretariatul de la parter se află un bărbat înalt, care-i aminteşte lui Erik de-o rudă de-a lui. Merg grăbiţi pe un coridor cu uşi de-o parte şi de alta, aviziere şi stingătoare de incendiu în cutii de plastic. În laborator e multă lumină şi cei de acolo sunt îmbrăcaţi în halate. Joona dă mâna cu un bărbat foarte gras, care se prezintă drept Erixon şi le arată drumul spre o altă încăpere. Pe o masă cu tăblie de metal se află înşiruite mai multe obiecte. Erik le recunoaşte. Două cuţite de bucătărie cu pete negre, puse în două vase de metal separate. Vede un prosop cunoscut, covorul din hol, mai multe perechi de pantofi şi telefonul lui Simone într-o pungă de plastic. Joona arată spre telefon.

— Vrem să ne uităm la acesta, spune el. Ai terminat?

Bărbatul cel gras se duce la lista care se află lângă obiecte. Priveşte pe hârtie şi spune după un moment de ezitare:

— Aşa cred. Da, mobilul a fost cercetat pe dinafară.

Joona scoate telefonul din punga de plastic, îl şterge cu puţină hârtie şi i-l întinde cu un gest nepăsător lui Simone. Ea cercetează cu atenţie lista apelurilor, îngână ceva, apoi îşi pune mâna la gură înăbuşindu-şi un strigăt, când priveşte ecranul.

— E... e Benjamin, se bâlbâie ea. Ultimul apel a venit de la Benjamin.

Bărbaţii se înghesuie să vadă. Numele lui Benjamin clipeşte de două ori înainte ca bateria telefonului să se termine.

— Shulman a vorbit cu Benjamin? întreabă Erik cu glas ridicat.

— Nu ştiu, răspunde Simone şi vocea îi tremură.

— Dar el a fost cel care a răspuns? Asta întreb!

— Eram sub duş şi cred că a luat telefonul înainte să...

— La naiba, verifică dacă apelul a fost pierdut sau...

— Nu a fost pierdut, îl întrerupe ea. Dar nu ştiu dacă Sim a apucat să audă sau să spună ceva înainte de a-i deschide uşa lui Josef.

— Nu vreau să mă înfurii, spune Erik încercând să vorbească pe un ton calm. Dar trebuie să aflăm dacă Benjamin a spus ceva!

Simone se întoarce spre Joona:

— Acum nu sunt înregistrate toate convorbirile telefonice?

— Poate să dureze săptămâni întregi până să aflăm, răspunde el.

— Dar...

Erik pune o mână pe braţul lui Simone şi concluzionează:

— Trebuie să vorbim cu Shulman.

— Nu se poate, e în comă, şopteşte ea disperată. Ţi-am spus doar că e în comă!

— Vino cu mine, îi ordonă Erik şi împreună părăsesc camera.

47. Sâmbătă, nouăsprezece decembrie, după-amiaza

Simone stă lângă Erik în maşină. Din când în când se uită la el, apoi priveşte din nou pe geam. Drumul, cu dunga noroioasă din mijloc, se arată o clipă în faţă, după care dispare. Automobilele se mişcă într-un şir nesfârşit, clipind din faruri. Simone nu face nicio remarcă despre gunoiul de pe bancheta din spate şi de pe podea, de la picioare: bidoane de apă goale, cutii de suc, un carton de pizza, ziare, pahare de plastic, şerveţele, pungi goale de cartofi prăjiţi şi ambalaje de la dulciuri.

Erik conduce încet în direcţia spitalului Danderyd, unde Sim Shulman zace în comă, şi ştie exact ce va face de îndată ce va ajunge acolo. Îi aruncă o privire lui Simone — soţia lui a slăbit şi colţurile gurii îi sunt lăsate, într-o expresie tristă şi neliniştită. În ceea ce îl priveşte, se simte aproape înspăimântător de decis. Revede întâmplările din ultimele zile cu o claritate de gheaţă. Crede că înţelege împrejurările care au dus la ceea ce i s-a întâmplat lui şi familiei sale. Înainte de a trece de Kräftriket, începe să-i explice lui Simone.

— Atunci când am înţeles că cel care îl răpise pe Benjamin nu putea fi Josef, Joona mi-a spus să încerc să-mi rememorez trecutul, rosteşte el în tăcerea care domneşte în maşină. Şi am început să-mi împrospătez amintirile, căutând persoana care ar voi să se răzbune pe mine.

— Ce-ai găsit? întreabă Simone.

Cu coada ochiului o vede cum îşi întoarce faţa spre el. Ştie că e pregătită să asculte.

— Am găsit grupul de hipnoză pe care îl părăsisem... Sunt doar zece ani de atunci, dar nu m-am gândit niciodată la ei, aşa de definitiv a fost sfârşitul, spune el. Dar acum, când am încercat să-mi amintesc, a fost ca şi cum grupul n-ar fi dispărut niciodată, ci ar fi stat undeva în aşteptare.

Erik o vede pe Simone aprobând. Continuă să vorbească, încearcă să-i explice teoriile pe care le-a avut în legătură cu grupul de hipnoză, tensiunile dintre participanţi, echilibristica pe care el însuşi a făcut-o, năruindu-le bruma de încredere pe care o căpătaseră.

— Când am dat greş cu totul, am promis că nu voi mai hipnotiza niciodată.

— Aşa e.

— Dar mi-am încălcat promisiunea, atunci când Joona m-a convins că asta era singura posibilitate de-a o salva pe Evelyn Ek.

— Crezi că din cauza asta, că l-ai hipnotizat pe Josef Ek, ni s-a întâmplat totul?

— Nu ştiu...

Erik tace, apoi spune că a trezit o ură refulată, ură care fusese ţinută în frâu doar de promisiunea de a nu mai hipnotiza niciodată.

— Ţi-o aduci aminte pe Eva Blau? continuă el. Pendula între normalitate şi o stare psihotică. Ştii că mă ameninţase, spunând că-mi va distruge viaţa.

— N-am înţeles niciodată de ce, zice Simone cu glas scăzut.

— Îi era teamă de cineva, eu am considerat asta drept paranoia, însă acum sunt aproape sigur că fusese într-adevăr ameninţată de Lydia.

— Chiar şi persoanele paranoice pot fi urmărite, spune Simone.

Erik coteşte spre zona cu clădiri albastre a spitalului Danderyd. Ploaia bate în geamurile maşinii.

— S-ar putea chiar ca Lydia să fi fost cea care a mutilat-o, zice el, aproape pentru sine.

Simone tresare.

— Avea faţa tăiată? îl întreabă.

— Credeam că o făcuse singură, de obicei aşa se întâmplă, răspunde Erik. Mă gândeam că-şi tăiase vârful nasului ea însăşi, într-o nevoie disperată de-a simţi altceva, de-a scăpa de ceea ce era cu adevărat dureros...

— Aşteaptă, aşteaptă puţin, îl întrerupe tulburată Simone. Avea nasul tăiat?

— Vârful nasului.

— Tata şi cu mine am găsit un băiat cu vârful nasului tăiat. Ţi-a povestit papa? Cineva îl ameninţase, îl speriase groaznic şi-i făcuse rău pentru că îl persecuta pe Benjamin.

— E Lydia.

— Ea l-a răpit pe Benjamin?

— Da.

— Ce vrea?

Erik o priveşte grav:

— Ştii deja o parte din toate acestea. Lydia a recunoscut sub hipnoză că avea un fiu, Kasper, închis într-o cuşcă la subsol şi că-l silea să mănânce mâncare putrezită.

— Kasper? repetă Simone.

— Când mi-aţi spus ce a povestit Aida, că o femeie îi spunea lui Benjamin Kasper, am ştiut că era vorba de Lydia. Am mers la casa ei din Rotebro şi am intrat înăuntru, dar nu era nimeni acolo, totul fusese părăsit.

Conduce repede, printre rândurile de automobile parcate, dar nu e niciun loc liber, aşa că întoarce din nou şi se îndreaptă spre intrare.

— În subsol fusese un incendiu, dar se stinsese de la sine, continuă Erik. Presupun că a fost provocat, acolo se aflau resturile unei cuşti mari.

— Dar nu era nicio cuşcă, spune Simone. Se dovedise doar că Lydia nu avusese niciun copil.

— Joona a adus un câine poliţist care a găsit în grădină osemintele unui copil, vechi de zece ani.

— Dumnezeule! şopteşte Simone.

— Da.

— Deci, atunci a fost...

— Cred că a omorât copilul în subsol când a înţeles că fusese descoperită, spune Erik.

— Prin urmare, tu ai avut tot timpul dreptate, şopteşte Simone.

— Aşa se pare.

— Vrea să-l omoare pe Benjamin?

— Nu ştiu... Probabil, crede că totul e din vina mea. Dacă n-aş fi hipnotizat-o, ar fi putut păstra copilul.

Erik tace şi se gândeşte la glasul lui Benjamin, când îl sunase. Cum încerca să nu pară speriat, cum vorbise despre castelul ruinat. Trebuie să fi fost castelul ruinat al

Lydiei, cel la care se referea. Căci acolo crescuse ea, acolo săvârşise actele de violenţă şi probabil fusese ea însăşi victima unor abuzuri. Dacă nu-l luase pe Benjamin la castelul ruinat, atunci puteau fi oriunde.

Lasă maşina în faţa intrării spitalului, nu-şi dă osteneala să mai plătească taxa de parcare. Merg grăbiţi printre fântânile posomorâte şi pline de zăpadă, trec de câţiva fumători zgribuliţi în halate, apoi intră şi iau liftul până la secţia unde se află Sim Shulman.

Florile din cameră răspândesc un parfum greu. Buchete mari stau în vase pe pervazul ferestrei. Un teanc de scrisori şi de cărţi de vizită de la prietenii şi colegii consternaţi zace pe masă.

Erik se uită la bărbatul din patul de spital, îi priveşte obrajii scofâlciţi, nasul, pleoapele. Mişcările prea regulate ale pântecelui urmează ritmul aparatului de oxigen. E în stare vegetativă, e ţinut în viaţă de aparate şi niciodată nu va mai putea trăi fără ele. O canulă i-a fost introdusă în bronhii printr-o tăietură făcută în gât. Primeşte hrană printr-o sondă vârâtă direct în stomac.

— Simone, o să vorbeşti cu el când se trezeşte şi...

— Nu poate fi trezit, îl întrerupe ea cu glas spart. E în comă, Erik, are leziuni grave pe creier şi nu se va mai trezi niciodată, nu va mai vorbi niciodată.

Îşi şterge lacrimile de pe obraz.

— Trebuie să ştim ce i-a spus Benjamin...

— Încetează, strigă ea şi începe să plângă violent.

O soră intră, îl vede pe Erik ţinând trupul zguduit de suspine al lui Simone şi-i lasă în pace.

— O să-i fac o injecţie cu zolpidem, şopteşte Erik în părul ei. E un somnifer puternic care poate trezi persoane aflate în comă.

Simte cum ea scutură din cap.

— Despre ce vorbeşti?

— Acţionează doar un scurt moment.

— Nu te cred, spune Simone cu glas şovăitor.

— Somniferul încetineşte procesele active din creier, care i-au provocat coma.

— Se trezeşte? Asta vrei să spui?

— Nu-şi va mai reveni niciodată, creierul lui e prea grav afectat, Sixan, dar acest somnifer ar putea să-l trezească pentru câteva secunde.

— Şi eu ce să fac?

— Uneori pacienţii care au primit acest medicament pot spune câteva cuvinte, alteori doar deschid ochii.

— Şi nu e permis să i-l administrezi, nu-i aşa?

— Nu am de gând să cer permisiunea, vreau doar s-o fac şi tu trebuie să vorbeşti cu el, când se trezeşte.

— Grăbeşte-te, spune ea.

Erik se duce să-şi procure materialul de care are nevoie. Simone se aşază lângă patul lui Shulman şi-i ia mâna. Îl priveşte. Faţa lui e liniştită. Trăsăturile întunecate, puternice aproape şi-au pierdut conturul, din pricina destinderii. Expresia gurii, de obicei aşa de ironică, de senzuală nu mai sugerează nimic. Nici măcar cuta adâncă dintre sprâncenele negre nu se mai vede. Ea îi mângâie fruntea netedă. Se gândeşte că va continua să-i expună opera, că un artist adevărat nu moare niciodată.

Erik revine în cameră. Fără o vorbă, se duce la Shulman şi, cu spatele întors spre uşă, îi ridică atent mâneca.

— Eşti gata? întreabă el.

— Da, răspunde Simone. Sunt gata.

Erik ia seringa, o cuplează la cateterul intravenos, apoi injectează încet lichidul gălbui. Acesta se scurge ca

un ulei în lichidul nutritiv şi dispare spre acul din îndoitura braţului, în sângele lui Shulman. Erik bagă seringa în buzunar, îşi descheie haina şi apoi mută electrozii de pe pieptul lui Shulman pe pieptul său, ia clema de pe degetul mic al acestuia şi o prinde pe degetul lui, apoi se aşază, cercetându-i chipul.

Nu se întâmplă nimic. Cu ajutorul aparatului de respirat stomacul lui Shulman se ridică şi se lasă regulat, într-o mişcare mecanică.

Erik are gura uscată şi se simte îngheţat.

— Să plecăm? întreabă după o vreme Simone.

— Aşteaptă, şopteşte Erik.

Ceasul de mână ticăie încet. La fereastră, petala unei flori se desprinde încet. Câţiva stropi de ploaie lovesc fereastra. Aud râsul unei femei undeva, într-o cameră depărtată.

Un şuier ciudat se aude din trupul lui Shulman, ca o pală de vânt printr-o fereastră pe jumătate deschisă.

Simone simte cum i se scurge sudoarea de la subsuori pe trup, în jos. Are o senzaţie de claustrofobie, e ca şi cum ar fi prinsă în situaţie.

De fapt, ar voi să fugă din cameră, dar nu-şi poate lua privirea de la gâtul lui Shulman. Poate îşi imaginează doar, însă brusc i se pare că artera groasă de la gât pulsează mai repede. Erik respiră greu şi, atunci când se apleacă asupra lui Shulman, Simone vede că e neliniştit, îşi muşcă buza de jos şi priveşte din nou la ceas. Nu se întâmplă nimic. Aparatul de oxigen şuieră mecanic. Cineva trece prin faţa uşii. Roţile unui cărucior scârţâie, apoi e din nou linişte în cameră. Singurul zgomot vine de la aparatul de oxigen.

Dintr-odată, se aude un sunet slab. Simone nu-şi dă seama de unde vine. Erik se trage câţiva paşi într-o parte.

Sunetul continuă să se audă, e ca un fel de horcăit. Simone îşi dă seama că trebuie să vină de la Shulman. Se apropie de el şi vede cum arătătorul i se mişcă pe pânza întinsă a cearşafului. Simte cum îi creşte pulsul şi tocmai vrea să-i spună ceva lui Erik, când Shulman deschide ochii. O fixează cu o privire bizară. Gura i se crispează într-o grimasă speriată. Limba i se mişcă greu şi îi curge salivă pe bărbie.

— Sunt eu, Sim. Sunt eu, spune Simone, luându-i mâna în mâinile ei. Te voi întreba ceva foarte important.

Degetele lui Shulman tremură încet. Ea ştie că o vede, dar, brusc, ochii lui se dau peste cap, gura i se contractă şi venele îi pulsează violent în tâmple.

— Ai răspuns la telefon când a sunat Benjamin, îţi aminteşti?

Erik, care are electrozii lui Shulman pe piept, vede pe ecran cum propria-i inimă îşi măreşte pulsul. Picioarele lui Shulman tremură sub cearşaf.

— Sim, mă auzi? întreabă ea. Sunt Simone. Mă auzi, Sim?

O clipă, ochii i se opresc din nou asupra ei, dar apoi privesc iarăşi în gol. Paşi iuţi se aud pe culoar în faţa uşii, o femeie strigă ceva.

— Ai răspuns la telefonul meu, repetă Simone.

Shulman aprobă printr-un gest vag.

— Era fiul meu, continuă ea. Era Benjamin cel care a sunat...

Picioarele lui încep să tremure din nou, ochii i se dau peste cap şi limba îi iese din gură.

— Ce-a spus Benjamin? întreabă Simone.

Shulman înghite, îşi mişcă încet maxilarul, iar pleoapele cad.

— Sim? Ce-a spus?

Shulman clatină din cap.

— N-a spus nimic?

— Nu... şuieră el.

— Ce vrei să spui?

— Nu Benja... şopteşte el aproape fără glas.

— N-a spus nimic? întreabă Simone.

— Nu el, spune Shulman cu un glas speriat.

— Atunci cine?

— Ussi?

— Continuă, insistă Simone.

— Jussi a spu...

Gura lui Shulman tremură.

— Unde era? întreabă Erik. Întreabă unde era Jussi.

— Unde era? întreabă Simone. Ştii?

— Acasă, răspunde Shulman cu glasul stins.

— Era şi Benjamin acolo?

Capul lui Shulman se răsuceşte într-o parte, gura i se înmoaie şi bărbia îi cade. Simone îl priveşte neliniştită pe Erik, nu ştie ce să facă.

— Lydia era acolo? întreabă Erik.

Shulman priveşte, apoi ochii îi alunecă într-o parte.

— Lydia era acolo? îl întreabă Simone.

Shulman dă din cap afirmativ.

— A spus Jussi ceva despre...

Simone tace, atunci când Shulman începe să suspine. Îl bate uşor pe mână şi el o priveşte brusc în ochi.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă cu glas limpede, apoi cade din nou în comă.

48. Sâmbătă, nouăsprezece decembrie, după-amiaza

Anja intră în biroul lui Joona Linna şi-i întinde tăcută un dosar şi o ceaşcă cu glögg[62]. El îi priveşte faţa rotundă, roz. În mod neobişnuit, Anja nu-i zâmbeşte.

— Au identificat copilul, îi explică ea scurt şi arată spre dosar.

— Mulţumesc, spune Joona.

Există două lucruri pe care le urăşte, îşi zice el, privind dosarul. Unul dintre ele este să renunţe la un caz, să dea înapoi în faţa unor cadavre neidentificate, violuri nerezolvate, jafuri, cazuri de maltratări şi crime. Iar celălalt lucru pe care-l detestă, deşi în cu totul alt fel, e când vechile crime nerezolvate îşi află dezlegarea, pentru că răspunsul este rareori cel pe care l-ar fi dorit.

Joona deschide dosarul şi citeşte. Corpul găsit în grădina Lydiei Evers aparţinea unui băiat. Avea cinci ani când a fost ucis. Moartea survenise în urma unei fracturi craniene provocate de un obiect neascuţit. În plus,

[62] Băutură specifică sărbătorilor de iarnă: vin fiert cu mirodenii.

fuseseră găsite numeroase leziuni vindecate sau pe jumătate vindecate ale scheletului, ceea ce presupunea maltratări repetate de cel mai grav fel. Bătăi, scrisese medicul legist cu un semn de întrebare. Maltratări atât de grave, încât provocaseră fractura oaselor şi fisuri în schelet. Mai ales spatele şi braţele păreau să fi fost supuse unor lovituri cu obiecte grele. Mai multe indicii ale unui deficit de calciu în oase lăsau să se presupună că băiatul suferise de inaniţie.

Joona priveşte un scurt moment pe fereastră. Cu astfel de situaţii nu se poate obişnui şi chiar şi-a spus că, în ziua în care se va obişnui, va încheia ca inspector de comisar criminalist. Îşi trece mâna prin părul des, înghite cu greutate şi se întoarce la dosar.

Prin urmare, copilul a fost identificat. Se numea Johan Samuelsson şi fusese dat dispărut în urmă cu treisprezece ani. Mama lui, Isabella Samuelsson, se afla, după cum declarase, în grădină împreună cu fiul ei, când a sunat telefonul înăuntru, în casă. N-a luat copilul cu ea atunci când s-a dus să răspundă şi, în cele douăzeci, treizeci de secunde cât a durat până a ridicat receptorul, a constatat că nu-i răspunde nimeni şi l-a pus la loc în furcă, băiatul dispăruse.

Johan avea doi ani când a dispărut.

Avea cinci ani când a murit.

După aceea, rămăşiţele lui au zăcut zece ani în grădina Lydiei Evers.

Mirosul de glögg este dintr-odată greţos. Joona se ridică şi deschide fereastra. Priveşte curtea interioară a sediului poliţiei, crengile răşchirate ale copacilor de lângă închisoare, asfaltul ud, lucios.

Băiatul a stat în casa Lydiei trei ani de zile, îşi zice el. Trei ani l-a ţinut ascuns. Trei ani de bătăi, foame şi teroare.

— Te simţi bine, Joona? îl întreabă Anja, vârând capul pe uşă.

— Mă duc să vorbesc cu părinţii copilului, spune el.

— Poate s-o facă Niklasson, sugerează Anja.

— Nu.

— De Geer?

— E cazul meu, spune Joona. Eu mă duc...

— Înţeleg.

— Poţi să-mi cauţi câteva adrese?

— Da, drăguţule, răspunde ea, zâmbind. Sigur că pot.

— E vorba de Lydia Evers, aş vrea să ştiu unde s-a aflat în ultimii treisprezece ani.

— Lydia Evers? repetă Anja.

În vreme ce-şi pune căciula de blană şi geaca, Joona îşi simte sufletul greu, gândindu-se că trebuie să le comunice Isabellei şi lui Joakim Samuelsson că fiul lor, Johan, a fost găsit dar, din păcate, e mort.

Anja îl sună, în timp ce iese din oraş.

— A mers repede, spune el, încercând să pară vesel.

— Iubitule, asta e meseria mea, ciripeşte ea.

O aude cum oftează uşurată. Un cârd de păsări negre se ridică de pe un ogor acoperit cu zăpadă, par nişte picături grele în colţul ochilor. Are chef să înjure cu glas tare, când se gândeşte la cele două fotografii ale lui Johan aflate în dosar. Într-una din ele, copilul râde cu gura până la urechi, îmbrăcat în uniformă de poliţist. Iar în cealaltă: fragmente de oase pe o masă de metal, marcate atent cu numere scrise pe bucăţi de hârtie.

— Drăcia dracului, bombăne pentru sine.

— Ia vezi!

— Iartă-mă, Anja, a fost o maşină, care...

— OK, OK, dar ştii că nu-mi plac înjurăturile!

— Nu, ştiu, spune el cu glas obosit, fără să aibă puterea să continue ciorovăiala.

Anja pare în fine să priceapă că nu are chef de glume, aşa că spune doar pe un ton neutru:

— Casa în care au fost găsite rămăşiţele lui Johan Samuelsson e casa părintească a Lydiei Evers. Aceasta crescut acolo şi a fost întotdeauna singura ei adresă.

— Are vreo familie? Părinţi? Fraţi?

— Aşteaptă, trebuie să verific. Nu pare să aibă... Nu şi-a cunoscut niciodată tatăl, iar mama nu mai trăieşte. Se pare că n-a avut-o prea multă vreme în grijă pe Lydia.

— Niciun frate?

— Nu, spune Anja şi o aude răsfoind în hârtii. Stai, de fapt, ba da! strigă ea. A avut un frate mai mic, dar pare să fi murit devreme.

— Atunci, Lydia avea... Câţi ani avea atunci?

— Zece ani.

— A locuit mereu în această casă?

— Nu, n-am spus asta, protestează Anja. A mai stat şi în altă parte, în mai multe locuri, de fapt...

— Unde? întreabă Joona plin de nerăbdare.

— Ulleråker, Ulleråker, Ulleråker.

— La spitalul de nebuni?

— De fapt, se numeşte clinică de psihiatrie. Da, acolo.

În acest moment, Joona o ia pe drumeagul din Saltsjöbaden, unde părinţii lui Johan Samuelsson mai locuiesc încă. Vede imediat casa lor, o clădire roşie de pe la 1700, cu acoperiş arcuit. În grădină se vede o căsuţă de copii neîngrijită şi, dincolo de terenul în pantă se ghiceşte apa grea, neagră.

Joona îşi trece mâinile peste faţă înainte să coboare din maşină. Urăşte ce urmează să facă. Aleea de pietriş e

mărginită de pietre rotunde. Merge la uşă şi sună o dată, aşteaptă, ridică mâna şi sună din nou. În cele din urmă, aude pe cineva strigând din spatele uşii:

— Deschid eu!

Încuietoarea scârţâie şi o adolescentă împinge uşa. Are ochii vopsiţi cu negru şi părul mov.

— Bună, spune ea pe un ton întrebător, privindu-l fix pe Joona.

— Mă numesc Joona Linna, se prezintă el. Sunt de la poliţia criminalistă. E acasă mama sau tata?

Fata dă din cap în semn de aprobare şi se răsuceşte pe călcâie, dând să strige ceva. Dar o femeie de vârstă mijlocie e deja în hol, privindu-l pe Joona.

— Amanda, spune ea cu glas speriat. Întreabă-l... întreabă ce vrea.

Joona scutură din cap.

— Nu vreau să vă spun aici ce am de spus. Pot să intru?

— Da, şopteşte mama.

Joona face un pas înăuntru şi închide uşa în urma lui. Fetei a început să-i tremure buza de jos. Joona o priveşte pe mama ei, pe Isabella Samuelsson. Îşi ţine mâinile apăsate pe piept şi faţa ei are o paloare de ceară. Joona trage adânc aer în piept şi apoi începe cu voce joasă:

— Îmi pare foarte, foarte rău. Am găsit rămăşiţele lui Johan.

Mama îşi apasă pumnul pe gură şi se aude un geamăt. Se sprijină de perete, dar alunecă jos, pe podea.

— Papa, strigă Amanda, papa!

Un bărbat coboară în goană scara. Când îşi vede soţia zăcând pe podea şi plângând, încetineşte pasul. Se face alb la faţă. Îşi priveşte soţia, fiica, apoi se uită la Jooṇa.

— E Johan? îngaimă el.

— I-am găsit rămăşiţele, îi anunţă Joona pe un ton reţinut.

Se aşază cu toţii în camera de zi. Fata o ţine în braţe pe mama sa, care plânge disperată. Tatăl pare încă ciudat de liniştit. Joona a mai văzut atitudinea asta şi înainte. Astfel de bărbaţi — uneori şi femei, deşi mai rar — care nu par să aibă o reacţie anume, care continuă să vorbească şi să pună întrebări, iar glasul începe să le sune spart când cer amănunte.

Joona ştie că nu e vorba de indiferenţă. E împotrivire. E încercarea disperată de-a prelungi momentul înainte ca durerea să-i copleşească.

— Cum l-aţi găsit? şopteşte mama printre suspine. Unde l-aţi găsit?

— Am căutat un alt copil la cineva care este bănuit de sechestrare de persoană, spune Joona. Câinele nostru a adulmecat... A marcat un loc în grădină... Johan e mort de zece ani, după raportul medicului legist.

Joakim Samuelsson ridică ochii:

— Zece ani?

Scutură capul.

— Dar, strigă el, sunt treisprezece ani de când Johan a dispărut!

Joona face un semn de aprobare şi simte cum puterile îl părăsesc când le explică:

— Avem motive să credem că persoana care v-a luat copilul l-a ţinut prizonier timp de trei ani...

Îşi priveşte genunchii şi se sileşte să pară liniştit când înalţă din nou privirea:

— Johan a fost ţinut închis trei ani, continuă el. Înainte ca asasinul să-i ia viaţa. Avea cinci ani când a murit.

Acum, chipul bărbatului e desfigurat de durere. Încercarea lui de a-şi păstra calmul se risipeşte în bucăţi

fără număr, ca o placă subţire de sticlă. E foarte chinuitor să-l priveşti. Se holbează la Joona, în vreme ce faţa i se schimonoseşte şi lacrimile încep să-i curgă pe obraji, în gura deschisă. Suspine grele, oribile sfâşie aerul.

Joona priveşte în jur, cercetează fotografiile înrămate de pe pereţi. Recunoaşte fotografia din dosar, cu micuţul Johan în uniformă de poliţist. Vede o fotografie a fetei, de la ceremonia de confirmare. De asemenea, apar şi părinţii într-o poză, în care râd şi ridică în aer un prunc nou-născut. Joona înghite în sec şi aşteaptă. Urăşte chestia asta din tot sufletul. Dar nu s-a terminat.

— E încă un lucru pe care trebuie să-l ştiu, spune el şi îi mai lasă câteva clipe ca să se reculeagă suficient pentru a înţelege exact ce le cere.

— Trebuie să vă întreb dacă aţi auzit vreodată de o femeie pe nume Lydia Evers.

Mama scutură confuză din cap. Tata clipeşte de vreo două ori, apoi spune repede:

— Nu, niciodată.

Amanda şopteşte:

— Ea... l-a luat pe frăţiorul meu?

Joona o priveşte grav:

— Aşa credem.

Când se ridică, palmele îi sunt ude şi simte o transpiraţie rece pe tot trupul.

— Îmi pare rău, spune din nou. Sunt foarte, foarte trist.

Îşi pune cartea de vizită pe masă, în faţa lor şi le lasă numărul de telefon al unui curator, precum şi al unui grup de sprijin.

— Sunaţi-mă dacă vă amintiţi ceva sau dacă doar vreţi să vorbiţi.

Porneşte spre ieşire, când îl vede cu coada ochiului pe tată ridicându-se:

— Un moment... Trebuie să ştiu. Aţi dat de urma femeii? Aţi arestat-o?

Joona strânge din fălci când se întoarce, desfăcându-şi mâinile într-un gest de neputinţă:

— Nu, încă n-am prins-o. Dar suntem pe urmele ei. Curând o vom aresta. O s-o prindem repede, simt asta.

Formează numărul Anjei de îndată ce urcă din nou în maşină; aceasta răspunde după primul apel.

— A mers bine? îl întreabă ea.

— Niciodată nu merge bine, răspunde Joona pe un ton posomorât.

În telefon se lasă tăcerea pentru o clipă.

— Voiai ceva anume? întreabă Anja într-o doară.

— Da, spune Joona.

— Ştii că azi e sâmbătă.

— Bărbatul minte, continuă Joona. O cunoaşte pe Lydia. A spus că n-a auzit niciodată de ea, dar a mintit.

— Cum de ştii asta?

— I-am văzut privirea când am întrebat. Şi nu mă înşel.

— Te cred, tu nu te înşeli niciodată. Nu-i aşa?

— Ba da.

— Dacă cineva nu te crede, trebuie să suporte când vii şi-i zici: „Ce ţi-am spus?"

Joona zâmbeşte pentru sine.

— Ai ajuns să mă cunoşti, după câte îmi dau seama.

— Voiai să-mi mai spui şi altceva decât că nu te înşeli niciodată?

— Da, mă duc la Ulleråker.

— Acum? Nu ştii că astă-seară avem masa de Crăciun[63]?

— Astă-seară e?

— Joona, spune Anja pe un ton mustrător. E petrecerea pentru personal, masa de Crăciun la Skansen. Nu cumva ai uitat?

— E obligatoriu să vin? întreabă Joona.

— E obligatoriu, răspunde hotărât Anja. Şi o să stai lângă mine, sper că n-ai uitat, nu?!

— Numai să nu devii prea intimă, după câteva păhărele!...

— O să mă suporţi.

— Fii un înger, sună la Ulleråker şi vezi să găseşti pe cineva cu care să pot vorbi despre Lydia, şi atunci poţi să faci cu mine ce vrei, spune Joona.

— Doamne, sun, sun! strigă Anja veselă şi închide telefonul.

[63] Obicei suedez: cu ocazia Crăciunului, se mănâncă anumite feluri speciale, cum ar fi scrumbii, şunca de Crăciun şi salată de varză roşie dulce; colegii de slujbă obişnuiesc să ia masa tradiţională împreună.

49. Sâmbătă, nouăsprezece decembrie, după-amiaza

Nodul din stomacul lui Joona Linna aproape dispăruse, când a schimbat în viteza a cincea pe autostrada Europa 4, acoperită de zloată, în drum spre Uppsala. Clinica de la Ulleråker este încă în funcţiune, cu toate reducerile de fonduri din sistemul de asistenţă psihiatrică, numite „reforme", de la începutul anilor '90, atunci când un mare număr de pacienţi au fost socotiţi capabili să se descurce singuri, după ce toată viaţa lor trăiseră prin spitale. Li s-au oferit locuinţe, din care curând au fost daţi afară, pentru că ei niciodată nu plătiseră facturi şi nu avuseseră grija gătitului ori a uşii de la intrare. Numărul celor instituţionalizaţi se micşorase, dar, totodată, crescuse numărul vagabonzilor. A venit apoi marea criză financiară, ca urmare a noii direcţii liberale şi, dintr-odată, consiliile judeţene nu au mai avut fonduri pentru a-i plasa din nou pe toţi aceşti oameni în instituţii specializate. Astăzi mai există doar vreo două clinici de psihiatrie în Suedia şi cea de la Ulleråker este una dintre ele.

Anja a făcut, ca de obicei, o treabă bună. Când intră pe uşa principală, Joona îşi dă seama, după privirea fetei de la recepţie, că este aşteptat.

— Joona Linna? îl întreabă ea.

Joona dă din cap, arătându-i legitimaţia de poliţist.

— Doctorul Langfeldt vă aşteaptă. Un etaj mai sus, pe culoar, prima cameră la dreapta.

Joona îi mulţumeşte şi începe să urce pe scara lată. Undeva, departe, aude bufnituri şi strigăte. Miroase a fum de ţigară şi se aude un televizor. Ferestrele au gratii. Afară se întinde un parc asemănător unui cimitir, cu tufe ude, înnegrite şi spaliere distruse de umezeală, pe care se caţără plante cu multe ramuri. Arată dezolant, gândeşte Joona, spunându-şi că într-un loc ca acesta oamenii nu au cum să se facă bine — este un fel de depozit de rebuturi. Ajunge la etaj şi priveşte în jur. Pe stânga, în spatele unei uşi de sticlă, se întinde un coridor lung, îngust. Se gândeşte o clipă unde a mai văzut unul asemănător şi îşi dă seama că este o copie aproape identică a coridorului de la închisoarea Kronoberg. Rânduri de uşi închise, clanţe de metal cu încuietori. O femeie mai în vârstă, cu o rochie lungă, iese pe una din uşi. Îl priveşte fix prin geam. Joona îi face un semn scurt cu capul, apoi deschide uşa spre celălalt culoar. Acolo miroase puternic a dezinfectant, un iz înţepător care-i aminteşte de mirosul de clor.

Doctorul Langfeldt îl aşteaptă deja în uşă, când Joona ajunge în dreptul biroului lui.

— Sunteţi de la poliţie? întreabă el retoric şi îi întinde o mână lată, cărnoasă.

Atingerea neaşteptat de moale îl ia prin surprindere pe Joona.

Fără să-şi schimbe expresia feţei, doctorul Langfeldt face un gest scurt, spunând:

— Vă rog să intraţi.

Biroul lui este neobişnuit de mare. Rafturi grele, pline cu dosare de aceeaşi culoare, acoperă pereţii. Nu se zăreşte niciun obiect decorativ, niciun tablou sau fotografie, ci doar un desen de copil care atârnă pe uşă. Este un cap cu două picioare, desenat cu cretă colorată albastră şi verde. Copiii de trei ani obişnuiesc să reprezinte în felul acesta oamenii. Direct de la o faţă — cu ochi, nas şi gură — pornesc braţe şi picioare. Poţi considera ori că aceste desene reprezintă oameni fără corp, ori că acel cap este chiar corpul.

Doctorul Langfeldt merge la biroul lui care e acoperit aproape în întregime cu grămezi de hârtii. Mută un telefon de model mai vechi de pe scaunul pentru vizitatori şi face din nou un gest reţinut spre Joona, poftindu-l să se aşeze.

Doctorul îl priveşte gânditor, chipul îi e lăsat şi brăzdat de riduri, iar în trăsăturile lui se află ceva lipsit de viaţă, aproape ca şi cum ar suferi de o paralizie a feţei.

— Mulţumesc pentru că mi-aţi oferit din timpul dumneavoastră, spune Joona. E sărbătoare şi...

— Ştiu ce vreţi să mă întrebaţi, îl întrerupe doctorul. Vreţi informaţii despre Lydia Evers. Pacienta mea.

Joona deschide gura, dar doctorul ridică o mână în aer, pentru a-l opri:

— Presupun că aţi auzit despre obligaţia de confidenţialitate şi despre caracterul secret al informaţiilor privind bolile, continuă Langfeldt, şi, de asemenea...

— Cunosc legea, îl întrerupe Joona. Dacă delictul care este anchetat poate duce la o pedeapsă de mai mult de doi ani de închisoare, atunci...

— Da, da, spune Langfeldt.

Nu-şi fereşte privirea, ci se uită la el cu ochii aceia lipsiţi de viaţă.

— Pot, desigur, să vă chem la interogatoriu, spune Joona cu blândeţe. În momentul acesta procurorul pregăteşte un ordin de arestare pentru Lydia Evers. De bună seamă, vom cere să ni se dea şi fişa medicală.

Doctorul Langfeldt îşi loveşte uşor degetele unele de altele, apoi îşi trece limba peste buze.

— Tocmai asta e, spune el. Vreau doar...

Se opreşte.

— Pur şi simplu, vreau să am o garanţie.

— O garanţie?

Langfeldt dă din cap.

— Vreau ca numele meu să fie ţinut departe de această poveste.

Joona întâlneşte privirea lui Langfeldt şi înţelege că, de fapt, această expresie lipsită de viaţă ascunde o frică înăbuşită.

— Nu-ţi pot promite asta, spune el cu asprime.

— Şi dacă vă rog?

— Sunt un tip încăpăţânat, îi explică Joona.

Doctorul se lasă pe spătarul scaunului. Are un tremur uşor în colţul buzelor. E singurul semn de nervozitate sau, la urma urmei, de viaţă pe care l-a arătat până acum.

— Ce vreţi să ştiţi? întreabă el.

Joona se apleacă în faţă şi răspunde:

— Tot, vreau să ştiu tot.

O oră mai târziu, Joona Linna iese din biroul doctorului. Aruncă o privire rapidă pe coridorul opus, dar femeia în rochie lungă a dispărut şi, în vreme ce coboară

grăbit scara de piatră, observă că afară s-a lăsat întunericul, iar din parc şi din spaliere nu se mai vede nimic. Biroul de la intrare e gol şi uşa închisă. E linişte în toată clădirea, deşi Joona ştie că aici se găsesc o sută de pacienţi.

Dârdâie de frig atunci când se urcă iar în maşină şi iese din parcarea mare din faţa clinicii.

Ceva îl sâcâie. Ceva ce simte că îi scapă. Încearcă să-şi amintească punctul în care această senzaţie a început să-l deranjeze.

Doctorul scosese un dosar identic cu celelalte dosare care umpleau rafturile. Lovise uşor în copertă, spunând:

— Aici e povestea ei.

Fotografia Lydiei înfăţişa o femeie destul de frumoasă, cu păr lung, vopsit roşu şi o privire stranie: dincolo de aparenţa atrăgătoare, clocotea o furie oarbă.

Prima dată când a fost internată pentru tratament, Lydia avea doar zece ani. Motivul internării forţate fusese că îşi ucisese fratele mai mic, pe Kasper Evers. Într-o duminică, îi crăpase capul cu un baston de lemn. Îi explicase doctorului că mama ei o obligase să-şi educe fratele. Kasper era în grija Lydiei atunci când mama lor lucra sau dormea, şi sarcina ei era să-l ţină în frâu.

Kasper avea trei ani când Lydia a fost internată, iar mama lor a fost condamnată la închisoare pentru comportament abuziv faţă de propriii copii.

— Lydia şi-a pierdut familia, şopteşte Joona şi porneşte ştergătoarele de parbriz, atunci când un autobuz care vine din faţă îi umple de noroi maşina.

Doctorul Langfeldt i-a administrat Lydiei medicamente puternice pentru tratarea anxietăţii, fără să încerce

nicio altă terapie. El considera că fata acţionase sub constrângerea mamei. Graţie expertizei lui, Lydia a fost plasată într-un loc pentru delincvenţi minori. Când a împlinit optsprezece ani, a dispărut din registru. S-a mutat la vechea locuinţă şi a trăit acolo împreună cu un băiat pe care-l întâlnise la centrul de reeducare. Cinci ani mai târziu, apare din nou în hârtii, când este internată cu forţa pentru a beneficia de asistenţă psihiatrică, potrivit unei legi dispărute acum, pentru că lovise în repetate rânduri un copil la un loc de joacă.

Cazul ei revenise în atenţia doctorului Langfeldt; acum era pacienta lui la spital, cu obligaţia să treacă un anumit test la externare.

Doctorul a povestit, pe un ton aspru şi rezervat, că Lydia se dusese la un loc de joacă pentru copii, alesese un anumit băieţel, în vârstă de vreo cinci ani, pe care-l momise departe de ceilalţi şi apoi începuse să-l lovească. Se întâmplase de mai multe ori înainte să o prindă. Ultima maltratare fusese atât de gravă, încât pusese în pericol viaţa copilului.

— Lydia a stat închisă la clinica de psihiatrie de la Ulleråker timp de şase ani. Şi-a urmat tratamentul cu seriozitate, explică Langfeldt, zâmbind fără bucurie. Era exemplară. Singura problemă cu ea era că tot timpul făcea alianţe cu alţi pacienţi. Crea grupuri în jurul ei. Grupuri de la care cerea loialitate deplină.

Îşi întemeia familii, gândeşte Joona, luând-o spre Fridhemsplan şi amintindu-şi brusc de petrecerea pentru angajaţi de la Skansen. Se gândeşte că ar putea să pretindă că a uitat de ea, dar îşi dă seama că i s-a promis Anjei că se duce.

Langfeldt a închis ochii şi a început să-şi maseze tâmplele, în vreme ce povestea mai departe:

— După şase ani fără vreun incident, Lydiei a început să i se permită să părăsească spitalul pe perioade scurte.

— Absolut niciun incident? a întrebat Joona.

Langfeld a reflectat un moment.

— A fost ceva, dar n-a putut fi dovedit niciodată.

— Ce s-a întâmplat?

— O pacientă a fost rănită la faţă. Ea singură se mutilase, aşa a afirmat, dar au existat zvonuri că Lydia Evers o făcuse. După câte îmi amintesc, erau doar bârfe, nu era nimic serios în ele.

Langfeldt a ridicat din sprâncene, ca şi cum acum ar fi vrut să-şi continue povestea.

— Spuneţi mai departe, l-a îndemnat Joona.

— A putut să se întoarcă la casa părintească. Îşi urma tratamentul şi dădea dovadă, în continuare, de bună purtare. Nu exista niciun motiv, a spus doctorul, dar absolut niciunul care să ne indice că nu voia cu adevărat să se însănătoşească. După doi ani, a venit vremea ca Lydia Evers să-şi încheie tratamentul. A ales o formă de terapie la modă pe atunci. A urmat o formă de terapie de grup, la...

— Erik Maria Bark, a completat Joona.

Langfeldt a încuviinţat din cap.

— Se pare că treaba asta cu hipnoza n-a fost prea utilă pentru ea, a spus el apăsat. S-a terminat cu o încercare de sinucidere. Aşa a ajuns la mine pentru a treia oară...

Joona l-a întrerupt pe doctor:

— V-a povestit despre căderea nervoasă?

Langfeldt a negat cu un gest din cap:

— După câte înţeleg, totul a fost din vina hipnotizatorului aceluia.

— Ştiţi că a recunoscut faţă de Erik Maria Bark că a ucis un copil? a întrebat sec Joona.

Langfeldt a ridicat din umeri:

— Am auzit, dar un hipnotizator poate foarte bine să facă oamenii să recunoască orice, cred.

— Aşa că nu aţi luat afirmaţia ei în serios? a întrebat Joona.

Langfeldt a zâmbit uşor.

— Era o ruină, oricum era imposibil să porţi o discuţie cu ea. I-am aplicat şocuri electrice, i-am administrat neuroleptice puternice — în orice caz, a fost o treabă grea s-o fac să-şi vină în fire.

— Prin urmare, nu aţi încercat să descoperiţi dacă nu cumva exista vreun temei pentru mărturisirea ei?

— Am presupus că era vorba despre sentimentele de vinovăţie faţă de fratele mai mic, a răspuns sec Langfeldt.

— Când i-aţi dat drumul? l-a întrebat Joona.

— Acum două luni, a răspuns Langfeldt. Fără nicio îndoială, era complet sănătoasă.

Joona s-a ridicat, iar privirea i-a căzut pe singura imagine din biroul doctorului Langfeldt, capul cu picioare care atârna pe uşă.

Un cap care merge, a gândit el brusc. Doar minte, fără niciun pic de suflet.

— Dumneata eşti, a spus arătând spre desen. Nu-i aşa?

Doctorul Langfeldt părea încurcat când Joona a părăsit încăperea.

*

E ora cinci după-amiaza şi soarele a apus deja de două ore. Aerul e rece şi s-a făcut întuneric beznă. Becurile de pe stradă răspândesc o lumină ceţoasă. De pe Skansen, oraşul se întrezăreşte asemenea unor pete de

negură. În magazine se văd suflători de sticlă şi bijutieri. Joona străbate târgul de Crăciun. Ard focuri, sforăie cai, se coc castane. Copiii aleargă printr-un labirint de pietre, câţiva dintre ei se opresc şi beau ciocolată fierbinte. Se aude muzică, familii întregi dansează în jurul unui brad înalt, pe ringul de dans rotund.

Lui Joona îi sună mobilul; inspectorul criminalist se opreşte în faţa unei tarabe cu cârnaţi şi carne de ren şi răspunde.

— Sunt Erik Maria Bark, aude el vocea psihiatrului.

— Salut.

— Cred că Lydia l-a luat cu ea pe Benjamin la castelul ruinat al lui Jussi; e undeva lângă Dorotea, în regiunea Västerbotten, Laponia.

— Eşti convins de asta?

— Sunt aproape sigur, vine răspunsul ferm al lui Erik. Nu pleacă niciun avion astăzi. Nu trebuie să mă însoţeşti, dar eu am rezervat trei bilete pentru mâine-dimineaţă.

— Bine, spune Joona. Poţi să trimiţi un SMS cu toate informaţiile despre acest Jussi, ca să contactez poliţia din Västerbotten?

În vreme ce străbate una dintre aleile înguste acoperite cu pietriş, spre restaurantul Solliden, Joona aude în spate râsete de copii şi îl trec fiorii. Restaurantul elegant vopsit în galben e împodobit cu ghirlande de becuri colorate şi ramuri de brad. Pentru petrecerea de Crăciun s-au pregătit patru mese lungi, uriaşe şi, imediat ce intră, Joona îşi vede colegii de slujbă. S-au aşezat lângă fereastra enormă care oferă o privelişte fantastică — se vede golful Nybroviken şi Södermalm, cu parcul de distracţii Gröna Lund pe o parte, şi muzeul Vasa, pe partea cealaltă.

— Suntem aici, îi strigă Anja.

Femeia se ridică, făcându-i semne cu mâna. Joona se înveseleşte văzându-i entuziasmul. Încă mai are o senzaţie neplăcută după vizita la doctorul Langfeldt. Salută şi apoi se aşază lângă Anja. Carlos Eliasson stă în faţa lor. Are pe cap o căciuliţă de Moş Crăciun şi-i face semne vesele lui Joona.

— Am băut deja câte un şnaps, spune pe un ton confidenţial şi pielea lui, de obicei gălbejită, are o roşeaţă sănătoasă.

Anja încearcă să-şi strecoare mâna sub braţul lui Joona, dar el se ridică, explicând că vrea să-şi aducă ceva de mâncare.

Trece printre mesele cu oameni care mănâncă şi discută aprins şi-şi spune că, din păcate, nu se poate lăsa furat de atmosfera de sărbătoare. E ca şi cum o parte din el s-ar mai afla încă în casă la părinţii lui Johan Samuelsson. Sau ca şi cum ar mai păşi încă pe coridoarele clinicii de psihiatrie de la Ulleråker, pe scara de piatră şi prin faţa uşii încuiate care dă spre coridorul lung ce aminteşte de holul unei închisori.

Joona ia o farfurie, se aşază la coada pentru heringi şi îşi priveşte de la distanţă colegii. Anja şi-a îndesat trupul rotund într-o rochie roşie de angora. Are încă în picioare cizmele de iarnă. Petter vorbeşte concentrat cu Carlos, are capul proaspăt ras şi creştetul îi luceşte de transpiraţie sub candelabrul de cristal.

Joona pune pe farfurie fileurile de hering şi scrumbie, apoi rămâne în picioare. Priveşte o femeie din alt grup. Aceasta poartă o rochie strâmtă, gri-deschis şi e condusă la masa cu dulciuri de către două fete elegant coafate. Un bărbat în costum închis la culoare se grăbeşte după ele, împreună cu o fetiţă în rochie roşie.

Cartofii s-au terminat în micul castron de alamă. Joona aşteaptă o bună bucată de vreme, înainte ca o chelneriţă să vină cu un vas şi să umple castronul cu cartofi proaspăt fierţi. Felul lui preferat, tava cu napi finlandezi, nu se vede nicăieri. Joona îşi balansează farfuria printre poliţiştii care sunt acum la partea a patra a ospăţului. La masă, cinci tehnicieni criminalişti chiuie *Helan går*[64], cu păhărelele ridicate. Joona se aşază şi simte imediat mâna Anjei pe picior. Femeia îi zâmbeşte.

— Îţi aduci aminte că mi-ai promis că mă laşi să te pipăi, glumeşte ea, se apleacă şi-i şopteşte: vreau să dansez tango cu tine în seara asta.

Carlos o aude şi strigă:

— Anja Larsson, tu şi cu mine vom dansa tango!

— O să dansez cu Joona, spune ea pe un ton hotărât.

Carlos îşi lasă capul într-o parte şi murmură:

— Iau un bon de ordine.

Anja se strâmbă şi bea o înghiţitură de bere.

— Cum a fost la Ulleråker? îl întreabă pe Joona.

El face, la rândul lui, o grimasă şi Anja începe să povestească despre o mătuşă care nu era neapărat bolnavă, dar căreia i s-au dat medicamente foarte puternice, pentru că aşa era mai comod pentru personalul medical.

Joona dă din cap şi tocmai e pe punctul de-a lua o bucăţică de somon afumat, când se opreşte. Acum îşi aminteşte de informaţia importantă pe care a aflat-o de la Langfeldt.

— Anja, spune el. Am nevoie de un raport al poliţiei.

Ea pufneşte în râs.

[64] „Jumătatea merge", cântec de beţie.

— Nu acum, sper, îi zice.
— Mâine, atunci, dar cât mai devreme posibil.
— Ce fel de raport?
— E un caz de maltratare. Lydia Evers a fost arestată pentru că a maltratat un copil la un loc de joacă.

Anja a scos un pix şi scrie pe nota de plată din faţa ei.

— Mâine e duminică, dorm până mai târziu, spune ea nemulţumită.
— Atunci, las-o baltă.
— Dansezi cu mine?
— Promit, şopteşte Joona.

Carlos stă pe un scaun la garderobă şi doarme. Petter şi amica lui s-au dus în oraş, să continue seara la Café Opera. Joona şi Anja au promis să aibă grijă ca şeful să ajungă în siguranţă acasă. În aşteptarea taxiului, ies în aerul rece. Joona o conduce pe Anja pe ringul de dans şi îi spune să fie atentă la pojghiţa de gheaţă pe care o simte pe scândurile de sub tălpile lor.

Dansează şi Joona fredonează încet:

— Milloin, milloin, milloin[65]...
— Însoară-te cu mine, şopteşte Anja.

Joona nu răspunde, se gândeşte la Disa şi la chipul ei melancolic. Se gândeşte la prietenia lor din toţi aceşti ani, cum a fost silit s-o dezamăgească. Anja se înalţă pe vârfuri, încercând să-l lingă în ureche, iar el îşi trage cu grijă capul puţin mai departe de ea.

— Joona, scânceşte Anja. Dansezi aşa de bine...
— Ştiu, şopteşte şi el, învârtind-o pe sub braţ.

---

[65] „Când, când, când..." (în finlandeză în orig.).

Miroase a lemn ars şi a glögg. Anja se strânge şi mai aproape de el, iar Joona se gândeşte că va fi greu să-l conducă pe Carlos tot drumul până la taxi. Curând va trebui s-o ia spre scara rulantă.

În acelaşi moment, îi sună telefonul în buzunar. Anja suspină dezamăgită când el se trage într-o parte, ca să răspundă:

— Joona Linna.

— Salut, aude o voce agitată. Sunt eu. Joakim Samuelsson. Ai fost la noi mai devreme astăzi...

— Da, ştiu cine eşti, spune Joona.

Îşi aminteşte cum i se măriseră pupilele lui Joakim Samuelsson, când a întrebat despre Lydia Evers.

— Mă gândeam dacă am putea să ne vedem, spune Joakim Samuelsson. Vreau să-ţi povestesc ceva.

Joona se uită la ceas. E nouă şi jumătate.

— Putem să ne vedem acum? întreabă Joakim şi adaugă într-o doară că soţia şi fiica lui au mers la socri.

— E bine, spune Joona. Poţi să vii la sediul poliţiei, la intrarea dinspre Polhemsgatan, peste trei sferturi de oră?

— Da, răspunde Joakim, care, după glas, pare extrem de obosit.

— Îmi pare rău, fetiţo, îi spune Joona Anjei, care îl aşteaptă în mijlocul ringului de dans. Nu va mai fi niciun tangou în seara asta.

— Ţie ar trebui să-ţi pară rău, răspunde ea acru.

— Nu suport alcoolul, suspină Carlos, în vreme ce îl conduc spre scara rulantă şi spre ieşire.

— Nu vomita, spune Anja brusc, pentru că atunci cer mărire de salariu.

— Anja, Anja, zice Carlos rănit.

*

Joakim stă într-un Mercedes alb pe cealaltă parte a străzii, chiar vizavi de intrarea în sediul poliţiei. În lumina slabă din maşină faţa lui e obosită şi tristă. Când Joona îi bate în geam, tresare, ca şi cum ar fi fost adânc cufundat în gânduri.

— Salut, spune, deschizând portiera. Urcă.

Joona se aşază pe locul pasagerului. Aşteaptă. În maşină miroase vag a câine. Peste bancheta din spate e întins un pled plin de păr.

— Ştii, începe Joakim, când mă gândesc la mine însumi, cum eram când s-a născut Johan, e ca şi cum m-aş gândi la o persoană complet străină. Avusesem o adolescenţă foarte dificilă, fusesem la un centru de reeducare şi eram un copil înfiat... Dar când am întâlnit-o pe Isabella, m-am cuminţit şi am început să studiez serios. Mi-am luat diploma de inginer chiar în anul când s-a născut Johan. Îmi aduc aminte că fusesem în vacanţă, nu mai avusesem niciodată concediu până atunci, fusesem în Grecia şi Johan tocmai învăţa să meargă, şi...

Joakim Samuelsson scutură din cap:

— E mult de atunci. El îmi semăna foarte tare... acelaşi...

În maşină se lasă tăcerea. Un şobolan ud, cenuşiu şi cu mers legănat trece fără grabă pe lângă trotuarul întunecat, spre boschetele pline de gunoaie.

— Ce voiai să-mi spui? întreabă Joona după o vreme.

Joakim se freacă la ochi.

— Eşti sigur că Lydia Evers a făcut asta? spune el cu glas stins.

Joona încuviinţează din cap.

— Sunt foarte sigur.

— Aşa, deci, şopteşte Joakim Samuelsson, întorcându-şi faţa obosită şi ridată spre Joona. O cunosc, spune el simplu. O cunosc foarte bine. Am fost împreună la centrul de reeducare.

— Poţi înţelege motivul pentru care l-a luat pe Johan?

— Da, spune Joakim Samuelsson şi înghite cu greutate. Acolo, la reeducare... Lydia avea doar paisprezece ani, când au descoperit că era gravidă. Bineînţeles, au fost îngroziţi, aşa că au silit-o să avorteze. Totul trebuia trecut sub tăcere, dar... Au fost o grămadă de complicaţii, o infecţie gravă a uterului, care s-a răspândit la ovare, însă i-au prescris un tratament cu penicilină şi s-a însănătoşit.

Mâinile lui Joakim tremură când le pune pe volan.

— M-am mutat împreună cu Lydia, după ce am ieşit de la reeducare. Am locuit în casa ei din Rotebro şi am încercat să facem un copil, era obsedată de asta. Dar n-a mers. Aşa că şi-a făcut o programare la un ginecolog, pentru o consultaţie. Nu voi uita niciodată cum s-a întors de la doctor şi mi-a povestit că era sterilă, după avortul acela.

— Dumneata ai lăsat-o însărcinată, spune Joona.

— Da.

— Aşa că, îi erai dator un copil, spune Joona aproape pentru el însuşi.

50. Douăzeci decembrie, dimineaţa, a patra duminică de advent

Ninge cu fulgi mari şi deşi. Troiene de zăpadă s-au aşezat peste clădirile terminalului de la Arlanda[66]. Pistele de decolare sunt măturate iar şi iar de maşini care vin şi pleacă fără încetare. Erik stă lângă fereastra panoramică, privind un şir de valize care sunt urcate pe o bandă rulantă într-un avion mare, viu colorat.

Simone vine cu cafea şi o farfurie cu lussekatter[67] şi pepparkakor[68]. Pune cele două ceşti de cafea în faţa lui Erik şi apoi priveşte prin geamul uriaş de sticlă care dă spre piste. Amândoi privesc un grup de stewardese care se îndreaptă spre un avion. Toate poartă căciuliţe roşii de Moş Crăciun şi par foarte deranjate de zloata de sub picioarele lor.

---

[66] Arlanda: principalul aeroport din Stockholm.

[67] Lussekatter: brioşe cu şofran, specifice pentru perioada de dinaintea Crăciunului.

[68] Pepparkakor: „prăjituri cu piper", numite aşa pentru că odinioară se făceau chiar cu piper; biscuiţi cu mirodenii, specifici perioadei de dinaintea Crăciunului.

Pe pervazul ferestrei din cafeneaua aeroportului stă un Moş Crăciun mecanic care îşi mişcă ritmic şoldurile. Bateria e pe terminate, mişcările sunt tot mai spasmodice, mai sacadate. Erik întâlneşte privirea lui Simone. Ea înalţă ironic sprâncenele la vederea moşului care dă din fund.

— Ne-au oferit prăjituri, spune privind în gol. Apoi, îşi aminteşte: adventul, da, astăzi este a patra duminică de advent.

Se privesc fără să ştie ce să-şi spună. Brusc, pe Simone o trece un fior şi chipul ei capătă un aer chinuit.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Erik.

— Medicamentul, spune ea înăbuşit. Am uitat... Dacă e acolo, dacă trăieşte...

— Simone, eu...

— A trecut prea mult timp... N-o să mai poată sta în picioare..

— Simone, îl am, spune Erik. Am luat medicamentul cu mine.

Îl priveşte cu ochii înroşiţi.

— Adevărat?

— Kennet mi-a adus aminte, m-a sunat de la spital.

Simone se gândeşte cum l-a condus acasă pe tatăl ei, l-a văzut coborând din maşină, pentru ca apoi să se prăbuşească drept în mocirlă. Crezuse că s-a împiedicat, dar când a alergat să-l ajute să se ridice, el era aproape inconştient. L-a dus înapoi, la spital, unde a fost transportat pe o targă, reflexele îi erau slabe şi pupilele dilatate. Medicul credea că era vorba de o combinaţie între urmările comoţiei cerebrale şi o teribilă suprasolicitare.

— Ce face? întreabă Erik.

— Dormea ieri când am fost acolo, iar medicul mi-a spus că nu e în pericol.

— Bine, zice Erik privind jucăria mecanică; apoi, fără să spună o vorbă, ia şerveţelul roşu de pe masă şi îl pune peste ea.

Şerveţelul tremură ritmic înainte şi înapoi, ca o fantomă. Simone începe să râdă, firimituri de biscuiţi zboară pe geaca lui Erik.

— Îmi pare rău, scânceşte ea, dar jucăria asta e dementă. Un moş obsedat sexual, care...

Are un nou acces de râs, apoi începe să plângă. După o vreme se opreşte, îşi şterge faţa şi continuă să-şi bea cafeaua.

Colţurile gurii încep din nou să-i tremure când apare Joona Linna, venind spre masa lor.

— Poliţia din Umeå e pe drum, îi anunţă el, fără să-i salute.

— Poţi să iei legătura prin staţie cu ei? întreabă imediat Erik.

— Nu eu personal, ci...

Joona tace brusc când dă cu ochii de şerveţelul care atârnă peste moşul dansator. O pereche de cizme maro ies de sub marginea hârtiei. Simone întoarce capul, trupul începe să i se cutremure de râs — sau de plâns, sau de un amestec din amândouă. Scoate nişte sunete de parcă s-ar îneca. Erik se ridică grăbit şi o trage de mână de acolo.

— Lasă-mă, spune ea printre spasme.

— Vreau doar să te ajut, Simone. Hai să ieşim un pic afară.

Erik deschide o uşă spre un balcon şi rămân în aerul rece.

— E mai bine acum, mulţumesc, şopteşte Simone.

Erik dă la o parte zăpada de pe balustradă şi-i lipeşte una dintre încheieturi de metalul rece.

— Curând o să fie mai bine, repetă ea. Curând... Mai bine...

Închide ochii şi se clatină. Erik o prinde. Îl vede pe Joona căutându-i cu privirea prin cafenea.

— Simone, cum te simţi? o întreabă şoptit.

Ea îl priveşte printre gene.

— Nimeni nu mă crede când spun că sunt obosită.

— Şi eu sunt obosit, eu te cred.

— Tu ai tabletele tale, nu-i aşa?

— Da, răspunde el, fără să-i vină în gând să protesteze.

Chipul Simonei se strâmbă şi Erik simte dintr-odată lacrimi calde curgându-i pe obraji. Poate e din cauză că n-a mai luat pastile şi acum e complet vulnerabil.

— În tot timpul acesta, continuă el cu buzele tremurând, m-am gândit doar la un singur lucru: nu se poate să fie mort.

Stau nemişcaţi şi se îmbrăţişează. Zăpada cade în fulgi mari, pufoşi peste ei. Un avion cenuşiu, strălucitor se ridică în aer cu un zgomot asurzitor. Când Joona bate în geam, tresar amândoi. Erik deschide uşa şi Joona vine după ei. Îşi drege glasul.

— Mă gândesc că ar trebui să ştiţi că a fost identificat cadavrul găsit lângă casa Lydiei.

— Cine era?

— Nu a fost copilul Lydiei... Băiatul a dispărut în urmă cu treisprezece ani.

Erik dă din cap, aşteptând continuarea, în vreme ce Joona scoate un oftat:

— Resturi de excremente şi urină arată că...

Se opreşte o clipă, apoi vorbeşte mai departe, dând din cap:

— ...arată că băiatul a trăit acolo o perioadă destul de lungă, probabil trei ani, înainte să fie ucis.

Se lasă tăcerea. Zăpada cade foşnind întunecată deasupra lor. Avionul vuieşte departe, urcând spre cer.

— Cu alte cuvinte, Erik, ai avut dreptate... Lydia ţinea într-o cuşcă un copil pe care-l considera al ei.

— Da, răspunde Erik, aproape fără glas.

— A ucis copilul când a înţeles ce povestise sub hipnoză, ce însemna asta şi ce urmări va avea.

— De fapt, am fost sigur că dădusem greş, spune Erik cu o voce înnăbuşită, privind peisajul de iarnă.

— De aceea ai renunţat? întreabă Joona.

— Da, răspunde el.

— Ai fost sigur că dăduseşi greş şi ai promis că n-o să mai hipnotizezi niciodată, zice Joona.

Simone îşi trece palma tremurătoare peste frunte.

— Lydia a văzut când ţi-ai încălcat promisiunea. L-a văzut pe Benjamin, spune ea cu glas scăzut.

— Nu, probabil că ne-a urmărit tot timpul, şopteşte Erik.

— Lydiei i s-a dat drumul de la Ulleråker acum două luni, spune Joona. S-a apropiat de Benjamin cu prudenţă — poate era ţinută la distanţă de promisiunea ta că nu vei mai hipnotiza.

Joona îşi spune că Lydia l-a considerat pe Joakim Samuelsson vinovat de avortul care dusese la sterilitate şi de aceea i-a luat fiul, pe Johan. Apoi, a socotit că motivul pentru care fusese obligată să-l ucidă pe Johan a fost mărturisirea făcută sub hipnoză. De aceea l-a răpit pe Benjamin, atunci când Erik a reînceput să hipnotizeze.

Chipul lui Erik e grav, dur şi preocupat. Deschide gura ca să le explice că, încălcându-şi promisiunea, a salvat probabil viaţa lui Evelyn, dar renunţă, căci un agent de poliţie se apropie de ei.

— Acum trebuie să mergem, anunţă scurt bărbatul. Avionul decolează peste zece minute.

— Ai vorbit cu poliţia din Dorotea? întreabă Joona.

— Nu putem lua legătura cu patrula care s-a dus la casa respectivă, răspunde poliţistul.

— De ce?

— Nu ştiu, dar ni s-a comunicat că au încercat timp de cincizeci de minute.

— Ce dracu, atunci trebuia să trimită întăriri! exclamă Joona.

— Şi eu le-am spus asta, dar ei preferă să mai aştepte.

Când o pornesc spre avionul aflat la mică distanţă, care aşteaptă să-i ducă în sudul Laponiei, la aeroportul Vilhelmina, Erik simte brusc o scurtă şi bizară senzaţie de uşurare: tot timpul a avut dreptate.

Ridică faţa spre ninsoare. Fulgii se învârt ameţitor, uşor şi greu în acelaşi timp. Simone se întoarce şi-i prinde mâna.

51. Joi, şaptesprezece decembrie

Benjamin zace pe podea, ascultând cum tălpile balansoarului scârţâie pe suprafaţa lucioasă a linoleumului. Acum are dureri mari în încheieturi. Balansoarul se leagănă lent înainte şi înapoi. Vântul aleargă peste acoperişul de tablă. Brusc, pana grea de fier de la uşa verandei scoate un zgomot metalic. Se aud paşi greoi şi un tropăit de cizme. Benjamin înalţă capul, dar lesa i se strânge în jurul gâtului când încearcă să vadă cine intră în încăpere.

— Jos, mormăie Lydia.

El îşi lipeşte capul de podea, simte din nou pe obraz franjurii lungi, aspri ai preşului de iută şi mirosul de praf în nas.

— Peste trei zile este a patra duminică de advent, spune Jussi. Ar trebui să facem pepparkakor.

— Duminicile sunt doar ca să-ţi înfrânezi poftele şi atât, spune Lydia, continuând să se legene.

Marek pufneşte în râs, dar se potoleşte brusc.

— Râzi tu... spune Lydia.

— Râdeam doar aşa...

— Vreau ca familia mea să fie veselă, zice Lydia pe un ton reţinut.

— Dar aşa şi suntem, răspunde Marek.

Podeaua e rece, dinspre pereţi se simte un curent îngheţat, ghemotoacele de praf se rotesc printre firele din spatele televizorului. Benjamin e îmbrăcat tot în pijamaua lui. Îşi aminteşte cum au venit la castelul ruinat al lui Jussi. Deja pământul era acoperit de zăpadă şi după aceea a nins din nou, zăpada s-a topit, după care pământul iar a îngheţat. Marek a străbătut locul plin de maşini uzate din faţa casei a mers printre camioane vechi, acoperite de zăpadă şi carcase de maşini puse unele peste altele. Avea picioarele goale, îngheţate. Era ca şi cum ar fi intrat într-un şanţ de apărare, printre maşinile mari, acoperite de zăpada din curte. În casă era lumină şi Jussi ieşise pe scara verandei cu puşca de elani pe braţ, dar când a dat cu ochii de Lydia, a fost ca şi cum toate puterile i s-ar fi scurs din trup. Nu o aştepta, nu era bine-venită, însă el nu i se putea împotrivi, se supunea doar voinţei ei, se supunea aşa cum fac animalele. A scuturat doar din cap când Marek s-a apropiat şi i-a luat arma din mână. Apoi, s-au auzit paşi pe verandă şi a apărut Annbritt. Jussi a murmurat că e iubita lui, să-i dea voie să plece. Când Annbritt a dat cu ochii de zgarda de la gâtul lui Benjamin, s-a făcut albă la faţă şi a încercat să se întoarcă în casă şi să închidă uşa. Marek a oprit-o, vârând ţeava puştii în deschizătura uşii şi a întrebat-o zâmbind dacă pot să intre.

— Putem alege meniul pentru Crăciun? întreabă acum Annbritt cu voce nesigură.

— Cele mai importante sunt scrumbiile şi toba, spune Jussi.

Lydia oftează iritată. Benjamin aruncă o privire în sus, spre lustra cu ventilator şi cu cele patru lămpi aurii din tavan. Pe plăcile albe, umbrele paletelor nemişcate seamănă cu petalele unei flori cenuşii.

— Băiatul o să vrea chiftele, spune Jussi.

— O să vedem, răspunde Lydia.

Marek scuipă într-un ghiveci şi priveşte întunericul de afară.

— Începe să mi se facă foame, spune el.

— Avem în congelator o grămadă de carne de elan şi de căprioară, răspunde Jussi.

Marek se duce la masă, caută în coşul de pâine, rupe o bucată de knäkebröd[69] şi o bagă în gură.

Când Benjamin priveşte în sus, Lydia trage de lesă. El tuşeşte şi se lasă din nou pe podea. E flămând şi obosit.

— Curând voi avea nevoie de medicamentul meu, spune el.

— Te descurci foarte bine şi aşa, răspunde Lydia.

— Am nevoie de o injecţie în fiecare săptămână şi a trecut mai bine de o săptămână de când...

— Gura!

— Mor, dacă nu...

Lydia trage de lesă atât de tare, încât Benjamin geme de durere. Începe să plângă şi ea trage din nou, ca să-l facă să tacă.

Marek deschide televizorul, acesta pârâie, o voce îndepărtată vorbeşte. Pare să fie o transmisiune sportivă. Marek trece de pe un canal pe altul fără să găsească nicio imagine şi apoi închide aparatul.

---

[69] Pesmeţi uscaţi.

— Ar fi trebuit să iau televizorul din cealaltă casă, spune el.

— Nu există cablu aici, sus, zice Jussi.

— Eşti un idiot, îl repede Lydia.

— De ce nu funcţionează antena parabolică? întreabă Marek.

— Nu ştiu, răspunde Jussi. Bate vântul destul de tare, probabil că s-a strâmbat.

— Aranjeaz-o, spune Marek.

— Fă-o singur!

— Nu vă mai certaţi! le ordonă Lydia.

— Oricum, dau numai rahaturi la televizor, mormăie Jussi.

— Mie îmi place *Let's dance*, spune Marek.

— Pot să merg la baie? întreabă încet Benjamin.

— Te pişi afară, spune Lydia.

— OK, răspunde el.

— Du-l afară, Marek! spune Lydia.

— Nu se duce Jussi? întreabă Marek.

— N-are decât să se ducă şi singur, spune Jussi. Nu poate fugi, sunt minus cinci grade afară şi e departe până la...

— Du-te cu el, îl întrerupe Lydia. Am eu grijă de Annbritt.

Benjamin ameţeşte când încearcă să se ridice. Vede că Jussi a luat lesa din mâna Lydiei. Genunchii îi sunt ţepeni şi o durere ascuţită îi explodează în picioare când începe să meargă. Fiecare pas e insuportabil, dar strânge din fălci, ca să nu geamă. Nu vrea s-o înfurie pe Lydia.

Pe pereţii coridorului sunt atârnate diplome. Lumina vine de la o lampă de alamă cu globuri de sticlă mată. O pungă de plastic de la ICA, având textul „Calitate, grijă, servire ireproşabilă" stă pe podeaua de culoarea plutei.

— Trebuie şi eu să mă cac, spune Jussi, dând drumul la lesă. Când te întorci, aşteaptă pe verandă.

Jussi se prinde de burtă, dispare gâfâind în baie şi închide uşa în urma lui. Benjamin aruncă o privire în urmă, vede spinarea puternică, îndesată a lui Annbritt prin deschizătura uşii şi-l aude pe Marek vorbind despre pizza grecească.

Pe coridor, într-un cui, atârnă haina verde, matlasată a Lydiei. Benjamin caută prin buzunare, găseşte cheile de la casă, un portofel auriu şi propriul său telefon. Inima începe să-i bată mai tare când vede că bateria telefonului e suficient de încărcată pentru cel puţin o convorbire. Se strecoară pe uşa care se închide automat, trece apoi prin faţa uşii de la cămară şi iese afară, în gerul cumplit. Semnalul e slab. Merge cu picioarele goale pe drumul care a fost curăţat de zăpadă şi care duce la magazia de lemne. În întuneric se întrezăresc mormanele de zăpadă de pe autobuzele şi maşinile vechi din curte. Mâinile îi sunt înţepenite şi tremură de frig. Primul număr pe care îl găseşte este al lui Simone. Îl formează şi pune tremurând telefonul la ureche. Aude cum începe să sune, când uşa se deschide. Este Jussi. Se privesc unul pe altul. Benjamin nici nu încearcă să ascundă telefonul. Poate ar trebui s-o ia la fugă, dar nu ştie încotro. Jussi se apropie de el cu paşi mari, faţa îi este palidă şi hăituită.

— Ai terminat? spune el cu glas tare.

Jussi ajunge lângă Benjamin, îl priveşte în ochi — e o înţelegere între ei —, îi ia telefonul şi continuă să meargă spre magazie, exact când Lydia iese din casă.

— Ce faceţi aici? întreabă ea.

— Mai caut câţiva buşteni, strigă Jussi, ascunzând telefonul sub geacă.

— Eu am terminat, spune Benjamin.

Lydia rămâne în uşă şi-i dă drumul în casă.

De îndată ce ajunge în magazia de lemne, Jussi priveşte telefonul şi vede că pe ecranul albastru-deschis este scris „mama". Cu tot gerul, simte mirosul de lemn şi răşină. În magazie e beznă. Singura lumină vine de la telefon. Jussi îl duce la ureche şi, în acelaşi moment, aude pe cineva răspunzându-i.

— Alo, spune o voce de bărbat, alo?

— Erik? întreabă Jussi.

— Nu, aici e...

— Mă numesc Jussi, îi transmiţi un mesaj lui Erik? E important, suntem aici, acasă la mine, eu şi Lydia şi Marek şi...

Jussi se opreşte când persoana care a răspuns la telefon scoate un ţipăt gutural. Se aud bufnituri, cineva tuşeşte, o femeie plânge cu suspine, apoi se lasă tăcerea. Convorbirea e întreruptă. Jussi priveşte ecranul, se gândeşte să încerce alt număr şi caută prin lista, când, dintr-odată, bateria se descarcă de tot. Ecranul se stinge în acelaşi moment în care uşa de la magazie se deschide şi Lydia priveşte înăuntru.

— Aveai o lumină albastră în jurul capului, am văzut-o prin crăpăturile uşii, îi spune ea.

Jussi ascunde telefonul la spate, îl bagă în buzunar şi începe să strângă lemne în coş.

— Du-te înăuntru, îi spune Lydia. Fac eu asta.

— Mulţumesc, îi răspunde el, părăsind magazia.

Îndreptându-se spre casă, vede cum cristalele de gheaţă de pe zăpadă sclipesc în lumina ce iese pe fereastre. Sub tălpi, zăpada scârţâie. Un târşâit de paşi se aude apropiindu-se din spate, însoţit de un gâfâit. Jussi se

gândeşte la câinele său, Castro. Îşi aminteşte cum vâna şoareci sub zăpada uşoară, proaspătă. Jussi zâmbeşte pentru sine, când lovitura din ceafă îl face să se împleticească înainte. E gata să se prăbuşească pe burtă, dar securea îi stă prinsă în ceafă şi-l trage pe spate. Stă nemişcat, cu mâinile atârnându-i. Lydia răsuceşte securea, ca s-o desprindă. Jussi simte cum sângele îi curge pe ceafă şi mai jos, pe spinare. Cade în genunchi, se prăbuşeşte înainte, simte zăpada pe faţă, dă convulsiv din picioare şi se rostogoleşte pe spate, încercând să se ridice. Câmpul vizual i se micşorează rapid, dar în ultimele secunde de luciditate apucă s-o vadă pe Lydia ridicând din nou securea.

52. Douăzeci decembrie, dimineaţa, a patra duminică de advent

Benjamin stă ghemuit lângă peretele din spatele televizorului. Se simte îngrozitor de ameţit, îi e greu să-şi fixeze privirea pe ceva anume. Cea mai rea e setea. Niciodată nu a fost atât de însetat. Senzaţia de foame s-a diminuat, dar nu a dispărut, există în continuare, ca o durere surdă care i se ridică din măruntaie; însă e cu totul atenuată de senzaţia cumplită de sete şi de durerea din încheieturi. Simte că se sufocă, e ca şi cum gâtul i-ar fi plin de răni. Abia mai poate înghiţi, nu mai are salivă în gură. Se gândeşte la zilele petrecute pe această podea, cum Lydia, Marek, Annbritt şi cu el stau pur şi simplu în singura odaie mobilată din casă, fără să facă nimic.

Benjamin ascultă foşnetul zăpezii pe acoperiş. Se gândeşte cum a intrat Lydia în viaţa lui, cum a venit odată alergând după el, când se întorcea de la şcoală.

— Ai uitat asta, i-a strigat ea, dându-i căciula.

S-a oprit, mulţumindu-i. Atunci, ea l-a privit ciudat şi apoi i-a spus:

— Tu eşti Benjamin, nu-i aşa?

A întrebat-o de unde îi ştia numele. Atunci, Lydia i-a mângâiat părul, spunând că ea îl adusese pe lume.

— Dar eu te-am botezat Kasper, i-a zis. Vreau să-ţi spun Kasper.

I-a întins un costumaş împletit, albastru-deschis.

— Pe ăsta l-am făcut cu mâinile mele, când te purtam în pântece, i-a şoptit.

El i-a explicat că se numeşte Benjamin Peter Bark şi că nu putea să fie copilul ei. Totul era foarte dureros şi a încercat să-i vorbească pe un ton blând şi amabil. Ea îl asculta zâmbind şi apoi a scuturat doar din cap, cu o privire melancolică:

— Întreabă-i pe părinţii tăi, întreabă-i dacă eşti cu adevărat fiul lor. Tu poţi să-i întrebi, dar ei nu-ţi vor spune adevărul. N-au putut să aibă copii. Vei observa că mint. Fac asta pentru că le e teamă să nu te piardă. Tu nu eşti copilul lor adevărat. Eu pot să-ţi povestesc despre adevărata ta origine. Eşti al meu. Acesta e adevărul. Nu vezi că semănăm? Am fost obligată să te dau spre adopţie.

— Dar eu nu sunt adoptat, a spus el.

— Am ştiut asta... Am ştiut că ei nu-ţi vor spune, a zis ea.

Benjamin a reflectat şi brusc a înţeles că ceea ce spunea femeia ar fi putut de fapt să fie adevărat, de mult se simţea diferit de familia sa.

Lydia l-a privit zâmbind:

— Nu-ţi pot dovedi asta, i-a spus apoi. Trebuie să te încrezi în propriile tale sentimente, să observi singur. Atunci îţi vei da seama că este adevărat.

S-au despărţit, dar a întâlnit-o din nou a doua zi. Au mers împreună la o cofetărie şi au stat de vorbă îndelung. I-a povestit cum fusese obligată să-l dea, dar că niciodată

nu-l uitase. Se gândise la el în fiecare zi de când îl născuse şi îi fusese luat. Îi dusese dorul în fiecare minut al vieţii ei.

Benjamin i-a povestit Aidei totul şi au fost de acord că Simone şi Erik nu trebuiau, sub niciun chip, să afle ceva, înainte ca el să fi meditat serios la asta. Voia mai întâi s-o cunoască pe Lydia, voia să se gândească dacă putea fi adevărat. Lydia l-a contactat scriindu-i pe adresa de e-mail a Aidei. Aceasta a primit mesajul şi i-a trimis lui Benjamin fotografia cu mormântul familiei.

— Vreau să ştii cine eşti, i-a spus femeia. Aici odihneşte ruda ta, Kasper. Într-o zi vom merge acolo împreună, doar tu şi cu mine.

Benjamin aproape că începea s-o creadă. Voia s-o creadă, totul era aşa de pasionant. Era ciudat pentru el să fie atât de dorit, de iubit. Lydia îi dădea diverse lucruri, mici amintiri din propria-i copilărie, bani, cărţi şi un aparat foto, iar el i-a adus desene şi obiecte pe care le păstrase din copilărie. Lydia s-a îngrijit chiar ca acel Wailord să înceteze cu tracasările. Într-o zi, i-a întins hârtia pe care Wailord scrisese că niciodată nu se va mai apropia de Benjamin sau de prietenii lui. Aşa ceva părinţii lui n-ar fi reuşit niciodată să facă. Avea tot mai mult impresia că aceştia — deşi crezuse mereu în ei — se purtau ca nişte ipocriţi. Era iritat că nu-i vorbeau niciodată, că nu-i arătau cu adevărat ce simt pentru el.

Fusese incredibil de prost.

Apoi, Lydia a început să-i propună să vină acasă la el. Voia să aibă cheile lui. Benjamin însă nu înţelegea de ce. L-a ameninţat că îi dă drumul, dacă va suna la uşă. Atunci, ea se înfuriase pe el. Spusese că va fi obligată

să-l pedepsească, dacă nu ascultă. Îşi amintea că rămăsese cu gura căscată. Lydia i-a explicat că, atunci când Benjamin era mic, ea le dăduse părinţilor adoptivi o fârla, în semn că se aştepta ca aceştia să-i dea o educaţie adevărată. Apoi, i-a luat pur şi simplu cheile din rucsac, spunând că ea singură va decide când îşi va vizita copilul.

Atunci a înţeles că Lydia era bolnavă.

În ziua următoare, i-a spus liniştit că voia cheile înapoi şi că nu mai puteau să se întâlnească.

— Da, Kasper, a spus ea. Sigur că vei primi cheile.

I le-a dat. Benjamin a dat să plece şi Lydia a venit după el. S-a oprit şi i-a repetat că nu mai vrea s-o vadă.

Benjamin îşi priveşte trupul. Vede o vânătaie mare pe care şi-a făcut-o pe genunchi. Pe mama lui ar apuca-o isteria dacă ar observa-o.

Marek stă ca de obicei în picioare, privind fix pe fereastră. Îşi trage mucii şi scuipă pe geam în direcţia trupului lui Jussi care zace acolo, afară, în zăpadă. Annbritt stă ghemuită la masă. Se străduieşte să nu mai plângă, înghite în sec, tuşeşte dregându-şi vocea şi sughite. Când a ieşit şi a văzut-o pe Lydia omorându-l pe Jussi, a început să urle şi s-a oprit numai când Marek a ridicat puşca spre ea explicându-i că o va ucide dacă mai scoate un sunet.

Lydia nu se vede nicăieri. Benjamin se târăşte până reuşeşte să se ridice în capul oaselor şi spune cu glasul lui răguşit:

— Marek, e un lucru pe care ar trebui să-l ştii...

Marek îl priveşte cu ochii lui ca nişte boabe de piper, apoi se lasă jos pe podea şi începe să facă flotări.

Benjamin înghite cu greutate şi gâtul îl doare.

— Ce vrei, rahatule? întreabă Marek, gâfâind.

— Jussi mi-a povestit că Lydia are de gând să te omoare, minte el. Mai întâi, o să-l ucidă pe el, apoi pe Annbritt şi pe urmă pe tine.

Marek continuă să facă flotări, apoi se ridică gemând de pe duşumea.

— Eşti un rahat mic şi amuzant.

— Aşa mi-a spus Jussi, insistă Benjamin. Lydia vrea să mă aibă doar pe mine. Vrea să rămânem doar noi.

— Ce vrei să spui? se răsteşte Marek.

— Da, Jussi a zis că Lydia i-a povestit ce-o să facă, o să-l ucidă mai întâi pe el, iar acum el e...

— Ţine-ţi gura! îl întrerupe Marek.

— O să stai doar să-ţi aştepţi rândul? întreabă Benjamin. Nu-i pasă de tine, crede că numai noi doi suntem o familie, doar ea şi cu mine.

— Chiar a spus Jussi că Lydia o să mă omoare? întreabă Marek.

— Jur, ea o să...

Marek râde zgomotos şi Benjamin se opreşte.

— Am auzit deja tot ce poate spune un om ca să scape de durere, zice el, surâzând. Toate promisiunile şi toate trucurile, toate înţelegerile şi şmecheriile.

Marek se întoarce indiferent spre fereastră. Benjamin suspină şi încearcă să găsească altceva de spus, când Lydia intră în cameră. Gura îi e strânsă într-o expresie încordată, e foarte palidă şi ţine ceva la spate.

— Iată că a mai trecut o săptămână şi e din nou duminică, spune pe un ton solemn, închizând ochii.

— A patra duminică de advent, şopteşte Annbritt.

— Vreau să ne relaxăm şi să ne gândim la săptămâna care a trecut, spune ea, vorbind apăsat. Cu trei zile în urmă, Jussi ne-a părăsit, a plecat dintre cei vii, sufletul lui

a fost purtat într-unul din cele şapte cercuri ale cerului. Va fi sfâşiat în bucăţi pentru trădările lui, prin mii de reîncarnări ca animal de sacrificiu şi ca insectă.

Tace.

— Aţi meditat la asta? întreabă ea după o vreme.

Dau cu toţii din cap şi Lydia zâmbeşte mulţumită.

— Kasper, vino aici, spune pe un ton reţinut.

Benjamin încearcă să se ridice, se străduieşte să nu se strâmbe de durere, dar Lydia întreabă totuşi:

— Te strâmbi la mine?

— Nu, şopteşte el.

— Suntem o familie şi ne respectăm unul pe altul.

— Da, răspunde el, înghiţindu-şi plânsul.

Lydia zâmbeşte şi scoate obiectul pe care îl ţinuse ascuns la spate. E o foarfecă, o foarfecă mare de croitorie cu lame late.

— E foarte simplu să-ţi primeşti pedeapsa, spune liniştită şi, cu faţa absolut nemişcată, pune foarfeca pe masă.

— Eu sunt doar un copil, zice Benjamin, clătinându-se.

— Stai locului odată! îi strigă ea. Niciodată nu pricepi! Mă lupt pentru ca familia să funcţioneze. Să fie întreagă şi să funcţioneze!

Benjamin plânge cu capul lăsat în jos şi pieptul i se zguduie de suspine grele, răguşite.

— Suntem o familie. Da ori ba?

— Da, spune el. Da, suntem.

— Atunci, de ce te comporţi aşa? Te mişti pe furiş, ne trădezi şi ne înşeli, furi de la noi, ne vorbeşti pe la spate şi distrugi... de ce îmi faci rău? Îţi bagi nasul unde nu trebuie, cleveteşti şi lingi toate blidele.

— Nu ştiu, şopteşte Benjamin. Iartă-mă.

Lydia ia în mână foarfeca. Acum respiră greu şi faţa ei a început să transpire. Flăcări roşii i s-au aprins în obraji şi pe gât.

— Vei primi o pedeapsă, aşa, ca să putem lăsa totul în urmă, spune ea cu o atitudine promptă.

Priveşte pe rând la Marek.

— Annbritt, spune ea. Vino aici.

Annbritt, care până acum a fixat peretele, vine şovăind. Are o privire hăituită, bărbia ascuţită îi tremură.

— Taie-i nasul, îi porunceşte Lydia.

Chipul lui Annbritt se face roşu ca focul. O priveşte pe Lydia, apoi pe Benjamin. Scutură din cap.

Lydia o loveşte puternic în obraz. O prinde de braţul puternic şi o trage mai aproape de Benjamin.

— Kasper şi-a vârât nasul unde nu trebuie şi acum trebuie să-l piardă.

Annbritt îşi freacă obrazul aproape indiferentă, apoi ridică foarfeca. Marek se apropie, prinde strâns capul lui Benjamin şi îi suceşte faţa spre Annbritt. Lamele foarfecii strălucesc metalic în faţa lui şi băiatul vede chipul furios al femeii, zvâcnetele din jurul ochilor şi al gurii, mâinile care încep să-i tremure.

— Taie-l odată! răcneşte Lydia.

Annbritt stă cu foarfeca ridicată spre Benjamin, care acum plânge în hohote.

— Am hemofilie! reuşeşte el să spună, mor dacă faci asta. Am hemofilie!

Mâinile Annbrittei tremură, închide foarfeca în aer, în faţa lui, apoi îi dă drumul pe podea.

— Nu pot, scânceşte ea. Nu merge... Mă dor mâinile, n-o pot ţine.

— Aceasta este o familie, spune Lydia cu severitate în glas şi se apleacă anevoie, ridicând foarfeca de jos. Trebuie să mă asculţi şi să mă respecţi, auzi?

— Mă dor mâinile, am spus doar! Foarfeca e prea mare pentru...

— Taci odată, o întrerupe Lydia, lovind-o violent peste gură cu mânerul foarfecii.

Annbritt scânceşte, face un pas într-o parte, se sprijină nesigură de perete şi îşi duce mâna la buzele însângerate.

— Duminicile sunt pentru educaţie, spune Lydia gâfâind.

— Nu vreau s-o fac, o imploră Annbritt. Te rog... nu vreau.

— Vino acum, îi porunceşte Lydia, pierzându-şi răbdarea.

Annbritt clatină doar din cap, şoptind ceva.

— Ce-ai spus? Mi-ai zis pizdă? se răsteşte Lydia

— Nu, nu, plânge ea şi întinde mâna. O s-o fac, spune suspinând. O să-i tai nasul. Vă ajut. Nu doare, trece repede.

Lydia îi întinde mulţumită foarfeca. Annbritt se duce la Benjamin, îl mângâie pe cap şi-i şopteşte:

— Nu-ţi fie frică. Grăbeşte-te doar, fugi cât poţi.

Benjamin o priveşte întrebător, încearcă să descifreze privirea ei îngrozită şi gura tremurătoare. Annbritt ridică foarfeca, dar o întoarce spre Lydia şi dă s-o împungă, dar fără forţă. Benjamin o vede pe Lydia apărându-se, îl vede pe Marek prinzându-i braţul lui Annbritt şi rupându-l din umăr. Fata urlă de durere. Benjamin e deja afară din cameră, când Lydia ia foarfeca de pe duşumea şi o încalecă. Annbritt îşi scutură capul înainte şi înapoi, încercând să scape.

Când Benjamin trece prin veranda înghețată și iese în gerul mușcător, pe scară, o aude pe Annbritt țipând și tușind.

Lydia își șterge sângele de pe obraz și se uită după băiat.

Benjamin străbate repede poteca de pe care s-a curățat zăpada.

Marek ia pușca de elani din cui, însă Lydia îl oprește.

— E o lecție bună, spune ea. Kasper nu are pantofi și e doar în pijama. O să vină înapoi la mama când o să înghețe.

— Altfel moare, spune Marek.

Benjamin mănâncă zăpadă și nu-i pasă de durere în timp ce aleargă printre șirurile de vehicule. Alunecă pe spate, dar se ridică din nou și aleargă mai departe, până nu-și mai simte picioarele. Marek îi strigă ceva din casă. Benjamin știe că nu e în stare să fugă, e prea mic și prea slab. Cel mai bine ar fi să se ascundă în întuneric și pe urmă, când se vor liniști lucrurile, să încerce să ajungă la lac. Poate găsește pe-acolo vreun pescar. Jussi a spus că stratul de gheață pe Djuptjärnen s-a format de-abia de o săptămână, a fost un început de iarnă blând.

Benjamin trebuie să se oprească, încearcă să prindă un zgomot de pași, se sprijină de o camionetă ruginită, privește spre dunga întunecată a pădurii și apoi continuă să meargă. Nu va putea să înainteze prea mult, îl arde tot trupul de durere și de frig. Cade pe spate și apoi se strecoară sub prelata groasă a unui tractor, se târăște mai departe prin iarba înghețată a pajiștii, sub mașina următoare, apoi se ridică. Își dă seama că se află între două autobuze. Bâjbâie și găsește un geam lăsat în jos,

reuşeşte să se caţăre pe roata înaltă şi să se târască înăuntru, prin deschizătură. Pe un scaun găseşte mai multe covoare vechi, în care se înfăşoară.

53. Douăzeci decembrie, dimineaţa, a patra duminică de advent

Aeroportul roşu de la Vilhelmina se întinde pustiu în peisajul alb şi vast. E abia ora zece dimineaţa, dar umbrele apusului au apărut deja — astăzi este a patra duminică de advent. Proiectoare luminează pista de aterizare. După o oră şi jumătate de zbor, avionul rulează acum încet spre clădirea terminalului.

În sala de aşteptare e cald şi neaşteptat de confortabil. Din difuzoare se aud cântece de Crăciun şi mirosul de cafea se revarsă din ceea ce pare a fi o combinaţie de tarabă de ziare, birou de informaţii şi cafenea. Rânduri late de aşa-zise obiecte de artizanat lapon, cuţite de unt, pocale şi fluiere din coajă de mesteacăn te întâmpină la intrare. Simone priveşte absentă câteva căciuliţe lapone de pe o etajeră. O clipă se gândeşte cu tristeţe la această străveche cultură a unor vânători, constrânsă să reapară sub forma unor căciuliţe viu colorate cu pompoane roşii pentru vizitatorii amuzaţi. Timpul a făcut să dispară şamanismul laponilor, oamenii atârnă acum toba rotundă, meavrresgárri, pe perete, deasupra canapelei, iar creşte-

rea renilor e pe cale să se transforme într-un spectacol pentru turişti.

Joona ia telefonul şi formează un număr, în vreme ce Erik arată spre un autobuz care aşteaptă lângă intrarea pustie. Joona clatină din cap, continuând să vorbească la telefon cu iritare crescândă. Erik şi Simone aud un glas răspunzând bolborosit în receptor. Când închide telefonul, Joona are pe faţă o expresie posomorâtă. Ochii de gheaţă sunt plini de gravitate.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Erik.

Joona întinde gâtul, încercând să vadă pe fereastră.

— Poliţiştii n-au dat încă nicio veste, spune el cu o voce distrată.

— Presimt că ceva nu e în regulă, mărturiseşte Erik.

— O să încerc să iau legătura cu sediul poliţiei, spune Joona.

Simone încearcă să-l tragă pe Erik de mână:

— Nu putem sta aici să-i aşteptăm!

— Nici n-o vom face, răspunde Joona. Vom lua o maşină — trebuia să fie deja aici.

— Dumnezeule! suspină Simone. Totul durează atât de mult!

— Distanţele sunt diferite aici, în nord, spune Joona cu o lucire tăioasă în priviri.

Simone ridică din umeri. Merg spre ieşire şi, după ce au trecut de uşi, îi izbeşte gerul uscat, neobişnuit.

Două automobile albastru-închis se opresc brusc în faţa lor şi din ele coboară doi bărbaţi în uniforme galbene de salvamontişti.

— Joona Linna? întreabă unul dintre ei.

Joona dă scurt din cap.

— Trebuia să venim cu o maşină pentru dumneavoastră.

— Salvamontişti, spune Erik neliniştit. Unde e poliţia?

Unul dintre bărbaţi spune pe un ton hotărât:

— Nu e prea mare diferenţă aici, sus. Poliţia, vameşii, salvamontiştii — obişnuim să colaborăm dacă e cazul.

Celălalt intervine:

— Nu prea sunt oameni, cu Crăciunul care bate la uşă...

Rămân tăcuţi. Erik pare disperat. Deschide gura ca să spună ceva, dar Joona apucă să vorbească înainte:

— Aţi auzit ceva de la patrula care s-a dus la cabană? întreabă el.

— Nu după ora şapte, azi-dimineaţă, răspunde unul dintre bărbaţi.

— Cât ne ia să ajungem acolo?

— Păi, o oră–două, dacă vreţi să ajungeţi la Sutme.

— Două şi jumătate, adaugă celălalt. Dacă ţinem seama de anotimp.

— Ce maşină luăm noi? întreabă Joona nerăbdător, îndreptându-se spre automobile.

— Păi, nu ştiu, răspunde unul dintre bărbaţi.

— Daţi-ne-o pe cea care are mai multă benzină, spune Joona.

— Să verific benzina? întreabă Erik.

— Eu am 47 de litri într-a mea, răspunde bărbatul repede.

— Atunci, ai cu zece litri mai mult decât mine, zice celălalt.

— Bine, decide Joona, deschizând portiera.

Se aşază în maşina supraîncălzită. Ia cheile din mâna bărbatului şi îl roagă apoi pe Erik să stabilească direcţia pe GPS.

— Aşteptaţi! le strigă bărbaţilor care se îndreaptă spre cealaltă maşină.

Aceştia se opresc.

— Patrula care s-a dus la cabană azi-dimineaţă, erau şi ei salvamontişti?

— Da, erau.

Pornesc spre nord-vest, de-a lungul lacului Volg, ca să găsească zona Brännbäck şi de acolo, după numai câţiva kilometri, vor intra pe şoseaua naţională 45, vor merge în linie dreaptă spre vest pe o distanţă de numai o milă, înainte de-a o lua pe drumul cotit care se întinde pe mai bine de opt mile în linie şerpuită, la sud de Klimpfjäll şi de acolo, spre valea Daima.

Merg în tăcere. După ce au lăsat Vilhelmina departe, în urma lor şi au ajuns pe drumul spre Sutme, observă cum tot cerul pare să se lumineze în faţa lor. E o lumină stranie şi blândă, care le dă senzaţia că măreşte vizibilitatea.

— Vezi? spune Erik. Se luminează.

— Aici nu se face lumină timp de câteva săptămâni, răspunde Simone.

— Zăpada captează lumina, spune Joona.

Simone îşi sprijină fruntea de geamul maşinii. Trec printre păduri acoperite de zăpadă, urmate de imense zone albe, defrişate de mlaştini întunecate şi de lacuri care se întind asemenea unor câmpii mari. Trec de tăbliţe cu nume ca Jetneme, Trollklinten şi de râul Långseleån. Prin întuneric ghicesc un lac incredibil de frumos care, conform tăbliţei, se numeşte Mevattnet, cu maluri abrupte, îngheţate, strălucind misterios în lumina zăpezii.

După aproape o oră şi jumătate de condus, când spre nord, când spre vest, drumul începe să se îngusteze,

aproape să coboare spre giganticul lac Borga. Acum se află în localitatea Dorotea, se apropie de graniţa norvegiană şi peisajul se schimbă, apar munţi înalţi, cu vârfuri ascuţite. Brusc, o maşină care vine din sens opus semnalizează cu farurile, orbindu-i. Trag la marginea drumului şi văd cum maşina se opreşte şi dă înapoi, până la ei.

— Salvamontul, spune Joona, văzând că e o maşină la fel ca a lor.

Coboară geamul şi aerul îngheţat pătrunde înăuntru, sorbind căldura din maşină.

— Sunteţi cei de la Stockholm? strigă unul dintre bărbaţii din maşină cu accent puternic finlandez.

— Da, noi suntem, răspunde Joona în finlandeză. Cei cu zero-opt[70].

Ei râd scurt şi Joona continuă în suedeză:

— Aţi fost la cabană? N-am reuşit să dăm de voi.

— Zonă fără acoperire, spune bărbatul. Dar păcat de benzină. Nu e nimic acolo, sus.

— Nimic? Nicio urmă în jurul cabanei?

Bărbatul clatină din cap:

— A trebuit să cercetăm toate troienele.

— Cum adică? întreabă Erik.

— A nins de cinci ori de pe 12 decembrie — aşa că am căutat după urme prin cinci rânduri de zăpadă.

— Aţi făcut o treabă bună.

— De-aia a durat.

— Şi n-a fost nimeni acolo? întreabă Simone.

Omul face semn că nu.

— Nu după 12 decembrie, cum ziceam.

— La naiba, spune încet Joona.

---

[70] Numerele de telefon din Stockholm au prefixul 08.

— Veniţi cu noi înapoi? întreabă bărbatul.

Joona scutură din cap.

— Venim de la Stockholm, aşa că nu ne întoarcem din drum.

Bărbatul ridică din umeri.

— Bine, faceţi cum vreţi.

Îi salută şi dispar spre est.

— Zonă neacoperită, şopteşte Simone. Dar Jussi a sunat din cabană!

În maşină se lasă tăcerea. Toţi se gândesc la acelaşi lucru: că această călătorie ar putea fi o greşeală fatală, că poate au fost îndrumaţi înadins pe o pistă greşită, într-o lume de cristale de zăpadă şi gheaţă, prin mlaştini şi beznă, în vreme ce Benjamin zace în cu totul alt loc, fără apărare, fără medicamentul lui, poate deja fără suflare.

E miezul zilei, dar aici, departe, în nord, în mijlocul pădurilor din Västerbotten, în acest moment al anului, ziua se aseamănă nopţii. Pare o noapte nesfârşită, care nu vrea să facă loc zilei. O noapte care e aşa de atotputernică şi neînduplecată, că reuşeşte să întunece chiar şi zorii zilei, din decembrie până în ianuarie.

Ajung la casa lui Jussi într-o beznă deasă şi grea. Aerul e îngheţat, nemişcat şi are o fragilitate de cristal. Ultima bucată de drum o străbat pe jos, peste crusta îngheţată. Joona îşi scoate arma, gândindu-se că de multă vreme n-a mai văzut zăpadă adevărată şi nici n-a mai avut senzaţia asta uscată din nări.

În faţa lor se află trei căsuţe aşezate în formă de U. Pe acoperişuri se vede un strat de zăpadă uriaş, încovoiat; pe lângă pereţi se ridică troiene până la înălţimea ferestrelor mici. Erik păşeşte cu grijă, privind în

jur. Urmele de roţi de la maşina salvamontiştilor se văd clar şi apoi paşii lungi ai bărbaţilor, în jurul căsuţelor.

— O, Doamne! şopteşte Simone înaintând grăbită.

— Aşteaptă, spune Joona.

— Nimeni nu e aici, totul e pustiu, am...

— Pare pustiu, o întrerupe Joona. E singurul lucru pe care îl ştim.

Simone aşteaptă tremurând, în vreme ce Joona înaintează spre căsuţe prin zăpada care scârţâie. Se opreşte lângă una dintre ferestrele mici, se apleacă şi întrezăreşte o ladă de lemn şi câteva preşuri pe duşumea. Scaunele sunt ridicate pe masă şi frigiderul stă gol şi scos din priză, cu uşa deschisă.

Simone vede cum Erik începe brusc să se comporte ciudat. Merge prin zăpadă cu paşi mici, îşi trece mâna peste gură şi se opreşte în mijlocul curţii, privind în jur de mai multe ori. Tocmai vrea să-l întrebe ce se întâmplă, când el declară cu o voce limpede:

— Nu e aici.

— Aici nu e nimeni, răspunde Joona obosit.

— Vreau să spun, zice Erik pe un ton ciudat, aproape ţipând, vreau să spun că nu aici este castelul ruinat.

— Cum adică?

— Am greşit locul. Castelul lui Jussi e vopsit în verde, l-am auzit descriindu-l, în vestibul se află o cămară, are acoperiş de tablă ruginită, o antenă parabolică pe coamă, iar curtea e plină de maşini vechi, autobuze, tractoare...

Joona face un gest circular cu mâna:

— Asta e adresa lui, scrie aici.

— Dar nu ăsta e locul.

Erik face din nou câţiva paşi spre casă, apoi îi priveşte grav pe Simone şi pe Joona, spunându-le pe un ton insistent:

— Nu acesta e castelul ruinat.

Joona înjură şi scoate mobilul, dar înjură şi mai tare, când îşi aminteşte că se află într-o zonă neacoperită.

— Greu găsim pe cineva aici să întrebăm, aşa că trebuie să mergem cu maşina până vom avea din nou semnal, spune el şi se aşază în automobil.

Dau înapoi şi tocmai se pregătesc să o ia pe şosea, când Simone vede o făptură întunecată printre copaci. Stă complet nemişcată, cu braţele atârnând pe lângă corp şi-i priveşte.

— Acolo! strigă ea. E cineva acolo!

Liziera pădurii de pe cealaltă parte a drumului e deasă şi neagră, zăpada zace stivuită printre trunchiuri, copacii sunt grei, supraîncărcaţi. Simone iese din maşină şi îl aude pe Joona strigând să aştepte. Lumina farurilor se reflectă în ferestrele casei. Simone încearcă să desluşească ceva printre copaci. Erik o ajunge din urmă.

— Am văzut un om, şopteşte ea.

Joona opreşte automobilul şi scoate grăbit arma, urmându-i. Simone merge iute spre marginea pădurii. Îl vede pe bărbat printre copaci, un pic mai departe.

— Alo, aşteaptă! strigă ea.

O ia la goană, face câţiva paşi, dar se opreşte când îi întâlneşte privirea. E un bărbat bătrân, cu faţa zbârcită şi liniştită. E foarte scund, abia îi ajunge la piept şi e îmbrăcat într-un hanorac gros, cu o pereche de pantaloni care par să fie făcuţi din piele de ren. Pe umăr duce câteva potârnichi moarte, atârnate pe o sfoară.

— Scuzaţi-mă, spune Simone.

El răspunde ceva de neînţeles, apoi lasă privirea în jos şi scoate un mormăit. Erik şi Joona se apropie cu grijă. Joona şi-a ascuns deja arma în haină.

— Pare să vorbească finlandeza, spune Simone.

— Aşteaptă, zice Joona şi se întoarce către bătrân.

Erik îl aude pe Joona prezentându-se, arătând spre automobil şi apoi pronunţând numele lui Jussi. Vorbeşte în finlandeză liniştit şi pe un ton reţinut. Bătrânul dă rar din cap, aprinzându-şi pipa subţire. Apoi, îşi ridică privirea, ascultând, ca şi cum ar iscodi ceva. Mai trage vreo două fumuri din pipă, întreabă ceva cu voce melodioasă şi după ce Joona îi răspunde şi scutură din cap în semn de regret. Îi priveşte pe Erik şi pe Simone cu o expresie compătimitoare. Când, după aceea, îi oferă pipa lui Erik, acesta are suficientă prezenţă de spirit s-o ia, să tragă un fum şi s-o înapoieze. Tutunul este tare şi amar şi el se sileşte să nu tuşească.

Laponul deschide gura din nou, Simone vede o lucire aurie între gingiile negre şi îl aude explicându-i lui Joona ceva amănunţit. Rupe un beţişor dintr-un copac şi desenează câteva linii pe zăpadă. Joona stă aplecat peste harta din zăpadă, arată cu degetul şi întreabă. Scoate un carnet din buzunar şi face un mic desen. Bătrânul se întoarce, arată spre pădure şi apoi dispare pe o cărare printre copaci.

Se întorc repede la maşina ale cărei uşi au rămas deschise; scaunele s-au răcit atât de tare, că simt cum le îngheaţă spinările şi picioarele.

Joona îi dă lui Erik hârtia pe care a desenat, după indicaţiile bătrânului.

— Vorbea o laponă ciudată de Umeå, aşa că n-am înţeles chiar totul. A vorbit ceva despre terenul familiei Kroik.

— Dar îl cunoaşte pe Jussi?

— Da, dacă am înţeles exact, Jussi mai are încă o casă, o cabană de vânătoare care se găseşte undeva şi mai în adâncul pădurii. La stânga trebuie să se afle un lac. Putem merge cu maşina până la un loc unde sunt trei pietre mari, ridicate în amintirea vechii reşedinţe de vară a laponilor. Apoi, zăpada nu mai e curăţată şi de acolo o luăm spre nord, până ce vedem o rulotă veche.

Joona le aruncă lui Erik şi Simonei o privire ironică, adăugând:

— Moşul zicea că dacă dăm de gheaţa de pe lac, înseamnă că am mers un pic prea mult.

După patruzeci de minute, încetinesc şi se opresc în faţa celor trei pietre surori, pe care le-au tăiat şi le-au înălţat locuitorii din Dorotea. În lumina farurilor, totul e cenuşiu şi plin de umbre. Pietrele sclipesc câteva secunde, apoi dispar din nou în întuneric.

Joona opreşte maşina la marginea pădurii, spune că ar trebui s-o camufleze, să taie câteva crengi, dar că nu mai au timp. Aruncă o scurtă privire spre cerul plin de stele, apoi o ia repede din loc. Ceilalţi îl urmează. Pojghiţa de gheaţă se întinde ca o placă grea peste zăpada înaltă, poroasă. Încearcă să nu facă prea mult zgomot. Indicaţiile bătrânului se potrivesc: după o jumătate de kilometru, văd o rulotă ruginită. Se depărtează de potecă şi observă că drumul a fost bătătorit. Acolo, jos se află o casă înconjurată de zăpadă. Din coş se ridică fum. În lumina ce iese pe ferestre se vede că pereţii exteriori sunt verzi ca menta.

Asta e casa lui Jussi, gândeşte Erik. Castelul ruinat.

În curtea întinsă se întrezăresc contururi mari, întunecate. Parcul de vehicule acoperite de zăpadă formează un labirint ciudat.

Se îndreaptă încet spre casă şi tălpile scârţâie pe zăpadă. Merg pe potecile înguste dintre automobile vechi, autobuze, combine, pluguri şi scutere, aşezate unele peste altele şi acoperite de zăpadă.

Văd înăuntru o siluetă care se mişcă repede prin faţa ferestrei, ceva se întâmplă acolo, mişcările sunt rapide. Erik nu mai poate aştepta, o ia la fugă spre casă, nu-i mai pasă de consecinţe, trebuie să-l găsească pe Benjamin, apoi n-are decât să se prăbuşească totul. Simone îl urmează gâfâind. Se opresc la marginea unei alei curăţate cu lopata. Lângă casă se află lopeţi şi o săniuţă de aluminiu. Se aude un ţipăt înăbuşit. Bufnete repezite, zvârcoliri. Cineva priveşte pe geam. O creangă trosneşte la marginea pădurii. Uşa de la magazie se izbeşte. Simone respiră repede. Se apropie de casă. Persoana de la fereastră a dispărut. Vântul trece printre coroanele copacilor. Zăpada fină se învârtejeşte peste crusta îngheţată. Deodată, se deschide uşa şi sunt orbiţi de o lumină puternică. Cineva ţine îndreptată spre ei o lanternă. Clipesc şi îşi umbresc ochii cu mâna.

— Benjamin? strigă Erik.

Când cercul de lumină coboară pe pământ, văd că cea din faţa lor este Lydia. Ţine o foarfecă mare în mână. Lumina lanternei cade pe o formă ce zace în zăpadă. Este Jussi. Faţa îi e vineţie, are ochii închişi; o secure îi stă înfiptă în piept şi e plin de sânge îngheţat. Simone stă tăcută lângă Erik şi el înţelege după respiraţia ei sacadată, îngrozită, că a văzut cadavrul. În acelaşi moment, înţelege că Joona nu e cu ei. Probabil a luat-o pe alt drum, îşi spune. Se va strecura prin spatele Lydiei, dacă el va reuşi s-o ţină de vorbă suficient de mult.

— Lydia, îi spune, ce plăcut să ne vedem din nou!

Aceasta stă nemişcată şi-i priveşte fără să spună nimic. Foarfeca îi luceşte în mână, legănându-se. Lumina lămpii luceşte pe podeaua cenuşie de la intrare.

— Am venit să-l luăm pe Benjamin, explică Erik liniştit.

— Benjamin? se miră Lydia. Cine e?

— E copilul meu, intervine Simone cu un glas înăbuşit.

Erik îi face semn să tacă, ea se dă puţin înapoi şi încearcă să-şi calmeze respiraţia.

— N-am văzut niciun alt copil în afară de al meu, spune Lydia, apăsând cuvintele.

— Lydia, ascultă-mă, zice Erik. Dacă ni-l dai pe Benjamin, plecăm de aici şi uităm totul. Promit să nu mai hipnotizez niciodată, niciun singur...

— Dar nu l-am văzut, repetă Lydia privind spre foarfecă. Suntem doar eu şi Kasper aici.

— Lasă-ne, lasă-ne doar să-i dăm medicamentul, o roagă Erik, observând că vocea a început să-i tremure.

Lydia se află acum într-o poziţie perfectă, gândeşte el cu febrilitate, trebuie doar ca Joona să se strecoare prin spate, să înconjoare casa şi s-o atace.

— Acum vreau să plecaţi, spune Lydia scurt.

Lui Erik i se pare că zăreşte ceva mişcându-se de-a lungul şirului de vehicule din spatele casei. O licărire de speranţă i se aprinde în suflet. Brusc, privirea Lydiei capătă o lucire atentă, femeia ridică lanterna şi luminează spre magazie.

— Kasper are nevoie de medicament, spune Erik.

Lydia coboară iar lanterna. Vocea ei e dură şi rece:

— Eu sunt mama lui, eu ştiu de ce are nevoie, spune ea.

— Ai dreptate, răspunde Erik repede. Dar dacă ne laşi să-i dăm lui Kasper medicamentele... atunci poţi să-i impui regulile tale de bună purtare, poţi să-l dojeneşti, doar e duminică şi...

Erik tace, când vede că se apropie silueta din spatele casei.

— Duminicile, continuă el. Atunci ai tu obiceiul să...

Două persoane apar din spatele casei. Joona se mişcă ţeapăn şi fără tragere de inimă. În urma lui merge Marek, cu o puşcă de elani proptită în spatele său.

Lydia zâmbeşte şi porneşte spre aleea curăţată.

— Împuşcă-i, spune scurt arătând spre Simone. Pe ea, prima.

— Sunt doar două gloanţe în ţeavă, răspunde Marek.

— Fă ce vrei, numai fă odată! strigă ea.

— Marek, începe Erik. Mi s-a interzis, aş fi vrut să te ajut să...

— Ţine-ţi gura! îl întrerupe acesta.

— Începuseşi să vorbeşti despre ce s-a întâmplat în casa aia mare, din regiunea Zenica-Doboj.

— Pot să-ţi arăt ce s-a întâmplat, spune Marek, privind-o pe Simone cu ochi lucioşi.

— Fă-o, mârâie Lydia, nerăbdătoare.

— Culcă-te la pământ, îi spune Marek Simonei. Şi scoate-ţi blugii.

Simone nu se clinteşte. Marek întoarce puşca spre ea şi Simone face câţiva paşi înapoi. Erik se apropie, dar Marek îndreaptă arma spre el.

— Îl împuşc în burtă, spune Marek. Aşa, poate să se uite cât timp ne distrăm noi.

— Fă-o! îi porunceşte Lydia.

— Aşteaptă, spune Simone, începând să-şi desfacă fermoarul de la blugi.

Marek scuipă în zăpadă şi face un pas spre ea. Pare nehotărât. Îl priveşte pe Erik, face un gest cu arma spre el. Simone nu-l priveşte. Îndreaptă ţeava puştii spre tâmpla ei, apoi spre pântece.

— Nu face asta, spune Erik.

Ţinând puşca aplecată, Marek se apropie de Simone. Lydia se depărtează câţiva paşi, în vreme ce Simone începe să-şi scoată blugii.

— Ţine arma, îi spune Marek cu glas scăzut Lydiei.

Ea dă să se apropie când, din spatele vehiculelor acoperite de zăpadă, încep să se audă scârţâituri, apoi zgomote metalice repetate. Joona tuşeşte. Pocniturile continuă şi brusc se aude un bubuit. E un motor care porneşte, Joona recunoaşte sunetul ascuţit al pistoanelor puse în mişcare. Se aprinde o lumină puternică. Tot pământul de sub ei devine alb-luminos. Motorul accelerează cu putere, cutia de viteze ţipă şi zăpada se prăvăleşte. Un vechi autobuz cu o prelată mare pe acoperiş iese din mormanul de zăpadă, rupe crusta îngheţată şi vine direct spre ei.

Când Marek îşi întoarce privirea spre autobuz, Joona se aruncă spre el cu o repeziciune uimitoare. Prinde ţeava puştii, Marek o ţine, dar e nevoit să se dea un pas înapoi. Joona îl loveşte tare peste piept şi încearcă să-l izbească în picioare, dar Marek nu cade. Încearcă în schimb să întoarcă ţeava. Patul puştii îl loveşte pe Joona în cap şi-i alunecă pe creştet. Marek are degetele aşa de îngheţate, că scapă arma care zboară, învârtindu-se prin aer şi aterizează în faţa Lydiei. Simone se năpusteşte spre ea, dar Marek o prinde de păr şi o trage înapoi.

Autobuzul s-a oprit într-un brad subţire, motorul duduie. Gaze şi zăpadă spulberată se rotesc în jurul vehiculului. Uşa din faţă se deschide şi se închide cu un sunet şuierat.

Turaţia creşte din nou, copacul se îndoaie şi zăpada cade de pe crengile negre. Autobuzul loveşte cu încăpăţânare în trunchi şi desprinde coaja de pe el, cu un zgomot surd, metalic. Roţile se învârt în zăngănitul lanţurilor de zăpadă.

— Benjamin, strigă Simone. Benjamin!

Chipul năucit al lui Benjamin se vede la geamul autobuzului, care se tot smuceşte. Îi curge sânge din nas. Lydia aleargă spre autobuz cu puşca lui Marek în mână. Erik o urmează. Lydia urcă, îi strigă ceva lui Benjamin, loveşte cu patul armei şi-l împinge de pe locul şoferului. Erik nu apucă să urce. Autobuzul dă în spate, coteşte brusc şi o porneşte zăngănind pe panta abruptă, spre lac. Erik îi strigă Lydiei să oprească şi se aruncă după ei, pe urmele roţilor, în şanţul de gheaţă spartă.

Marek nu-i dă drumul lui Simone, trăgând-o înapoi de păr. Ea strigă, încercând să-i desfacă mâinile. Joona alunecă repede într-o parte şi izbeşte cu pumnul de jos în sus, nimerindu-l cu forţă pe Marek în subsuoară. Braţul acestuia se mişcă moale, ca şi cum ar fi fost scos din umăr. Simone se eliberează şi vede foarfeca mare care zace în zăpadă. Marek loveşte cu cealaltă mână, dar Joona se fereşte şi îşi azvârle cotul drept în gâtul lui Marek dintr-o parte, aşa încât clavicula se rupe cu un zgomot ca trosnetul unei crengi. Marek cade urlând pe pământ. Simone se aruncă după foarfecă, dar Marek o loveşte în stomac. El apucă foarfeca şi o azvârle în spate, într-un cerc larg, cu braţul pe care şi-l mai poate mişca. Simone

strigă, văzând cum chipul lui Joona încremeneşte, atunci când foarfeca i se înfige în pulpa dreaptă. Sângele ţâşneşte în zăpadă. Totuşi, Joona rămâne în picioare, are deja cătuşele în mâna cu care îl izbeşte pe Marek peste urechea stângă. E o lovitură puternică. Marek înţepeneşte, priveşte doar întrebător înainte şi încearcă să spună ceva. Îi curge sânge din nas şi din ureche. Joona se apleacă gâfâind asupra lui şi-i pune cătuşele la mâinile care îi atârnă moi.

Erik aleargă în întuneric după autobuz, cu respiraţia întretăiată. Becurile roşii din spate luminează în faţa lui, farurile aruncă până departe o lumină lividă peste copaci. Se aude un zgomot de sticlă spartă, când una dintre oglinzile laterale se izbeşte de un trunchi.

Erik se gândeşte că frigul îl protejează pe fiul său, că temperatura sub zero grade scade şi temperatura corpului, îndeajuns ca sângele lui Benjamin să curgă mai gros şi poate că va supravieţui.

Pământul se povârneşte brusc în spatele casei. Erik se împiedică, dar se ridică repede în picioare. Pâlcuri de copaci şi coline mici sunt ascunse sub zăpadă. Departe, în faţă, autobuzul e o umbră, o siluetă cu un nimb de lumină tulbure.

El se întreabă dacă Lydia va încerca să treacă malul şi să înconjoare iazul, până la vechiul drum forestier. Autobuzul frânează şi el îl vede cotind pe gheaţă. Strigă după ea, să se oprească. O funie care se târăşte în urmă se agaţă de debarcader şi smulge prelata de pe autobuz.

Erik se apropie de mal, simţind un miros de motorină. Autobuzul este la douăzeci de metri în faţa lui, pe gheaţă.

El alunecă pe povârniş cu respiraţia tăiată, dar continuă să alerge.

Deodată, autobuzul se opreşte. Cuprins de panică, Erik vede cum luminile roşii din spate se îndreaptă în sus, ca şi cum cineva ar ridica încet privirea.

Dinspre gheaţă se aud pârâituri. El se opreşte pe ţărm, încercând să desluşească ceva. Îşi dă seama că gheaţa a cedat, că autobuzul a trecut prin ea. Roţile din spate se învârt, dar nu fac decât să lărgească şi mai tare copca. Erik trage spre el colacul de salvare care se află pe debarcader şi o ia la goană pe gheaţă, cu inima bătându-i nebuneşte. Cu luminile aprinse, autobuzul pare un glob de sticlă îngheţat. Plescăie şi sloiuri grele sunt aruncate în sus, răsucindu-se în apa neagră.

Lui Erik i se pare că vede un chip alb în apa învolburată din urma autobuzului.

— Benjamin! strigă el.

Valuri clocotitoare sunt aruncate în sus şi fac gheaţa alunecoasă sub picioarele lui. Ia repede frânghia prinsă de colacul de salvare şi o răsuceşte în jurul mijlocului, ca să nu-l scape. Azvârle colacul, dar nu vede pe nimeni în apa întunecată. Motorul duduie şi tuşeşte. Sclipirea roşie a luminilor din spate se răspândeşte peste amestecul de gheaţă şi zăpadă.

Partea din faţă a autobuzului se cufundă mai adânc, se mai vede doar acoperişul. Farurile dispar în apă. Motorul nu se mai aude. E aproape linişte. Gheaţa pârâie şi fâşâie şi apa bolboroseşte slab. Deodată, Erik vede că Benjamin şi Lydia se află încă în autobuz. Podeaua se înclină. Benjamin se ţine strâns de o bară. Acoperişul autobuzului se află acum aproape la nivelul gheţii. Erik se grăbeşte spre copcă şi sare pe autobuz. Vehiculul uriaş se clatină sub el. În depărtare, o aude pe Simone strigând ceva, a ajuns pe malul apei. Erik se târăşte spre fereastra

din plafon, se ridică şi începe s-o lovească cu amândouă picioarele. Cioburi de sticlă se rostogolesc pe scaune şi pe podea. Are în minte un singur gând: să-l scoată pe Benjamin din autobuzul care se scufundă. Îşi dă drumul prin spărtura făcută şi, sprijinindu-şi picioarele de spătarul unui scaun, sare jos. Benjamin e paralizat de spaimă, are doar o pijama pe el, îi curge sânge din nas şi dintr-o rană mică, pe obraz.

— Papa, şopteşte el.

Erik îi urmăreşte privirea aţintită asupra Lydiei. Ea stă în spatele maşinii, cu o expresie posomorâtă pe faţă. Ţine arma în mână şi are gura însângerată. Scaunul şoferului se află sub apă. Autobuzul continuă să se scufunde şi podeaua se înclină mai tare. Apa pătrunde fără încetare în interior pe la marginile de cauciuc ale uşilor.

— Trebuie să ieşim de aici! strigă Erik.

Lydia clatină încet din cap.

— Benjamin, spune el fără s-o scape pe Lydia din priviri. Caţără-te pe mine şi ieşi prin gaura din tavan!

Benjamin nu răspunde, dar face întocmai ce i se spune. Se apropie, nesigur pe picioare, se suie pe un scaun şi pe urmă se caţără în spinarea lui Erik, pe umerii lui. Când atinge deschizătura cu mâinile, Lydia ridică arma şi trage. Erik nu simte nimic, numai o izbitură în umăr, atât de puternică, încât cade pe spate. Doar când se ridică din nou simte durerea şi sângele cald care curge. Se întoarce, ajutându-şi fiul cu braţul sănătos să se urce din nou, deşi vede că Lydia ridică iarăşi puşca spre el. Benjamin se află deja pe acoperiş, când răsună a doua împuşcătură. Lydia ratează. Glonţul trece pe lângă şoldul lui Erik şi loveşte o fereastră mare de lângă el, iar apa năvăleşte înăuntru. Acum totul merge foarte repede. Erik

încearcă să ajungă la deschizătura din tavan, dar autobuzul se rostogolește pe o parte și el ajunge sub apă.

Șocul pe care-l simte la contactul cu apa înghețată îl face să-și piardă cunoștință timp de câteva secunde. Lovește cu picioarele, într-un atac de panică, ajunge la suprafață și își umple plămânii cu aer. Autobuzul începe să se scufunde în apa neagră, încet și scârțâind metalic. Se răstoarnă, iar Erik ajunge din nou sub apă. Aude un bubuit în urechi și simte cum corpul îi îngheață. Prin fereastră vede farurile luminând adâncul lacului. Inima îi zvâcnește în piept. Fața și capul îi sunt presate. Apa e așa de rece, că nu se poate mișca. O vede pe Lydia sub apă, cum se ține strâns de o bară, întoarsă spre locurile din spate. Vede deschizătura și fereastra care a fost spartă, știe că autobuzul se scufundă, știe că trebuie să înoate, că trebuie să lupte, dar brațele nu-i mai funcționează. E ca și cum corpul i-ar fi lipsit de greutate, nu-și mai simte picioarele. Încearcă să se deplaseze, dar îi e greu să-și sincronizeze mișcările.

Vede acum că e înconjurat de un nor de sânge, de la rana din umăr.

Deodată, întâlnește ochii Lydiei; ea îl privește calm. Atârnă amândoi nemișcați în apa rece și se uită unul la altul.

Părul Lydiei se unduiește odată cu mișcările apei și bășici mici de aer i se scurg din nas, într-un șirag de perle.

Erik are nevoie să respire, i se încordează gâtul, dar se împotrivește luptei plămânilor de-a trage în ei oxigen. Tâmplele îi bubuie și prin cap îi trece un fulger luminos.

Temperatura corpului său e atât de scăzută, încât e pe punctul de a-și pierde cunoștința. Un sunet de clopot îi urcă în urechi, înalt și tremurat.

Erik se gândeşte că Benjamin o să se descurce, se gândeşte la Simone. E ca un vis, să plutească liber în această apă rece. Cu o claritate ciudată înţelege că moartea se apropie şi se simte captiv în ghearele unei spaime cumplite.

A pierdut simţul direcţiei, al propriului său corp, al luminii şi al întunericului. Apa o simte deodată caldă, aproape fierbinte. Se gândeşte că în curând va trebui să deschidă gura şi să se predea, să lase doar să vină sfârşitul şi plămânii să se umple cu apă. Gânduri noi, bizare îi bântuie prin cap, când deodată se întâmplă ceva. Simte că frânghia cu care s-a legat este trasă în sus. A uitat că şi-a înnodat în jurul mijlocului frânghia lungă, prinsă de colacul de salvare. Acum, s-a oprit în ceva. E tras cu greutate într-o parte. Nu o poate opri, nu mai are nicio putere. Inexorabil, trupul lui moale e tras în jurul unui stâlp apoi, pieziş, prin fereastra din tavan. Ceafa i se izbeşte de ceva, pantoful i se desprinde dintr-un picior şi astfel ajunge afară, în apa neagră. În timp ce e ridicat, o întrezăreşte pe Lydia în autobuzul luminat, care cade fără zgomot spre fundul lacului.

54. Joi, douăzeci şi patru decembrie

Simone, Erik şi Benjamin sunt purtaţi printr-un Stockholm cenuşiu, sub cerul care deja s-a întunecat. Aerul este greu de ploaie şi o ceaţă aproape purpurie înconjoară oraşul. Ghirlande de becuri în culori vesele luminează pretutindeni în pomii de Crăciun şi pe balustradele balcoanelor. La ferestre sunt agăţate stele de Crăciun şi în vitrine stau moşuleţi, printre podoabe strălucitoare.

Şoferul de taxi care îi lasă la hotelul de pe Birger Jarlsgatan poartă un fes de Moş Crăciun. Îi salută posomorât cu mâna şi ei văd că pe tăbliţa de pe acoperişul taxiului a fost instalat un Moş Crăciun de plastic.

Simone priveşte holul întunecat şi ferestrele neluminate ale restaurantului şi se gândeşte că e ciudat să locuieşti la hotel când casa ta se află la doar două sute de metri distanţă.

— Dar nu am niciun chef să intru din nou în apartamentul nostru, spune ea.

— E normal, zice Erik.

— Niciodată.

— Nici eu, adaugă Benjamin.
— Ce facem? întreabă Erik. Ne ducem la un film?
— Mie mi-e foame, spune Benjamin cu glas scăzut.

Erik era aproape degerat când elicopterul a ajuns la spitalul din Umeå, rana nu era prea gravă, glonţul trecuse doar prin muşchiul umărului stâng, atingând doar superficial osul braţului. După operaţie, a împărţit salonul cu Benjamin care fusese internat pentru a i se administra medicamentul, pentru a fi îngrijit şi hidratat. Nu a avut nicio hemoragie serioasă şi s-a recuperat rapid. După o zi petrecută la spital, a cerut să meargă acasă. La început, Erik şi Simone n-au fost de acord. Voiau să rămână sub observaţie şi să fie văzut de un specialist, care să-l ajute să înţeleagă cele întâmplate.

Psihologul Kerstin Bengtsson nu părea în stare să înţeleagă cu adevărat gradul de pericol la care fusese supus fiul lor. După ce a discutat timp de 45 de minute cu Benjamin, a afirmat scurt că băiatul se simte bine, ţinând seama de împrejurări şi că va trebui să aştepte, să-i dea timp.

Erik şi Simone se întrebau dacă nu cumva voise doar să-i liniştească, pentru că ei înţelegeau că Benjamin va avea nevoie de ajutor, vedeau că el îşi selectează amintirile, ca şi cum ar fi hotărât să renunţe la unele dintre ele şi bănuiau că, dacă va fi lăsat singur, se va închide în el şi va ridica un zid în jurul a ceea ce se întâmplase, asemenea muntelui în jurul unei fosile.

— Cunosc doi psihologi cu adevărat buni, a spus Erik. Vorbesc cu ei de îndată ce ajungem acasă.
— Bine.
— Tu cum te simţi? a continuat Erik.
— Am auzit de un hipnotizator care...
— Fereşte-te de el.

— Asta o ştiu, a zâmbit Simone.

— Dar, a continuat Erik, e adevărat că o să avem nevoie să analizăm toate astea.

Ea a dat din cap afirmativ şi privirea i-a devenit gânditoare.

— Bietul Benjamin, a spus cu blândeţe.

Erik s-a întins din nou în pat, lângă Benjamin, iar Simone s-a instalat pe scaun, între cele două paturi. Îşi priveau fiul culcat în pat, palid şi slab. Se uitau fără încetare la chipul lui, ca şi cum ar fi fost un nou-născut.

— Cum te simţi? a întrebat cu grijă Erik.

Benjamin îşi întorsese chipul, privind pe fereastră. Bezna de afară transforma geamul într-o oglindă care vibra când vântul lovea fereastra.

Atunci când Erik l-a ajutat să se caţăre pe acoperişul autobuzului, Benjamin a auzit cea de a doua împuşcătură. A alunecat şi a fost cât pe ce să cadă în apă. În acelaşi moment, a văzut-o pe Simone în întuneric, la marginea copcii mari. Ea i-a strigat că autobuzul se scufundă, că trebuie să coboare pe gheaţă. Benjamin a văzut colacul de salvare în apa neagră şi a sărit. S-a prins de el şi a înotat spre margine. Simone stătea culcată pe gheaţă şi s-a târât până la apă. L-a tras cu colacul şi, apoi, un pic mai departe de copcă. Şi-a scos geaca, punând-o în jurul lui, l-a îmbrăţişat şi i-a povestit că un elicopter era pe drum.

— Papa e acolo, a spus Benjamin plângând.

Autobuzul se scufunda rapid, dispărea în apă scârţâind din toate încheieturile şi apoi s-a făcut întuneric. Valuri grele şi băşici de aer plescăiau. Simone s-a ridicat şi a văzut cum sloiul se reaşeza la loc, în apa care se legăna.

Îl ţinea strâns pe Benjamin când a simţit cum trupul acestuia tresărea violent. I-a fost smuls din braţe, a încer-

cat să se ridice şi a alunecat pe spate. Frânghia colacului se întindea în linie dreaptă peste gheaţă şi jos, în apă. Benjamin era tras spre copcă. A început să se zbată, ţipând din toate puterile. Simone l-a prins şi amândoi au alunecat mai aproape de margine.

— E papa! i-a strigat Benjamin. Are frânghia în jurul lui!

Faţa lui Simone a căpătat o expresie dură şi înverşunată. A prins colacul, şi-a încolăcit amândouă braţele în jurul lui şi şi-a proptit călcâiele în gheaţă. Benjamin se strâmba de durere, în vreme ce erau târâţi tot mai aproape de copcă. Frânghia era aşa de întinsă, încât se auzea un sunet înăbuşit, în vreme ce aluneca peste marginea gheţii. Apoi, centrul de greutate s-a schimbat brusc: puteau să tragă în sens invers, departe de copcă. După care nu s-a mai simţit aproape nicio împotrivire. Îl trăseseră afară pe Erik prin deschizătura din acoperiş şi acum el se ridica rapid spre suprafaţă. Câteva secunde mai târziu, Simone a putut să-l tragă pe gheaţă. Zăcea pe burtă, tuşea şi respira gâfâit, în vreme ce o pată roşie se întindea sub el.

Când elicopterul şi poliţia au sosit la cabana lui Jussi, l-au găsit pe Joona zăcând în zăpadă cu un garou provizoriu pus pe picior, lângă Marek care urla. Cadavrul înghеţat al lui Jussi, cu o secure în piept, se afla acolo, în faţa scării de la intrare. Poliţia şi salvamontul au găsit un supravieţuitor în casă: era concubina lui Jussi, Annbritt, care se ascunsese în şifonierul din dormitor. Era plină de sânge şi se târâse în spatele hainelor atârnate, ca un copil. Personalul ambulanţei a dus-o pe targă până la elicopterul care aştepta, pentru a-i acorda îngrijiri de urgenţă în timpul zborului.

Două zile mai târziu, o echipă de scufundători a coborât în copcă, pentru a scoate corpul Lydiei. La o adâncime

de 64 de metri se afla autobuzul, pe cele şase roţi ale sale, ca şi cum s-ar fi oprit la o staţie, ca să ia pasageri. Un scufundător a intrat prin uşa din faţă şi a luminat cu lanterna scaunele goale. Puşca zăcea pe podea, departe, în spate. Abia când a luminat cu lanterna partea de sus a autobuzului, a văzut-o pe Lydia. Stătea cu spatele lipit de tavanul autobuzului, braţele îi atârnau şi grumazul îi era îndoit. Pielea de pe faţă începuse deja să se înmoaie şi să se desprindă. Părul roşu se unduia moale, avea ochii închişi şi o expresie liniştită, de parcă ar fi dormit.

Benjamin nu-şi mai amintea deloc unde fusese dus în primele zile după ce fusese răpit. Era posibil ca Lydia să-l fi dus la ea acasă sau să-l fi lăsat la Marek, dar era încă ameţit din pricina anesteziculuicare-i fusese injectat, şi nu înţelegea prea bine ce se petrece cu el. Întâmplările acelor prime zile rămâneau un mister.

Îşi revenise în maşină, în drum spre nord, găsise telefonul mobil şi reuşise să sune la Erik, înainte de-a fi găsit. Probabil îşi dăduseră seama că se afla într-o maşină.

Apoi, urmaseră zilele lungi şi rele. De fapt, Erik şi Simone au reuşit să scoată de la el doar fragmente. Ştiau doar că fusese obligat să zacă pe duşumea în cabana lui Jussi, cu o lesă în jurul gâtului. Judecând după starea lui când sosise la spital, nu primise nici hrană, nici apă timp de mai multe zile. La un picior avea degerături, dar se vor vindeca. A reuşit să fugă cu ajutorul lui Jussi şi al lui Annbritt, le-a povestit el, oprindu-se apoi un moment. După o vreme, a continuat să explice cum Jussi îl salvase, când încerca să sune acasă, cum a fugit apoi prin zăpadă şi cum o auzise pe Annbritt ţipând, când Lydia i-a tăiat nasul. Benjamin se strecurase printre maşinile vechi, gândindu-se că se va putea ascunde şi intrase printr-o fereastră deschisă

într-unul dintre autobuzele acoperite de zăpadă. Acolo găsise câteva covoare şi o pătură mucegăită, care cu siguranţă îl salvaseră de la o moarte prin îngheţ. Adormise acolo, înăuntru, ghemuit pe locul şoferului. Se trezise câteva ore mai târziu, auzind vocile mamei şi tatălui său.

— Nu ştiam dacă mai trăiesc, a şoptit Benjamin.

Apoi, l-a auzit pe Marek amenințându-i şi şi-a dat seama că stătea şi se uita la cheia de contact a autobuzului. Fără să se gândească la ce face, a încercat să pornească, a văzut farurile aprinzându-se şi a auzit motorul urlând răguşit, când s-a îndreptat direct spre locul unde i se părea că se află Marek.

Benjamin a tăcut şi câteva lacrimi i-au rămas prinse în gene.

După două zile petrecute la spitalul din Umeå, Benjamin a devenit suficient de puternic ca să poată umbla din nou. Împreună cu părinţii lui, s-a dus să-l salute pe Joona Linna, care se afla la secţia postoperatorie. Rana provocată de foarfeca pe care Marek o înfipsese în el era destul de gravă, dar două săptămâni de repaus îl vor pune pe picioare, probabil. Când au intrat, o femeie frumoasă, cu părul blond prins în coadă, stătea lângă el, citindu-i cu glas tare dintr-o carte. S-a prezentat drept Disa, o veche prietenă de-a lui Joona.

— Avem un cerc de lectură, trebuie să am grijă ca şi el să fie la curent, a spus Disa în finlandezo-suedeză şi a lăsat cartea jos.

Simone a văzut că citea „Spre far" de Virginia Woolf.

— Am închiriat un mic apartament de la serviciul de salvamont, a spus Disa zâmbind.

— Veţi fi escortaţi de poliţia de la Arlanda, l-a anunţat Joona pe Erik.

Amândoi au încercat să refuze. Simţeau nevoia să fie singuri cu fiul lor şi să nu mai întâlnească alţi poliţişti. Când Benjamin a fost externat, la vizita medicală din a patra zi, Simone a comandat imediat trei bilete de avion şi apoi s-a dus să caute cafea. Dar, pentru prima oară, cafeneaua spitalului era închisă. În camera pentru pacienţi se afla doar o cană cu suc de portocale şi câţiva pesmeţi. S-a dus în oraş să caute cafea, însă totul părea închis şi ciudat de pustiu. O linişte odihnitoare domnea peste oraş. S-a oprit în faţa unei linii ferate şi a rămas acolo, urmărind cu privirea şina lucioasă, zăpada de pe traverse şi terasament, întunericul în care se ghicea râul lat şi apa lui neagră, scânteietoare, cu dâre albe de gheaţă.

Abia acum simţea o oarecare uşurare. S-a gândit că se terminase. Îl găsiseră pe Benjamin.

După ce au aterizat la Arlanda, au văzut escorta de poliţie despre care vorbise Joona Linna aşteptându-i, în vreme ce vreo zece jurnalişti răbdători stăteau pregătiţi cu camere de filmat şi microfoane. Fără să schimbe un cuvânt între ei, au ales o altă ieşire, au trecut prin spatele mulţimii de oameni şi au oprit un taxi.

Acum se opresc câteva clipe în faţa hotelului Birger Jarl din Stockholm, apoi o iau pe Tulegatan, continuă pe Odengatan, se opresc la colţul cu Sveavägen şi privesc în jur. Benjamin poartă o salopetă mult prea mare, care provine de la biroul de obiecte găsite al poliţiei, un hanorac cu glugă — varianta turistică laponă — pe care Simone i l-a cumpărat din aeroport şi o pereche de mănuşi strâmte de Lovikka. Întreg cartierul Vasa e pustiu. Totul pare să fie închis, staţia de metrou, staţiile de autobuze, restaurantele cu luminile stinse, care se odihnesc într-o tăcere absolută.

Erik îşi priveşte ceasul. Este patru după-amiaza. O femeie se grăbeşte pe Odengatan, cu o pungă mare în mână.

— E Ajunul Crăciunului, spune deodată Simone. Astăzi e Ajunul.

Benjamin o priveşte uimit.

— De asta spun toţi „Crăciun fericit!", zice Erik zâmbind.

— Ce facem? întreabă Benjamin.

— Mergem unde e deschis, spune Erik.

— Vom lua masa de Crăciun la McDonald's? întreabă Simone.

Începe să plouă, o ploaie fină, îngheţată cade peste ei, în timp ce se grăbesc spre restaurantul de lângă Observatorielunden. E un local urât, care coboară înghesuit în pământ, sub rondul ocru al bibliotecii. O femeie de vreo şaizeci de ani stă în spatele tejghelei aşteptând. Niciun alt client nu se află în restaurantul cu hamburgeri.

— Aş vrea un pahar cu vin, spune Simone. Dar, presupun că nu vom primi aici.

— Un milkshake, spune Erik.

— Vanilie, căpşuni sau ciocolată? întreabă femeia pe un ton acru.

Simone pare gata să izbucnească într-un râs isteric, dar se abţine şi spune cu greutate:

— Căpşuni, bineînţeles că iau de căpşuni.

— Şi eu, intervine Benjamin.

Femeia bate la casă comenzile cu mişcări iritate.

— Asta-i tot? întreabă ea.

— Ia un pic din fiecare, îl sfătuieşte Simone pe Erik. Noi ne ducem să ne aşezăm.

Ea şi Benjamin pleacă printre mesele goale.

— Masa de la fereastră, şopteşte, zâmbindu-i lui Benjamin.

Se aşază lângă fiul ei, îl prinde în braţe şi simte lacrimile curgându-i pe obraji. Afară vede bazinul lung, prost plasat. Ca de obicei, e fără apă şi plin de gunoaie. Un băiat singur cu un skateboard face slalom printre bălţile îngheţate. Pe o bancă, lângă funicular, la marginea locului de joacă pentru copii din spatele Facultăţii de Comerţ, stă o femeie singură. Lângă ea se află un cărucior de copil gol. Cauciucul de la funicular se leagănă în vânt.

— Ţi-e frig? întreabă ea.

Benjamin nu răspunde, îşi odihneşte doar faţa pe obrazul ei, lăsând-o să-l sărute pe cap, iar şi iar.

Erik pune pe masă o tavă, se duce şi mai aduce una, înainte să se aşeze şi să înceapă să aranjeze cutiile de carton, pachetul de şerveţele şi ceştile de plastic pe masă.

— Ce frumos! spune Benjamin ridicându-se.

Erik îi întinde o jucărioară Happy-Meal.

— Crăciun fericit! spune el.

— Mulţumesc, papa, zâmbeşte Benjamin văzând pachetul de plastic.

Simone îşi priveşte copilul. E îngrozitor de slab. Dar mai e şi altceva, îşi spune ea. Pare împovărat de ceva. Nu e propriu-zis prezent. E ca şi cum ar privi înăuntrul său, gândeşte ea, ca şi cum s-ar oglindi într-o fereastră întunecată.

Când îl vede pe Erik întinzând mâna ca să-şi mângâie fiul pe obraz, începe să plângă din nou. Se întoarce, îşi cere şoptind iertare şi se uită la o pungă de plastic pe care vântul a suflat-o dintr-un coş de gunoi şi pe care acum o lipeşte de geam.

— Încercăm să mâncăm un pic? întreabă Erik.

Benjamin îndoaie hârtia de la un hamburger mare, când telefonul lui Erik începe să sune. Acesta priveşte numărul şi vede că e Joona.

— Crăciun fericit, Joona! răspunde el.

— Crăciun fericit! spune Joona. Sunteţi din nou la Stockholm?

— De fapt, luăm cina de Crăciun.

— Îţi aduci aminte c-am spus că-ţi voi găsi băiatul?

— Da, îmi amintesc.

— Te-ai îndoit uneori, când...

— Da, îl întrerupe Erik.

— Dar am ştiut că va merge bine, continuă Joona.

— Eu nu credeam la fel.

— Ştiu, am observat, spune Joona. De aceea, trebuie să-ţi spun un lucru.

— Da?

— Ce ţi-am spus? zice el.

— Ce anume?

— Am avut dreptate — nu-i aşa?

— Da, răspunde Erik.

— Crăciun fericit! spune Joona încheind conversaţia.

Erik are o expresie mirată pe chip, apoi îşi întoarce privirea spre Simone. Îi cercetează pielea străvezie şi gura mare. Câteva riduri de îngrijorare i s-au adâncit în jurul ochilor, în ultima vreme. Ea îi zâmbeşte şi apoi Erik îi urmăreşte privirea, când Simone se întoarce spre Benjamin.

Erik îşi cercetează fiul câteva clipe lungi. Îl doare gâtul din pricina plânsului reţinut. Benjamin are chipul grav în timp ce mănâncă din punga cu cartofi prăjiţi. E pierdut în cine ştie ce gânduri. Ochii lui privesc în gol, e cufundat în amintiri şi în spaţiul gol dintre ele. Erik

întinde mâna sănătoasă, strânge degetele fiului său şi îl vede ridicând privirea.

— Crăciun fericit, papa! spune Benjamin zâmbind. Uite aici, îţi ofer câţiva cartofi prăjiţi.

— Nu luăm mai bine mâncarea cu noi, să ne ducem la bunicul? propune Erik.

— Chiar vrei asta? întreabă Simone.

— Crezi că e vesel să zaci în spital?

Simone îi zâmbeşte şi sună la o companie de taxiuri. Benjamin se duce la femeia de la casă şi o roagă să-i dea o pungă să împacheteze în ea mâncarea.

Când taxiul lor trece încet de Odenplan, Erik îşi vede familia reflectată în geamul maşinii şi, în acelaşi timp, vede şi bradul uriaş, împodobit, din piaţă. Alunecă prin faţa lui, ca într-un dans. Bradul e înalt şi bogat, cu sute de beculeţe aprinse care şerpuiesc până la steaua strălucitoare din vârf.